

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

harold robbins

TECAVÜZ

**altın kitaplar
yayınevi**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu Dizi
Doğan Hızlan
Başkanlığında
Bir Kurul
Tarafından
Hazırlanmaktadır.

HAROLD ROBBINS

TECAVÜZ

(Where Love has gone)

4. baskı

Dilimize Çeviren :

Ücretsiz PDF Okunabilir Link: <https://rantey.org>

Bu kitap daha önce, 1966 yılında
'Aşk ve Günah'
adiyla yayınlanmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

O günün sabahı işime son verilmişti. Öğleden sonra da televizyonda bir beyzbol maçı seyretmiştim. Marris topa vurdukça Cincinnati Reds oyuncularının yüzlerinden; duydukları heyecanı anlamak kolaydı. Oyunun bitmesine daha dört devre vardı ama oyuncuların hareketlerinden maçın sona erdiğini sanırdınız. Ve gene aynı günün gecesi telefon zilinin sesiyle yatağımdan fırlamıştım. Neyse o anda uyumuyor, sadece kurşuni renkteki tavana gözlerimi dikmiş yatıyordum. Bir yandan Elizabeth'in anlattıklarını dinlemeğe çalışıyor bir yandan da uyumaya çalışıyordum.

Telefon çaldı ve şehirlerarası santralın sesi duyuldu,

«Mister Luke Carey. Şehirlerarası sizi arıyor.»

«Evet, benim.» dedim.

Elizabeth ışığı yakmıştı bile. Uzun sarı saçları, çıplak omuzlarının üzerine dökülmüştü. Yatağın içinde doğruldu sonra yavaşça «Kim arıyor?» diye sordu.

Ahizeyi kapatarak bir çırpıda cevap verdim, «Bilmiyorum. Şehirlerarası.»

Kadın umut dolu bir sesle, «Belki de Dayton'daki iş için seni aramışlardı. Hani şu iş istediğin firma,» dedi.

Telefonun öbür ucundan bir erkek sesi geldi. Adam genzinden, Batı aksanıyla konuşuyordu. «Mister Carey?»

«Evet.»

«Mister Luke Carey?»

«Evet, benim.» Sinirlenmeğe başlamıştım. Herhalde biri benimle alay ediyordu. Ne var ki ben öyle şeyleri kolay kolay yutmazdım.

Şimdi karşı taraftan gelen ses daha yüksek perdeden çıkmaya başlamıştı. «Ben San Francisco polisinden komiser muavini Joe Flynn. Sizin Danielle adında bir kızınız var değil mi?»

İçimi âni bir korku kaplamıştı. Sözcükleri birbiri arkasına sıralayarak. «Evet. var. Yoksa ona bir şey mi oldu?» diyebildim.

Komiser muavini kelimelerin üzerine basa basa, «Bir cinayet işledi,» dedi.

Olaylar karşısında insanlar bazen çok garip tepkiler gösterirler. Bir an için kahkahalarla güldüm. İs-sız bir yol kenarında kızımın kanlara bulanmış vücudunu görür gibi oldum. «Söyleyeceklerinizin hepsi bu kadar mı?» demek için dudaklarımı oynattım fakat sadece «Kızım iyi mi?» diye sorabildim.

Komiserin sesi tekrar duyuldu.

«Kızınız gayet iyi.»

«Onunla konuşabilir miyim?»

«Ancak sabahleyin görüşebilirsiniz? Şu anda çocuk Cezaevine götürülüyor.»

«Annesi orada mı? Onunla görüşebilir miyim?»

«İmkânsız. Çünkü kadıncağız yukarıda, odasında sinir krizi geçiriyor; Doktor da yanında. Onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor.»

«Peki orada görüşebileceğim başka kimse yok mu?»

«Mister Gordon'la kızınız çocuk cezaevine gitmek üzere yola çıktılar.»

«Harris Gordon mu?» diye sordum.

«Evet. Kızınızın avukatı. Zaten sizi aramamızı o söyledi.»

Harris Gordon. Oranın en iyi ve en pahalı avukatıydı. Bizim boşanma davamızda da Nora'nın avukatlığını üzerine almış avukatıma ter döktürmüştü. Biraz yüreğime su serpilir gibi olmuştu; kurt bir avukat tuttuktan sonra bence Nora'nın sinir bunalımına kapılmasına hiç gerek yoktu.

Komiser muavininin sesinde garip bir hava esmeğe başlamıştı. «Kızınızın kimi öldürdüğünü öğrenmek istemiyor musunuz?»

«Onun birisini öldürdüğüne inanamıyorum ki, Danielle bir karıncaya bile zarar veremez. On beş yaşını bile doldurmadı. O henüz çocuktur.»

Komiser böyle olaylara alışkın olduğundan, «Kızınızın yaşı küçük olabilir ama yine de bir cinayet işlediği ortada,» dedi.

«Kimi öldürdü öyleyse?»

Komiserin konuşmasında alaylı bir anlam gizliydi.

«Tony Ricco'yu.» Ve devam etti. «Karınızın sevgilisini.»

«O artık benim karım değil. On bir yıl önce boşandık.»

«Karınızın stüdyosundaki, heykeltraşların kullandığı çelik kalemlerden birini alıp, adamın karnına saplamış. Cinayete sebep olan bu alet bir ustura sivrilğinde olduğundan tıpkı bir süngü gibi adamın barsaklarını delik deşik etmiş. Cinayetin işlendiği odaya girdiğimizde her yer kana bulanmıştı.» Herhalde komiser muavini sözlerimi duymamış olacaktı ki konuşmasına devam etti: «Bu cinayetin doğrudan doğruya bir kıskançlık sonucu işlendiğini sanıyoruz. Herhalde adam hem kızı hem de annesini idare ediyordu.»

Bir anda kendimi çok fena hissettim. Midem bulandı. Kusacak gibi oldum fakat sonra boğazıma kadar gelenleri yutmaya çalışarak güçlkle, «Kızımı iyi tanırım, komiser bey» dedim. «Gerçi kızımın bu cinayeti neden işlediğini bilmiyorum. Fakat eğer böyle bir ci-

nayeti gerçekten işlediye, bunun nedeni hiçbir zaman kıskançlık olamaz. Bu noktada sizinle aynı düşüncede değilim.»

Komiser muavini ise iddiasında direniyordu.

«Düşününüz ki kızınızı görmeyeli altı yıldan fazla oluyor. Çocuklar altı yıl içinde öylesine değişirler ki tanınmayacak hale gelirler. Ayrıca kızınızın erginlik çağı sürüyor.»

«Fakat bir cinayet işleyecek kadar değişmiş olamaz herhalde. Danielle böyle bir şey yapamaz.» dedim ve komiserin başka bir şey söylemesine meydan vermeden telefonu kapattım, yatağıma girdim.

Elizabeth mavi gözlerini korkuyla açmış yüzüme bakıyordu.

«Duydun mu?» diye sordum.

Başıyla, «Evet,» dedi. Sonra birdenbire yataktan fırlayıp üzerine elbisesini geçirdi. «Duyduklarımı hâlâ inanmıyorum.»

Anlamsız bir sesle «Ben de,» diyebildim. «O daha küçücük bir kız. On dört yaşını geçeli altı ay kadar oldu.»

Elizabeth elimden tutarak beni kaldırmağa çalıştı.

«Haydi mutfağa gidelim. Sana kahve pişireyim.»

Karım elime kahve fincanını tutuşturuncaya kadar yoğun bir sis bulutu arasında dolaşıyordum sanki. Bu öyle garip bir duygudur ki insanlar türlü şeyler düşündükleri zaman etraflarının kalın bir sis tabakası ile sarılmış olduğunu sanırlar. Oysa ki böyle anlarda çok şey düşündüğünü sananlar, gerçekte hiçbir şey düşünmemektedirler. Üstelik geçmişlerine ilişkin önemli hiçbir olayı da hatırlayamazlar. Belki zaman zaman gözünüzün önünde çok basit bir iki sahne canlanabilir. Küçük bir kız çocuğunun bir hayvanat bahçesini, La Jolla'da sahili döven dalgaları ilk kez görmesi ya da o çocuğun hâlâ kulaklarında çınlayan cılız sesi gibi...

«Babacığım gemi ile gezmek ne kadar da eğlenceliymiş. Neden sanki annem gelip yanında oturmu-

yor, seninle birlikte bu tekne ile gezmiyor da San Francisco'da, o tepedeki büyük evde oturuyor?»

Danielle'nin ne zaman San Francisco yerine Fwancisco deyişini hatırlasam katıla katıla gülmekten kendimi alamazdım. Oysa kızımın herhangi bir kelimeyi yanlış söylemesi Nora'yı sinirlendirirdi. Çünkü o düzgün konuşmasını seven bir kadındı. Her işini kusesursuz olarak yapmağa çalışır ve bununda üstesinden gelirdi. Toplum içinde herkese kişiliğini kabul ettirmiş bir tipti.

Nora Marguerite Cecilia Hayden. Onun damarlarında eski Californiya'daki İspanyol soylularının ve Batı demiryollarında çalışan sıcak İrlandalıların kanları ile İngiltere bankerlerinin soğukluğu karışmıştı. İşte bütün bu özellikler, servet, kuvvet ve mal - mülkle birleşerek bir hanımefendi oluşturmuşlardı. Nora'nın herkesten üstün bir durumda olmasını sağlayan diğer bir neden de ondaki vahşi sanat kudreti idi.

Nora'nın elini dokundurduğu bir taş, bir metal, bir tahta parçası yepyeni bir şekil, yepyeni bir hayat kazanırdı. Bununla birlikte kendine özgü bir şekli, bir hayatı olan herhangi bir şey de yine onun usta parmakları altında yokolmağa mahkûmdu. Bu yeteneğinin canlı örneği bendim. İşte bu nedenle, onun yıkıcı bir kuvvete sahip olduğundan bu kadar kesin konuşabiliyordum.

«Kahveni soğutmadan iç.»

Başımı kaldırdım, Elizabeth'in bir saniye bile üzerimden ayırmadığı gözleriyle karşılaştım. Kahveden bir yudum aldım. İçim buz gibiydi. Kahvenin sıcaklığını şimdi daha iyi hissedebiliyordum. «Teşekkürler,» dedim.

Karım karşıma geçip oturdu.

«Şu anda çok uzaklarda olduğunu hissediyorum.» Haklıydı. Ondan öylesine uzaklaşmıştım ki ister istemez karıma bunu belli etmiştim. Biraz olsun karıma yaklaşabilmek, geçmişin etkisinden kurtula-

bilmek için kendimi zorladım ve yavaşça «Düşünüyordum,» dedim.

«Danielle'i mi?»

Sessizce başımı salladım. Doğru muydu bu? Hayır... Karıma, «evet,» dediğim anda içimde bir suçun ağırlığını hissetmeğe başlamıştım. Oysa şu anda karşımda Elizabeth yerine Nora olsaydı aklımdan geçenleri, ruhumda kopan fırtınaları kolayca anlayabilirdi. İşte Nora'nın yeteneklerinden biri de buydu

Elizabeth, «Ne yapmağı tasarlıyorsun?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum.»

Elizabeth'in sesi ılık ve yumuşaktı.

«Zavallı yavrucak.»

Hiç sesimi çıkartmadım.

«Neyse ki annesi yanında,» dedi.

Acı acı güldüm. Nora'nın hiç kimseye yardımı dokunmazdı. O sadece kendini düşünürdü. Onun dostluğuna güvenilemezdi.

«Şu dakika da doktoru, bir sinir krizi geçirmekte olan Nora'yı yatıştırmaya çalışıyormuş.» Elizabeth gözlerimin içine baka baka «Yani Danielle yalnız mı?» diye sordu. «Avukatıyla birlikte çocuk cezaevine gitmek üzere yola çıkmış.»

Elizabeth bir süre daha bana baktıktan sonra ayağa kalktı, camlı dolaba doğru yürüdü. Dolaptan bir fincan çıkarttı ve bulaşığın yıkandığı yerin hemen yanındaki raftan bir kaşık aldı. Eli titriyordu. Kaşık elinden kaydı ve marley kaplı yere düşerek tak diye ses çıkardı. Onu almak için yere eğilmek üzereyken vazgeçti ve, «Allah kahretsın! Sakarlığım tuttu,» diye söylendi.

O, raftan başka bir kaşık alırken, ben yere düşeni kaldırdım. Kendi fincanına da kahve doldurduktan sonra tekrar eski yerine geçip oturdu.

«Şu anda gebe olmamın sırası mıydı yani.»

Ona bakıp gülerken «Bu işte tek suçu sen değil-

sin ki yalnız kendini suçluyorsun. Benim de dikkatli davranmam gerekirdi.» diye cevap verdim.

Gözlerini benden ayırmıyordu bir türlü.

«Kendimi öylesine yararsız, öylesine aptal hissediyorum ki... Tıpkı çorak bir toprak parçası gibi. Özellikle şu anda.»

«Saçmalama Allahaşkına.»

«Saçmalamıyorum. Sen doğurmamı istemediğin halde ben istedim.»

«Hâlâ saçmalamağa devam ediyorsun.»

«Senin bir kızın varken sana ikinci bir çocuk vermek istedim. Oysa kızın senin için herşeydi. Başka bir çocuğa ihtiyacın yoktu. Belki kızını kıskandım. Belki de hiç olmazsa Nora'nın yeteneklerinden birinin de bende olduğunu kanıtlamaya çalıştım.»

Masanın etrafında dolaşarak karımın yanına oturdum. Karım ise bakışlarını hâlâ benim üzerimden çekmiyordu. Yüzünü ellerimin arasına alarak:

«Tekrarlamaya gerek yok, seni yeteri kadar seviyorum.»

«Danielle'den sözettiğin zamanlar bakışlarından neler hissettiğini çok iyi anlıyordum. Onun özlemi burnunda tütüyordu. Ancak bu özlemini, sana ikinci bir yavru kazandırarak azaltabileceğime inanmıştım.»

Birden Elizabeth'in göz pınarları dolu dolu oldu. Elimi yakaladığı gibi kaskatı olan, gergin karnının üzerine götürdü ve içli bir sesle, «Çocuğumuzu seveceksin değil mi? Danielle'i sevdiğin kadar sevebilecek misin acaba?» diye sordu.

Eğildim. Yeni bir hayatın kıpırdanışlarını duya bilmek için başımı o kaskatı karna dayadım.

«Onu seveceğimi sen de benim kadar biliyorsun. Hem ben kızımı şimdiden seviyorum.»

«Belki de yavrumuz oğlan olur.»

«Farketmez.» diye fısıldadım. «İster oğlan ister kız olsun. İkisini de aynı şekilde seveceğim.»

Başımı karnının üzerinden kaldırıp, göğsüme da-

yadı Beni kendine doğru çekmiş iyice vücuduna yaşıtırmıştı.

«Kızının yanına gitmelisin.»

Birden kollarını kısıktırak yakalayarak:

«Sen çıldırmışsın! Hastahaneye yatmana iki hafta kala nereye gidebilirim ki? » dedim.

O gayet sakin cevap verdi:

«Ben herşeyi yoluna koymağa çalışırım.»

«Ya para sorununu nasıl halledeceğiz? Biliyorsun ki işimi daha bu sabah kaybettim.»

«Fakat yine de bankada dört yüz dolara yakın paramız var. Son haftalığın da cebinde olduğuna göre...»

«Yüz altmış dolar! Onunla yeni bir iş buluncaya kadar geçinmek zorundayız. Belki iş bulmam haftalarca sürer.»

«Şikago'dan San Francisco'ya uçakla üç buçuk saatta gidiliyor. Gidip gelme masrafın da herhalde yüz elli dolardan azdır. »

«Gidemem.. Cebimizdeki para hastane için gerekli.»

«Kararımı verdim. Gideceksin. Çünkü Danielle öz kızım olsaydı sana «durma git derdim.» Şimdi de aynı şeyi tekrarlıyorum. Kızının yanında olmalısın. Ona elini uzatmalısın.»

Karım duvarda asılı duran telefona uzandı:

«Ben havaalanına telefon ederken sen de yukarı çıkıp valizini hazırla. Koyu gri kostümünü giyersen daha resmî bir kıyafet olur.» demeği de unutmamıştı.

2

Elizabeth odaya girdiğinde yatağın üzerinde açık duran valize bakıyordum.

«O'Hare'den üç buçukta kalkan bir uçak varmış.

San Francisco'dan önce yalnız Denver'de duracağın-
dan, sabahın dördünde San Francisco'da olabilirsin,»
dedi.

Gözüm yatağın üzerinde duran yelken bezinden
yapılmış küçük bir çantaya takılmıştı. Sanki bir anda
vücuduma felç inmişti. Her yanıma uyuşuyordu. Az ön-
ce duyduğum haber beni allak bullak etmişti. Hâlâ et-
kisinden kendimi kurtaramıyordum.

Komiser muavininin «Her yer kana bulanmıştı»
sözü, kafamın içini bir fare gibi kemiriyordu. Yola çı-
kacağım gün traş olmalıydım. Allah kahretsin bir de
başıma traş meselesi çıktı, diye düşündüm ve bu işi
sabaha bırakmağı daha uygun buldum. Sonra banyo-
ya girdim.

Banyodan çıktığımda valizim hazırlanmıştı. Dola-
ba yaklaştığım sırada Elizabeth:

«Resmî ziyaretlerde giyeceğın takımı da valizine
yerleştirdim. Yol için sporları giy; hem daha rahat
eder hem de yenileri buruşturmamış olursun,» deyince
gülümsedim.

Telefon tekrar çaldığında kravatımı henüz bağla-
mıştım. Telefona Elizabeth cevap vermişti. Hemen
ahlzeyi bana uzatarak, «Seni arıyorlar,» dedi.

Beni arayanın kim olduğunu biliyordum. Fakat
o heyecansız sesi nerede duyarsam duyayım hemen
tanırım. Evet, eski kayınvaldem beni aramıştı. Her
zamanki gibi yine bir damdan düşer gibi konuşmaya
başladı.

«Avukatımız Mr. Gordon buraya gelmenin iyi ola-
cağını düşünüyor.»

«Danielle nasıl?»

Yaşlı kadın, «İyi» diye cevap verdi. «Mark Hop-
kins'te seninle karın için bir daire ayırtmak cesaretini
gösterdiğim için özür dilerim. Biletlerinizi alır almaz
uçacağın numarasını bana telefonla bildirin ki sizi ha-
vaalanında arabayla karşılayabileyim.»

«Teşekkür ederim fakat teklifinizi kabul edemiye-
ceğim.» Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kadın öfkeli bir sesle, «Ortada gurur meselesi yapacak durum yok sanırım,» dedi. «Malî durumundan haberim var. Fakat bence kızının hayatı herşeyden daha önemli olsa gerek.»

«Bilirsiniz ki, Danielle benim için her zaman önplânda gelmiştir.»

«Öyleyse neden buraya gelmemekte direniyorsunuz?»

«Gelmiyorum diye bir şey söylemedim size. Sadece sizin paranızla alınacak uçak biletini kabul etmediğimi belirttim. Ben çok şükür kendi yol masrafımı ödeyebilecek durumdayım.

«Yine eskisi gibisin, hiç değişmiyecek misin sen?»

«Ya siz?»

Bir an konuşmadılar, sonra kadının sesi biraz daha soğuk biraz daha net çıktı. «Mr. Gordon, seninle görüşmek istiyor.»

Adamın sesi ılık ve gürdü. Onu tanımayan bir insan kolayca ağına düşebilirdi. İnsan aldatmakta usstaydı çünkü. O içtenlikle dolu sesinin gerisinde şeytanca fikirlerin yuvası olan kafası vardı. İnsanı bir kapa-pa kolayca sıkıştırabilirdi.

«Nasılsınız Albay Carey? Görüşmeyeli bir hayli zaman oldu.»

«Evet,» dedim kısaca. Karımdan ayrılalı tam on bir yıl oluyordu. O son duruşmadan beri de Mr. Gordon'la karşılaşmamıştık. Fakat ona bunu hatırlatmanın sırası değildi şimdi. O öylesine bir adamdı ki ne zamandanberi görüşmediğimizi dakikası dakikasına bilirdi.

«Dani nasıl?»

Güven dolu bir sesle, «İyidir, Albay Carey.» dedikten sonra sözlerine şöyle devam etti.

«Savcı zavallı yavrucağın geçirdiği sinir krizini görünce bu gecelik hapis haneye göndermekten vazgeçti. Onu benim korumamı istedi. Kızının şimdi yu-

karıda, anneannesinin odasında uyuyor. Doktor da ona sinirlerini yatıştırmak için uyuşturucu bir ilâç verdi.»

Artık Mr. Gordon'dan hoşlanıp hoşlanmamam önemli değildi. Kızımı koruyordu ya mesele yoktu öyleyse.

«Danielle'in yarın sabah saat onda çocuk hapis-hanesine dönmesi gerek. Burada olup kızınıza arkadaşlık etmeniz iyi olur sanırım.»

«Evet, geleceğim. »

«Güzel. Acaba sabahleyin yedide kahvaltıda burada bulunabilir misiniz? Şu anda telefonda anlata-mıyacağım bazı konular üzerinde konuşmamız gerekiyor da...»

«Peki. Sabah kahvaltısında, saat yedide buluşmak üzere.»

Bir an sessizlik oldu ve Mrs Hayde'in sesi tekrar duyuldu. Bana kalırsa yaşlı kadın sesine dostane bir hava vermek için bir hayli kuvvet sarfediyordu.

«Luke, karınla tanışmak için sabırsızlanıyorum.»

«Karım gelmiyor.»

Yaşlı kadın için bu umulmadık bir şeydi. Şaşkınlıkla, «Neden gelmiyor?» diye sordu.

«Bu günlerde her an doğum yapabilir.»

Daha fazla konuşmaya gerek görmeden birbirimize «Allahısmarladık» deyip telefonu kapattık. Fakat ahizeyi yerine koyar koymaz telefon bir daha çaldı. Harris Gordon aramıştı yine.

«Bir şey daha söylemek istiyorum size, Mr. Carey. Lütfen benimle konuşmadan önce gazetelere herhangi bir beyanatta bulunmayınız. Bu çok önemli bir nokta. Unutmayın lütfen.»

«Anladım, Mr. Gordon,» dedim ve telefonu kapattım.

Elizabeth banyoya doğru yürürken:

«Hemen hazırlanayım da O'Hare'ye kadar seninle birlikte geleyim,» dedi.

Ona kuşkulu gözlerle baktım.

«Gelmen doğru olacak mı? Ben kendim için bir taksi çağırabilirim şimdi.»

Elizabeth, «Saçmalama,» diyerek güldü. «İhtiyara söylediklerin ne olursa olsun doğum yapmama daha en az iki hafta var.»

Geceleyin araba kullanmaya bayılırım. Dünya arabanızın farları ışığı altında, birdenbire durur sanki. O anda nereye doğru kaydığınızı bilemezsiniz. Böylece birçok şeylerden kurtulmuş olursunuz. Oysa birçok şeyleri görebildiğiniz süre içinde normal bir hayatınız olacaktır. Ama olağanüstü bir hayat bekleyemezsiniz. Birden gözüm kilometre göstergesine ilişti. 50 ile gidiyordum. Kendimi toparlayıp 40'a indirdim. Acele etmeğe hiç de gerek yoktu. Daha saat geceyarısını bile göstermiyordu.

Fakat evde oturup boşu boşuna beklemek de hiç işimize gelmemişti. Havaalanında hiç olmazsa bir hareket vardı. Orada yapılacak bir işimiz olmasa bile kalabalığın arasında olduğumuzdan ötürü yaptığımıza inandıracaktık kendimizi.

Gözümün ucuyla kibritin alevini ve Elizabeth'in bu ışık altında parlayan yüzünü görebildim. Karım uzandı, sigarayı dudaklarımın arasına ilişti. Hemen sigaradan derin bir nefes aldım.

Karım, «Kendini şimdi nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

«Mükemmel,» dedim.

«Danielle'den söz etmek ister misin?»

«Konuşulacak bir şey var mı? İkimiz de kesinlikle biliyoruz ki Danielle'in başı dertte. Ben de onu yalnız bırakmamak için San Francisco'ya gidiyorum.»

Sanki böyle bir olayı çok zamandanberi bekliyor muşsun gibi konuştun.»

Ona şaşkın şaşkın baktım. Bazen bana öylesine candan, öylesine iyi davranıyordu ki şaşırıp kalıyordum. Tüm benliğimin derinliklerine kadar inmiş, ken-

di kendime bile açıklamaktan çekindiğim düşüncelerimi bulup çıkarmıştı.

«Böyle olacağını ummamıştım. Yani Danielle'nin bir cinayet işleyeceği aklıma bile gelmezdi demek istiyorum.»

Sigarasının ışığı parladı.

«Peki ya sen ne olacağını sanmıştın?»

«Bilmiyorum.»

Fakat bu cevabım da doğru değildi. Ne umduğumu biliyordum ben. Bir gün Danielle bana telefon ederek bundan sonra artık benimle birlikte yaşamak istediğini söyleyecekti. Annesiyle oturmak istemeyecekti. Fakat ne yazık ki aradan geçen on bir yıl bu ümidimi alıp götürmüştü.

«Acaba polisİN söylediği gibi cinayete sebep kıskançlık mı dersin?»

«Sanmıyorum.» Bir an etraflıca düşündükten sonra, «Cinayete kıskançlığın sebep olmadığından yüzde yüz eminim. Eğer gerçekten ortada bir kıskançlık meselesi olsaydı, adamı Danielle'den önce Nora öldürürdü. Çünkü o öyle bir kadındır ki kendisinin olan hiçbir şeyi başkasıyla paylaşmaktan hoşlanmaz,» dedim.

Elizabeth sessiz sessiz yanımda otururken ben yine kendi düşüncelerimin arasında kaybolmuştum. Evet Nora hakkında söylediklerimin hepsi harfi harfine doğruydı. Onun için ön plânda gelen istediği şeyleri başkasına kaptırmamak, onları daima kendi elinde tutmaktı. Birden son celseyi hatırladım.

O zamana kadar herşey yolunda gitmişti. Nora benden ayrılmıştı. O dünyada neyi istediye sahip olmuştu. Ben ise yıkılmış, herşeyimi kaybetmişim. Kendimi bile güçlükle geçindirebilecek, duruma düşmüştüm. Tek dava Danielle'di artık. Mahkeme onu ya bana ya da annesine verecekti.

Bu durumu görüşmek, bir sonuca bağlamak için son defa mahkemeye çıkmıştık. Fakat savcıya baş-

vurmamız sadece formalite meselesiydi; zaten biz Nora ile aramızda anlaşmıştık. Dani yılda on iki hafta sonunu ve yazın yarısını benim yanımda geçirecekti. La Jolla'daki küçük gemimde yaşıyacaktık onunla.

Ben savcının tam karşısına oturmıştım. Avukatım Nora ile aramızdaki anlaşmayı savcıya açıklıyordu. Savcı başıyla avukatımın sözlerini kabul ettiğini bildirdi ve sonra Harris Gordon'a dönerek, «Mr. Gordon, bana kalırsa bu kanuna uygun bir karar,» dedi.

İşte tam o sırada koridorun sonunda top oynamakta olan Danielle'nin birden dönüp bana, «yaka-la,» diye haykırması hiç aklımdan çıkmaz.

Top yerde yuvarlandı, yuvarlandı. Önüme geldiği zaman onu almak için yere eğildiğim sırada Mr. Harris'in o korkunç cevabını duydum.

«Sayın savcı, bu anlaşma hiç de doğru değil.»

Top hâlâ elimde olduğu halde inanmamış gözlerle Harris'e baktım. Nasıl, bu karar doğru olamaz, diyebilirdi. Oysa biz Nora ile bu anlaşmaya daha dün varmıştık. Bakışlarımı Nora'dan tarafa çevirdim. O da aynı anda menekşe rengi gözleriyle bana bakmıştı.

Topu tekrar Dani'ye yuvarladım.

Harris Gordon kaldığı yerden devam etti. «Müvekkilimin ileri sürdüğüne göre Albay Carey'in çocuk üzerinde en ufak bir hakkı yoktur.»

Birden yerimden fırlayarak, «Ne demek istiyorsunuz? Danielle'in babası olduğuma göre onun üzerinde her türlü hakka sahip olduğumu iddia edebilirim,» diye haykırdım.

Gordon'un kara gözlerinde saklı olan düşünceleri kolayca anlamak mümkün değildi.

«Japonya'dan döndüğünüzde karınızın yedi aylıkken doğum yapması acaba sizi hiç şaşırtmamış mıydı?»

Sinirlerime hâkim olmağa çalıştım.

«Mrs. Carey ve doktoru Dani'nin vaktinden önce dünyaya geldiğini söylemişlerdi bana.»

«Hayret doğrusu, sizin gibi kültürlü bir insan nasıl bu kadar saf olabiliyor anlamıyorum, Albay Carey.»

Gordon savcıya dönerek az önce yaptığı açıklamayı tamamladı.

«Mrs. Carey, Dani'ye Albay Carey'in görevinden dönmeden altı yedi hafta önce gebe kaldığını belirtmek istiyor. Bayan, kocasının bu durumu çok iyi bildiğinden ama belli etmemeğe çalıştığından emin. Albay Carey ile hiçbir ilgisi olmadığına göre çocuk anneye düşüyor.»

Birden yerimden fırlayıp, avukatımın yanına seğirttim.

«Bu çirkin iddialar karşısında susacak mısınız?»

Avukatım savcıya doğru eğilerek:

«Mr. Gordon'un sözleri beni çok şaşırttı. Sayın savcı dün Harris'le görüştüğüm zaman böyle bir konuya eğilmemişti. Böylece dördümüz de az önce bildirdiğim anlaşılmaya varmıştık.»

Savcının ses tonundan onun da Harris'in iddiasından ötürü şaşırdığı belli oluyordu. Konuşma biçiminden tarafsızlığı rahatça anlaşılıyordu adamın.

«Çok özür dilerim fakat yargı organlarında verilmeyen karar yasaya uygun sayılmaz.»

Sinirlerim öylesine gerilmişti ki birden, «Dünkü yaptığımız anlaşma yerin dibine girsin inşallah,» diye haykırdım. «Öyleyse herşeye yeniden başlayacağız ve gerçeği meydana çıkartmağa çalışacağız.»

Avukatım koluma yapıştı ve savcıya bakarak. «Sayın savcı, acaba bir dakika müvekkilimle görüşebilir miyim?» diye sordu.

Savcı başıyla «evet» anlamına gelen bir işaret yaptı. Böylece avukatımla birlikte pencere kenarına doğru yürüdük, sonra arkamıza dönerek konuşmağa başladık. Avukatım, «İleri sürülen iddianın ne demek

olduğunu anladınız sanırım,» diye fısıldadı. «Siz burada yokken karınız sizi başka bir erkekle aldatmış. Bu çirkin olayı size kabul ettirmeğe çalışıyorlar.»

«Peki kabul etmiyeyim de ne yapayım? Bütün şehir halkı karımın beni aldattığını bildikten sonra benim kabul edip etmemem diye bir durum kalıyor mu?»

«Luke, kendini düşünmekten vazgeç. Bu durumda kızını düşünmek gerekir. Onun için bu çirkin damgayla anılmak bir kız çocuğu için ne acı, düşünebiliyor musun? Bir anne öz kızına hiç çekinmeden «piç» damgasını basıyor.»

Avukatıma baktım.

«Nora böyle bir şey söylemeğe nasıl cesaret etmiş olabilir.»

«Ne yazık ki kızının piç olduğunu rahatça söylüyor.»

Avukatım haklıydı. Daha fazla konuşmam bir yarar sağlamayacaktı. Tam o sırada odanın bir köşesinden cılız bir ses yükseldi. «Yakala baba.»

Tıpkı bir rabot gibi hareket edip topu yakalamak için yere eğildim. Danielle koşa koşa yanıma geldi ve kendini kollarımın arasına attı. Onu tuttuğum gibi havaya kaldırdım. Gülüyordu. Kızımın kara gözleri ıslık ıslık yanıyordu.

Onu göğsüme bastırmak, iyice bastırmak arzusu içinde yandım. Nora yalan söylüyordu. O benden başkasının kızı olamazdı. Danielle benim öz yavrumdu. İçimdeki ses «o senin kızın» diyordu bana.

Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Savcıya, sekreterine, Harris Gordon'a ve Nora'ya baktım. Nora dışında diğerleri kızımın beni izliyorlardı. Nora ise hemen başımın üzerinde başka bir noktaya dikmişti gözlerini.

Karşımda duran o küçücük yüzdeki gülümseyişi dikkatle incelemeğe başlamıştım. Birdenbire fenalaştığımı hissettim. Sanki Nora'ya yenilmiştim. Avukatım yerden göğe kadar haklıydı. Küçük bir çocuğa,

hem de kendi öz yavruma piç damgasını vürmek, ona acı çektiremezdim. Hayır, bunu yapamazdım...

«Şimdi ne yapabiliriz?» diye fısıldadım avukatıma.

Avukatımın yüzünde birdenbire beliren şefkat çizgilerini kolayca okuyabilmişim.

«Biraz bekle de savcıyla konuşayım.»

Avukatım savcının masasına yaklaştığında Danielle'i hâlâ kollarımın arasında tutuyordum. Birkaç dakika sonra yanıma dönen avukatım, «Yılda dört hafta sonunu senin yanında geçirecek. San Francisco'ya geldiğin zaman da her Pazar günü öğleden sonra iki saat görüşebileceksiniz. Nasıl bu anlaşmadan memnun kaldın mı?» demişti.

Acı acı gülerek, «Başka çıkar yol yok muydu?» diye sordum.

Avukatım belli belirsiz başını sallayınca ben de bu anlaşmayı kabul ettiğimi ister istemez söyledim.

«Tanrım, kimbilir o benden ne kadar nefret ediyor.»

Danielle kimdeki sözettiğimi hemen anlamıştı. Çocukların içgüdüğü gerçekten çok kuvvetli oluyordu. Çabuk çabuk, «Hayır, hayır. O senden nefret etmiyor, baba. Annem seni seviyor. Hem ikimizi de seviyor. Bana böyle söyledi,» dedi.

Sözlerinin doğru olup olmadığını anlamak için o küçücük suratına baktım. Bu sözlerin doğru olmasını ne kadar isterdim. Gözyaşlarıma engel olmak için gözlerimi kırıştırdım. Sonra sözlerine inanmış olduğumu belirtmek için, «Elbette' elbette biriciğim,» diyebildim.

O sırada Nora yanıma yaklaşmak üzereydi.

«Haydi sevgilim, annene gel de eve gidelim. Vakit tamam.»

Danielle ilk önce Nora'ya, sonra bana baktı. Nora onu kollarından tutup kaldırırken başımı salladım. Nora ilk defa olarak Danielle'in başı üzerinden bana

bakıyordu. Gözlerinde garip bir zaferin sevinç izleri okunuyordu.

Bu, üzerinde uzun zaman çalıştığı herhangi bir heykeli tamamladığında yüzünde beliren zafer izlerinin aynısıydı. Mutlaka bugünkü durumu da çok önceden hazırlamış, tasarlamış olmalıydı. Demek Danielle onun için çok önemliydi. Hayatındaki anlamı derindi. Evet, Danielle'nin ona ne ifade ettiğini çok iyi anlıyordum artık. O, Nora için bir çocuk değil, kendi eseri olan bir varlıktı.

Nora kızını yere indirince elele tutuşup kapıya doğru yürümeye başladılar. Nora kapıyı açtığında Danielle arkasını dönüp bana baktı. «Baba, sen de eve geliyorsun, değil mi?» diye sordu.

«Evet» demek istercesine başımı hafifçe salladım. Gözlerim yaşlarla doluğundan etrafımı buğulu buğulu görmeye başlamıştım... Fakat yine de «Baban biraz daha burada kalacak. Bu beylerle konuşacaklarım var da. Tabii daha sonra yine geleceğim.» demeği becerebilmişim.

«Peki öyleyse babacığım, Allahısmarladık.»

Dışarı çıkarken Nora kapıyı kapatmayı unutmamıştı. Ben ise gerekli kâğıtların imzalanması bitinceye kadar mahkemede kaldım. İşim tamamlanır tamamlanmaz da soluğu istasyonda aldım. Hiç vakit kaybetmeden La Jolla'ya giden trene atladım. O gece kendimi gemiye zor attım ve sarhoş oluncaya kadar içtim, içtim...

Ancak bir hafta sonra kendime gelebildim. Ve yine işime kaldığım yerden devam edip, isteyenlere gemiyi kiralamaya başladım.

Biletimi alıp bavulumu kontrol ettirdikten sonra karımla birlikte kokteyl salonuna geçmiştik. Saat bir hayli ilerlemiş olduğu halde yine de servis yapılıyordu. Küçük bir masa seçtik ve iki kokteyl ısmarladık.

İçkimden bir yudum aldım. Hoşuma gitmişti. Gerçi soğuktu ama tatlı değildi. Elizabeth'e bakar bakmaz onun çok yorgun düştüğünü anlamakta gecikmedim.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordum. «Benimle birlikte buraya kadar gelmene razı olmamalıydım.»

Elizabeth içki dolu bardağını kaldırdı ve kokteylden birkaç yudum aldıktan sonra, «İyiyim,» dedi. Yüzüne biraz renk gelir gibi olmuştu. «Herhalde sinirlenmiş olacağım. Merak edilecek bir şey değil.»

«Ortada sinirlenecek bir şey yok ki.»

«Uçağın gelmesini beklediğimiz için sinirlendiğimi sanma sadece senin için üzülüyorum.»

Güldüm.

«Ben iyiyim, hiç merak etme.»

Her nedense karım gülmemişti.

«Onunla tekrar karşılaşmak zorunda kalacaksın.»

Elizabeth'in ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Nora beni mahvetmiş, parçalamıştı. Bu parçaları yeniden birleştirmek de zamana bağlı bir şeydi. İşte Elizabeth'le altı yıl önce tanıştığım zaman yıkılmış bir insandım. Onu Nora'dan ayrıldıktan beş yıl sonra tanımıştım.

Yaz hemen hemen bitmek üzereydi. O zamanlar Dani'le sekiz yaşında bir çocuktuk. Onu San Francisco'ya annesinin yanına bırakacak, La Jolla'ya dönecektim.

Hizmetçinin gelip kızımın bavulunu alması için dışarıda beklerken Dani koşa koşa eve girmişti bile. Nora'dan boşandığımdan beri o eve hiç ayak basmamıştım.

Kapı açıldı fakat gelen hizmetçi değil, Noray'dı. Bir an gözlerimiz birbirini buldu. Ne yazık ki o soğuk bakışlı gözlerinde en ufak bir heyecan izine rastlayamadım. İlk sözü, «Seninle biraz görüşmek istiyorum,» oldu.

«Ne hakkında görüşeceğiz?» diye sordum.

Nora zamanının değerini bilirdi. Bu nedenle onun konuşacakları boş şeyler olmasa gerekti.

«Bundan sonra Dani senin yanına gelmeyecek. Kararım bu.»

Sesim oldukça sert çıktı.

«Sebep ne?»

«Dani artık çocuk sayılmaz. Herşeyi görüyor.»

«Neyi görüyor meselâ?»

«O iğrenç teknenin içindeki hayatını. Etrafta dolaşan sokak kadınlarını, sarhoş kavgalarını... Kızımın, hayatının kötü yönlerini görmesini istemiyorum.»

«Çok büyük konuşuyorsun. Acaba senin hayatın benimkinden çok mu iyi? Tertemiz çarşafklar kullanarak, martiniler içerek daha mı başka bir hayatın olduğunu iddia ediyorsun?»

«Ha şunu bileydin. Bir zamanlar yaşantımı sen de çok beğenirdin.»

Bazan insanlar delice fikirleri de benimseyebiliyorlar. Fakat eskiden size çekici görünen o şeyin zamanla çok anlamsız olduğunu anlayabiliyorsunuz. Nora beni iyi tanırdı. Kendisinin de neden sözettiğini çok iyi biliyordu. Geçmiş hatırlamamak için bir süre kendimle savaştım. Sonra:

«Bu konuda avukatımla görüşeceğim,» dedi.

«Eğer seni dinleyecek bir avukat bulursan görüşmemelik etme sakın. Hele mahkemeye başvuracak olursan rezil olduğun gündür. Çünkü özel bir dedektif sayesinde nasıl bir hayat sürdüğünü çok iyi biliyorum. Elimde bunu ispatlayacak kanıtlar da var. Hiç kimseye danışmasan iyi olur. Nasılsa çabaların bir sonuç veremeyecek.»

Nora arkasını döndü ve kapıyı suratıma kapadı. Bir an yüzüme kapatılan kapının arkasından baktım. Sonra hiçbir şey olmamış gibi taş merdivenlerden inip eski model arabama binerek oradan uzaklaştım. Ertesi gün geç saatlere kadar da gemide oturup, yarım şişe viskiyi yuvarlayarak olanları unutmaya çalıştım.

İki gün sonraydı. Kamara kapısının vurulduğunu duydum. Güç belâ ranzadan kalkarak sendeleye sendeleye aşağıya indim. Kapıyı açar açmaz başıma korkunç bir sancı saplanmıştı. Karşımda gökyüzünün hırçın maviliği, kızgın güneş ve beyaz elbiseli sarışın bir kız duruyordu. Gözlerim kuvvetli ışıktan kamaşmıştı. Bu parlaklıktan kurtulabilmek için gözlerimi birkaç defa kırıştırmak zorunda kaldım.

Genç kız yumuşak ve ılık bir sesle konuşmağa başladı:

«Teknenizi kiraya verdiğinizizi söylediler bana.»

Hâlâ gözlerimi kırıştıırıyordum. Yarım şişe viski içen bir erkek için bu ışık gerçekten fazla kuvvetliydi.

Genç kız benden cevap alamayınca bu sefer de «Geminin kaptanı siz misiniz?» diye sordu.

Başımdaki ağrı biraz hafifler gibi olmuştu. Genç kıza şaşı gibi baktım. Sesi kadar kendisi de hoştu. Mavi gözlü, güneş yanığı tenli kalın dudaklıydı.

«Gemiyi tek başıma yönetiyorum. Benden başka kimse yok. İçeri girin de birşeyler için.»

Dar merdivenlerden inerken elimi tutmuştu. Meraklı gözlerle kamaranın içini araştırdı. Hani görülmeğe değer birşey yoktu ortada. Oraya buraya fırlatılmış boş viski şişeleri, darmadağınık ranzalar. Bu manzara karşısında Allahtan genç kız susmasını bilmiş, hiçbir şey söylememişti.

«Kusura bakmayın. Her yer karmakarışık. Gemide müşteri olmadığı zamanlar bol bol içki içerim. de.»

Kız baygın baygın gülerken gözlerinin etrafı kırmıştı.

«Babam da sizin gibiydi. O da içkiye bayılırdı.»
Bakışlarımı ona çevirerek:

«Babanız da benim gibi teknesini kiraya verir miydi?» diye sordum.

Genç kız, «hayır,» dedi. O New York'taki Doğu Nehri üzerinde çalışan bir romorkörün kaptanıydı. İş olmadığı zamanlar çılgıncasına içki içerdi.»

«İş sırasında içki içmek alışkanlığım yoktur.»

«Babam da içmezdi. O New York'un en usta romorkör kaptanıydı.»

Masanın üzerindeki dağınıklığı biraz toparlamağa çalıştıktan sonra iki bardakla viski şişesini çıkarttım.»

«Su var ama ne yazık ki buz yok,» dedim.

«İyi kalite bir viski. Alkolünü hafifletmeğe hiç gerek yok.»

Bardakları yarı yarıya içkiyle doldurdum. Genç kız viskiyi su içer gibi içmişti. Tam istediğim yaradılıştaki bir kızdı bu.

Genç kız elindeki bardağı masanın üzerine bırakırken, «Şimdi biraz da iştten söz edelim,» dedi.

«Gündeliği beş dolar. Sabahleyin beşte yola çıkar, öğleden sonra saat dörtte döneriz. Yalnız dört kişiden fazlasını alamam.»

«Bir haftalık ne kadar ücret istersiniz? L.A.'a kadar gideceğiz. Orada hafta sonunu geçirdikten sonra tekrar buraya geleceğiz.»

«Biz mi dediniz? Kaç kişisiniz?»

«İki Patronum ve ben.»

Genç kıza baktım.

«Teknenin içinde sadece bir kamara var. Neyse, isterseniz ben güvertede de yatabilirim.»

Güldü:

«Güvertede yatmanıza hiç gerek yok sanırım.»

«Anlayamadım. Erkek arkadaşlarınızın nesi var?»

Tekrar güldü.

«Hiçbir şeyi yok. Sadece patronum yetmiş bir yaşında olduğundan bana öz kızımıymış gibi davranır.»

«Peki öyleyse bir tekne kiralayıp denize açılmanızdaki amacınız nedir?»

«Kendisi inatçıdır. Buraya Phoenix'ten geldi. Hem burada, hem de L.A. taraflarında inşaatı vardı. Uzun zamandan beri kumdan başka birşey görmüyor. Deniz havasının kendisine iyi geleceğini düşündüğünden bir tekne kiralamağa karar verdi. Bu arada balık avlayabileceğini de sanıyor tabii.»

«Pek fazla balık yakalayabileceğini sanmam. Çünkü buranın balık mevsimi geçti artık. Şimdi balıkların hepsi Meksika tarafına akın ettiler.»

«Onun için balık avlamak o kadar önemli değil.»

«Yemeğinizi teknede mi yiyeceksiniz?»

«Hafta sonu dışında, evet.»

«Sizden beş yüz dolar istesem pahalı mı dersiniz?»

«Bence dört yüz dolara anlaştık iyi olur.»

«Peki, istediğiniz gibi olsun,» dedikten sonra ayağa kalktım. «Ne zaman yola çıkmak istiyorsunuz?»

«Yarın sabah. Saat sekizde. Depozit ister misiniz?»

Sırıtarak, «Yüzünüzden dürüst olduğunuz belli Miss...» dedim.

«Andersen», diye tamamladı. «Elizabeth Andersen.»

O da ayağa kalktı. Tam o sırada yanımdan geçen bir teknenin dalgası bizi iyice sallamıştı. Düşmemek için bana dayandı ve sonra kamaranın merdivenlerinden çıkmağa başladı.

Tekneden çıkmak üzereydi ki, «Bir dakika Miss Andersen,» diye seslendim. «Günlerden bu gün ne?»

Güldü. Bu, içten bir gülüştü. «Tıpkı babam gibisiniz. O da çok içtiği zamanlar gününü şaşırırdı. Bugün Çarşamba.»

«Doğru, doğru.»

Rıhtımda duran arabasının yanına gidinceye kadar onu seyrettim. Birden arkasını döndü, el salladı ve sonra arabasına atlayıp uzaklaştı. Ben de kamarama dönüp ortalığı toplamağa koyuldum.

*
**

Elizabeth, «Neden öyle gülüyorsun?» diye sordu.

Onun sesiyle kendime gelmiş, içinde bulundumuz ana dönmüştüm. Elimi uzatarak onun elinin üzerine koydum.

«İlk tanıştığımız günkü halini düşünüyordum. Altın ve fildişinden yapılmış sarışın bir tanrıçaydın.»
Güldü ve kokteyli yudumlamağa başladı.

«Şimdi o sarışın tanrıçaya benzer halim kalmadı.»

Garsona iki kokteyl daha getirmesini söyledim. Elizabeth'in yüzü birdenbire ciddileşivermişti.

«Benimle evlendiğine pişman değilsin, değil mi?»

Başımı sallayarak, «Saçmalama, Neden pişman olacaktım?» dedim.

«Bütün bu olanlardan beni sorumlu tutmuyorsun değil mi? Yani Dani'nin başına gelenlerden demek istiyorum.»

«Seni suçlandırıdığım yok benim. Dani'nin böyle bir duruma düşmemesi için ben ne yapabilirim ki? Bunu şimdi daha iyi anlıyorum.»

«Başka türlü de hareket edebilirdin.»

«Ben bir çılgındım, aptaldım. Dani'yi bir destek olarak kullanmak istemiştin.»

Garson içkilerimizi getirip bıraktı. İnsan bir şeyi beklediği zaman saatler bir türlü geçmek bilmez. Belki de o zaman herşeyin çabuk geçmesini isteyişimizden doğar bu uzama. Örneğin, uçağın saatte altı yüz mille uçmasını arzularsınız. Fakat bir bakarsınız ki ayaklarınız henüz yerden kesilmemiş bile. İçi-

nizdeki arzudan başka yer değiştiren, hareket eden yoktur. Yalnızca o içinizdeki arzu büyük bir hızla sonsuzluğa doğru ilerlemektedir.

Bu sabah benim için herşey başkaydı. O ana kadar kendimi böylesine değişik duygular içinde bulmamıştım. Hattâ dün sabah bile. İnşaat bölgesine arabamdan indiğim zaman rüzgâr göl kenarından ılık ılık esiyordu. Bugün bu bölümdeki son ev de tamamlanacaktı. Diğer grupla çalışmaya başlayacağımdan hiç kuşkum yoktu artık. Havalar böylesine güzel gittiği sürece, yağışlı günler gelmeden o bölümün inşaatını da bitireceğimize emindim. Böylece kış bastırmandan evlerin iç bölümleri tamamlanmış olacaktı.

şantiyeye gidip inşaatta çalışacak işçilerin adlarını denetledim. Herşey yolundaydı. Bu işe Aralıkta başlayacaktım. O zamana kadar bebek de büyür, biz de kolayca güneye gidebilirdik. Davis de Daytona'nın dışında yeni bir inşaata başlamak istiyordu. Sağladığı imkânlar da çok iyi idi. Bundan yararlanmayı tasarlıyordum. Hem oradaki görevim de kontrol mühendisliği olacaktı.

Ben hiçbir zaman Nora'nın hayalinde yaşattığı gibi bir mimar olamamıştım. Ona göre birçok sekreterlerin çalıştığı koca bir yazıhanem olmalı, müşterilerimi de zengin tabakadan seçmeliydim. Ve üstelik bunların kaprislerini yerine getirmeliydim.

Ben ise sırtıma iş gömleğimi taktığım gibi çamurlar içinde dolaşır ve orta hallilere, az gelirli'lere, projeler çizerdim. Bence evlerin süslü olmasından çok paranın iyi bir eve harcanması önemliydi. Hem de arzu ettiğim bir şeyi yapıyordum. Yoksa eşe dosta gösteriş olsun diye ev yaptıranlarla işim yoktu.

İşimi seviyordum. Üstelik birçok kimseye yararlı olduğum için de mutluydum. Hem de yapmak istediğim bir şeyi yapıyordum. Koleje, daha sonra da Teknik Okula hep bu gaye uğruna girmemiş miydim? Savaşa katılmadan önce tasarladığım bir iş değil miydi bu?

Sam Brady şantiyeden içeri girdiği zaman, işçileri denetlemek üzere dışarı çıkmağa hazırlanıyordum. Sam hem inşaatçıydı, hem de patronum.

Onu görür görmez gülümsedim.

«Tam zamanında geldin,» dedim. «Biz de bu bölümdeki son evi bitirmek üzereydik.»

Fakat o gülmemişti. Kötü bir haber vereceğini anlamıştım.

«Ne oldu? Yoksa diğer bölümdeki inşaaata başlamak için para mı sağlayamadın?»

«Hayır, para işi tamam.»

«Öyleyse neşelen biraz. Sen hiç üzülme, kar yağmadan o bölümdeki evleri de tamamlayacağız. İnşallah gelecek ilkbahar cebinde binliklerle dolaşacaksın.»

«İşler düşündüğün gibi değil, Luke. Çok özür dilerim ama işine son vermek zorundayım.»

Ona inanmamıştım.

«Sen çıldırdın mı?» dedim. «Neler saçmalıyor-sun Allahaşkına? Peki o evlerin inşaatını kim yönetecek?»

Adam bakışlarını üzerimde gezdirdi:

«Kredi ile para aldığımız şirket, senin yerine kendi adamını gönderiyor. Parayı verirken bu şartı da öne sürdüler, Luke. Eğer bu şartı kabul etmeseydim istediğim parayı vermeyeceklerdi.»

Patron elini cebine daldırdı, bir sigara çıkarıp beceriksizce yaktı. Sonra benden tekrar tekrar özür diledi.

Ben de kendime bir sigara yakarak sordum:

«Özür dilemek ha? Bunlar boş sözler hep. Şu anda neler hissettiğimi biraz olsun anlayabilir misiniz acaba?»

«Nasıl, Davis'in işinden bir haber çıkmadı mı daha?»

Başımı salladım. «Hayır, ondan da hâlâ ses seda yok.»

«Herhalde o iş olacak.»

Sessizce sigaramdan bir iki nefes daha çektim.

«Bak, beni dinle. Eğer Davis'in işi uzun sürerse, oradan haber gelinceye kadar sana inşaatta başka bir iş verebilirim.»

«Hayır, teşekkür ederim. Bunun gerçekleşmeyeceğini sen daha iyi bilirsin Sam.»

Başıyla sözümü doğruladı. O da bu işin olmaya-
cağını biliyordu. İşte şimdi dünya gerçekten son hızla dönüyordu.

Sigaramdan son bir nefes daha çekip onu tablanın içinde iyice ezdim.

«Bugünkü işim biter bitmez burayla ilgimi keşerim.»

Adam ağzından baklayı çıkardı.

«Yeni mimar bugün öğleden sonra görevine başlamış olacak.»

«Öyleyse hemen öğle üzeri buradan ayrılıyorum.»

Başını önüne eğdi, sonra bir zarfın içinde bana haftalığımı uzatarak çıkıp gitti. Adamın arkasından bir süre baktım. Sonra yavaş yavaş eski yüzlü masanın üzerindeki eşyalarımı toplamağa koyuldum.

İşten çıkar çıkmaz eve gitmemiştim. Ayaklarım beni bir bara sürüklemişti. Orada televizyondan beyzbol maçını seyrettim. Viski yerine on beş sentlik birayı tercih etmiştim. Artık viskiden uzak durmalıyıldım. Takımların bazısı kazanır, bazısı da kaybederdi.

Barmen, önümdeki tezgâhı temizliyordu. Bir ara kaçamak olarak televizyona göz atarak, «Kaybedenler,» dedi. «Bunlar kaybetmekten başka bir şey bilmezler. Dünyaya hep kaybetmek için gelmişler.»

Tezgâha birkaç bozuk para attıktan sonra kendimi dışarıda buldum. Burada daha fazla oyalanmakta hiç mânâ yoktu. İşimi kaybettiğimi Elizabeth'e anlatmak zorundaydım. Ama bunu ona nasıl söyleyecektim.

Fakat herşey düşündüğümünden daha kolay oldu. Karım eve erken geldiğimi görünce bir terslik oldu-

ğunu anlamıştı sanırım. Ona kötü haberi verdiğim zaman hiç sesini çıkarmadı. Arkasını döndü ve hazırlamış olduğu rostoyu fırına sürdü.

Onun birşeyler söylemesi için durup bekledim. Ne söyleyeceğini kestiremiyordum ama yine de herhangi bir şey söyleyebilirdi. Belki de bana sinirlenir ileri geri konuşabilirdi. O ise benim düşündüklerimden birini bile yapmadı. Bir kadına yakışır biçimde hareket etti ve sadece, «Banyoya gidip, elini yüzünü yıkasan iyi olur,» dedi.

4

Elizabeth'in bana bakmakta olduğunu farkettiğim zaman üçüncü defa içki ısmarlıyordum. Birden fikrimi değiştirdim ve içki yerine kahve istedim. Karım bu hareketimden memnun kalmış olacak ki bana gü-lümsedi.

«Senin hiçbir şekilde sinirlenmemen gerekir,» dedim.

«Boş lâfın sırası değil şimdi. Eğer Dani'ye gerçekten yardım etmek istiyorsan akıllıca hareket etmelisin.»

«Ne yapacağımı bilmiyorum.»

«Bu işin içinde mutlaka bir şey var. Aksi halde Gordon seni oraya çağırtmazdı.»

«Ben de öyle sanıyorum.»

Huzursuz olmuştum. Duvardaki koca saat hâlâ ikiye çeyrek vardı. Hareket etmek, birşeyler yapmak istiyordum. Bu düşüncemi gerçekleştirmek için karıma, «Dışarı çıkıp biraz hava alsak, nasıl olur?» dedim.

Elizabeth önerimi kabul etti. Gözetleme kulesine çıktığımızda koca bir uçağın piste inerken çıkarttığı o korkunç gürültüyö duymuştuk. Uçağın kenarında ya-

zılı olan AA işaretini ancak piste indiği zaman görebildim.

Hoparlörden, «New York'tan gelen Amerikan Hava Yollarının 42 No.'lu uçağı piste inmiştir,» diye bir ses yükselmişti.

«Bu benim bineceğim uçak olmalı. Büyük bir uçak.»

Elizabeth birdenbire, «Hayatımda kendimi böyle-sine yapayalnız hissetmemiştim,» deyiverdi.

Yüzüne baktım. Havaalanının açık mavi ışığı altında yüzü sapsarı görünüyordu. Elini tuttum. Bir buz parçasıydı sanki.

«Gitmek zorunda değilim.»

«Gitmek zorunda olduğunu benim kadar sen de biliyorsun,» derken gözlerindeki endişeyi görmemek için kör, olması lâzımdı insanın.

«Nora'ya göre kızımın yanında olmama hiç sebep yok. Biliyorsun on bir yıl önce kızımın üzerinde hiç-bir hakkım olmadığını iddia etmişti.»

«Yoksa sen de mi aynı şeye inanıyorsun?»

Cevap vereceğime, bir sigara çıkarıp yaktım. Fakat Elizabeth'in bu sorusundan kolay kolay yakamı kurtaramayacaktım.

Yumuşak bir sesle:

«Yoksa sen de mi?» diye sordu. «Yoksa Dani ile birlikte geçirdiğiniz, annesinden çok sana yakın olduğu yılları da unuttun mu? Yoksa onları da mı inkâr edeceksin?»

Sanki kuvvetli iki el yakama yapışmış, beni boğuyordu. Soluk alamıyordum. Boğuk bir sesle, «Yeter, yeter artık,» diyebildim. Sonra devam ettim. «Öz babası olsam bile ona şimdiye kadar yardım etmiş değilim ki. Ona ne faydam olmuş ki bugüne kadar, söyler misin? Onu koruyamamışım. Ona bakamamışım. Değil dış tehlikelerden, annesinden bile koruyamamışım.»

«Onu sevdiğini gösterebilirdin hiç olmazsa. Ama biliyorum kızını bir zamanlar çok severdin.»

«Evet, haklısın. Onu severdim,» dedim acı acı. «Bu onun için büyük bir dayanaktı. Şimdi bile benim sevgime güvenebilir.» Midem bulanmaya başlamıştı yine. Sinir mideme vuruyor olmalıydı.

«Onu Nora'nın yanına bırakmamalıydım. Hiçbir zaman bırakmamalıydım.»

«Ne yapabilirdin ki?»

«Onu kaçırabilirdim. Bilmiyorum, bilmiyorum. Onu Nora'dan ayırmak için birşeyler yapabilirdim herhalde.»

«Bir kere bu işe girmiştin hatırlarsın.»

«Ama sonra ne olmuştu? Hiç. Beceriksizliğim, korkaklığım yüzünden bu işi de başaramamıştım. O zamanlar Dani'ye ancak çok param olursa bakabileceğimi sanmıştım. Meğerse ne kadar aldanmışım. Dani'nin istediği para değil, gerçek bir sevgiymiş.»

Bakışlarımı karıma doğru çevirerek konuşmama devam ettim.

«Nora, Dani'yi hiçbir zaman sevmemi. Yani kalben sevmemi demek istiyorum. Nora çalışan bir kadın olduğundan Dani'nin etrafta dolaşması onu rahatsız ediyordu. Annesini aşırı derecede rahatsız ettiği zamanlar Nora onu ya anneannesinin, ya da benim yanıma gönderirdi.»

Elizabeth başını salladı.

«Dani annesini gördüğü zaman çok sevinirdi. Her zaman annesinin yüzüne gülerek bakardı. Nora ise onun bu tatlı gülücükleri karşısında hareketsiz kalır, sadece dalgın dalgın başını okşar, sonra da kaldığı yerden işine devam ederdi. Zavallı Dani o çocuksu kahkahasının gizlediği kederli yüzüyle bana döner gelirdi. İşte o zaman ağlamaması için elimden geleni yapardım.»

Elizabeth'in gözleri dolmuştu. Bana biraz daha yaklaştığını farketmiştim. Sonra tatlı bir sesle:

«Sen onun babasıydın,» diye fısıldadı. «Annesi olamazdın hiçbir zaman. Evet, ne kadar çalışsan yine de annesinin yerini tutamazdın.»

Hoparlördeki ses tekrar duyuldu. «Amerikan Hava Yollarının Danvere ve San Francisco'ya gidecek olan 42 No.'lu uçağı 4'ncü pistte yolcuların eşyalarını almaya başlamıştır.»

Boynumu oğuşturdum. Kendimi öyle yorgun hissediyordum ki şimdi. «Bizim uçak,» diyebilirdim ancak. «Sanırsam öyle, babacığım.»

Şaşkın şaşkın karıma baktım. Onun bana ilk kez «Babacığım» deyişini duyuyordum. Karım gülümsedi.

«Bu söze alışacaksın artık.»

«Bu çok zor olmayacak benim için.»

İçeri girmek üzere geri dönmüştük ki karım, «Oraya gider gitmez bana bildirirsin, değil mi?» dedi.

«San Francisco'dan seni telefonla ararım. Eğer bana söyleyecek önemli bir şeyin yoksa evde yok de-dirtirsin. Böylece telefon giderimiz artmaz.»

«Meselâ sana ne gibi haberler vermemi istiyorsun?»

Elimi karnının üzerine koydum.

Güldü.

«Üzülme. Sen dönünceye kadar doğum yapmam.»

«Bunu bir söz olarak kabul ediyorum.»

4 numaralı piste geldiğimizde fazla kalabalık yoktu. Yolcuların çoğu uçağa girmişlerdi bile. Elizabeth'le öpüşerek vedalaştıktan sonra ilgili memura biletimi uzattım.

Adam biletimi gözden geçirdi, damgaladı ve üst kısmını yırtarak bileti tekrar bana uzattı.

«Uçağa binebilirsiniz, Mr. Carey,» dedi.

Hostes, bacaklarımın uyuşukluğunu gidermek için biraz dolaşmam gerektiğini söylediği halde Dan-ver'de inmedim. Salonda oturup kahve içmeyi daha uygun gördüm. Kahve öylesine sıcaktı ki her bir yudumda ılıklığının içime yayıldığını hissediyordum.

Altı yıl. Uzun bir süre. Altı yıl içinde birçok şeyler olabilirdi.

İnsanın evinden altı yıl uzak kalması epeyi uzun

zaman sayılırdı. Geride bıraktığı çocuğu büyümüş ve bu arada istemediğiniz birçok olaylar meydana gelmiş olabilirdi. Belki o da annesine benzemişti. Aradan altı yıl geçtikten sonra kızınız büyüyor ve adı bir cinayete karışıyor... Evet, birini öldürüyor...

Kamara kapısının kilitlendiği anda ışıklar da yanmıştı. Sigaramı tablaya bastırdım, kemerimi bağladım. Hostes tekrar yanıma geldi ve yaptığım hareketin doğruluğunu başıyla onayladı. Daha sonra diğer yolcuların da kemerlerini bağlayıp bağlamadıklarını görmek için dolaşmaya başladı.

Saatime baktım. Şikago saatine göre 4.30'du. İki saat geri aldım. Şimdi Pasifik sahiline göre, saat 2.30'du.

Kendi kendime güldüm. Ne kadar basit bir işti. Saati geriye alıyordunuz ve az önce yaşadığınız iki saati yeniden yaşıyordunuz. Merak etmişim. Madem ki bu iş o kadar kolaydı, neden sanki saat uzun bir çalışma sonunda icadedilmişti.

Şu anda saati altı yıl geriye götürebilirdim. O zaman da Dani bu durumda olmayacaktı. Hayır, hayır on beş yıl önceye döndürmeliyim zamanı. Yani Dani'nin dünyaya geldiği geceye. Hastanede geçirdiğim saatleri bugünkü gibi hatırlıyorum. Yine gecenin hemen hemen bu saatiydi ve Nora doğum odasından henüz çıkartılmıştı.

Karımın odasına girerken doktor, «Yanında fazla kalmayın. Çok yorgun,» demişti.

«Çocuğu ne zaman görebileceğim?»

«On dakikaya kadar. Çocukların bulunduğu odanın camından hastabakıcı size çocuğunuzu gösterecek.»

Nora'nın odasına girmeden az önce araladığım kapıyı kapatarak, «İlk önce bebeği görmeliyim. Nora çocuğumuzun kime benzediğini öğrenmek ister. Eğer ona yavrumuzu tarif edemezsem üzülebilir,» dedim.

Doktor yüzüne elay Arslan ayıp baktı, sonra omuz-

larını silkti. Nora'nın doğum odasında çocuğunun yüzüne bile bakmadığını öğrenmem çok uzun sürmemişti.

Hastabakıcı, kızımı bana gösterir göstermez hafifçe cama vurdu. Küçük, kırmızı, buruşuk bir yüz, pırıl pırıl siyah saçlar ve yumruk olmuş küçücük eller... Tekrar cama vurdu.

İçimde birşeyler kopmuş, acı içinde kıvranmaya başlamıştım. Dünyaya gelirken duyulan acıyı, son birkaç saatte küçük bir vücudun geçirdiği bütün sarsıntıları duyar gibi olmuştum. Yavruma tekrar tekrar baktım. Gözlerini, ağzını açmadan bile onun ne yapacağını biliyordum. Birbirimizle hemen kaynaşmıştık. Öylesine kilit olmuştuk ki. Birbirimizindik artık. Bizi hiçbir şey ayıramazdı. Şu anda o ağlayamayacağından her ikimiz için de gözyaşı döküyordum.

Nora'nın kapısını hafifçe vurmuştum. Kapıyı bir hastabakıcı açtı. «Onu görebilir miyim?» diye fısıldadım. «Kocasıym.»

Hastabakıcı, «evet,» diye işaret etti. Sonra, «Yalnız yanında fazla kalmayın,» demeği de unutmadı.

Yatağın yanına yaklaştım. Nora siyah saçları, beyaz yastığın üzerine yayılmış olduğu halde uyuyor gibiydi. Rengi solmuştu. Yüzünde yorgun, bitkin bir hava vardı. Onun böyle olacağını hayalimde bile canlandıramazdım. Eğildim ve hafifçe alnından öptüm.

Gerçi gözlerini açmamıştı ama dudakları kımıldamıştı. «Küreklere sarıl. Hür Fransız Donanması asla cesaretini kaybetmez.»

Yatağın ucunda duran hastabakıcıya bakarak güldüm. Nora'nın çarşafın üzerinde duran elini tutarak hafifçe sıktım.

«Hür Fransız Donanması asla cesaretini kaybetmez.»

Hastabakıcı şimdi gülüyordu. «Mr. Carey, kloroform etkisini gösteriyor. Bazan insana öyle saçma sapan şeyler söyler.»

Başımla sözlerini kabul ettiğimi belirttikten sonra tekrar Nora'nın elini sıktım.

Nora'nın yüzünde garip bir korku ifadesi okunuyordu. Kısık bir sesle, «Canımı acıtma, John,» diye mırıldandı. «Ne istersen yapacağım! Söz veriyorum. Sadece canımı acıtma ne olursun?»

Çabuk çabuk, «Nora, Nora. Benim, Luke,» dedim.

Nora birden gözlerini açtı. «Luke,» dedi. Yüzündeki o korkudan eser bile kalmamıştı. «Çok korkunç bir rüya görüyordum.»

Kolumu boynuna doladım. Nora her zaman böyle korkunç rüyalar görürdü. «Tamam, Nora. Korkacak bir şey yok artık. Uyandın.»

«Rüyamda birisi ellerimi parçalıyordu. Dayanamadım. Bilirsin ellerime birşey olmasını asla istemem. Çünkü onlarsız hiçbir şey yapamam ben.»

«Gördüğün sadece bir rüyaydı.»

Ellerini kaldırdı, onlara yakından baktı. İnce, uzun ve narin elleri vardı. Sonra bana bakarak gülümsedi. «Çok gülüncüm, değil mi? Ellerime hiçbir şey olmamış.» Yavaş yavaş gözlerini kapadı ve yeniden uykuya daldı.

«Nora,» diye fısıldadım. «Çocuğumuz hakkında sana bir şey söylememi istemez misin? Küçük bir kızımız oldu. Güzel, hayır hayır çok güzel bir kız. Tıpkı sana benziyor.»

Ne yazık ki Nora kımıldamamıştı bile. Sözlerimi duymadan uyumuştı.

Hastabakıcıya baktım. Bu çok garip bir durumdu. Kitaplarda bile böyle bir sahneye rastlanamazdı.

Herhalde hastabakıcı yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olacaktı ki bana içtenlikle gülümsedi. «Bayan aldığı uyuşturucu ilâç yüzünden kendine gelemiyor.»

«Elbette, elbette,» dedim. Ve sonra kendimi koridora attım.

Uçağın penceresinden dışarıyı seyrediyordum. Şehrin buğulu ışığını görebileceğini sanmıştım. San Francisco.

Saati on beş yıl öncesine götürmek hiçbir şeyi çözümlenmeyecekti. Hiçbir şeyi önlemeyecekti. Yirmi yıl önceye dönsek yine birşey kazanılmış olmazdı.

Yıl 1942. Mevsim yaz. Gri-siyah Japon zırhlısının bacalarına doğru pike uçuşu yaparken kullandığım P-38 uçağım rüzgâra ayak uydurmuş kayıp gidiyordu. Birden içime bir gariplik çökmüştü. Bu inişin bir çıkışı olmayabilirdi de. Attığımız bombaların arkasından gidip, savaş gemilerinin bacalarından girmeye ve sonra o gemiyle birlikte buz gibi suyun içinde ölmeğe benziyordu bu.

Böylece ne Hava Madalyası, ne de Silver Star (Gümüş Yıldız) takmış olacaktım. Bundan sonra ne hastane faslı, ne kahramanca bir gezi olacaktı. Ve böylece hiçbir şey açığa dökülmeyecekti.

Çünkü o zaman ben dünyada olmayacaktım. San Francisco'ya da hiç gelmemiş olacaktım. Eğer 1942'de savaş sırasında ölseydim ne Nora ile karşılaşacaktım, ne de Danielle dünyaya gelecekti.

Aradan hemen hemen yirmi yıl geçmiş. Belki de geçen yıllar bile birçok şeyleri açıklayamayacak. O zamanlar gençtim, çakı gibiydim. Ama şimdi kendimi öyle yorgun, öyle yıkılmış hissediyorum ki. Bir an için gözlerimi sıkıca kapatmak ihtiyacını duydum.

Tanrım, ne olur, eski günlerime götür beni, diye inledim.

İKİNCİ BÖLÜM

N O R A

1

Zaman yaranın merhemidir. Gerçi bu çok eski bir söz ama yine de gerçeğin ta kendisi. İçinde yaşadığınız zamanın heyecanlarına kendinizi kaptırdığınız an hiç bir şeyi gerçek olarak göremezsiniz. Çünkü o anda etkisi altında kaldığınız kötü ruhlar tarafından sonbahar rüzgârlarından önce sürüklenen bir yaprak-tan farkınız yoktur. Zaman bazan aşk ve nefret duygularını körleştirir, bazan da tamamen öldürür. Size sadece küçücük bir anı demeti kalır. İşte siz bu demetin arasından geçmişi görmeye çalışırsınız ve ancak o zaman eskiden gözünüzden kaçmış noktaları rahatça anlayabilirsiniz. Uçak iniş durumuna geçebilmek için şehrin etrafında dolaşırken ben de bu fırsattan yararlanarak, şehri kuşbakışı seyretmeğe koyulmuştum. Şehrin renkli ışıklarını ve inci dizilerini andıran köprülerini görebiliyordum artık. Az önce buraya dönmek zorunda olduğumu aklıma getirmekten korkarken şimdi böyle bir duygudan tamamen uzaklaştığımı hissediyordum. Benliğimi etkileyen diğer kötü ruhlar gibi bu duygularım da geçmişin külleri arasına karışmıştı.

O anda Elizabeth'in beni buraya ısrarla göndermek isteyişinin nedenini anlamıştım. Ona birçok şeyler borçluydum. Kötü ruhların üzerimdeki etkisini görebilmek için yalnız başıma beni buraya göndermişti. Böylece kendi gözümle suçlarımdan, vicdan azaplarımdan uzak olarak herşeyi görebilecek ve kimsenin etkisinde kalmadan birçok karanlık noktaları meydana çıkarabilecektim.

Fotoğraf makineleri ile alanda bekleyen gazeteciler de sabahın bu erken saatinde benim kadar yorgun görünüyorlardı. Gazetecilerin etrafımı çevirmeliğine rağmen yine de birkaç dakika içinde yakamı onlardan kurtarabildim. Sadece onlara ancak akşamüstüne doğru tam bir açıklama yapabileceğimi söyledim.

İlk önce Hertz'e gidip, en ucuz arabayı kiralayarak hemen Van Ness'de inşa edilen yeni bir motele indim. Gerçi odam ufaktı ama her bakımdan kullanışlıydı.

Motele yerleşir yerleşmez ilk işim telefonla Elizabeth'i aramak oldu. Onun ılık sesini çok uzaklardan duyduğum halde konuşmamız mümkün olamamıştı. Çünkü o santrale evde bulunmadığını söylemişti. Oysa o anda tek isteğim karıma teşekkür edebilmektir. Fakat ne yazık ki tek kelime konuşmadan telefon kapatılmıştı.

Sabahın ilk ışıkları yavaş yavaş pencereden içeri süzülmekteydi. Cama yaklaştım ve dışarısını seyretmeye başladım. Gri sis tabakaları arasında gözükken kuzeydeki tepelerin hizasında, gökyüzüne doğru yükselen Mark Hopkins kulesini görebiliyordum. Daha gerilerdeki binaları da seçmeğe çalışıyordum. Sonra gözlerimi batıya doğru çevirerek beyaz boyalı, çatısı İtalyan usulü mavi taşlarla örtülü evi görmek için çırpındım. Oraşı benim yıllarca yaşadığım yerdi. Ve o yerde şu anda Nora yatağında, tamamen kendi eseri

olan garip, hayal dolu dünyası içinde kendinden geçmiş, uyuyor olmalıydı.

*
**

Telefon, uykusunun en derin anında çalmıştı. Yüzünü yastığa iyice gömdü, sonra elleriyle kulaklarını sıkıca kapattı. Hiçbir şey duymak istemiyordu, ama telefon hiç durmadan çalıyordu.

«Rick! Cevap ver.» diye inledi. Fakat birdenbire kendine geldi. Bu cümle onu uyandırmaya yetmişti. Rick nasıl telefona cevap verebilirdi ki artık. O yoktu, yaşamıyordu.

Kadın yatağın içinde doğruldu, sonra telefona dik dik bakmaya başladı. Şimdi telefonun sesi daha derinden geliyordu. Nora'nın tek duyduğu yatak odasına yayılan telefonun ahenkli, yumuşak sesiydi. Fakat yine de cevap vermek için ufak bir hareket bile yapmıyordu.

Az sonra telefon sesi kesildi ve oda yine eski sessizliğine kavuştu. Nora, sigara almak için kome-dine uzandı. Bir gece önce doktorun vermiş olduğu uyuşturucu ilâcın etkisiyle hâlâ başında bir sersemlik vardı. Sigarasını yakar yakmaz derin bir nefes çekti.

Tam o sırada dahili telefon tıkırdadı ve uşağın sesi duyuldu.

«Miss Hayden, uyandınız mı?»

Nora yataktan kımıldamadan cevap verdi.

«Evet, uyandım.»

«Anneniz telefonda sizi bekliyor.»

«Ona birkaç dakika sonra kendisini arayacağımı söyle, Charles. Bana da asprin ile kahve getir.»

«Başüstüne, eféndim.»

Dahili telefondaki tıkırdamalar kesi lmişti. Fakat bu sessizlik ancak bir dakika kadar sürdü ve sonra yine Charles'in sesi duyuldu. «Miss Hayden, anneniz hemen şimdi sizinle görüşmek istiyormuş. Söyleceklerini çok önemli, diyor.»

Nora, serkeş bir ses tonuyla, «Pekâlâ, pekâlâ,» dedi.

Elini ahizeye doğru uzatırken «Charles, asprin ile kahveyi çabuk getir. Korkunç derecede başım ağrıyor,» demeyi unutmadı. Sonra ağzını ahizeye yaklaştı-
tırıp, «Evet, anne,» dedi.

«Nora, uyandın mı?»

Annesinin insanın içine, öylesine işleyen duygulu bir sesi vardı ki, insan uzun süre etkisinden kurtulamazdı bu sesin.

«Evet, şimdi uyandım daha,» diye cevap verdi Nora. Sesinde bir küskünlük seziliyordu. Annesinin bu kadar erken nasıl kalkabildiğine hayret ediyordu. Öyle ya annesi yetmiş yaşını geçkin bir kadındı. Ve sesi saatlerce önce uykudan uyanmış gibi sağlıklı ve berrak çıkıyordu.

«Saat altı buçuk, Nora. Seni tam yedide bekliyoruz. Mr. Gordon da burada.»

«Luke geldi mi?»

«Hayır, ama neredeyse gelir.»

«Demek onun geleceğinden bu kadar eminsin, ha! Nasıl böyle bir şeyi düşünebiliyorsun bilmem. Sana San Francisco'ya geldim diye telefon etti mi?»

«Hayır.»

«Belki de gelmemiştir.»

Annesi kesin bir sesle, «Telefonda bana mutlaka geleceğini söyledi çünkü,» dedi.

«Sen her zaman benden fazla ona inandın, değil mi?»

Nora güvenmiş bir sesle konuşuyordu.

«Sana veya ona inanmak hiç de önemli değil. Sen benim kıızımsın.»

«İşte bütün mesele bu ya.»

Annesi son bir cümleyle davayı kökünden çözümlemek istemişti.

«Haklısın. Eğer benim kızım olduğunu ve senden çok Luke'a inandığımı bugüne kadar öğrenmedinse, bundan sonra hiç öğrenemezsin.»

Kapı hafifçe vuruldu ve içeri Charles girdi. Uşak elinde küçük gümüş bir tepsi taşıyordu.

«Mr. Gordon sade bir elbise ile sade bir manto giymeni istiyor. Hiç makyaj yapmayacakmışsın. Sadece dudaklarına hafif bir ruj sürecekmışsın.»

«Maşallah, Mr. Gordon da herşeyi düşünüyor.»

Charles, tepsiyi, yatağın yanbaşındaki küçük masanın üzerine bıraktı. Fincanın tabağı içine üç asprin koymayı da unutmamıştı.

Annesi, «Tanrıya şükretmelisin ki, Mr. Gordon davayı üzerine aldı,» dedi.

«Oraya gelmem o kadar önemli mi? Bu sabah kendimi öyle fena hissediyorum ki. Başım korkunç derecede ağrıyor.»

Annesi, «Nora,» diye haykırdı. Kadın, annesinin gürleyen sesi karşısında ne yapacağını şaşırmıştı.

«Benim ne yararım dokunabilir ki? Bu sabahki sorulara bile dayanamadım. Yine gazeteciler orada olacak.»

Annesinin sesi hem buz gibiydi hem de çok sertti. «Sabahleyin, Çocuk Hastanesine kızınla birlikte gideceksin. Bunun böyle olması gerek. Başka türlü hareket edemem. Hoşuna gitsin veya gitmesin hem sen hem de babası orada bulunmalıymışsınız.»

Sanki şakaklarını mengene ile sıkıştırıyorlarmış gibi başı ağrımaya başlamıştı.

«Peki, peki. Dediğin gibi olsun geliyorum.»

Ahizeyi yerine koydu. Sonra aspirinin üçünü birden dilinin üzerine koyarak bir yudum kahve ile yuttu.

Charles, «Miss Danielle nasılmış?» diye sordu. Uşağın yuvarlak, pırıl pırıl parlayan yüzünden bir şeyler öğrenmek istediği belliydi.

Nora şaşkın şaşkın adamın suratına baktı. Annesine, kızının nasıl olduğunu sormamıştı bile. Hem sormak için gerçek bir neden de yoktu ortada. Eğer Danielle iyi olmasaydı mutlaka annesi, ona telefonda birşeyler söyledi. Nora hiç düşünmeden, «İyiymiş,» diye cevap verdi.

Charles, kadının, kızı hakkında biraz daha konuşmasını bekledi.

Nora sözlerine devam etti.

«Annem, onun hâlâ uyuduğunu söyledi,» Nora yalan söylüyordu. Sonra birdenbire kendi kendine kızdı. Kimseye hesap vermek zorunda değildi ki, oturmuş Charles'a bir sürü yalanlar uyduruyordu. Charles onun için bir hizmetkârdan başka bir şey olamazdı. Yıllardanberi yanında olması o kadar önemli miydi sanki...

Sert bir dille, «Violet'e söyle banyoyu doldursun,» dedi.

«Şimdi söylerim.»

Charles kapıyı kapatıp dışarı çıktı. Nora da kahvesini bitirmişti. Yataktan kalktı ve fincana ikinci defa kahve koydu. Arkasını döndüğü sırada, dolabın üzerinde duran koca aynada aksini gördü. Elinde fincan olduğu halde aynaya doğru yürüdü.

Tepeden tırnağa kadar kendisini inceledi. Otuzsekiz yaşında demek için bin şahit isterdi. Hâlâ ince uzun, zarif bir kadındı. Ne kalçalarında bir genişleme ne de göğüslerinde bir sarkma olmuştu. Göğüsleri hâlâ eski diriliğini, eski yuvarlaklığını koruyabilmişti.

Hem kahvesini yudumluyor hem de vücuduna dikkatle bakıyordu. Dantellerle süslü, halis katıksız beyaz geceliği içindeki soluk kesen şeklini büyük bir zevkle uzun süre seyretti. Aynaya doğru biraz daha eğildi. Şimdi bütün dikkatini, yüz hatlarının üzerinde toplamıştı. Gerçi gözlerinin altında hafif mavi çizgiler vardı ama başından geçenleri belli edecek başka bir belirtiye rastlamak imkânsızdı. Gözleri hâlâ canlılığını kaybetmemiş, yanaklarına gelince: Onlar da pörsümemişti.

Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Bugüne bugün vücudunu kim görürse görsün Danielle'nin, onun kızı olduğuna inanamazdı.

O sırada odasının hemen yanındaki banyo daire-sinden su sesleri gelmeye başladı. Nora çabuk çabuk kahvesini içti ve fincanını dolabın üzerine koyarak banyoya daldı.

Koca gömme banyonun içinde çömelmiş olan zenci hizmetçi kafasını kaldırıp Nora'ya, «Günaydın, Miss Hayden,» dedi.

Nora gülümsedi.

«Günaydın, Violet.»

«İyice dinlenebildiniz mi bari, Miss Hayden?»

«Dr. Donner o uyuşturucu ilâcı verdikten sonra olanları hatırlamıyorum.»

«Bana sorarsanız rahat uyuyamadım diyebilirim. Polisler geceyarısına kadar beni soru yağmuruna tuttular.»

Nora birşeyler öğrenmek istercesine zenci kıza baktı.

«Onlara neler söyledin?»

Violet çömeldiği yerden doğrularak, «Onlara ne anlatabilirdim ki?» diye cevap verdi. «Çalışma odasına girdiğim zaman karşılaştığım manzarayı söyledim sadece.» Zenci kız rafın üzerinde duran esans şişesini aldı ve o güzel kokuyu suyun içine serpmeye başladı. «Odaya girdiğim zaman siz yerde yatan Mr. Ricco'nun üzerine kapanmıştınız. Miss Dani ise duvara dayanmıştı.»

Nora, buz gibi bir sesle, «Artık bu konudan sözetmek istemiyorum,» dedi.

«Peki, madam. Ben de öyle. Hatta o sahneyi düşünmek bile istemiyorum.» Hizmetçi kız şişenin kapğını kapattı ve onu az önce aldığı yere koydu. Esansın kokusu sıcak suyun buharına karışmış, banyonun içi mis gibi kokmaya başlamıştı.

«Banyo doluncaya kadar, isterseniz önce sırtınızı ovayım. Yorgunluğunuzu gidermiş olursunuz.»

Nora sessizce başını önüne eğdi. Zenci kızın sözünü kabul etmişti. Geceliğini çıkardı. Violet hemen

geceliği alıp düzgünce bir iskemleye astı. O sırada da Nora dar bir masaj masasının üzerine uzanmıştı.

Çenesini, birbirine kavuşturduğu kollarının üzerine dayadı. Böyle yayılıp yatmak kadar iyi bir şey olamazdı. İnsan bu şekilde yattığı zaman vücudundaki her adalenin ayrı ayrı çekildiğini sanıyordu. Nora derin bir soluk aldı ve sonra gözlerini kapattı.

Banyosu biter bitmez ilk işi, düğmeye basıp dahili telefonla Charles'le konuşmak olmuştu.

«Arabayı garajdan çıkartır mısın? Bugün arabayı sen kullan. Kendimi iyi hissetmiyorum da.»

«Elbette, madam.»

Kadın, düğmeyi bırakarak ayağa kalktı. Odadan çıkmadan önce bir defa daha o uzun aynada kendine baktı. Harris Gordon ne yaptığını biliyor olmalıydı. Böyle durumlarda başkaları üzerinde etkileyici bir hava yaratmak gerekirdi.

Kadının üzerindeki siyah elbise gerçekten kusursuzdu. Onu hem daha zarif, hem de daha genç gösteriyordu. Ya kolunda tuttuğu sade mantosu? Genç, çekici ve güvenilebilen bir kadın kişiliğine bürünmüştü. Eldivenlerini ve çantasını da alarak odadan çıktı.

Nora aşağı hole inerken, sivri topukları, mermer merdivenin basamaklarında boş yankılar yapıyordu. Kapının camından dışarıya bakınca Charles'in henüz arabayı çıkartmadığını gördü.

Nedenini anlayamadığı bir içgüdüyle geri döndü ve stüdyosuna giden dar koridora saptı. Stüdyonun kapısına geldiğinde hayretten donakalmıştı. Kapının önünde genç bir polis oturuyordu.

Adam ayağa kalktı ve Nora'yı garip bir şekilde selâmladı.

«Günaydın, madam.»

«Günaydın, ben Miss Hayden'im.»

«Biliyorum, madam. Dün gece de buradaydım.»

Genç kadın şaşırılmış gibi bir tavır takınarak tek

kaşını kaldırdı ve, «Bütün gece hiç dinlenmeden burada beklediniz demek? Öyle mi?» diye sordu.

«Evet, madam.»

«Kahvaltı yaptınız mı? Karnınız acıkmış olmalı.»

«Aç değilim, madam. Bana karşı gayet iyi davrandılar. Kahve bile getirdiler.»

Gerçi polis bunları söylemişti ama yüzü, sıkıntıdan kıpkırmızı kesilmişti.

«İçeri girebilir miyim?»

Adam, olduğu yerde çivilenmiş gibi kaldı, ısrarla kadına bakmaya koyuldu. Üstelik Nora'nın sorusunu da cevaplandırmamıştı.

«İnanın ki içeri girmemde bir sakınca olamaz.» Karşısındaki polise tıpkı bir hizmetçiyle konuşur gibi davranıyordu. Zaten Nora sinirlendiği zaman aşırı derecede cesur olurdu. «Ne de olsa burası benim stüdyom.»

«Biliyorum, madam. Fakat komiser hiçbir şeye dokunulmamasını emretti.»

Nora soğuk soğuk, «Hiçbir şeye el süreceğim. İsterseniz beni kontrol edebilirsiniz,» dedi.

Polis bir an için durakladı. «Eğer ben de sizinle beraber stüdyoya girersem olur.»

Kadın kapıda durmuş bekliyordu. Polis ondan tarafa baktı ve sonra kadının neden durup beklediğini anlayınca kızardı. Ve böylece Nora'nın içeri girmesi için kapıyı açtı.

Nora teşekkür ederken polis kenara çekilmiş ona yol veriyordu.

Nora kapının ağzında bir an durdu ve etrafına bakındı. Rick'in cesedinin bulunduğu yerde tebeşir izleri ve kana benzeyen bazı lekeler gözüne çarptı. Polis, onun hareketlerini gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Kadının her hareketini dikkatle izliyordu. Başını kaldırdı ve tebeşir izlerinin bulunduğu pencere kenarına kadar yürüdü. Rick, stüdyodan içeri girdiği sırada Nora'nın sırasının üzerine bıraktığı aletlerinden

biri hâlâ oradaydı. İçine, çelik şeritler koyduğu kutu ise şekillendirmeye çalıştığı son eserinin küçük kidesi yanında yerde duruyordu.

Henüz daha iskelet halinde olan eseri bıraktığı yerde kalmıştı. Heykel üzerindeki son çalışmalarına bile dokunulmamıştı. Bir an için gözlerini kapattı. Onu hayalinde tamamlanmış olarak canlandırabiliyordu artık. Birden bir zevkin içine yayıldığını hissetti. Dün geceki o korkunç olay bile ne hayalini ne de taslak halinde olan eserini yıkabilmişti.

Şimdi ne kadar güçlü ne kadar kültürlü bir insan olduğunu daha iyi anlamıştı. Bu özellikler, onun damarlarındaki kanda ılık ılık akmaktaydılar. O, diğer insanlar gibi değildi. Bambaşka yaratılıştaydı. Onun görebildiklerini ise hiç kimse göremezdi.

Gözlerini açtı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Bakışlarını polise çevirdi. Bu gülümseyiş, mutlu yaşantıları olan kişilerde görülebilirdi. Ancak genç kadın, polise, «Ne güzel!» dedi.

Sonra birdenbire arkasını dönüp stüdyodan dışarı fırladı.

Dani'ye saçma sapan şeylerden söz açıyordum. Bazan babalar, çocuklarını oyalamak için böyle acayipliklere başvururlar. Dani ise anlattıklarımın hepsini dinliyordu. Birkaç dakikacık da olsa tekrar çocukluk günlerine dönmesi, onu sevindirmişti. Sonra garip bir içgüdüyle ikimizin bakışları da kapıya çevrildi.

Daha hiç birimiz yerlerimizden kıpırdamadan o sandalyesinden fırladı ve kapıya koştu. Dani, Nora'nın yanına yaklaştığı zaman ne kadar gelişmiş olduğunu her haliyle kanıtlamıştı. O, artık eski küçük kız değildi. Ondaki bu gelişme öylesine çabuk olmuştu ki insan elinde olmayarak aptallaşıyordu. O artık genç kadınlar sınıfına girmişti.

Dani'deki bu değişikliği farkedip etmediklerini anlayabilmek için gözlerimi masanın etrafında oturmakta olanlara çevirdim. Fakat onların bakışlarından hiç bir şey anlayamamıştım. Harris Gordon'un yüzünde solgun bir gülümseyiş belirmişti. Belki de Dani'deki bu kadınlaşmanın mahkemede işe yarayacağını düşünüyordu. Kimbilir! Eski kayıvaldem ise o parlak, mavi gözleriyle dalgın dalgın bana bakıyordu. O da aynı anda gözlerini kapıya çevirmişti.

Nora, Dani'ye sarılmış, yumuşak bir sesle, «Bebeğim. Zavallı yavrum benim,» diyordu. Bu arada Dani'nin öpmesi için de yanaklarını uzatmayı unutmamıştı tabii.

Dani ürkek ürkek sordu:

«Anneciğim, biraz olsun iyi misin?»

«Çok iyiyim, bir tanem. Ya sen?»

«Ben de iyiyim, anneciğim. Sadece... sadece korkuyorum. Dün geceyi kâbuslar içinde geçirdim.»

Nora, kızının saçlarını hafif hafif okşamaya başlamıştı. «Ortada korkulacak bir şey yok ki. Göreceksin annen herşeyi halledecek, sana hiçbir şey yapamayacaklar. Birkaç güne kadar bu kâbuslu günler bitecek. Sanki hiçbir şey olmamış gibi yine yuvana döneceksin.»

«Biliyorum, anneciğim. biliyorum. Kurtulacağımdan, bana hiçbir şey yapamayacaklarından neden bu kadar eminim, biliyor musun?»

Nora başını sallayarak, «Hayır,» dedi.

İşte o zaman Dani yanıma geldi ve elimi, avuçlarının arasına alarak annesine cevap verdi. «Çünkü babam yardımına koştu. Ta Chicago'dan buraya benim için geldi.» Dani'nin duyduğu gurur dudaklarındaki gülümseyişten belli oluyordu.

Şimdi Nora ikimize birden bakıyordu. Gözlerinde Dani ile benim arama sanki altı yıllık bir ayrılık girmemiş gibi bir anlam gizliydi. Sanki kızımın avuçlarının sıcaklığından hiç ayrılmamıştım, her an o sı-

caklığı içimde duymuştum. Dani ve ben öylesine uyuşuyorduk ki, Nora bile bu yakınlığı benimserdi.

Nora elini bana doğru uzatarak yanıma yaklaştı ve, «Luke, zayıflamışsın,» dedi. Sonra, «Geldiğin için teşekkür ederim,» demeyi de unutmadı. Bana kırgın olduğunu ses tonundan anlamıştım.

«Buraya gelmemi hiçbir şey önleyemezdi,» dedim yavaşça. Sonra uzatılan eli herhangi bir kimse- nin eliymiş gibi sıktım.

Anî bir hareketle elini elimden çekti ve her zaman alıştığım bir pozla elini alına götürdü. Yine başı ağrıyor olmalıydı. Ve aynı anda gözlerinde beliren o garip gölge tahminimi doğrulamıştı. «Kendimi birden-bire öyle yaşlı hissettim ki?» diye başladı sonra sözünün gerisini tamamladı. «Sen ise Dani'nin yanında hâlâ gençliğini kaybetmemiş bir erkek gibi duruyorsun.»

Nazik bir dille, «Sen hiçbir zaman ihtiyarlamayacaksın,» dedim.

Fakat gözlerimin içine bakan o gözler, sözlerimi yalanlıyordu. Haklıydı Nora. Ondan daha iyi biliyordum gerçeği. Yüzündeki çizgiler fazlaşmış, alnı kırışmıştı. Birden bakışlarını annesine çevirerek, «Asprin var mı, anne?» diye sordu.

Annesi eliyle işaret etti.

«Büfenin üstünde, Nora.»

Onun büfeye gidişini, küçük şişeden üç asprin çıkarışını izledim. Sonra onlardan birini eski yerine koydu. O zaman onun buraya gelmeden önce üç asprin daha almış olduğunu anladım. İlâcı yutmadan önce bana baktı. Gözlerimizle konuşur gibi bir halimiz vardı o anda.

Birden ona karşı bir acıma belirdi içimde. Neden demeyin bana sakın: çünkü kalbime çöken bu derin kederin tek nedeni tam karşımda duruyordu. Başka bir yarattığın duygularını böylesine yakından anlayabilmek, onun ne yapacağını, ne yaptığını o söyleme-

den bilmek gerçekten çok korkunçtu. Nora şimdi yepyeni ve anlaşılmaz bir korkunun altında eziliyordu. Şu anda öylesine yalnız hissediyordu ki kendini. Bu yalnızlık, onu kahrediyor, öldürüyordu. Çünkü yarın olmuştı. Gizli kâbuslarının bomboş yarını. Hiçbir zaman gelmeyeceğine kendi kendini inandırdığı bir yarındı bu.

Ben ise eskiden nasılsam yarın için de öyleydim. Tıpkı Nora'nın eline düşmeden önceki günlerimde olduğu gibi

2

1943 Eylül'ünde İtalya'daki savaş hemen hemen bitmek üzereydi. Mac Arthur, Filipinlere gitmek üzere harekete geçmişti. Ben ise San Francisco'daki denetim gezimi tamamlamaya çalışıyordum. Oradaki bütün fabrikaları geziyor ve bütün ayrıntılarıyla kullandıkları makineleri inceliyordum.

İşte o tarihlerde Nora ilk sergisini açmak üzereydi. Biz savaşırken o yirmi bir ay içinde durup dinlenmeden çalışmış ve eserlerini hazırlamıştı. Annesinin evinin arka tarafındaki limonluk, Nora'nın küçük stüdyosu haline getirilmişti. O gün orası tıklım tıklım doluydu. Genç sanatkâr herkese karşı son derece kibar davranıyordu. Bu sergiyi açtığından ötürü öylesine mutluydu ki insan onun halini tanımlayacak kelime seçmekte bocalıyordu.

Hatta gazetelerden birçok sanat eleştirmenleri bile gelmiş ve Nora'nın sergisinden büyük bir zevk almışlardı. Genç kız gördüğü bu ilgiden dolayı gururlanıyordu. Öyle ya ne kadar gururlansa azdı; çünkü bütün gün uçak fabrikasında çalıştıktan sonra geceleri geç saatlere kadar heykelleri üzerinde bıkmadan

yorulmadan uğraşmıştı. Şimdi de karşılığını görüyordu.

Savaş. Nora'nın yaptığı aptallıktan başka bir şey değildi. Fakat o da herkes gibi yurtseverlik sevdasına düşmüştü. Gazeteciler Nora'nın bu yurtseverliğini dallandırıp budaklandırmışlar ve şu şekilde kaleme almaya başlamışlardı. **San Francisco'nun belli başlı ailelerinden birinin kızı olan, Amerika'nın ümit verici genç heykeltraşı savaş dolayısıyla sanat çalışmalarına ara vermiştir.**

Nora bu haberi okuduğu zaman bu yazının ne kadar aptalca yazıldığını bir kere daha anlamıştı. 1942 yılının başlarında savaşın hiç de böylesine uzayıp gideceğini sanmamıştı. Fakat artık bu işin yılan masalına döndüğünü iyice anlıyordu. Haftanın altı günü sabahın altı buçuğunda yola çıkıp işe gitmek ona usandırıcı gelmeye başlamıştı. Her gün aynı aptalca işi yapıyordu.

Kayışı durdurun. Bir numaralı teli, iki numaralı tele lehimleyin. Kayışı salmaya başlayın ki yanınızdaki kız arkadaşınız iki numarayı üç numaraya lehimlesin. Nora bu lehim işinden bıkip usanmıştı artık.

Ona göre bütün bu işler bir plana bağlı olarak yapılıyor, insanlar makine gibi hareket etmeye alıştıralıyorlardı. Hatta öğle yemekleri bile belirli bir zaman içinde yeniliyordu. Gerçi her öğlen bir sandviç ile şekersiz kahve içmek o kadar kötü değildi ama yaptığı işten iyi randıman almak için verilen öğütleri dinlemek insanın canını sıkıyordu.

O öğlen bir savaş kahramanı fabrikaya gelip gzecekti. Nora dışarı çıkıp geleni karşılamak zahmetine bile katlanmamıştı. Yukarı hole çıktı, pencerenin yanındaki sıraya oturup bir sigara yaktı. Bir an için gözlerini yumdu. Fabrikanın bu geçici sessizliği ona huzur getirmişti. Hiç değilse bu dinlenme anından yararlanmalıydı. Sabahın dördüne kadar uykusuz kalmış, öğleden sonraki sergisi için herşeyi tamamlamaya gayret etmişti.

O sırada dışardaki kalabalıktan bir gürültü yükseldi. Nora doğruldu, pencereden baktı. Büyük, mavi beyaz fabrika bayrağının gölgelendirdiği iş sahasının hemen yanında Orduya ait yeşille sarı karışımı bir araba duruyordu.

Arabanın arka kapısından bir erkek inip, iş sahasına doğru yürüyünce kalabalığın sesi daha fazla laştı. Tabii o erkek benden başkası değildi.

Hiçbir şey yapmadığım halde alkışlanıyordum. Bu karşılama beni aşırı derecede rahatsız etmişti. Çaresizlik içinde bakışlarımı kalabalık kitleden kaçırdım. Ancak bu hareketimle ne kadar büyük bir aptallık yapmış olduğumu şimdi anlayabiliyorum. Gözlerimi yukarı kaldırdım. Tam binanın üst holündeki pencerede bir kız duruyordu. İlk önce genç kıza şöyle bir bakıp başımı çevirmiştim. Fakat sonra gözlerim yine onu buldu. Buna ani bir hareket, bir önsezi ya da kadermiş diyebilirsiniz. Bakışlarımın ona çevrildiği an onun da bana bakmakta olduğunu farkettim. Böylece elimizde olmadan göz göze gelmiştik.

Nora bakışlarımdan rahatsız olmuştu ki vakit geçirmeden sinirli sinirli pencerenin önünden uzaklaştı. Zaten burada o kadar gün çalışmış olması da büyük bir şeydi. O, buraların kadını olamazdı. Ta başında böyle bir fabrika işini kabul etmemesi gerekirdi. Genç kız bir an durakladı. Sonra personel dairesine gitmek üzere merdivenlerden aşağı indi. Nasıl olsa bir gün buradan çıkmak zorunda kalacaktı. Neden o an ilk sergisinin açıldığı gün olmasındı?

İşte fabrika ile bütün bağlarını koparmıştı artık. Yaşamakta olduğunu bir kere daha anlıyordu. Dünya ona yepyeni şeyler için sözveriyordu. Neyse geç kalmamıştı. Examiner mecmuasının sanat eleştirmeni Sam Corcin'in konuşmasının en ilgi çekici yerinde yetişmişti. Sam, Nora'nın tanımadığı bir erkekle konuşuyordu.

«Önümüzdeki yıllarda sanat dediğimiz zaman aklımıza birçok eserlerin bir araya toplanması gelecek. Şu günlerde her an kanıtladığımız şey, bu savaş süresince gerek sanat eserinin bir rastlantıya bağlı oluşu. Savaş, insanların hayal gücünü, yaratma amacını yok ediyor. Böylece de ortaya çıkan eserler de ancak rastlantıyla yapılanlar oluyor. Savaş sonucunda geriye kalan eserler ancak bir araya getirildikleri zaman bir anlam taşıyabilecekler.»

Nora hiç düşünmeden konuşmaya katıldı. Ne zaman Sam'ın kendi düşüncesinden aksi bir tezi savunduğunu görse hemen saldırıya girişirdi. Fakat bir zamanlar Sam'ın düşüncelerinin etkisi altında nasıl kalmış olduğunu hatırladı. Sam'dan bir kaç şey öğrenmek için apartmanına gittiği gece on yedi yaşında bir kızdı.

Sam ile Nora öylesine fikir tartışması içinde kendilerini kaybetmişlerdi ki, bunu yatak odasına kadar uzatmışlardı. Nora, kendisini Sam'a teslim ettikten sonra yaşının küçük olduğunu söylediği zaman erkeğin yüzündeki korkuyu hâlâ unutamıyordu.

Nora bakışlarını Sam'dan tarafa çevirdi ve kendi tezini savunmaya girişti. «Ben seninle aynı görüşte değilim, Sam. Hiç bir amaç güdülmeden yapılan herhangi bir sanat yapıtı bence değersizdir. Bu, yalnızca sanatçının ne kadar duygusuz ne kadar boş bir insan olduğunu gösterir. Özellikle heykeltraşlıkta bu çok önemli bir noktadır. Tamamlanmış bir heykel insana bir şeyler söylemelidir. Hatta bu sözleri yalnız o heykelin yaratıcısı bile duysa olur.»

Nora konuşmasını bitirdikten sonra tanımadığı o erkekten özür dilerken elini uzattı, ekledi. «Kusura bakmayın, Sam bazan beni böyle coşturur.»

Ufak yapılı, orta yaşlı adam tatlı bir gülümseyle Nora'nın elini sıkımişti. «Kanımca Sam, bazan birinin hassas bir noktasına basıp kızdırmaktan zevk duyuyor. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Miss Hayden. Adım Warren Bell.»

Nora adama şaşkın şaşkın bakmaktan kendini alamadı. Warren Bell, ülkenin belli başlı resim öğretmenlerinden biriydi. Genç kız, «Profesör, benim için en büyük bir şeref,» dedikten sonra Sam'a çıktı. «Dr. Bell'in geleceğini bize bildirmeliydin, Sam.»

«Onu azarlamayın, Miss Hayden. Buraya geleceğimi hiç kimse bilmiyordu. Sam ile öğle yemeğinde buluşacaktık. Bana buraya geleceğini söyledi. Sonra benim de gelmemi önerdi. Ben de çalışmalarınız hakkında çok şeyler duyduğum için onun davetini geri çevirmedi.»

O sırada Sam söze karıştı.

«Profesör Bell, U.S.C.'de çağdaş Amerikan heykeltıraşlarının eserlerini takdim edeceği bir sergi açmayı tasarlıyor. Bu sergide ancak senin eserlerinden de bulunursa kusursuz olacağını kendisine söyledim. Gördün mü bak, demek ki düşündüğün kadar aleyhine çalışmış değilim.»

Nora ellerini havaya kaldırdı. Her halinden Sam'la alay ettiği belliydi. «Sam sen ileri sürdüğün tezde haklısın,» dedi. «Önümüzdeki yıllarda sanat dediğimiz zaman aklımıza birçok eserlerin bir araya toplanması gelecek.»

Genç kızın bu sözü üzerine üçü de aynı anda gü-lüştüler.

«Dr. Bell, Arlene Gately'i çağırayım da size sergimi gezdiresin.»

Çarşıda her zaman küçük bir sanat galerisi açan, Arlene Gately, Nora'nın da yardımcısıydı.

Profesör ikisini de hafifçe selâmladıktan sonra dolaşmaya başladı. O sırada Nora, Sam'a dönüp yavaşça, «Alçak herif,» diye fısıldadı. «Bana onun geleceğini daha önce haber verebilirdin.»

«Haber vermek istedim ama fırsat olmadı. Tam yanına gelip söyleyeceğim an etrafını çeviriyorlardı. Kalabalıktan bir an bile kurtulamadın ki sana onun geldiğini gizlice söyleyebileyim.»

Sam cebinden bir püro çıkarıp, dudaklarının arasına sıkıştırdı. «Her neyse, gelecek ayda New York'ta Clay Klüp'te bir sergi daha açacakmışsın, doğru mu?»

Nora adama merakla baktı. Sonra, «Allahaşkına, bu haberleri nereden topluyorsun sen?» diye sordu.

«Arlene'den başka kimden duyabilirim ki.»

«Arlene de bazan fazla boşboğazlık ediyor. Henüz sergi açıp açmayacağım belli değil.» Nora gözleriyle Dr. Bell'in dolaştığı yerleri izlemeye çalışıyordu. «Eserlerimden hiç olmazsa birini alacağına gerçekten inanıyor musun?»

«Kim bilir. Ümidimizi kesmeden bekleyelim. San Francisco'nun Buferano'dan sonra ikinci bir gerçek heykeltraşa kavuşma zamanı geldi.»

«Sam, doğru söyle, benim gerçek bir heykeltraş olduğuma inanıyor musun?»

Nora'nın gözlerini birdenbire ciddi bir hava kaplamıştı. Sam da ona aynı derecede ciddi bir sesle cevap verdi. «Sen tanıdığım heykeltraşların içinde en usta olanısın. Sen gerçekten büyük bir sanatçısın. Bell'in de benimle aynı düşüncede olacağına kuvvetle inanıyorum.»

Nora derin bir nefes aldı. «Öyleyse Sam, Bell yanımıza gelinceye kadar Tanrıya canı gönülden dua edeceğim. İnşallah ümidimiz suya düşmez.»

Sam tekrar gözlerini Nora'ya çevirdi. Sonra gülümseyerek, «Eğer ümidimiz boşa çıkmazsa gerçek esinlenmenin, sadece Marksizm'de bulunacağını sanan sanatkarı daha fazla dinlemek zorunda kalmayacağım,» dedi.

Nora güldü. «Zavallı Sam, senin de birtakım sorunların var, değil mi?»

Sam yüzünü ekşiterek sordu.

«Nasıl oldu da bildin? Son zamanlarda görüşmez olduk.»

Nora, Sam'ın koluna girdi. «Zannetme ki seni eskisinden daha az seviyorum. Sadece çok çalıştığım için seninle buluşamıyorum. Bütün gün bütün gece fabrika ile stüdyo arasında mekik dokuyorum. Hava almak için dışarı çıkacak zamanım bile olmuyordu.»

«Bu yakınlarda fazla sinirlisin. Seni huzura kavuşturacak ilaç bende. Zaten senin de ona ihtiyacın var.»

Nora, Sam'a dalgın dalgın baktı. Birbirlerini aldatmaları imkânsızdı. İkisi de aptal olmadıklarına göre ne yapmaları gerektiğini iyice biliyorlardı. Gerçi erkeğin sözü ilk başta hiçbir şey açıklamıyor gibi geliyordu insana, ama gerçekte çok anlamı vardı. Bunu ancak Nora ile Sam anlayabilirlerdi. Çünkü bu onların yaşantılarının bir bölümüydü. «Sam, görüşmeye çok oldu, değil mi?»

«Evet, aradan epey zaman geçti.»

«Acaba doktor bu gece bana bakmaya vakit bulacak mı dersin?»

«Herhalde bir çaresine bakacak. Saat sekizde apartmanında olabilecek misin?»

«Tam sekizde oradayım.»

Nora, Dr. Bell'in yanına giden Sam'ın arkasından uzun uzun baktı. Ne konuştuklarını duymak için çırpınırken bir elin kolunu çektiğini hissetti.

«Nasıl, memnun musun, yavrucuğum?»

«Evet, anne. Herşey istediğim gibi gidiyor.»

Cecelia Hayden gülererek, «Sevdim doğrusu,» dedi. Beyaz saçlarını özenle taramış olan Nora'nın anesi nedense her zaman gülmezdi. Oysa o anda parlak mavi gözleri bile ıslık ıslık yanıyordu. «Bana küçük bir yardımda bulunacak kadar zamanın var mı?»

«Nasıl bir yardım, anne?»

Genç bir erkek misafirim var. Babanın arkadaşlarından birinin oğlu. Onu bu gün öğleden sonra kokteyle davet ettiğim zaman sergi tamamen aklımdan

çıkmişti. Her halde akşam yemeğine de kalacaktır.»

Nora öfkeyle, «Aman anne, misafir çağırmak için tam zamanını bulmuşsun. Yapılacak öyle çok işim var ki. Bir de bu misafir derdi çıktı.»

«Lütfen, Nora, kendine gel.»

Nora annesine baktı. Annesinin bu kısa uyarısı tartışmayı bir anda kesivermişti. Cecelia Hayden'in zarif görünüşüne rağmen kaya gibi sert olduğunu herkes bilirdi.

Nora'nın annesi sözlerini sürdürdü. «Öyle hoş bir erkek ki... Bir savaş kahramanı. Üç gün burada kaldıktan sonra tekrar görevine dönecek. Ondan hoşlanacağından eminim. Charles'e tenbih ettim konduğumuz gelir gelmez buraya getirecek.»

Nora başını önüne eğdi. Tam o sırada yüzünden çok heyecanlandığı belli olan Sam, genç kızın yanına yaklaşmıştı. «CAN ÇEKİŞEN ADAM» heykelini istiyor.»

«Onu götürmelisin.» Nora'nın sesinde bir korku gizliydi. Bu haber karşısında donup kalmıştı.

«Dr. Bell'in o hoşuna gitti. Ne yapabiliriz ki?»

Nora yalvarmaya başladı.

«Ne olursun ondan vazgeçirmeye çalış. Hatta o heykelimi sergiye bile çıkartmak istememiştim. Eğer o köşeyi doldurabilecek o büyüklükte başka bir yapıtım olsaydı bunu ortaya çıkarmazdım. O benim en iyi eserim. Bir daha aynı şekilde böyle ortaya çıkarıramam.»

«Ne söylesem boş. Çünkü istediği heykel sadece o.»

Nora arkasını döndü ve kalabalığın arasından o şaheserini görmeye çalıştı. Vücudunun yarısı gömülmüş, tek eli kalbinin üzerinde olduğu halde dirseğine dayanmış, acı çekmekten yüz çizgileri değişmiş bir erkeğin heykeliydi bu. Nora bunun üzerinde çalışırken duyduğu heyecanı bir kere daha hatırladı. Fakat şimdi ona bu kadar heyecan veren heykel, gözün-

deki eski değerini kaybetmiş, hatta çirkin görünme-ye başlamıştı.

«Lütfen, Sam, başka bir heykelimi seçmesini rica et. Sen istesen yaparsın.»

«Ben böyle bir şey yapamam. Hele bana böylesine gerçek bir eser görmediğini söyledikten sonra onu fikrinden caydıramazsın. Diyor ki, şimdiye kadar hiç bir heykeltraş ölüm anını böylesine belirtmemiştir.»

Nora, Sam'a bakarak, «Gerçekten mi böyle söyledi?»

Sam başıyla sözünü bir kere daha doğruladı.

Nora, profesörün ne derece haklı konuşup konuşmadığını anlayabilmek için tekrar heykeli üzerinde göz gezdirdi. Ve sonunda, «Peki, alabilir,» dedi.

«Tamam, şimdi kendisine haber verebilirim.»

Nora kendi kendini avutmaya çalıştı. Nasıl olsa çok büyük heykeldi o. Hem sonra onun böyle kk bir sergiden çok birçok sanatçıların eserlerinin gösterildiği sergiye yakışırdı.

Annesi, beni onun yanına getirdiği zaman Nora hâlâ dalgın dalgın etrafına bakınıyordu. Ancak Mrs. Hayden, koluna dokununca kendine gelebildi ve başını çevirip bize baktı. Yüzünü kaldırdığı zaman onun öğleyin fabrikanın penceresinde gördüğüm kız olduğunu anladım.

O da gözlerini kocaman kocaman açmış, şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Beni tanı mıştı.

«Nora, binbaşı Luke Carey. Binbaşı Carey, kızım Nora.»

Nora'ya baktığım anda ona âşık olduğumu anlamıştım. Bazı kızlar fahişe ruhludur, bazıları hanım hanımcıktır. Ve erkekler tüm yaşamlarında ancak bir kez bu iki özelliği aynı anda yürüten bir kıza rastlayabilirler. Onun eline dokunduğum anda benim de başıma böyle bir şeyin geldiğini anlamakta gecikmemiştim.

Uzun, sık kirpiklerinin altında gizlenen koyu mavî gözleri öfkeden ateş saçıyordu. Gür siyah saçlarını yukarı kaldırmış fakat alnının üzerine düşürmemişti. Gerçi bembeyaz vücudunun, elmacık kemiklerinin, ufak göğüslerinin şekilleri geometrik şekillere aykırıydı, ama benim için idealdi.

O yüzme havuzunun en derin yeri idi. Hayat ve ölüm onda birleşmişti. İnsana hayat verdiği yerde öldürebilir, öldürdüğü yerde diriltebilirdi.

Annesi yanımdan ayrılmış, stüdyonun içinde dolaşıyordu. Ben ise hâlâ onun elini bırakmıyordum. Nora yumuşak, yapmacıklı bir sesle, «Nereye bakıyorsunuz, Binbaşı Carey?» diye sormuştu. Onun konuşma biçiminden iyi bir kültüre sahip olduğu belliydi.

Birden kendime gelmiştim. Anî bir hareketle elini bıraktım. Garip bir gerçek beni uyandırmış ve o narin elin ılıkliğini kaybetmeme neden olmuştu sanki. Elinin değişti tıpkı başınızı duvara vurduktan sonra rahatlamanız gibi bir şeydi.

«Özür dilerim. Bakışlarımın sizi rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim.»

«Beni burada bulacağınızı nasıl tahmin edebildiniz?»

«Böyle bir şey aklıma gelmemişti. Bu bir rastlantı oldu. Talih yardım etti sayılır.»

«Her zaman böyle şanslı mısınız?»

Başımı salladım, «Hayır, her zaman değil,» dedim.

Gözlerinin ceketimin üzerindeki nişanlar üzerinde dolaştığını farkettim. Göğsümdeki renkler ufak bir Noel ağacını ışıklandırmaya yeter de artardı bile.

«Yine de sağsınız!»

Başımı önüme eğdim. «Şimdiye kadar savaşa katılmış olmaktan hiç yakınmadım. Bugüne kadar da yaşamayı başardım.»

«Kurtulacağınıza inanıyordunuz, değil mi?»

Nora benim düşüncemi öğrenmekten çok kendi yargısını ileri sürüyordu. Onun bu sözü beni güldürmüştü. O öyle bir insandı ki asla zamanını boşa harcamaktan hoşlanmazdı.

«İki kez şans yüzüme güldü,» dedim. «Şans insana üç defa gülmez zaten.»

«Ölümden korkar mısınız?»

«Evet.»

Genç kızın gözleri yine nişanlarıma, kordelâlarıma takılmıştı. Eğer ölümden korktuğunuzu söylerse-
niz sizi tekrar ateşin içine göndermezlerdi.»

«Asla böyle bir şey yapmam.»

«Neden?»

«Çünkü benim için korkaklıkla adlandırılmak ölümden daha acıdır.»

«Tek neden bu olmasa gerek.»

Huzursuz olmaya başlamıştım. Beni kısıkvırak yalamak için elinden geleni yapıyordu. «Belki de haklısınız. Ölüm, yıllarca peşinden koştuğunuz bir kadına benzer. Belki de bu inancımın yüzünden tekrar ateşin içine dönüyorum. Onun düşündüğünüz gibi olup olmayacağını merak edersiniz. Acaba ölüm gerçekten iyi midir yoksa fena mıdır?»

«Ölüm hakkındaki düşünceleriniz bunlar mı sadece?»

«Hemen hemen iki yıl ölümden başka şeyi düşünecek zamanımız olmadı ki.» O sırada az önce salona girerken gözüme takılan «CAN ÇEKİŞEN ADAM»

heykeline bakmıştım. Nora'nın gözlerinin üzerimde dolaştığını hissediyordum.

«Bakın şuradaki heykele benzettim kendimi. Yaşadığım her an onun gibi ölümle pençeleştim.»

Nora'nın heykele bir an için dikkatle bakması gözümden kaçmamıştı. Sonra genç kızın eli elimi bulmuştu. Şimdi onun korkudan nasıl titrediğini hissedebiliyordum.

«Yapıtınız insanı korkutuyor demek istemedim.»

«Özür dilemenize hiç gerek yok,» dedi çabuk çabuk. Gözlerinin rengi koyulaşmış, koyu lâcivert olmuştu. Tıpkı Sacramento yakınlarındaki asma bahçelerinde görülen siyah üzümlere benzemişti. «Ne demek istediğinizi çok iyi anladım.»

«İnşallah öyle olsun,» diyerek güldüm ve bakışlarımı ondan kaçırdım. Daha doğrusu böyle yapmak zorunda kaldım.

«Bu sergiden sözedildiğini duyduğum zaman çok sönük geçeceğini sanmıştım. Çünkü sanatçı diye geçinen bazı kişiler sanatla alay edercesine yapıtlar veriyorlar.» Sözlerimin gerisini onun yüzüne bakarak söylemek istemişim. «Fakat sanki sizin usta bir heykeltraş olduğunuz içime doğdu.»

O sırada arkamdan tanıdık bir sesin, «Luke, Nora gerçek bir sanatçı. Fevkalâde,» dediğini duydum.

Başımı çevirdim. «Profesör Bell, siz ha?» dedim. Onun sesini duymayalı tam üç yıl oluyordu.

Elimi sıkarken onun ne kadar heyecanlandığını, beni gördüğü için ne kadar memnun olduğunu anlamakta gecikmemiştim. «Luke daha bir kaç yıl öncesine kadar benim öğrencimdi,» dedi, Nora'ya bakarak. «Kendisi okulun mimarî bölümünden mezun oldu.»

Öğretmenim ile aramdaki eski bir tartışmayı kurcalamak istercesine sırtarak, «Hayır, inşaat bölü-

münden. Bina projesi çizerek ihtiyaç sahibi insanlara faydalı olunur. Evin içindeki bazı kısımların projelerini çizmek, para harcamaktan zevk duyan saf insanların isteklerini cevaplandırmaktan başka bir şey değildir.»

Profesör başını kaldırıp yüzüme baktığı zaman gözlerinde o manevî darbenin izlerini okur gibi oldum. Aynı bakışı eski arkadaşlarımin gözlerinde de görmüştüm. «Sen hep aynı Luka'sın. Hiç değişmemişsin.» Bakır renkli yüzümün üzerindeki küçük şarapnel yaraları, savaşa katılmadan önceki o pembe ynaklı delikanlıya ait olamazdı.

«Aynı Luke olmam imkânsızdı, Profesör.» Ne demek istediğimi anlayabilmesi için açık açık konuşuyordum onunla. «Uzun bir savaş dönemi geçirdim.»

Orada durduğumuz süre içinde Nora'nın elinin, elimin içinde gittikçe daha sıcaklaştığını hissetmiştim.

Akşam yemeği için körfeze doğru uzanan tepeye bakan büyük odada toplanmıştık. Bütün konuklar dağılmıştı. Yalnızca evde üçümüz kalmıştık: Nora, anesi ve ben. Gözlerimi masanın başında oturmakta olan yaşlı kadından ayıramıyordum.

O kadar rahat oturuyordu ki yerinde. Sanki baş köşede oturmak ondan başkasının hakkı değildi. Odanın içindeki dekorda en ufak bir kusur bulunamazdı. Meşe ağacından yapılmış büyük, yuvarlak bir masa ve üzerinde pırıl pırıl gümüş kollu bir şamdanın içinde ışıldayan mumlar. Yaşlı kadın dimdik oturuyordu. Onda öyle bir hal vardı ki bana parlak çelik bir bıçağı hatırlatıyordu.

Güçlü kuvvetliydi. Herşey üzerinde büyük bir yetkiye sahipti. Kendisi bu gücünden emin olduğu için soğukkanlı hareket etmeye alışmıştı. Çok zeki bir kadın olduğunu bakar bakmaz anlayabilirdiniz. Hiçbir zaman da zekâsından, bilgisinden söz açmazdı.

Babamın anlattıklarından hatırladığıma göre, iki büyük servete sahip olan bu kadın, genç bir dulken birçok kimseler onunla konuşmaktan çekinirlermiş. Her kelimesiyle onları şaşırtırmış çünkü.

Gülümseyerek bana baktı ve anılarından sözetmeye başladı.

«Rahmetli kocam, babanızdan sık sık sözederdi. Öyle iyi arkadaşmışlar ki zamanında. Fakat hayret babanızla bir kez bile karşılaşma fırsatı elime geçmedi.»

Sessizce başımı salladım. Bence şaşılacak, garip bulunacak bir durum yoktu. Çünkü babam geçen yıl emekli olmuştu. Görevi ise doğduğum küçük bir kasabada posta müdürlüğüydü. Biz Güney Karolinalıydık. Küçük bir memur olduğundan o Gerald Hayden'in girdiği topluluklara giremezdi. Sadece ikisinin ortak bir anısı vardı: O da Birinci Dünya Savaşında aynı alayda savaşmış olmaları.

«Tabî duymuşsunuzdur, babanız, Birinci Dünya Savaşında kocamın hayatını kurtarmış.»

«Aynı hikâyeyi duydum. Fakat babam sizin anlattığınızın tam tersini anlatmıştı.»

Yaşlı kadın önünde duran küçük gümüş zili hafifçe çaldı.

«Kahvelerimizi içerde mi içelim?»

Gözlerimi Nora'ya çevirdiğim zaman, onun kol saatine bakmakta olduğunu gördüm. «Anne siz binbaşı Carey ile oturun, benim saat sekizde çarşıda bir randevüm var.»

Mrs. Hayden'in suratı asılmıştı. Bu teklif hoşuna gitmemiş olacaktı. Fakat birden bire kendini toparladı ve, «Gitmek zorunda mısın?» diye sordu.

Nora annesine bakmadan cevap verdi. «Sam Corwin'e mutlaka gelirim, dedim. Modern heykeltraşlık için hazırladığımız serginin planlarını gözden geçireceğiz.»

Mr. Hayden ilk önce bana sonra Nora'ya baktı.

Sesine öyle bir ton vermişti ki kızının bu hareketini kabul etmediğini en tatlı bir şekilde belirtiyordu. Bana öyle gelmişti ki kullanacağı sözcükleri bile büyük bir titizlikle seçmeye çalışıyordu. Belki yanlarında ben olduğum için belki de bilmediğim bir nedenden ötürü öyle davranıyordu. «Bu işi artık bitirdiğinizi sanıyordum. Mr. Corwin'i görmeyeli epey zaman oldu.»

«Gitmek zorundayım, anne. Hem profesör Bell'i bugünkü sergime getiren de Sam'dan başkası değildi.»

Yaşlı kadına dönerek, «Lütfen benim yüzümden üzülmeyin. Tatsızlık çıkmasını istemem, Mrr. Hayden. Zaten benim de saat sekiz buçukta Garnizona dönmüş olmam gerekiyor. Kızınızı istediği yere kadar götürebilirim,» dedim.

Nora, «Size yük olmak istemem,» dedi.

«Böyle bir şey aklınıza gelmesin. Altımdaki araba Ordunun. Fazla benzin sarfetmemiz önemli değil.»

«Peki öyleyse izin verin de hemen üzerimi degişeyim.»

Nora odadan çıkar çıkmaz annesine, «Çok yetenekli bir kızınız var, Mrs. Hayden. Onunla gururlanmalısınız,» dedim.

«Gururlanmasına gururlanıyorum, ama şunu söylemek isterim ki onu anlayamıyorum. Bazan öyle şeyler yapıyor ki, şaşırp kalıyorum. Benim zamanımdaki genç kızlardan çok başka o. O zamanlar Nora küçücük bir çocuktü. Onu doğurduğum zaman ileri bir yaşıyaydım.»

Yaşlı kadın bunları bana anlatırken o parlak mavi gözlerinde garip bir anlam belirmişti.

«Savaşın etkisiyle böyle değişik yaradılıştaki olmuş. Zaten savaş hepimizi değıştirdi.»

«Saçma. Hep böyle söylüyorsunuz. Sanki yalnız sizin kuşağınız savaşa katılmış. Bizimkiler de bir savaş dönemi geçirdiler. Bizden öncekiler de.»

Bu konuda onunla uzun uzun tartışabilirdim, ama buna gerek görmedim. Az önceki sözümü tekrarladım sadece. «Kızınız çok yetenekli. Profesör Bell, ondaki sanat yönünden çok üstün olduğunu söyledi. Bir insanın yetenekli olup olmadığını anlamak hiç de kolay bir iş değildir.»

Gözleri alaylı alaylı parıldadı. Sonra, «Çok hoş bir erkeksiniz. Umarım bizi tekrar ararsınız. İçime doğuyor. Bize yararınız dokunacak,» dedi.

«Belki. Fakat denizaşırı bir yolculuğa çıkıyorum. Allah kısmet ederse savaş bittiği zaman görüşebiliriz.»

Yaşlı kadın gözlerimin içine baktı.

«O zaman çok geç olur.»

Yüzümdeki o şaşkınlık ifadesi kadının alaylı sözleriyle daha fazlalaşmıştı. Sigara almak için uzandığım sırada yaşlı kadın konuşmaya devam etti.

«Savaşa katılmadan önce iyi bir mimarmışsınız, değil mi Binbaşı Carey?»

«Herşeyden de haberiniz var, Mrs. Hayden.»

«Herşeyi öğrenmeye çalışırım, Binbaşı Carey. Zavallı bir dul kadın için gözünü açması kadar tabii bir şey olmasa gerek.»

Tam itiraz edecektim ki, yine o alaylı gülümseme dudaklarında belirdi. Benimle alay ettiğini çok iyi biliyordum artık. Ne de zavallı bir duldu yani!

«Anlatın bakalım Mrs. Hayden, hakkımda daha neler öğrendiniz?»

«Savaş başlamadan önce Hayden ve Carruthers firmasına baş vurmuşsunuz. Firma sahiplerinin üzerinde de olumlu bir etki bırakmışsınız.»

«Orduda daha iyi bir etki bıraktım.»

«Onu da biliyorum, Binbaşı Carey. Ordudaki durumunuzdan da haberim var.»

Artık itiraz etmek zamanı gelmişti. «Lütfen Mrs. Hayden, açıklar mısınız? Bütün bunları öğrenmek için amacınız ne?»

Kadın gözlerimin içine baktı, «Sizden hoşlandım, Binbaşı Carey. Eğer ileri süreceğim, 'uygun koşulları' kabul ederseniz, Hayden ve Carruthers firmasının ikinci başkanı olabilirsiniz.»

Kadına şaşkın şaşkın baktım. Herşeye en yüksekte başlamış olacaktım. Okulu bitirdikten sonra hiçbir iş tutamamış bir delikanlı için bu parlak bir teklifti. Hayden ve Caruthers firması Batı Sahilindeki inşaatları üzerine almış olan belli başlı teknik firmalardan biriydi.

«Bu iş nasıl olacak, Mrs. Hayden?»

«Bana bırakın siz,» dedi yavaşça. «Firmanın yönetim işleri bana aittir.»

«Ya ileri süreceğiniz 'uygun koşullar' nedir?»

Yaşlı kadın bakışlarını kapıdan tarafa çevirdi ve sonra tekrar bana baktı. Gözleri daha parlamış ve daha sabitleşmişti. «Sanırım bu sorunun cevabını siz daha iyi biliyorsunuz.»

Tam o sırada odaya Nora girdi.

«İnşallah sizi fazla bekletmemişimdir.»

«Hayır, hiç bekletmediniz.»

«Binbaşı ile ilgi çekici bir konuşmaya dalmıştık. Gerçi sohbetimiz kısa sürdü biraz.»

Nora'nın annesine garip garip bakışı gözümden kaçmamıştı. Sonra tekrar bakışlarımı, yaşlı kadına çevirerek soğuk bir tavırla, «Akşam yemeği için teşekkürler, Mrs. Hayden,» dedim.

«Bize onur verdiniz, Binbaşı. Söylediklerimin üzerinde düşünün.»

«Düşüneceğim, madam. Tekrar teşekkür ederim.»

«Güle güle, Binbaşı.»

Nora, «Allahısmarladık, anne,» dedi.

Tam kapıdan çıkmak üzereydik ki, yine annesinin sesini duyduk.

«Çok geç kalma.»

Arabaya biner binmez her yer Nora'nın sürdüğü

esanstan kokmaya başlamıştı. Bir iş toplantısına giden insanın süreceği bir koku değildi bu.

«Lower Lombard sokağına. Size engel olmuyorum ya?»

«Hayır, hayır.»

Genç kız biraz daha bana sokulmuştu. Az sonra koluma girdi.

«Annem size benden sözetti mi?»

«Hayır.»

Tamamen yalan söylüyor sayılmazdım. Belki de gerçeği söylemişim ona. «Neden sizden bahsedecemiş?» diye sordum.

Sorumu dikkatli bir şekilde cevaplandırdı.

«Tabii benden söz etmesi için bir neden yok. Laf olsun diye sordum.»

Birbirimizle hiç konuşmadan birkaç sokak geçtik.

«Garnizonda saat sekiz buçukta buluşacağınızı söylediniz, değil mi? Oysa böyle birşey yok.»

«İyi tahmin ettiniz. Ya siz? Randevunuza gitmeyebilir misiniz?»

Genç kız başını salladı. «Şimdi imkânsız. Çok geç oldu.» Bir an durakladı. «Eğer bu geceki randevuma gitmezsem benim için iyi olmaz. Bilmem anlayabildiniz mi?»

«Sizi tamamen anlıyorum.»

Bana bakarak, «Hayır, sandığınız gibi değil,» dedi.

«Ben bir şey söylemiş değilim ki.»

Trafik ışığına göre durmam gerekmişti. Kırmızı ışık, Nora'nın yüzünde alev alev yanmağa başlamıştı.

Garnizona gitmediğinize göre, ne yapmayı tasarlıyorsunuz?»

«Bilmem. Belki bir bara giderim. Herhalde vakit geçirecek bir şeyler yaparım.»

«Bu temiz bir kurtuluş.»

O sırada trafik işareti değiştiğinden yeniden yola koyulmuştum. En temiz iş. Durumlara başka bir yön verebilmek için seçilmiş en iyi yoldur bu.»

Kolumu kısıkvırak yakalamıştı.

«O kadar korkunç mu?»

«Bazan.»

Tırnaklarının ceketimin içinde dolaştığını hissettim. «Keşke ben 'de erkek olsaydım.»

«Oysa ben aksi fikirdeyim. İyi ki erkek olmamışsınız.»

«Tekrar görüşecek miyiz acaba?»

Kolumun üzerinde küçük göğüslerinin sertliğini duymaya başlamıştım. O zaman onun hakkında hiç de yanılmış olmadığımı anladım. O, düşündüğüm gibi bir insandı. Onda herşey vardı.

«Sanmıyorum.»

«Neden?»

«Hiçbir neden yok. Benim için tekrar görüşmemizin önemi yok.» Kendime çok kızmıştım.

«Benim için ise tekrar görüşmemiz çok önemli. Lütfen ne zaman görüşeceğimizi söyleyin.»

Sesindeki sertliği farketmekte gecikmedim.

«Eğer aradığım, birkaç dakikamı bir yerde geçirmektense bu kasabada en azından tanıdığım düzineyle yer var.»

Elini kolumdan çekerek yanımdan uzaklaştı. Birdenbire göz pınarlarında yaşlar biriktiğini farkettim.

«Özür dilerim. Epeyi zamandanberi uzaklarda olduğum için korkarım ki nezaket kurallarını unutmuşum.»

«Özür dilemenize gerek yok. Ben bunu hak etmiştim.» Sonra pencereden dışarı baktı. «Şuradan sapar mısınız? Sonraki sokakta ineceğim.»

Arabayı kaldırımın kenarına çektim.

«Buradan ayrılmanıza üç gün var, değil mi?»

«Evet.»

«Beni arayacak mısınız?»

«Sanmıyorum. Balık avlamak için La Jolla'ya hareket edeceğim.»

«Oraya ben de gelebilirdim.»

«Bunun pek akıllıca bir iş olduğunu sanmıyorum.»

«Vay. Demek ki orada bir sevgiliniz var?»

Güldüm. «Ne sevgilisinden bahsediyorsunuz?»

«Öyleyse neden?»

«Çünkü tekrar savaşa katılacağım,» dedim sertçe. «Çünkü hiç kimseyle bir ilgi kurmak istemiyorum. Hiç bir şey düşünecek halim yok, ancak yarınımı hazırlamağa çalışıyorum. Yarınlarını kaybeden öyle çok erkek tanıdım ki.»

«Korkuyorsunuz.»

«İyi bildiniz. Zaten korktuğumu daha önce de söylemiştim.»

Nora şimdi gerçekten ağlıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı inci taneleri gibi yavaş yavaş yuvarlanıyordu. Elimi omuzunun üstüne koydum. Sonra kibar bir şekilde: «Bak, yaptığın çok çocukça bir iş. Belki bir gün savaş bitince. Eğer sağ dönersem.»

Sözümü kesti.

«Fakat sen bana şansın insana üç defa gülmeceğini söylememiş miydin?»

«Evet, haklısın. Herkesin şans hakkında söylediği bir sözdür bu.»

«Öyleyse beni tekrar arayacağına inanmıyorsun. Hiç bir zaman karşılaşmayacağız.»

Nora'nın sesindeki çektiği acıyı anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

«Senden özür dilemeliyim. Bağışla beni.»

Bir an için yüzüme baktı ve hemen arabadan atlayarak, «Veda etmekten hiç hoşlanmam,» dedi.

Arkasına dönüp bakmadan merdivenleri hızla çıkmağa başlamıştı bile. Ona cevap verecek fırsatı bulamamıştım. Bir sigara yaktım ve kapının zilini ça-

lıncaya kadar onu izledim. Biraz sonra bir erkek aşağı inip, kapıyı açtı ve Nora'yı içeri buyur etti.

Sabaha karşı üçte otelime döndüğümde kapımın altından atılmış bir pusula buldum.

«Lütfen yarın sabah bana gelin de şu dâvayı halledelim.»

İmza Cecelia Hayden'di.

Pusulayı sinirli sinirli buruşturdum ve çöp sepetine fırlattım. Ertesi sabah yaşlı kadının davetine gidecek yerde La Jolla'ya kadar uzandım.

Bir hafta sonra tekrar Avustralya'ya dönecek, savaşa katılacaktım. Yaşlı kadının oturup beni beklediği aklıma geldikçe inanamıyordum. Sanki kendi kendimle alay ediyormuşum gibi geliyordu.

Onun hiç ümit etmediği bazı şeyler vardı. Yaşlı kadın ertesi gün Sam Corwin'i evine çağırtmıştı.

4

Sam Corwin, yaşlı kadının, kendisini beklediği odaya girer girmez, «Mrs. Hayden inşallah sizi fazla bekletmemişimdir,» dedi.

Yaşlı kadın kesin bir dille, «Hiç bekletmediniz, Mr. Corwin. Lütfen şöyle oturur musunuz?» diye cevap verdi.

Sam gösterilen sandalyeye çöker çökmez meraklı meraklı yaşlı kadına bakmaya başladı. Uzun zamanndan beri ancak o sabah Sam'ı çağırmıştı Mrs. Hayden. Sam da böyle bir davete alışkın olmadığından kadının neler söyleyeceğini merak içinde bekliyordu.

Yaşlı kadın hemen konuya girdi. «Heykeltraşlara verilen Eliofheim Foundation Ödülüne Nora da aday gösterilmiş.»

Sam şimdi kadına birdenbire beliren bir saygıyla bakıyordu. O ödül hakkında çeşitli söylentiler çikartılmıştı. Fakat adayların kim olduğu gizli tutulmaktaydı. Buna sebep, bu ödülün savaş başladığından beri ilk kez olarak dağıtılmasıydı.

Sam kıskançlık dolu bir sesle, «Nasıl öğrendiniz?» diye sordu.

Çünkü Sam bile daha bu konuda hiçbir şey duymamıştı.

«Nereden öğrendiğim önemli değil. Benim için önemli olan bu haberi almış olmam.»

«Güzel. Nora'nın hesabına çok sevindim. İnşallah ödülü de o kazanır. Zaten böyle bir şeyi haketmişti o.»

«İşte sizi görmek isteyişimin nedeni de buydu. Ödülü kazanacağından yüzde yüz emin olmak istiyorum.»

Sam kadının yüzüne baktı, fakat tek bir söz bile çıkmadı dudaklarından.

Mrs. Hayden ise kaldığı yerden devam etti. «Para bazan korkunç bir engeldir. Özellikle sanat konularında. Kızımın bir servet sahibi olmasının, önüne çıkan fırsatları yoketmesinden korkuyorum.»

«Onun servet sahibi oluşunun hiçbir fırsatı balatamayacağından eminim, Mrs. Hayden. Jürinin böyle şeylerle ilgisi yoktur.»

«Nerede olursa olsun insanlar tarafgirlik yapmadan bir şeye karar veremiyorlar. Ve aynı zamanda bütün sanat dünyası ancak Komünist sanatkârları ezberlemişler, en iyi armağanları onlara veriyorlar. Bu gruptan olmayanların eserleri önemsiz diye bir kenara fırlatılıveriyor.»

«Armağan dağıtma işini biraz fazla basitleştirmiyor musunuz?»

«Ben mi?» dedi. Sonra Sam'ın yüzüne baka baka sözlerini tamamladı. «Ben, bunları duymuştum. Son birkaç yıl içindeki her büyük armağanın ya Komünist,

ya da onlardan yana olan sanatkârların kazandığını söylemişsiniz.»

Sam bu sözlere verecek cevap bulamadı; çünkü yaşlı kadının söyledikleri gerçeğe yakındı. «Peki sizinle aynı fikirdeyim diyelim. Nasıl hareket edeceğimi bilmiyorum. Yine de. Fakat şurası bir gerçek ki Eliafheim Ödülü hiç bir zaman satın alınamaz.»

«Orası muhakkak. Fakat şu noktayı ikimiz de kabul ederiz ki etki altında kalmayacak tek insan yoktur dünyada. Özellikle önereceğiniz şey fazla değerde olursa. Jüri de bizim gibi insanlardan meydana geldiğine göre mesele kalmamıştır.»

«İşe nereden başlayacağım? Sözü geçer kimse-leri bulup onlara etkileyici sözler söylemeliyim.»

«Geçenlerde San Simeon'da Bill Hearst ile görüşmüştüm. Zaten Nora'nın bu ödülü kazanabileceğini de o bana söyledi. Onun düşüncesi şu: Nora'nın kazanması, Amerikalılar için büyük bir zafer olacaktır.»

Şimdi durum yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Kadının, Nora'nın aday gösterildiğini nereden haber aldığını anlamıştı artık. Sam, «Peki, öyleyse. Hearst işimize yarayabilir. Daha başka kim bize yardımcı olabilir?»

«Dostum Profesör Bell. Zaten Hearst, Chicago'daki Bertie McCormick ile görüşmüş. Bu durumda o da bu işle yakından ilgileniyor. Bize yardım edecek daha başkaları da vardır elbette. Sizin aklınıza koyduğunuz şeyi mutlaka yapacağınızdan eminim.»

«Desenize bir hayli işimiz var daha. Şimdi Şubat ayında olduğumuza göre ödüllerin dağıtılmasına üç aydan az bir zaman kaldı. Çünkü ödüller Mayıs sonunda ilân edilir. O zamana kadar da sonuç hakkında hiçbir şey öğrenemeyiz.»

Yazı masasının üzerinde duran kâğıdı alan yaşlı kadın; «Gazeteden aldığın aylık 450 dolar. Buna ek olarak makalelerden ve çeşitli yazılardan eline aşağı

yukarı 2000 dolar geçiyor,» dedikten sonra Sam'a yan gözle bakıp, «Kazancın pek de fazla sayılmaz, değil mi, Mr. Corwin?»

Sam başını salladı. «Doğru, pek fazla kazanıyor sayılmam, Mrs. Hayden.»

«Buna göre de masrafınız bir hayli kabarık. İyi bir apartman dairesinde oturuyorsunuz. İstedığınız gibi olmasa da yine iyi yaşıyorsunuz sayılır. Son birkaç yıl içinde yılda ortalama olarak 3000 dolardan biraz fazla borç bile yaptınız.»

Sam gülümsedi.

«Borçlarıma pek aldırıldığım yok.»

«Onu da biliyorum, Mr. Corwin. Bana kalırsa borçlarınızı pek düzgün ödeyemiyorsunuz. Her neyse, yıllık kazancınız onbin dolar civarındadır, desem acaba fazla mı söylemiş olurum?»

«Hayır, fazla söylemiş olmazsınız.»

Kadın, elindeki kâğıdı yazı masasının üzerine bıraktı. «Kızımın Eliofheim Ödülünü kazanmasında yardımcı olduğunuz takdirde size on bin dolar ödemeye hazırım. Eğer Nora bu armağanı kazanırsa sizinle on yıllık bir anlaşma yapacağım. Buna göre hem yılda yirmi bin dolar alacaksınız, hem de kızımın büyük satışlarından yüzde on hisse.»

Sam eline geçecek parayı bir çırpıda hesapladı. Nora'nın şimdiki kazancını düşündü. Demek ki armağanı kazandığı takdirde yılda elli ile yüz bin arasında oynayacaktı. «Alacağım hisseyi yüzde elliye çıkar-tın.»

Yaşlı kadın itiraz kabul etmeyen bir sesle, «Yüzde yirmi beş,» deyiverdi. «Çünkü biliyorsun ki Nora açtığı sergiler için de epeyi ücret ödeyecek.»

«Bir dakika, Mrs. Hayden. Herşeyi öylesine ardı ardına sıraladınız ki, anlatılanları iyice anlayıp anlamadığımdan emin değilim. Söylediklerinizi size tekrarlayayım. Nora'nın, Eliofheim Ödülünü kazanmasını sağlamam için beni bir gazete ajanı olarak kiralamak istiyorsunuz?»

«Tamam, Mr. Corwin.»

«Ve yine kızınız bu armağanı kazandığı takdirde tekrar bir antlaşma yapacağız. O zaman da kızınızın on yıl için vekili, takdimcisi, yöneticisi olacağım, tamam mı? Bu görevimden de yılda yirmi bin dolar ile büyük satışlardan da yüzde yirmi beş hisse alacağım, öyle mi?»

Mrs. Hayden başını tekrar öne eğerek adamın sözlerinin doğru olduğunu belirtti.

«Peki, ya kızınız bu armağanı kazanmazsa ne olacak?»

«O zaman sizinle on yıllık bir antlaşmaya girişmemize gerek var mı, Mr. Corwin?»

«Elbette, yok.» Sam, kadına kurnazca baktıktan sonra, «Antlaşmayı yaptık diyelim, bu işimin sağlam temellere dayandığını kim garanti edecek bana?» dedi.

«Kızım, tabii.»

«Kızınız sandığı kadar kazanmayabilir de.»

«Onun bu işe üzüleceğini pek sanımam,» dedi yaşlı kadın gülerek. «Nora zaten zengin bir kadındır. Yılda yüz bin dolardan fazla bir aile geliri var.»

Sam kadına baktı. Gerçi Nora'nın paralı olduğunu biliyordu, ama bu kadarını hiçbir zaman tahmin etmemişti. «Yalnız merak ettiğim bir nokta var, Mrs. Hayden. Bu konuşmalarımızdan Nora'nın haberi var mı?»

«Elbette, Mr. Corwin. Nora bu işe razı olmasaydı, sizinle bu kadar açık konuşamazdım.»

Sam rahat bir soluk almıştı. Zaten böyle olduğunu daha önce tahmin etmeliydi. Fakat yine de ikinci birşey sormadan edemedi.

«Mademki haberi vardı, neden bu konuyu kendisi bana açmadı?»

«Nora önce ikimizin konuşmasının daha doğru olacağını düşündü. Eğer siz bu öneriyi kabul etmeyecek olsaydınız, o zaman belki aranızdaki arkadaşlık bozulabilirdi.»

Sam başını öne eğerek, «Anladım,» dedi. Piposunu almak için elini cebine daldırdı. Sonra onu düşünceli düşünceli dudaklarının arasına sıkıştırdı. «Tabii ikiniz de şunu kabul edersiniz ki bu sorumlulukları yüklendikten sonra iş konusundaki son söz benimdir.»

«Nora, dürüstlüğünüzün ve zekânızın bir numaralı hayranı, Mr. Corwin.»

«Anlaştık, Mrs. Hayden.»

«Nora çok sevinecek.»

«Kendisi nerede şimdi? Birçok şeyler görüşmemiz gerekiyor onunla.»

«Charles'e haber verelim de Nora'yı çağırsın. Stüdyoda olduğunu sanıyorum.»

Yaşlı kadın düğmeye bastı, az sonra Charles kapıda göründü. Ona Nora'yı çağırmasını söyledikten sonra tekrar Sam'a bakarak sahte bir kibarlıkla «Önerimizi kabul ettiğiniz için ben de çok sevindim, Mr. Corwin. Benden başka birinin daha Nora'nın mutluluğu ile ilgileneceğini gördüğüm için çok rahatım,» dedi.

«En iyi şekilde çalışacağımdan emin olabilirsiniz. Mrs. Hayden.»

«Böyle olacağından ben de eminim. Bazan öyle zamanlar oluyor ki kızımı anlayamıyorum. Aşırı derecede arzulu bir insan. Hareketlerini hiç beğenmiyorum.»

Sam hiç sesini çıkarmadı. O şimdi sadece hem piposunu içiyor, hem de kadına bakıyordu. Acaba bu kadın Nora'yı ne kadar tanıyordu? Fakat kadın az sonraki cümlesiyle kızı hakkında çok şey bildiğini ortaya koymuştu.

«Belki beni birçok bakımlardan eski kafalı bulurlar.» Kadın sanki bu huyundan dolayı özür dilemek istiyordu. «Fakat kızım arasına bana ruhsal durumu düzensiz bir insanmış gibi görünüyor.»

Sam kadının yüz hatlarını bir an için dikkatlice

inceledikten sonra, «Sizinle açıkça konuşabilir miyim. Mrs. Hayden?» diye sordu.

Kadın başını öne eğdi.

«Lütfen beni anlamağa çalışın. Ne Nora'yı suçsuz çıkarmağa, ne de suçlandırmağa çalışıyorum. Bana kalırsa en önemli nokta neden sözettiğimizi ikimizin de anlamasıdır.»

Kadın da aynı Sam'ın yaptığı gibi karşısındaki bu erkeğe dikkatle bakıyordu.

«Lütfen devam edin, Mr. Corwin.»

«Nora basit yaradılıştan bir insan değil. Büyük bir yeteneği var. Bilmem ona dahi dememiz doğru olur mu? Çok sinirli, aşırı derecede duygulu ve heyecanlı bir tip. Bazı kişiler nasıl içkiye düşkünlerse o da sevişmeye düşkün.»

«Bana kibarca kızımın erkeklere karşı delice arzu duyan bir kadın olduğunu mu belirtmeğe çalışıyorsunuz, Mr. Corwin?»

«Söylemek istediğim o değil, Mrs. Hayden.» Sam kullanacağı kelimeleri dikkatlice seçmeğe gayret ediyordu. «Nora bir sanatçıdır. O cinsî bir ilişkide hem bir kurtuluş hem de bir canlanış buluyor. Bana bir defasında sevişerek insanlara daha yaklaştığını, onları daha yakından tanıdığını, daha iyi anladığını söylemişti.»

Yaşlı kadın hâlâ gözlerini, Sam'ın üzerinden ayıramıyordu. «Nora ile aranızda?» Kadın sorusunu tamamlamadan yarıda bıraktı.

O anda ikisinin gözleri birbirini buldu. Sam sesini çıkarmadan başını önüne eğdi.

Kadın yavaşça içini çekti ve gözlerini yazı masasının üzerinde gezdirmeye başladı. Sonra, «Dürüstlüğünüze hayran oldum, Mr. Corwin. Kişisel işlerinize burnumu sokmak istemezdim,» dedi.

«Aradan epey zaman geçti. Nora'nın bu huyunu son kez bana geldiği zaman anladım.»

«Altı ay önce değil mi? İlk sergisinin açıldığı günün gecesi.»

Sam başıyla «evet» dedi. «Çok üzgün görünüyordu. Ağlıyordu. Arabayla getiren genç binbaşı, ona bir hayli kaba davranmış olmalıydı.»

«Binbaşı Carey. Fakat çok kibar gibi görünüyordu.»

«Herhalde Nora'nın sinirlerini bozacak birşey söylemişti. Herneyse, bana geldiğinden hemen yarım saat sonra onu bir arabaya bindirip eve gönderdim.»

«Ben de o gece erken gelişinin nedenini merak etmiştim. Mr. Corwin, kızımın iyiliği için sizden birşey isteyeceğim.»

«Ne isterseniz yapmağa hazırım, madam.»

«Nora'nın sizin fikirlerinize karşı saygısı sonsuzdur. Ne olur onu bir felâketten kurtarmam için bana yardım edin.»

«Hepimizin iyiliği için elimden geleni yapacağım, Mrs. Hayden.»

«Teşekkür ederim.» Yaşlı kadının yüzünü birdenbire yorgun bir ifade kaplamıştı. Sandalyesine dayanarak gözlerini kapadı. «Bazan düşünüyorum da bana sanki onun evlenmesi, en iyi çareymiş gibi geliyor. Belki o zaman kendini daha başka türlü hissedecek.»

«Olabilir.» Gerçi Sam, yaşlı kadına bir ümit kapısı açmıştı ama kalben böyle bir durumun Nora'da bir değişiklik yapmıyacağını adı gibi biliyordu. Çünkü Nora tipindeki kızlar evlenseler de, evlenmeseler de asla değişmezlerdi.

Nora yanlarına gelinceye kadar ikisi de susmuşlardı.

Annesi, «Mr. Corwin teklifimizi kabul etti,» dedi.

Nora gülümsedi. Elini uzattı. «Teşekkürler, Sam.» diye cevap verdi.

«Bana teşekkür etme. Herşeyin sonunu beklemeliyiz.»

«Fırsatlardan faydalanacağım.»

«Öyle olsun.» Sam'ın sesi hem çok canlı, hem de bir patron gibi çıkıyordu. «Şimdi - neye hazırlanıyor-sun?»

«Nisan ayında Arlene Gately'nin tertipleyeceği bir sergi için çalışıyorum.»

«O sergiden derhal vazgeç.»

«O da nereden çıktı?»

«Ona para harcayamayız.»

«Fakat söz verdim.»

«Öyleyse ona bu işten caydığını söyle,» dedi Sam sert bir sesle. Sonra annesine döndü. «Onbir dolarlık bir çek hazırlayın. Nora ile New York'a gidiyoruz.»

Nora «New York'a mı? Fakat niçin?» diye sordu.

Annesi de Sam'a sual dolu gözlerle bakıyordu. Sam «New York» sözcüğünü tekrarladı. «Nisan'da Aaron Scaasinin tertiplediği bir sergiye katılmasını istiyorum.»

«Bu imkânsız.»

Sam'ın sesi haşınlaşmıştı, «Sebebi?»

«Çünkü uzun zamandan beri Arlene benim eserlerimi halka takdim ediyor. Ne zaman sergi istesem hazırlıyor. Onu çiğnemem doğru olmaz. Yapamam.»

«Yapacaksın. Arlene Gately çok iyi bir insan olabilir fakat o küçük bir kasaba satıcısından başka bir şey değil. Sen ise sanatında çok ilerledin. Aaron Scaasi dünyanın belli başlı heykel satıcılarından biri. Onun salonunda tertiplenen bir sergi kadar senin ödül almanı kolaylaştıracak başka birşey olamaz.»

«Onun teklifimizi kabul edeceğini nereden biliyor-sun?»

«Kabul edecektir. Onbin dolarlık çek, onun bu işi kabul etmesi için yeterli.»

Bütün bunlar ben Pasifikteyken olmuştu.

Somerset Maugham kadar ün yapmıştım. İnsan-ları ter içinde bırakan orman beyaz adamı uyuştur-

duktan sonra onu sevimli, yanık etli bir genç kızın yardımıyla aldatarak, İngiltere'de hiçbir zaman hayâl etmediği mutluluğa sürükleyecekti. Ne yazık ki bu benim için mutlu bir yaşantı olmamıştı. Yanlış bir ormanda olduğumu kısa bir zamanda anlamıştım sanırım.

Port Moresby'nin kuzeyindeki hava üssü her zaman soğuk ve nemliydi. Üzerinize kaç kat şey giyerse-niz giyin yine de o serinlik iliklerinize kadar işlerdi. Dişleriniz her saniye çatırdar, burnunuz akar ve gribe sıtmadan daha kolay yakalanabilirdiniz. Boş zamanımızın büyük bir kısmını pilotların hazırlanma odasındaki büyük sobanın etrafında toplanıp, savaşın önemli noktaları üzerinde tartışarak geçirirdik.

Bu hareketli konuşmalar sırasında düdükler öter ötmez herkes kendi uçağına atlar, göklere tırmanır, sonra yine yere inerdik. Uçuş biter bitmez ikinci uçuşa hazır olsun diye iç çamaşırlarımızı, çamaşırcımız küçük zenci Fuzzies'e gönderirdik. Çünkü kirli bir iç çamaşır ile ölmek hoş kaçmazdı. Bu bir Amerikan geleneğı idi.

Binbir zorluklarla yarbay olabilmişim. Uçuş kumandanımız gözlerimin önünde uçuş sırasında öldürülmüştü. Ondan boşalan yere az sonra beni atadılar. Gümüş meşe yapraklarımın yerine altın olanları takarlarken neler hissettiğimi hâlâ hatırlarım. Ölüm sırası şimdi bana geldi diyordum kendi kendime.

Fakat şanslıydım. Sırtımda birdenbire iğne batarmış gibi bir ağrı duyduğum anda nasıl şaşırdığımı hâlâ hatırlıyorum. Japon uçağı tepemin üstünde dönerek denize inerken uçağımın ön camı parçalanmıştı. Yine aynı anda altımdaki diğer bir uçaktan kaçmağa çalışıyordum. Havaüssüne nasıl döndüğümü hatırlamıyorum. Sanki buz gibi bir suyun içinde yüzyordum. Uçağım birdenbire yere çarparak taklak atmıştı. Biraz ileride birinin bağırdığını ve ellerimden sürüklediklerini hissettim. Etrafımı çevreleyen o güzel sıcak-

lıktan beni ayıran, insana huzur getiren, sımsıcak ellerdi.

Gözlerimi kapatıp kendimi onların ellerine teslim ettim. Hakkında çok şeyler okuduğum o ormana gitmenin zamanı gelmişti. Kendi kendime gülümse-dim.

Bu umduğumdan da güzel bir hayattı. Bali Plâjın-da uzanmış yatarken Dorothy Lamour gibi güzel, binlerce çıplak göğüslü kadın bir aşağı bir yukarı do-laşıyordu. Bütün derdim o gece için kendime eş ola-rak bu kadar güzelden birini seçmekti.

Bu hayalimi hiçbir zaman unutmayacağım. Mc Arthur bensiz hareket etmeği öğrenmek zorundaydı artık.

Yola çıkabilecek duruma gelince gemi ile eski ye-rime gönderildim.

5

Nora'nın Eliofheim ödülünü kazandığından tem-muzun ikinci haftasına kadar haberim olmamış-tı.

Ve ancak bunu da Life mecmuasının üzerinde Nora'nın resmini görünce öğrendim.

Yaralandığım o Şubat ayında beş hafta Yeni Gi-ne'deki bir hastahanede kalmıştım. Sapasağlam tabur-cu edildiğim San Diago'da ise yedi hafta geçirmiş-tim. Yeni bir yere atanıncaya kadar otuz günlük izin vermişlerdi. Ben de tekrar La Jolla'ya dönerek küçük bir gemi kiraladım. Onun içinde yiyip içiyor, yine ora-da uyuyordum. Güneşten de yararlanmaya çalışıyordum.

Güvertedeki sandalyede uyurken bir paketin ya-nıma fırlatılmasıyla hemen uyandım. Gözlerimi açtı-

ğım zaman rıhtımda bana gülümseyen bir erkek çocuğunun durduğunu gördüm. Günlük gazete okumağa kararlıyım. Artık savaş haberlerinden bıkmıştım. Bu nedenle gazeteci çocuğa bana yalnız mecmua getirmesini söylemiştim.

Elimi cebime daldırdım ve çıkartığım doları çocuğa fırlattım. Çocuk tıpkı Joe Dimaggio'nun uçan topu yakalaması gibi parayı tutuverdi.

Yere eğildim ve mecmua destesini kaldırmak istedim, ipinden çekerken mecmualar güverteye döküldüverdi. Elimin ilk defa değdiği mecmuayı almak için eğildim.

Kapak resmi olan siyah saçlı kızın yüzü bana hiç de yabancı gelmemişti. Ne iyi diye düşündüm, hemen hemen herkes savaşın etkisinden sıyrılmış durumda. Az sonra kızın yüzünün bana neden yabancı gelmediğini anladım.

Beyaz, iri harflerle şöyle yazılmıştı: HEYKEL-TRAŞLARA VERİLEN ELIOFHEIM FOUNDATIION ÖDÜLÜNÜ KAZANAN NORA HAYDEN.

Resme ikinci kez bakınca o eski istek içimde kıpırdamağa başladı. Hayat dolu, ışıltılı ışıltılı yanan gözler, gururlu görünümlü çeneyi süsleyen o arzulu dudaklar. Onu görmeyeli bir yıl olduğu halde sanki ondan daha dün ayrılmışım gibi geliyordu bana.

Mecmuanın içini karıştırdığımda onun çeşit çeşit pozlarıyla karşılaştım. Nora, annesinin evinin arkasındaki küçük stüdyosunda çalışırken; Nora dalgın dalgın sigara içerken; Nora pencerenin önünde otururken. Bu resimde arkasından gelen ışık, yüzüne gölge düşürmüştü. Diğer bir resimde de yere uzanmış teyp dinliyordu. Ona ait olan yazıyı okumağa başladım.

Bir sanatçıdan fazla bir modeli andıran zarif Miss Hayden çalıştığı sanat kolu hakkında şöyle demektedir.

«Gerçekte hayattaki şekilleri tam olarak verebilen sanat kolu yalnız heykeltıraşıdır. Bu üç ölçüde gelişir. Bir heykelin etrafında dolaşabilirsiniz, onu her açıdan görebilirsiniz, dokunabilirsiniz, onu herhangi bir canlı varlık gibi kabul edebilirsiniz. Bir heykelin bir şekli, bir kalıbı ve bir gerçek yanı vardır ki bütün bunları, herhangi bir canlı da bulabilirsiniz. Herhangi bir tahta parçasını, taş parçasını ve eğilip bükülebilen bir metali dile getirebilirsiniz.

«Bu ham maddelerin ölü görünüşlerine can veren, onları bir şekil içine sokan, onlara ruh getiren sanatkârlardan başkası değildir.

Sesi kulağımda çınlıyordu.

Mecmuanın kapağına bir daha bakarak resmi iyice gözden geçirdim. Sonra mecmuayı elimden fırlatarak ayağa kalktım. Böylece kararımı değiştirmiş oluyordum. Aradan bir yıl geçmiş olması bir şey farkettirir miydi acaba?

San Francisco, hattından ses gelinceye kadar rıhtımdaki o dar telefon kulübesinde bekledim. Telefona annesi cevap vermişti.

«Ben Luke Carey. Hatırladınız mı beni?»

Yaşlı kadının sesi pürüzsüz geliyordu. «Elbette hatırladım. Albayım. Nasılsınız?»

«Ben iyiyim. Ya siz?»

«Hayatımda bir kere bile hastalandığımı hatırlamam. Gazetelerin hakkınızda yazdıklarını tek kelimesini kaçırmadan okudum. Yaptığınız büyük bir cesaret meselesiydi.»

«Gazeteciler biraz fazla büyötmüşler. Yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı. Çünkü ondan başka yapılacak bir şey yoktu.»

«Kuşkusuz bir kahramanlık gösterdiniz. Neyse bunu başka bir zaman tartışırız.» Sesi yumuşaktı. «Özür dilerim Nora burada değil. Telefon ettiğinizi duyunca burada olmadığına çok üzülecek.»

«Ya? Eliofheim ödülünü kazandığı için onu kutlamak istemiştin.»

«Zaten o da bu nedenden ötürü buradan uzaklaştı. Zavallı çocuk ödülü kazandığından beri hiç dinlemedi. Bu fırtınalı çevreden biraz olsun uzaklaşması için onu La Jolla'ya gönderdim.»

«La Jolla mı dediniz?»

«Evet,» dedikten sonra yaşlı kadının sesinden, durumu farkettiğini anladığını sezmiştim. «Nereden telefon ediyorsunuz?»

«La Jolla'dan. Tatilimi burada geçiriyorum da.»

«Ne güzel bir karşılaşma değil mi Albayım? Tamam, tamam. Şimdi hatırladım. La Jolla'da olduğunuz a' ait bir haber gözüme ilişmişti sanırım. Nora Sand ve Surf Klübünde olacak.»

«Onu ararım.»

«Eğer onu bulamazsanız, Sam Corwin ile görüşün. O Nora'nın nerede olduğunu bilir.»

«Sam Corwin mi?»

«Evet. Onu hatırlarsınız. Hani Profesör Bell'in gazeteci arkadaşı. Kızımın işlerini o yönetiyor. Zavallı çocuğumun böyle iş konularına hiç aklı ermez de.»

Yaşlı kadının sesi yine değişmişti.

«Albayım umarım sizi görmek için bir yıl daha beklemeğe gerek kalmaz. Bana öyle geliyor ki görüşecek birşeyimiz vardı. Hem bana kalırsa mesleğinizde ilerlemeniz için Hayden ve Carruthers firmasında çalışmanız çok iyi olacak. Oraşı tam size göre bir yer.»

«Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim, Mrs. Hayden. İnşallah yakında uzun uzun konuşuruz sizinle.»

«Dilerim. Şimdilik Allahısmarladık.»

Telefon kapanmıştı. Parayı ikinci defa atmadan önce bir an durakladım. Fakat sonra numarayı çevirdim. Bu kez karşıma Corwin çıkmıştı.

«Miss Hayden orada mı?» diye sordum.

«Kim arıyor?»

«Luke Carey.»

Sam'ın sesi daha dostane çıkmağa başlamıştı.

«Albay Carey mi?»

«Evet.»

«Bir dakika lütfen. Bakayım kendisini bulabilecek miyim.»

Bir dakika kadar bekledikten sonra Nora'nın sesini duydum.

«Albay Carey. Bu ne sürpriz! Beni burada bulacağınızı nasıl tahmin ettiniz?»

Güldüm.

«Anneniz haber verdi. Herhalde buluşup bir şeyler içebiliriz.»

«La Jolla'da mısınız?»

«Sizin bulunduğunuz yerden üç mil uzaktayım. Nasıl buluşuyor muyuz?»

«Çok isterdim ama şu an için buluşacağımızı sanmıyorum.» Çünkü acentem Aaron Scaasi her an için New York'tan gelebilir. Saat beşte gazetecilerle bir kokteylimiz var.»

Başka bir zaman için bana randevu vermesini beklediğim halde o hiç böyle bir şeye yanaşmadı. Haklıydı çünkü buluşmamız için ortada bir sebep yoktu. Üstelik son görüşmemizde de ona karşı hiç de nazik davranmamıştım.

«Sizi tekrar arayacağım.»

Nazik bir dille, «memnun olurum,» dedikten sonra telefonu kapattı.

Rıhtıma doğru yürürken bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Şaheser bir manzara vardı. Gökyüzü tıpkı kartpostallardaki gibi masmaviydi. Ancak çok yükseklerde bazen bir kaç bulut görmek mümkündü. Güneş o anlık sadece ılık ışınlar saçıyordu etrafa. Daha sonra ise sıcaklığı artacak, her yeri kavurmaya başlayacaktı. Fakat o zaman benim için bu sıcaklığın önemi kalmıyacaktı; çünkü nasıl olsa denizin içinde olacaktım.

Nora'yla bir daha görüşemeyeceğimizi sanmışım. Fakat Sam, ona telefonu kapattıktan sonra ne söylemişse söylemişti. Aralarındaki bu konuşmadan habirim olmamıştı tabî

Nora ahizeyi yerine koyarken Sam, «Hiç de samimi bir insan değilsin,» dedi.

«Allah kahretsin seni. Aradan bir yıl geçmiş. Acaba kendini ne sanıyor bu adam?»

Sam Nora'nın yapacağı heykelin taslağına yaklaşıp iyice üzerinde göz gezdirdi. Bu denize dalmak üzere olan genç bir adamın heykeliydi. Çırılçıplaktı. Sam bu yüzü tanımıştı. Klübün cankurtaranı olarak çalışan bir okul öğrencisiydi.

Sam tatsız bir dille, «Bizim çocuklardan hiçbiri-ne benzemiyor,» dedi.

«Kimin heykeli olursa olsun. Bir itirazın var mı?»

«Benim bir itirazım yok. Kiminle yatarsan yat beni ilgilendirmez. Yalnız herkesin bildiği bir durumu, sanatında göstermeğe çalışırsan, bu senin mesleğini gölgeler.»

Nora buz gibi bir sesle, «Onunla yatıp kalktığımı nereden duydun?» diye sordu.

«Plâjda bilmeyen kalmamış. Sen ona göre bir hayli büyüsun. Çocuk günden güne eriyor. Senin arzularına cevap verecek hali kalmadı onun. Herhalde etrafa da yaymış olacak aranızdakileri.»

Nora hırs içinde örnek olarak hazırladığı taslağı tahtanın üzerinden yırtarak çekip aldı ve onu avucunun içinde bumburuşuk hale getirdi. «Seni gidi küçük piç seni!»

Sam sabırlı sabırlı, «Sana dikkatli davranmanı söylemişim,» dedi.

«Peki nasıl hareket etmem gerekiyor?» dedikten sonra elindeki buruşuk kâğıdı fırlatıp yere attı. «Yoksa rahibe mi olmamı istiyorsun?»

Sam hemen eğilip yerden kâğıt parçasını aldı ve dosdoğru çöp tenekesinin içine atıverdi. Arkasından da cebinden piposunu çıkarttı.

«Şu lânet olası pipoyu içmesen çok iyi olacak. Pis kokusuna dayanamıyorum.»

Sam hiç sesini çıkartmadan pipoyu tekrar cebine sokarak kapıya doğru yürüdü. Fakat Nora onu yarı yolda durdurdu. «Sam.» Az önceki öfkesi yatışmıştı. Birdebire yardıma muhtaç bir kız oluvermişti. «Sam, nasıl hareket etmeliydim, söyler misin?»

Sam dalgın dalgın, «Bilmem.» diye cevap verdi. «Fakat herhalde ilkönce şu çoluk çocuklardan vazgeçmekle işe başlamalısın.»

Nora bir çırpıda, «Peki, Sam. Dediğini yapacağım.» dedi.

Sam sözlerine şunları eklemeyi de unutmamıştı. «Bir mesele daha var. Az önce seni arayan o subayla görünmen hiç de fena olmaz. Hiç olmazsa hakkında çıkartılan dedikoduları örtbas eder.»

Gemiye dönerken emektar bekçi rıhtımdaki kulübesinin önünde oturmuş bana yorgun yorgun el sallıyordu.

«Merhaba Albayım.»

«Merhaba.»

Ona hergünkü istihkakını uzattım. Emektar bekçi yarım doları cebine indirirken teşekkür etmeyi de unutmamıştı. Sonra o sulu sulu gözlerini bana doğru kaldırarak bugün denizde çok kılıç balığı varmış. Haber verdiler.

«Ah, az kalsın unutuyordum. Geminizde sizi bekliyen biri var. Bayana öğle yemeğinizi yedikten sonra hemen döneceğinizi söyledim.»

Daha fazla oyalanmadan gemiye doğru yürüdüm. Nora ayak seslerimi duymamış olacaktı ki hâlâ güvertede duruyordu. Yuvarlak noktalı mavi kumaştan

bir şort ile arkası açık spor bir blûz giymişti. Siyah saçlarını arkaya toplayarak at kuyruğu yapmıştı. Bu haliyle küçük bir çocuktan farksız görünüyordu.

Beni görünce, «merhaba Albayım,» dedi.

Kendisine gülerek hafifçe başımı eğdim.

Güneşin ışıklarından gözlerini kırıştırmıştı.

«Albayım, özür dileme sırası bende.»

Bir an yüz hatlarını inceledim, sonra güverteye hemen yanına atladım. «Herhalde bütün bu yolu sırf benden özür dilemek için gelmediniz sanırım, Nora.»

Koluma girdi. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum şimdi.

«Fakat bilmenizi istedim, Albayım. Evet, ne kadar üzülüğümü bilmenizi isterdim.»

Bana öylesine yaklaşmıştı ki, saçlarındaki iç bayıltıcı kokuyu sanki içimde hissediyordum. Güzel, tertemiz ve taptaze - tıpkı tepelerin üzerindeki çam kokuları gibi. Yüzünde hafif bir rujdan başka makyaj görmek mümkün değildi. Gözlerinin içine baktım. İnsana sonsuzluğu hatırlatıyordu. Duygularımı önleyebilmem imkânsızdı artık. Sarıldım ve uzun uzun dudaklarından öptüm.

Dudakları öylesine yumuşak öylesine tatlıydı ki. Fakat bu yumuşacık dudakların gerisindeki dişleri sert ve keskindi. Kolunun boynuma dolandığını ve vücudunu vücuduma sıkıca yapıştırdığını hissediyordum. Elimle belini kavradım ve vücudunu çılgıncasına okşamağa başladım. Aramızda böyle bir aşk sahnesinin geçeceğini biliyordum zaten.

Onu öptükten sonra ani bir hareketle kendimden uzaklaştırdım ve sigara içmeğe çalıştım. Fakat çakmağımı bir türlü yakamadım. Kör olası meret bir türlü yanmak bilmiyordu. «Bak» dedim. «Her tarafım titriyor.»

«Benim de» diye cevap verdi yumuşak bir sesle Güçlkle sigarayı yakıp ona verdim.

Sigaradan bir nefes çekip bana uzatarak. «Seni ilk gördüğüm gün beni böylesine öpmeni arzulamıştım,» dedi.

«Ben de.»

«Öyleyse neden öpmemiştin?» Gözleri tıpkı gemiyle rıhtımın arasındaki suyun üzerine düşen gölgeleri andırıyordu. «Hazır olduğumu biliyordun.»

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. «Senin başka biriyle ilgin olduğunu sanmıştım.»

«Senin için bu o kadar önemli miydi?»

«Evet. Benim için bu çok önemliydi. Sen de zaten bana çok geç yakınlaşmıştın. Birbirimize yakınlaşmadan önce anlaşmamızı istiyordum. Aramızda gizli bir nokta kalmamalıydı.»

«Sen de bana hemen yakınlık duyduğunu iddia edemezsin ya.»

«Haklısın.»

«Şimdi bütün bunların senin için önemi var mı daha?»

Onu tekrar kollarımın arasına aldım. «Şimdi artık benim için hiçbir şey önemli değil.» dedim.

Nora'nın gözlerinden akan yaşlar yanaklarımı ıslatmıştı. Genç kız kendinden geçmiş «Luke, Luke,» diye inliyordu.

Bir kadının göz yaşı dökmesinin ne anlama geldiğini çok iyi bilirdim, ama onun bu zayıf anından faydalanmayı asla aklıma getirmedim. Sadece yüzünü öperek gözyaşlarını kurutmağa çalışıyordum. Bu beni daha fazla gururlandırıyor. O gün öğleden sonra kılıç balıklarının Coronado'da olup olmadıklarını araştırmak aklıma bile gelmemişti. Denize açılacağım yerde buraya geldiğimden beri ilk defa olarak üzerime üniformamı geçirerek Nora ile birlikte basın toplantısına gittim.

Gazeteciler daha bizi yanyana görür görmez hemen etrafımızı sarmışlardı.

Nora ile yanyana poz poz resmimizi çektiler, çe-

şitli şeyler sordular. Nişanlı mıydık? Ne zaman evlenecektik? Birbirimizle nasıl tanışmıştık? Washington'daki davete beraber mi gidecektik? Buraya sevgilime yakın olmak için mi yoksa başka bir sebeple mi gelmiştim?

Gazeteciler bir süre sonra yorgunluktan susmak zorunda kaldılar. Sorduklarına tek bir cevap bile alamamışlardı. Böylece az sonra toplantının ana gayesine girildi. Herkes oraya Aaron Scaasi'nin Nora hakkındaki düşüncelerini dinlemeğe gelmişti. Aaron, Nora'nın eserlerinin totem heykelleri ile süslenip evin önüne dikilen direklerden bu yana yapılmış heykellerin içinde en şaheserleri olduğunu ileri sürüyordu.

Herkesi aldatmağa çalıştığını söylemek zorundayım. Hattâ o an için beni bile aldatmıştı. Bu, buldog köpeklerine benzeyen, dazlak kafalı, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Ona ülkenin belli başlı heykel satıcılarından biri demeğe bin şahit isterdi. Adam konuşurken uçuk mavi bir mendille kafasını silmeği de unutmuyordu. Adamın yanındaki koltukta oturan Nora ise küçük bir çocuğu andırıyordu.

Sam Corwin bütün bu konuşmalar sırasında odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Sonra bir ara herhalde dolaşmaktan yorulmuş olacak ki koltuğa çöküverdi. Bana başıyla Aaron'u göstererek, «Onun sözlerini yabana atmayın. İnanmadığı, bilmediği bir şey hakkında konuşmaz. Onun da belirttiği gibi Nora gerçekten usta bir sanatkâr,» dedi.

O anda Sam'a baktım. Bu ince, uzun boylu, ki-bar, hassas görünümlü, bir erkekti. Dış görünüşünden çelimsiz olduğunu sanırdınız. Oysa sağlıklı ve sağlam bir delikanlıydı. Corwin ile Nora'nın yakınlık derecesini nedense çok merak ediyordum. Bu düşünce kafamda bir problem haline gelirken az önceki sözlerini cevapsız bırakmamıştım. «Beyin anlattıklarına inanıyorum.»

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Sam Nora'yı nereden tanıdığını bana anlatmağa başladı. «No-

ra ile arkadaşlığımız okul sıralarında başlar. Ona her zaman için güvenim vardı. Ve bir gün annesi ile birlikte işlerini yönetmemi bana önerdiği zaman ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz.»

Sam siyah gözlerini üzerimde gezdirerek ruhumu anlamağa çalışıyordu. «Size binlerce defa teşekkür ederim.»

«Ya öyle mi?»

Başını önüne eğdi. «Toplantımıza katıldığınız için. Nora sizinle yaptığı telefon konuşmasından sonra aşırı derecede heyecanlanmıştı. Eğer az sonra sizi bulup özür dilemeseydi bu toplantıyı geri bırakacaktı. O çok heyecanlıdır. Özellikle böyle şeylerde tıpkı bir çocuk gibidir.»

Toplantı sona ermek üzereydi. Sam gazetecilere son sözlerini söylemek için yanımdan uzaklaştı. Belki içtiğim içki yüzünden duygusuz, anlayışsız bir insan oluvermiştim. Kafam hiç çalışmıyordu. Yalnız şundan adım gibi emindim ki Sam'ın bana anlatmak istediği pek çok şey vardı.

«Akşam yemeğine kalsanız nasıl olur.»

Bir an durakladım. Sonra Nora'ya bakarak kararımı verdim. «Teşekkür ederim ama kusura bakmayın kalamıyacağım. Sizin konuşacak bir sürü iş meseleleriniz var. Böyle şeylere burnumu sokmaktan hiç hoşlanmam.»

Nora bir çırpıda, «Bize engel olmazsın.» dedi. Gözlerinde okunan hayal kırıklığını farketmekte gecikmemiştim.

Bir an için fikrimden caydım. Fakat sonra bir bahane bulup davetlerini kabul etmediğimi daha uygun buldum. Gülerek «Kılıç balığı yakalamak için hazırlık yapmıştım. Bu gece gemiyle açılacağım ve Coronado yakınlarında demir atacağım. Böylece güneş doğduğu zaman balık avına hazır olacağım,» dedim.

«Yarın kaçta dönersin?»

«Geç dönerim.»

«Öyleyse görüşemiyeceğiz. Çünkü öbür sabah San Francisco'ya hareket edeceğim.»

«Üzüldüm doğrusu.»

Sam o sırada Scaasi'yi yanına çağırarak bizi yalnız bırakmıştı. Nora. «Beni yine arayacak mısın?» diye sordu.

«Elbette.»

Nora bir an sustuktan sonra devam etti. «Aramıyacaksın. Bundan eminim. Tıpkı geçen defaki gibi olacak. Gideceksin ve bir daha senden haber alamayacağım. Ancak ne yaptığını, nerede olduğunu gazetelerden öğrenebileceğim.»

«Aldanıyorsun Sana arayacağım diyorum.»

«Peki öyleyse ne zaman?»

«San Francisco'ya gelir gelmez.»

Genç kız kederli kederli. «Belki de San Francisco'ya hiç gelmeyebilirsin.» dedi.

Elini avucumun içine aldım. Sıcacık, yumuşak ve yardıma muhtaçtı bu el. «Seni arayacağım. Söz veriyorum.» dedim.

Baria garip garip baktı. «Ya sana bir şey olursa? Nereden bileceğim?»

«Bana hiçbir şey olmayacak. Şimdi buna daha çok inandım.»

En son gazeteci de sıraya girmişti. Demek gitmek zamanı gelmişti. Herkesin elini tek tek sıktım. Odadan çıkmak üzereyken Nora, «Kapıya kadar seni geçireceğim.» dedi.

Açık avluya kadar yanyana yürüdük. Gerçi hava kararmıştı, ama yine de geceyi aydınlatan binlerce küçük yıldız parlıyordu gökyüzünde. Kapıyı kapattığım sırada gözlerinin içine bakarak, «Vedalaşımdan hoşlanmadığını sanmıştım,» diye fısıldadım. O anda istesem öpebilirdim fakat böyle bir şey yapmayı daha doğru buldum. Çünkü dudaklarının sıcaklığını yeniden duyacak olsaydım oradan uzaklaşamayabilirdim.

Nora banyo yapıp tekrar odaya girinceye kadar Sam yapayalnız kalmıştı. Sam, ona kuşkuyla bakarken Nora'nın «Bana bir içki hazırla,» demesiyle kendini topladı.

Sam odanın sessizliğini bozmadan oturduğu yerden kalktı ve genç kız için lüks bir bardağa viski ile soda doldurdu. Nora içki bardağını masanın üzerine koyarken meydan okurcasına, «Onunla evlenmeğe karar verdim,» dedi.

Corwin hâlâ susuyordu.

«Senin bu konuda söyleyecek bir sözün yok mu? Senin de annemin de istediği şey bu değil miydi?»

Sam hayretler içinde kalmıştı.

«Nereden biliyorsun?»

«Nora düşüncelerinizi bilmeyecek kadar aptal değilim herhalde.» dedikten sonra içki bardağını eline alarak konuşmasını sürdürdü. «Onu tekrar aramamı söylediğin zaman niyetinin ne olduğunu sezmiştim. Anneme gelince. O da Luke'a telefon numaramı vermekle istediğini belli etmiş oldu.»

Gerçi Nora Luke'la evlenmek istediğini az önce belirtmişti ama Sam kendisinin bu işte sevindiğinden pek emin değildi. «Evlilik ciddî bir iştir.»

Nora içkisini son damlasına kadar bitirip boş bardağı masanın üzerine koyarken Sam'ın bu sözüne. «Biliyorum.» diye karşılık verdi.

«İyi bir insana benziyor.»

«Yani ben iyi değil miyim demek istiyorsun.»

«Böyle bir şey söylemiş değilim.»

«Böyle bir şey söylemediğini ben de biliyorum. Sadece aklından geçen bu. Doğru değil mi? Çünkü ben neysem oyumdur. Huylu huyundan vazgeçmiyeceğine göre ona iyi bir eş de olamam değil mi?»

Sam hiç sesini çıkarmadı.

«Neden kocasına bağlı, iyi bir eş olmayayım? Evlenebilecek yaştayım. Dayanılmayacak kadar kötü bir insan olduğumu sanmıyorum. Üstelik istediğimiz

kadar harcayabileceğimiz param da var. Savaş sona erdikten sonra istediği işe istediği kadar para yatırabilir. Çok mu kötü düşünüyorum?»

«Fikrimi mi soruyorsun yoksa düşüncelerini mi anlatıyorsun?»

Nora öfkeyle, «Sadece düşüncelerimi anlatıyorum sana,» dedi.

Sam yanından eksik etmediği piposunu çıkardı. «O halde sana soracağım tek şey kalıyor. Ona aşık mısın?»

Nora Sam'a baktı. Sam'ın sonunda bunu soracağını biliyordu.

«Elbette.»

«Öyleyse mesele kalmadı. Eh, söyle bakalım ne zaman düğün yapıyoruz?» diye gülerek sordu Sam.

Adamın gülümseyişi Nora'nın gözünden kaçmamıştı. Aynı anda az önce genç kızın yüzünde beliren öfke kaybolup gitmişti. Nora da karşısındaki erkeğe gülümsedi. Sonra, «onu evlenme teklifinde buluncak duruma getirinceye kadar bekleyeceğiz,» diye cevap verdi.

6

Gemiye döner dönmez sırtımdaki üniformayı atıp tulumlarımı giydim. Benzin bidonları ağzına kadar doluydu — sabahın erken saatinde balığa çıkacağımdan onları tek tek gözden geçirmiştım — fakat bidonların musluklarının görünüşü hiç hoşuma gitmemişti. Hemen onları temizlemeğe koyuldum. Daha sonra da civataları ve supapları parlattım. Ben bu işlerle uğraşırken saat ona yaklaşmıştı. Acıkmıştım.

Yiyecek dolaplarına göz attım fakat hepsi de

tamtakırdı. Mutlaka birşeyler yemeliydim. Üstelik ertesi gün akşama kadar denizin ortasında olacağımdan yanıma yiyecek bir şeyler almam gerekiyordu. Rıhtıma çıktım. O saate kadar açık olan bir bakkal dükkânı buldum. İhtiyacımı gördükten sonra karnımı doyurmak üzere bir lokantaya daldım. Garsonun getirdiği biftek öylesine berbattı ki, bunu ancak kırmızı biberle yiyebileceğimi düşünerek kırmızı biber istedim.

Fakat kırmızı biber bile bifteğin o pis tadını götürememişti. İğrene iğrene önümdeki tabağa baktım. Eğer koca bir sersem olmasaydım şu anda birbirinden güzel yemeklerin süslendiği bir masanın başında bulunacaktım.

Hür yaşamak zorundaydım. Olgunluk dönemine girmek üzere olan Luke kimseye bağlanmamalıydı. O kaldığı yerden yine yoluna yalnız olarak devam edecekti. Biftekten bir parça daha ısırdım sonra onu düşünceli düşünceli çiğnemeğe başladım. Bana ne olmuştu acaba?

Felâket, her zaman herşeyi olduğundan fazla büyütmeğe çalışmamdan doğuyordu. Olayları oldukları gibi görmeği bir türlü öğrenememiştim. Herşeyi en küçük ayrıntısına dek inceliyor, büyütüyordum. Sanki bu benim değişmez huyumdu. Peki bu kez neyi kendime dert edinmiştim acaba? Zengin oluşunu mu? Yoksa annesinin bana iş vermesini mi? Hayır bunları dert edinemezdim. Öyleyse... Neydi beni bu kadar düşündürən? Ondan uzaklaştıran? Birdenbire okulda herkesin ağzında dolaşan bir söz hatırladım: Fakir bir kızı sevmek kadar zengin bir kızı da sevmek kolaydır. Bununla beraber ikincisi çok daha iyidir.

İşte o zaman beni Nora'dan uzaklaştıran şeyi anlamıştım. Aşık olmaktan korkuyordum. Çünkü iyice biliyordum ki ona yaklaştığım anda onu çılgıncasına seveceğim. Onda bir kadında olmasını arzuladığım herşey vardı. İyi bir ailedendi, ün sahibiydi ve üste-

lik insanın gözlerini kamaştıracak kadar cazibeliydi. Bütün bu özelliklerine sanat gücü ve benliğini saran o vahşi fahişeliği de eklenince kusursuz bir kişi ortaya çıkıyordu. Böyle bir kızla yaşamak da gerçekten kolay iş değildi. Onun bana verdiklerine karşılık ben ona ne verebilirdim ki?

Biftekten bir parça daha ısırdım fakat artık buz gibi olmuştu. Tabağı önümden iterek yerimden kalkıp tezgâha doğru yürüdüm. İçeri girerken oraya bırakmıştım içi dolu iki çantayı yüklenip dışarı çıktım.

Buz dolabı olmadığından yiyecekleri geminin arkasındaki oturulacak yerin arka boşluğuna yerleştirir yerleştirmez gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Gökyüzü pırıl pırıldı. Öylesine bir mehtap vardı ki ortalık sanki güpegündüzdü. Daha sonra bakışlarımı denizin üzerinde gezdirdim. O da çarşaf gibiydi. Bu arada da saat onbir buçuk olmuştu. Demek ki saat biri biraz geçe Coronado'da demirlemiş olacaktım. Motörü çalıştırdım ve sonra geminin yol almasını seyretmek için güverteye çıktım.

Yolculuk sandığım kadar uzun sürmedi. Motörü durdurur durdurmaz demiri fırlattım. O anda sular hep yüzüme gözüme sıçradı. Su hoşuma gitmişti. Hemen üzerimdekileri çıkarıp balıklama denize daldım.

Derinde yüzmenin zevkli bir yönü vardı. Sanki bir beşikte sallanır gibi birden suyun üzerine çıkarınız sonra yine birden suyun altında kaybolursunuz. Vücudunuz denizin yükselip alçalmasına ayak uydurur. Sularla birlikte yükselmek yine sularla birlikte alçalmak size bir kadınla başbaşa geçirdiğiniz dakikaları hatırlatır. Sevişirken yaptığınız hareket sizi hafifletir, dinlendirir ve bütün kör düğümleri bir anda çözüverir.

Az sonra gemiye çıktım ve güverteden kamarama gelinceye kadar ıslak, çıplak ayaklarımla yerlere bası bası yürüdüm. Kapıyı itip, içeriye girdim. Havluyu

almak için elimi uzattığımda orada olmadığını farkettim. Tam arkamı dönüp ışığı yakmak üzereydim ki karanlıkta bir ses yükseldi:

«Havluyu mu aradın Luke?»

Birdenbire karanlığın içinden bir şeyler fırladı, bana çarptı ve yere düştü. Onu kaldırmak için yere eğildim.

Sesin sahibini görememiştim. Ranzanın kanranlığında saklı olmalıydı. Az sonra kahkahasını duydum. «Aman Allahım sen ne kadar zayıfsın öyle. Pencereden seyrettim de seni. Kemiklerin sayılıyor.»

El çabukluğuyla havluya sarıldım. Onun şimdi kımıldadığını hissediyordum. Pencereden içeri vuran ay ışığında başının şekli belli oluyordu. Ellerinincilikliğini omuzumun üzerinde duymağa başlamıştım. Başını benden tarafa çevirir çevirmez ayışığı altında parlayan yüzünü görebildim. Ona doğru ilerledim ve daha parmaklarımı vücudunun üzerinde dolaştırmadan önce onun da benim gibi çırlıçıplak olduğunu sezmiştim.

Küçük kamaramda dudaklarımız ve vücutlarımız birleşmiş olarak ne kadar kaldık bilmiyorum. Öylesine kendimizi kaybetmiştik ki nasıl çılgıncasına seviştiğimi anlatamam.

«Nora seni seviyorum,» dedim.

Kollarımın arasında hafif hafif kımıldanıyordu. Sonra yanağını, göğsüme dayayarak. «Seni seviyorum, Luke» diye inledi. «Az önce ayrılırken bunun bir veda olmadığını söylemiştim sana.»

Onu kucakladığım gibi ranzaya götürdüm. «Birbirimize hiç bir zaman «Allahısmarladık» demiyeceğiz. Ne sen ne de ben,» diye fısıldadım kulağına. Kollarını bana uzattı sonra vücudumu kendine doğru çekerek şimdiye dek bilmediğim bir harikalar diyarına götürdü beni.

Aşk heyecanı insana gerçekten ne güzel bir sarhoşluk veriyordu.

Geceyarısı uyandığım zaman o sırtını duvara çevirmiş bacaklarını yer bulabildiği kadar uzatmış mışıl mışıl uyuyordu. Gözleri kapalı olduğundan kirpiklerinin uzunluğu ve siyahlığı ayışığı altında bile belliydi. Uykudayken küçük bir kız çocuğunu andırıyordu yüzü. Yavaş yavaş gözlerini açtı sonra yine kapadı. Az sonra gözleri yine kımıldadı ve yavaş yavaş açıldı. Yüzünde şeytanca bir gülümseyiş belirmişti. Başımı göğsüne doğru çekerek «Sevgilim gel buraya,» dedi.

Göğüsleri küçük fakat olgun meyvalara benziyordu. Sıcacık ve dipdiriydiler. Onları öpücüklerle bğğdum. Nora arzu içinde kıvranıyor arada sırada da hafif hafif sesler çıkarıyordu.

Aradan epey zaman geçtikten sonra yüzünü omuzuma gömerek kıvranmağa başlamıştı. «Luke,» diye ye inledi. «Daha önce böyle bir şey başıma gelmemişti. Hiçbir zaman.»

Yavaş yavaş saçlarını okşuyordum. Onun bu sözü karşısında sustum, cevap vermedim.

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. «Bana inanıyorsun değil mi?»

Ses çıkarmadan başımı önüme eğdim.

Nora öfkeden köpürüyordu.

«Bana inanmalısın. İnanmalısın. Herkes ne derse desin bana inanmalısın sen.»

«İnanıyorum.»

Hayret etmiştim. Yine titremeğe başlamış, gözleri dolu dolu olmuştu. «Benden nefret edenler var. Yaptığım sahip olduğum herşeyi kıskanıyorlar. Hakıkımda hiç durmadan bir çok şeyler uyduruyorlar. Beni birçok hikâyelerin kahramanı gösteriyorlar.»

O anda onun ne kadar akıllı ve görüldüğünden ne kadar olgun olduğunu anlamıştım. «Söylenenleri unut. Bu tip insanlara her zaman rastlayabilirsin. Ben seni biliyorum. Zaten seni yakından tanıyan biri, başkalarını dinleyenlerden daha iyi seni tanır.»

Başını tekrar omuzuma bastırmıştım. Az sonra Nora'nın titremesi geçmişti. Yüzüme bakarak «Luke, ne düşünüyorsun?» diye sordu. «Luke, sana korkunç bir itirafta bulunmak istiyorum.»

Birdenbire içimi bir korku kaplamıştı. Eğer bana az önce yalan söylediğini açıklayacaksa bunu öğrenmek bile istemezdim. Aramızdaki bağların kopmasını, aramızdaki havanın değişmesini istemiyordum.

Herhalde aklımdan geçenleri anlamış olacak ki alaylı alaylı gülererek, «Yemek pişirmesini hiç beceremem,» diyiverdi.

O anda ruhum huzura kavuşmuştu ama bu durumum biraz da gülünçtü. Onun bu sözü üzerine gülmeğe başlamıştım. Sonra ranzadan aşağı kaydım ve hahve yapmağa gittim.

Yanına döndüğüm zaman elinde uzun bir tel gördüm. Kimbilir bunu nereden bulmuştu. Ben sütsüz kahvemi yudumlarken o da sessiz sessiz elindeki telle oyalanıyordu. O tele öylesine bir ruh vermişti ki onun az sonra denize atlamak üzere olan bir erkek şeklini aldığına şahit olmuştum. Onun bu üstün yeteneği karşısında hayran olmamak elde miydi? Benim kendisine baktığımı farkedince teli bir kenara bıraktı.

«Durma. Birşeyler yap,» dedim. «Keşke ben de böyle cansız şeylere şekil verebilseydim.»

Gülümsedi. «Oysa ben bazen senin düşüncenin aksini düşünüyorum ve keşke böyle yeteneğim olmasaydı diyorum. Çalışmamak, eser vermemek istiyorum ama yapamıyorum. Etrafımda çeşitli şeyler gör­dükçe onları aynen yaratmak zorunda olduğumu sanıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

«Anladığımı sanıyorum. Sen şanslısın. Çünkü herkes birçok şey görür ama sonra onları aynen yapamaz.»

Nora bir an için telden yaptığı şekli eline alıp baktı sonra onu bir kenara fırlatıp attı.

«Evet, şanslıyım,» dedi acı acı gülererek. «Ya sen? Ya sen nesen?»

Omuzlarımı silktilim.

«Bilmem, hiç düşünmedim. Herhalde savaşın bitmesini bekleyen basit bir erkeğim.»

«O zaman ne yapacaksın?»

«İş bulacağım. Şans yüzüme gülerse işe yarayacak kadar ihtiyarlamadan önce bir kaç bina yaparım. Mimarlığımın iyi olup olmadığını da pek bilmiyorum. Çünkü bu yeteneğimi gösterecek zamanım olmadı ki hiç. Okulu bitirir bitirmez hemen Hava Kuvvetlerine katıldım.»

«Profesör Bell senin çok iyi bir mimar olduğunu söylüyor.»

«İltifat etmiş olacak çünkü okuldayken ben onun göz bebeğiydim.»

«Belki ben sana yardım edebilirim. Amcamın oğlu tannımış bir mimardır.»

«Biliyorum. George Hayden. Hayden ve Carruthers firması.»

«Nereden biliyorsun?»

«Annen söylemişti.»

Düşünceli düşünceli yüzüme baktı sonra sigara almak için elini uzattı. Sigarasını yakması için çakmağı ona yaklaştırdım. Uzun bir nefes çektikten sonra, «Annem de zamanını hiç boşa harcamaz,» dedi.

Susmuştum.

Nora arkasına yaslandı ve yeni bir konuya daldı.

«Burası son derece sakın bir yer. Koskocaman ve bomboş. Üstelik de herkesten uzak. Ne kulaklarınızın zarını patlatacak gürültü var, ne de sizi için için yiyecek insanlar. Sanki başka bir dünyada yaşıyoruz burada.»

Yine susuyordum.

Nora yüzüme bakmadan, «Luke,» dedi. «Benimle evlenmek ister misin?»

«Elbette.»

Nora dediğini yapmıştı. Kadının gözleri aynı anda parladı ve söndü.

«Öyleyse neden bu teklif senden gelmedi?»

«Senin gibi bir kıza ne verebilirim ki? Hiçbirşeyim yok. Ne param, ne işim, ne de bir geleceğim. Karımı geçindirip geçindiremeyeceğimi de bilmiyorum.»

«Bu o kadar önemli mi?»

Onun sözünü keserek, «Benim için önemli. Çünkü bu konularda biraz tutucuyumdur,» dedim.

Yanıma diz çöktü, ellerimi tuttu.

«Bu hiç önemli değil, Luke. İnan bana. Önemli değil. Şimdi bana evlenme teklif etmeni bekliyorum.»

Sessizce onu anlamaya çalıştım. Yüzündeki hatları inceledim.

Gözleri benden uzaklaşmıştı.

«Benimle gerçekten evlenmek istiyorsan. Yoksa aramızda geçenlerden sonra benimle evlenmek zorunda olduğunu düşünme. Seni zorlamadığımı bilmeni isterim.»

Ona iyice yaklaştım, yüzünü benden tarafa çevirerek, «Seni seviyorum,» dedim. «Benimle evlenir misin?»

Sesini çıkartmamıştı. Sadece yüzüme bakıp, başını önüne eğmişti. Şimdi gözlerindeki yaşlar pırıl pırıl parlıyordu. Onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarından hafifçe öptüm.

«Sam'a haber vermeliydim.»

«Sam'a mı haber vereceksin?» diye sordum.

«Buna zorunluyum. Görevi dolayısıyla herşeyimi öğrenmesi gerekiyor. Basına o haber verecek. Dedikodu sütunlarına geçip hakkımızda çeşitli söylentiler olacağına resmen gazetecilere bildirir daha iyi.»

Cevap vermedim.

Nora koluma girerek, «Sam iyi bir arkadaşır,» dedi.

«Sana rastladığım gece Sam'la buluşacaktın, değil mi?»

«Evet. Onu kıskanıyor musun?»

Yine cevap vermemiştim.

«Kıskanmaman gerekir. Çünkü Sam benim yıllarca en iyi arkadaşım oldu. Tâ okuldan beri.»

«Biliyorum. Bana uzun uzadıya anlatmıştı.»

Nora bir an için yüzüme dik dik baktı.

«Aramızdaki arkadaşlık bundan ibaret. Sadece iyi bir arkadaş. Kim ne derse desin aramızda başka türlü hiçbir şey geçmiş değil.»

«Demindenberi bana anlatmaya çalıştıklarından biri bu muydu?»

«Evet. Sadece hakkımda çıkartılan çirkin yalanlardan biriydi bu.»

Onunla evlenmeye kalkışmakla ne kadar büyük bir hataya düştüğümü o anda anlamamıştım. Gerçi hakkında söylenenler yalandı, ama bütün bu yalanlar onun malı olmuştu. Bunun böyle olduğunu nasıl anladığımı bilmiyorum. Belki gözlerindeki belki de ses tonundaki dürüst ve samimi anlamdan bunu anlamış olacaktım. Hakkında çıkarılan çirkin sözlerin bazıları doğru olmayabilirdi. Ona çirkin bir şeyi yakıştıramıyordum zaten. O böyle iğrenç sözler duymak için yaratılmamıştı.

Fakat bu işte hatalı olarak hareket eden biri varsa o da bendim. Bu yolun artık geri dönüşü yoktu. Aynı anı tekrar yaşamak imkânsızdı. Gerçek, gerek yalan söyleyen gerekse ona inanmış görünen için dayanılmaz derecede korkunçlaşınca kadar yalanlar birbirini kovalar, durur. Fakat o zaman böyle bir düşüncenin varlığından haberdar değildim.

İnanmamı istemediği olay her neyse uzun yıllar önce kapanmış, diye düşündüm. Onu tanımadan önce başından bir macera geçmişti ve şimdi bu benim için önemli değildi. Birbirimizi seviyorduk ve herşey

geçmişin külleri arasına karışmıştı artık. Ona doğru eğildim ve usulca yanağından öperken, «Sana inanıyorum,» dedim.

7

İlk önce yanımda oturan Dani'ye sonra Harris Gordon ile annesinin arasında olan Nora'ya baktım. O bana kibar bir şekilde 'hoşgeldin, nasılsın?' dedikten sonra etrafa belli etmeden bakışlarını benden kaçırmağa çalışıyordu. Acaba geçmişteki anılarımız, bana yaptıkları gibi onun da ruhunu aynı anda kasıp kavurmuş muydu?

Harris Gordon saatine bir göz attıktan sonra, «Hazırlansak iyi olacak sanırım,» dedi. «Dani sen de yukarı koş paltonu al gel, yavrucuğum.»

Dani avukata baktı sonra sessizce odadan çıktı. Birdenbire hepimizin üzerine garip bir sessizlik çökmüştü. Sanki bizi birbirimize bağlayan görünmez bağları Dani giderken beraberinde götürmüştü.

Gordon boşazını temizledi. «Dani annesi ve anneannesiyle aynı arabaya binsin. Siz de benim arabamla gelerseniz memnun olurum, Albayım. Böylece başbaşa konuşma fırsatını elde etmiş oluruz.»

Başımı öne eğerek teklifini kabul ettiğimi belirttim. Zaten benim de istediğim buydu. Çünkü, akşamki telefon konuşmasında öğrendiklerimden fazla bir şey bildiğim yoktu. Kahvaltı boyunca hepimiz bizi bir araya getiren o korkunç olaydan söz etmemeye dikkat etmiştik.

Nora, «Anne, benim arabamla gidebiliriz. Charles arabayı kullansın,» dedi.

Mrs. Hayden ayağa kalkarken ah çeker gibi hafif bir ses çıkarmıştı. Belli belirsiz bir şekilde gülümseyerek baktı, fakat yine de bu gülümseyiş sert

bir anlam taşıyordu. «Yaşlılık can sıkıcı bir dönemdir. İnsan gençliğinde olduğu kadar bu döneminde zarif olamıyor.»

Başımı sallayarak onun gülümseyişine karşılık verdim. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım.

Gordon da yaşlı kadının arkasından odadan çıkınca Nora ile yalnız kalmıştık. Nora kahve ibriğini aldı ve bana, «Bir fincan daha kahve içmek ister misin?» diye sordu.

Kabul ettim.

«Süt ve şeker?»

Cevap vermeden yüzüne baktım.

Yüzü kızardı.

«Ne sersemim ben! Unuttum. Sütsüz tek şekerli.»

Bir an ikimiz de konuşmadık. Daha sonra sessizliği ilk bozan Nora oldu.

«Dani çok güzelleşti, değil mi?»

Kahvemi yudumlarken, «Evet, gerçekten çok güzel olmuş.» dedim.

«Onun hakkında ne düşünüyorsun?»

«Ne düşünebilirim ki? Aradan on yıl kadar uzun zaman geçti ve şimdi de onu sadece bir kaç dakikacık görebildim.»

Alay edercesine konuşmasını sürdürdü. «Onun hakkında karar vermen için zamana ihtiyacın olduğunu hiç düşünmemiştim. Her zaman onunla çok iyi anlaştığını söyledin.»

«Evet, iyi anlaşırđık,» dedim. «Fakat birbirimizi görmeyeli uzun yıllar oldu. Şimdi o koskocaman bir kız. Sonra onda da bende de birçok değışiklikler oldu. Bilmem ki belki zamanla yine eski günlerdeki gibi anlaşırız onunla.»

«Kızın hakkında daha güvenilir bir şekilde konuşmalısın.»

Nora'nın yüzüne şöyle bir baktım ve hemen arkasından, «Emin olmak istediğim birçok şeyler var-

di. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Kızın, sözcüğünün altında kimbilir neler gizli. Eğer bana söyleyecek bir şeyin varsa bundan daha uygun bir an bulamazsın.»

Maskesi düşmüştü.

«Tıpkı ilk tanıştığımız günkü gibisin. Karşıdakini kıracağını düşünmeden acı bir dille konuşuyorsun.»

«Kibar numaralar için biraz geç oldu sanırım, Nora. O yolculuğa seninle yıllarca önce çıkmıştık, ama ne yazık ki bu beraberliğimiz başarılı olmamıştı. Herşeyin güzeli gerçek olanıdır. Gerçeği konuşanlar ise hiçbir zaman sendeleyip yarı yolda düşmezler.»

Nora'nın gözü masa örtüsüne takıldı. Sonra acı acı sordu: «Neden buraya geldin? Gordon'a sana ihtiyacımız olmadığını söylemiştim. Biz herşeyi yoluna koymak üzereydik.»

Oturduğum yerden fırladım.

«Gelmek istememiştim zaten. Herşeyi halledeceğinizden eminim artık. Bu durumda bana ihtiyacınız kalmıyor.»

Arkamı döndüm ve antreye çıktım. İçimde garip bir ürperti duymuştum. Nora biraz olsun değişmişti.

O sırada Dani merdivenlerden iniyordu. Gözlerimi ondan tarafa çevirdim ve işte o anda ruhumdaki fırtınaların bir anda kaybolduğunu hissettim. Şimdi merdivenlerden inen küçük bir kız değil, genç bir bayandı. Çok yakından tanıdığım biriydi bu. Annesinin modeliydi.

Üzerinde güzel bir elbise vardı, mantosunu omuzuna almıştı. Saçlarını modaya uygun biçimde kabartmış, dudaklarına uçuk bir ruj sürmüştü. Sabah kahvaltısında yanımda oturan o çocuğun yerinde yeller esiyordu artık.

«Baba!»

İçimdeki buz birdenbire eriyivermişti. Sesi hâlâ bir çocuk sesiydi.

«Evet, bir şey mi istedin?»

Yanıma geldi ve önümde döndü, sonra, «Nasıl?» diye sordu.

«Tıpkı canlı bir taşbebeğe benziyorsun,» dedim gülerek. Ona sarılmak istemiştım o anda. Fakat kızım «Yapma, baba. Saçlarım bozulur,» deyince olduğum yerde kaldım.

Artık yüzüm gülümsüyordu. Eğer üzüldüğü tek şey, çocuk olmayışı ise yanılıyordu. Çünkü o hâlâ bir çocuktı. Belki bütün üzüntüsü bu değildi. Nora da hayal ettiği şeyleri bir süre sonra saklamak istediği zaman tıpkı kızı gibi hareket ederdi. İçimde bir merak uyanmıştı. Acaba kızım da annesi gibi mi düşünecekti? Ona mı benzeyecekti?

Dani huzursuzluğumu anlar gibi olmuştu. «Üzülme, baba.» Sonra Nora'nın odaya girdiği zaman kullandığı aynı güven veren ses tonuyla, «Her şey yoluna girecek,» dedi.

«Bundan eminim.»

«Böyle olacağını çok iyi biliyorum, baba. Bazı şeyler insanlar büyümeden önce olmalıdır.»

Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Yaşlı kadın da arkasında Nora ve Gordon olduğu halde antreye çıkmışlardı.

Gordon, onlara sokak kapısını açarken, «Nora'ya Charles'a benim arabamı izlemesini söyle,» dedi.

Kapıdan çıkarlarken Nora, «Mahkemede kaçta bulunmalıyız?» diye sordu.

Gordon, Nora'ya sorguya çekercesine baktı.

«Bugün mahkemeye gitmiyoruz ki. Sadece çocuğu hapishanedeki ilgililere teslim edeceğiz.»

«Buna sevindim doğrusu. Mahkemeye çıkacak halde değilim, çünkü.»

Gordon hiç sesini çıkartmadı, sadece Nora arabaların bulunduğu yere doğru yürürken başını önüne

eğdi. Gordon, kibar bir şekilde bana yol verdikten sonra kendisi de kapıdan çıktı.

Arabaların yanına geldiğim zaman Nora'nın Jaguarının kapısını tutan Charles beni hemen tanıdı. Adamın yüzü güldü ve, «Albay Carey,» dedi.

Ben de, «Charles,» diyerek gülümsedim ve elimi uzattım. «Nasılsın?»

Adam dost ve içtenlikle, «İyiym, Albayım. Bütün bu kötü koşullar altında bile yine de sizi tekrar gördüğüme çok sevindim,» diye cevap verdi.

Nora arabanın içinden seslendi: «Kapıyı kapat, Charles.»

Charles verilen emri yerine getirdi. Uşak arabanın etrafından dolaşıp direksiyon başına geçinceye kadar gözlerini benden ayırmamıştı.

Gordon sordu, «Arabayla mı geldiniz, Albayım?»

Ona iki dev —Gordon'un siyah Cadillac'ı ile Nora'nın gri Jaguar'ı— arasında duran yolda kiraladığım ufacık arabamı gösterdim.

«Şoförüm onunla bizi izlesin. Belki işimiz bittiği zaman arabanız lâzım olur.»

Gordon eliyle işaret vererek uzun araba yolunda ilerlemeye başladı. Diğer araba da arkamızdan geliyordu Bahçıvanın açtığı bahçe kapısından caddeye çıktık. Dışarda birçok gazeteciler bekliyordu. Fakat durmayacağımızı anlayınca hepsi birden çil yavrusu gibi dağılıp arabalarına atladılar. Gordon tekrar bir işaret verdi. Bu sefer de sola dönerek California Sokagında gitmeye başladık.

İkimiz de aynı anda otomobilin çakmağına uzanmıştık. Gordon güldü ve eliyle çakmağı benim almamı işaret etti. Sigaramı yaktıktan sonra uzattım.

Yüzüme bakmadan, «Teşekkürler. Bir zamanlar aramızda geçen tartışmadan ötürü bana kin beslemediğinizi umarım,» dedi.

Ona yan yan baktım. Birden gözümün önünde

Gene Tierney ile Jack Dempsey'in bir spor ziyafetinde çekilmiş pozları canlandı. Tierney gülüyordu, fakat Dempsey'in suratından düşen bin parça oluyordu. Şu anda Gordon'un neler hissettiğini çok iyi biliyordum.

Aradan kaç yıl geçerse geçsin bir yenilgiyi hatırlamak hiç kimsenin hoşuna gitmez. Ben bu insanlardan farklı değildim. Son mahkemedeki çocuk olayı hoş bir durum değildi, ama ben de herkes gibi bu yenilginin ağırlığını omuzlarımda taşıyarak yaşamaya devam etmeği öğrenmiştim.

«Kızımın davasını üzerinize aldığınızdan memnunuz. Eski dava için de size kin beslediğim yok.»

Kaçamak cevap verdiğimi anlamıştı. Fakat bu işi daha fazla kurcalamamayı uygun görmüş olacak ki, «Güzel, kızınızı kurtaracağımdan kuşkunuz olmasın,» diye cevap verdi.

Gough Street'e gelinceye kadar sabrettim fakat sonra birden patlayıverdim. «Bu cinayet hakkında bütün bildiğim telefonda anlattıklarınız ve gazetede okuduklarım. Belki bu konuda beni biraz daha aydınlatabilirsiniz.»

Garip bir şekilde yüzüme bakarak, «Elbette. Herhalde Nora ile Picco'nun yakınlık derecesini inceden inceye anlatmak zorunda kalmayacağım, değil mi?» dedi.

Hayır anlamında başımı salladım. Nora'yı iyi tanırdım.

«Kavga etmedikleri gün yok gibiydi. Duyduğuma göre Nora aralarındaki hem iş anlaşmasını bozmak hem de arkadaşlığını kesmek istiyordu. Cinayetin işlendiği o gün Nora, Riccio'ya evi hemen terketmesini söylemiş. Riccio'nun rahatına diyecek yoktu. Böyle yağlı bir müşteriyi elinden kaçırmak istemediğinden Nora ile ilgisini kesmeye yanaşmamış.»

Gordon yine bana göz ucuyla baktı ve sonra omuzlarını silkerek:

«Bilmiyorum, sormadım. Oraya vardığım zaman polis olaya el koymuştu zaten. O anda Nora'ya bir şeyler sormanın tedbirsizlik olacağını düşündüm.»

«Anladım.»

Tekrar sola, Marbet Street'e kıvrıldığımızda Gordon hikâyeye kaldığı yerden devam etti. «Görünüşe göre Riccio, Nora'nın peşini bırakmamış olacak. Kadının odasından stüdyosuna kadar arkasından gitmiş. Kavga da sürüp gidiyormuş. Dani annesinin avazı çıktığı kadar bağırıldığını duyduğu zaman odasında ders çalışıyormuş. Dani koşa koşa merdivenlerden aşağı inmiş. Stüdyoya girdiği zaman Riccio'nun annesinin üzerine yürüdüğünü görmüş ve tehdit edercesine konuştüğünü duymuş. O anda gözüne ilişen masanın üzerindeki çelik kalemi alarak ikisinin arasına dalmış ve Riccio'yu karnından vurmuş. Riccio kanlar içinde yere yıkıldığında çocuk sinir krizi geçirmeye ve bağırmaya başlamış. Charles koşa koşa odaya girmiş, onun arkasından Nora'nın oda hizmetçisi. Nora Charles'e salondaki telefonda doktoru çağırmasını söyler söylemez stüdyodaki telefonda beni aramış. Ondandır olayı polise aksettirmesini, onlara yardımcı olmasını istedim. Ben oraya gelinceye kadar da ağzını sıkı tutmasını tenbih ettim. Yirmi dakika sonra evlerindeydim. Polis benden on dakika önce gelmişti.»

Sigaramı, kül tablasına bastırıp söndürdüm. «Şimdi en önemli nokta kaldı.»

«Onu Nora mı öldürdü? Böyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?»

Başımla, «Evet» dedim.

O ise yavaşça cevap verdi. «Aynı fikirde değilim. Hiçbir açıklama yapılmadan önce Nora'yla da Dani'yle de konuştum. Ayı ayrı ifade verdikleri halde ikisinin de anlattıkları birbirini tutuyor.»

«Aralarında anlaşabilecek ve böylece ortaya tek bir ifade şekli çıkartabilecek kadar zamanları olmuştur.»

Gordon yine başını salladı. «Böyle bir durumu hemen anlayacak kadar tecrübe sahibiyim. Bununla birlikte her ikisi de bir plan hazırlayacak durumda değildiler. Ana kız aynı anda sinir krizi geçiriyorlardı. Birbirlerini tutan sözlerden meydana gelmiş bir hikâyeye uydurmaları da imkânsız.»

«Başka görgü tanığı yok muydu?»

«Hayır.»

«Daha sonra ne oldu?»

«Benden önce Dr. Benner gelmiş ve Nora'yı yukarı çıkartıp, sinirlerini uyuşturmak için iğne yapmış. Daha sonra komiser muavininin sizi aradığını duydum. Ben de Dani ile o sırada karakola gitmiştim. Çocuk orada ifade verdi. Ona yazdıklarımı okudum. Sonra Dani bütün uyarıma rağmen yazılı ifâdesini imzalamakta diretti. Dani'yi karakoldan çocuk hapisanesine götürerek, ilgililere teslim ettim. Bereket versin ki, suçlu çocukları göz hapsinde tutan memuru, çocuk davalarına bakan savcıya haber vermesi için ikna ettim. Dr. Denner'in tavsiyesi üzerine savcı, Dani'yi bir gece için eve gönderdi. Ben de onu anneannesinin evine getirdim ve sizi de oradan aradım.»

Şimdi Partola Dayire üstünde ilerliyor, tepelere tırmanıyorduk. Arkama baktım. Nora'nın Jaguar'ı hemen arkamızdaydı. Sol tarafta bütün şehir ayaklarımızın altına serilmişti. Sağda ise bir binanın benim için hiç de yabancı olmayan şeklini gördüm. Koskocaman bir ilân tahtasına yaklaşmıştık.

BURASI ELMAS TEPELERİDİR

Nora ile yeni evliyken Noel ağaçlarımızı buradan almak zorunda kalmıştım. İlk inşaat tasarımın bu bölgede binalar yaptırmak olduğunu hatırladım. Ortada bir dava vardı. Burası tepelik bir bölge olduğundan

şehir ile olan ilişkisi azdı. Toprak daha az verimli olmakla birlikte değer kazanmıştı. Herhalde o zamanlar ilgililer buradaki ışığı farketmiş olmalıydılar.

Evlere eleştirmen gözüyle baktım. İyi iş yapıyorlardı.

Gordon'a döndüm. «Bana telefon etmeye sizi sürükleyen sebep neydi?»

Adanı omuzlarını silkti. «İnanın ki bilmiyorum. Bir önsezi sanırım. Böyle bir durum karşısında yararlı olacağınız içime doğmuştu.»

«Mahkemede Nora'nın sözlerinden sonra bile yararlı olabileceğimi düşünebildiniz ha?»

Gordon, sorumu hemen cevaplandırmadı. Tepenin üstüne vardığımızda sağ tarafa Woodside Caddesine hızla döndük. Sağımızda kalan kasvetli bir yaşile boyanmış bir sıra bina sis yüzünden hayal meyal ve olduklarından daha büyük görünüyordular. Bu binaların arkasından saptık sonra bir araba yoluna çıktık. O sırada gözüme küçük bir yazı çarptı. ÇOCUKLARIN GİRİŞ YERİ. Gordon arabayı durdurdu. Sonra bakışlarını benden tarafa çevirdi. Gözlerimiz aynı anda karşılaştı. «Benim düşüncem önemli değil. Fakat sizin düşüncenizin rolü büyük. Sorumluluk sizindir. Babası olun veya olmayın.»

Gordon kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Arkamızdan bir araba geliyordu. Bizim arabanın arka penceresinden baktığımda Nora'nın Jaguarını gördüm. Yavaşça kapı tokmağına elimi uzattım.

8

Nora'nın arabası daha durmadan gazeteciler ve fotoğrafçılar etrafımızı sarmıştı. Gordon yanındaki kapıyı bana göstererek, «Elinden geldiği kadar çabuk davran ve hemen buradan çık,» dedi.

Başımı önüme eğdim ve yolunu bulup kendimi dışarı attım. O sırada Nora da arkadan çıkmıştı. Onu sakinleştirmek için elini tuttuğum anda flâşlar yandı söndü. Nora da, ben de Dani'nin dışarı çıkmasına yardım ettik. Yavrumun elleri buz gibiydi. Avuçlarımla arasında onların titrediğini hissedebiliyordum.

«Şekerim, gazetecilere bakma. Benimle gel.»

Dani sessizce başını eğdi ve kapıya doğru yan yana yürüdük. Gazeteciler yanıımızdan geçerken bize çarpıyorlardı, akıllarınca bizi zorla durduracaklardı.

O sırada gazetecilerden birinin sesi yükseldi.

«Bir dakika lütfen, resim çekeceğiz.»

Dani'nin bir içgüdü kuvvetiyle gazetecinin sözlerine saygı göstereceğini anladığım için onu kolundan sürüklemeye çalıştım.

«Haydi, yürü, şekerim.»

Gordon kalabalıktan sıyrılmış ve yanıımıza gelmişti. Kapıya yaklaşabilmek için kendimize yol açarken Dani'yi sıkı bir kontrol altına almıştık. Ona bu durumda kimse yanaşamazdı.

Gordon, «Arkadaşlar, yoldan çekilin de çocuk rahat bir nefes alsın,» diye yalvardı.

Kalabalığın arka sıralarından boğuk bir ses duyuldu. «Avukat bey bizim de istediğimiz yolun açılması. Dâvası görülecek olan genç katilin resmini baş sayfaya koyacağız.»

Dani'nin yüzü kireç gibi oldu, dizleri titredi. Düşmemesi için belinden kavradım ve büyük bir öfkeyle, «Çocuğu rahat bırakın. Yoksa hepinizin kemiklerini kırarım,» diye haykırdım.

Bir anda herkes susuvermişti. Onları böyle bir sessizliğe sürükleyen öfke miydi, yoksa aptalcasına korkutmaya çalışmam mıydı bilmiyorum. Yalnız ortada bir gerçek vardı ki o da yakınımızda bulunanların arkalara kaçmalarıydı. Dani'yi hafifçe kolundan çeke çeke kapıdan içeri soktum. Bizi Nora ile Gordon

izledi. İçeri son giren Gordon olduğundan kapıyı o kapatmıştı.

Dani gözlerini kapamış bana yaslanmıştı. Rengi öylesine uçmuştu ki, dudağındaki hafif ruj bile kop-koyu görünüyordu. Başını göğsüme dayadım ve onu sımsıkı tuttum.

«Kendine gel, yavrucuğum.»

Vücudunun tirtir titrediğini farkediyordum. Konuşmak istiyor fakat bir türlü kelimeler ağzından ık-mıyordu. Titreme artmıştı.

Beyaz üniformalı bir hastabakıcının, «Mr. Carey, bakın orada sıra var,» diyen sesini duydum. O ana kadar kadının yanımıza geldiğini bile farketmemiş-tim.

Dani'yi gösterilen sıraya kadar götürdüm, yanya-na oturduk. Yüzü hâlâ göğsümün üzerinde dinleni-yordu.

Hastabakıcı, kızıma doğru eğildi, elinde bayılma olaylarında koklatılan bir şişe amonyak ruhu var-dı. Güler yüzle, «Mr. Carey, biraz bundan koklatın,» dedi.

şişeyi, hastabakıcının elinden alarak Dani'nin bu-run deliklerine yaklaştırdım. Keskin koku bana kadar gelmişti. Dani, kokuyu içine çekti sonra öksürmeye başladı.

Hastabakıcı şişeyi alırken bir bardak su uzatmış-tı bana. Onu Dani'nin dudaklarına yaklaştırdım. n-ce bir yudum içti. Arkasından yavaş yavaş suyu yu-dumlamaya koyuldu.

Dani bakışlarını bana çevirdiğinde yüzüne biraz renk geldiğini farkederek gibi olmuştum. Boğuk bir ses-le, «Benim, birazdan hiçbir şeyim kalmayacak,» diye mırıldandı.

«Emin misin?»

Başıyla, «evet» dedi. Gözleri tıpkı annesininkiler gibi menekşe rengiydi. Fakat onun bakışları daha yu-muşak, daha tatlıydı. Ama ne yazık ki birdenbire o

bakışlar değişmişti. Şimdi yorgun, hayata küskün, yaşlı kimseler gibi bakıyordu. «Bu duruma kendimi alıştıracam, baba. Herhalde kısa zamanda herşeye alışmış olacağım.»

Sinirli sinirli, «Hiçbir şeye alışmana gerek kalmayacak,» dedim.

Gülümsedi.

«Üzülme sen baba. Düzeleceğim.»

O anda Nora'nın bakışını yakaladım. Bu çok iyi tanıdığım bakıştı. Çok önceleri Dani ile beni seyrederken aynı anlamı kimbilir kaç defa gözlerinde görmüştüm. Sanki ikimiz ayrı dünyaların insanlarıydık. O eski acı anlam şimşek gibi bir anda yüzünü aydınlatmıştı.

«Kayıt masasına kadar gelecek kuvveti bulabiliyor musun kendinde çocuğum?» diye sordu hastabakıcı.

Dani başını salladı. Ayağa kalkar kalkmaz hemen kolundan tuttum. Fakat birdenbire elimi itti. Mutlaka annesinin bize nasıl baktığını hissetmişti.

«Kendim gidebilirim, baba.»

Küçük kayıt masasına kadar onu izledim. Boyalı, çıplak duvarlarda bir levha göze çarpıyordu. KIZLARIN GİRİŞ KAPISI. Burası tıpkı basit bir oteli andırıyordu.

O levhanın altında daha küçük bir levhada şunlar yazılıydı:

Kızlar hafif bir rujdan başka makyaj yapamazlar. Hücrelere gitmeden önce bu masada değerli eşyalar gözden geçirilecektir.

Masanın başında sakın görünürlü, gri saçlı bir kadın oturuyordu.

«Tekrar defteri imzalamasına gerek yok, Mr. Carey. Dün akşam imzalamış zaten. Şimdi yapılacak tek şey kalıyor, o da kıymetli şeylerini kontrol etmesi.»

Dani küçük para çantasını masanın üzerine koydu. «Ruj, tarak alabilir miyim yanıma?»

Kadın, «Evet,» dedi.

Dani çantasını açtı, içinden bir ruj ile bir tarak çıkarttı. Daha sonra da kol saatini alarak küçük para çantasının içine yerleştirdi. Boynundaki tek sıra incinin tokasını açtı ve onu da para çantasının içine koydu. Parmağındaki yüzüğü çıkartmağa uğraştı fakat yüzük çıkmadı. Memur kadına, «Şimdi ne yapacağım?» dercesine baktı.

Kadın, kibar bir şekilde, «Kusura bakma, Dani, çıkartman gerekiyor,» dedi.

Dani parmağını emdi. Sonunda yüzük, parmağında beyaz bir iz bırakarak çıktı. Elindeki yüzüğü çantaya koyup koymamak için bir an durakladı, fakat sonra onu bana uzatarak, «Baba, bunu saklar mısın?» diye sordu.

Sesindeki o garip anlamın etkisinde kalarak yüzüğe baktım. Kalbim çıkacak gibi çarpıyordu. Boğazıma bir şey tıkanmıştı. Tıpkı La Jolla'daki o sıcak öğleden sonraki gibi. O zamanlar Dani henüz altı yaşındaydı. Ona doğum günü armağanı olan son on beş dolarımı vererek bu on dört ayar altın yüzüğü almıştım. Üzerine de adının baş harflerini kazdırmıştım. D. N. C. Danielle Nora Carey, aradan yıllar geçtiği için yüzüğü bir yerinden kestirip genişlettirmişlerdi. Bir an için dilim tutuldu, birşey söylemedim. Sadece başımla işaret yaptım ve yüzüğü dikkatlice cebime koydum.

Tam o sırada kapı tekrar açıldı ve yaşlı Mrs. Hayden, «Şu sefil gazeteciler! Onları iyice haşladım!» diyerek içeri girdi.

Bize doğru yürürken gözünü Dani'den ayırmıyordu. «İyi misin biraz, çocuğum?»

«İyiyim, anneanne.»

Beyaz saçlı kadın yavaşça, «Vakit tamam, Dani. Miss Geraghty seni yerine götürecektir,» dedi.

O anda Dani kendini dünyada yapayalnız kalmış

gibi hissetmiş olmalıydı. Korku bütün yüzünü kaplamış, gözlerinin rengi korkudan koyulaşmıştı.

Miss Geraghty karşısındakine güven verir tarzda konuştu.

«Korkma yavrum. Sana iyi bakacağım.»

Derin derin bir nefes aldı. Sonra annesine yaklaşmış, yanağını öpmek için dudaklarını uzattı.

Nora, duygulu bir anne gibi hareket etmenin tam zamanı olduğunu anlamış olacaktı ki, «Yavrum benim,» diye haykırdı. «Seni benden hiç kimse uzaklaştıramaz.»

Zaten çocuğun da duymak istedikleri bu sözlerdi. Daha doğrusu ihtiyacı olduğu kelimeler bunlardı. Dani kendini annesinin kollarına bırakmış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. O anda herkes onların etrafını sarmış, hem onları avutmaya çalışıyor, hem de gözyaşlarını tutamıyorlardı. Böyle bir sahne yaratmak da yine kabiliyetlerinden biriydi Nora'nın. Bu tip sahnelere her an için alışkın olan hastabakıcı bile gözyaşlarını tutamamıştı.

Hastabakıcı görevini yerine getirmek üzere ana kızı birbirinden ayırdı ve hemen hâlâ ağlamakta olan Dani'yi başka bir kapıdan içeri soktu. O kapının üzerinde de başka bir levha asılıydı: KIZLAR BÖLÜMÜNE GİDER.

Nora, Gordon'a dönüp baktığı zaman hâlâ ağlıyordu. Adamın ona uzattığı mendili alır almaz gözlerini kapattı. Nora'nın gözlerinde bir zafer parıltısı yakalamıştı yine. Gordon ile Nora kapıdan dışarı çıkınca yalnız kalan yaşlı Mrs. Hayden'e baktım.

Kadının yüzünde hem sert, hem de üzgün bir ifade vardı. «Luke, bize öğle yemeğine gelir misin? Konuşacak çok şey var.»

«Gelemeyeceğim, kusura bakmayın. Davetinize teşekkür ederim. Otele dönüp dinlenmek istiyorum. Dün gece sabaha kadar gözümü kırpmadım.»

«Öyleyse yarın akşam yemeğine. Evde senden ve benden başka kimse olmayacak.»

Merak etmiştim. Acaba yine ne plânları vardı? Çünkü yaşlı kadın hiçbir şeyi maksatsız yapmazdı. «Bakalım. Size gelip gelmeyeceğimi bildiririm.»

Bir an sessizce yüzüme dik dik baktı, sonra tekrar derin bir soluk aldı. «Benden korkmana sebep yok, Luke. Çocuğu severim. Gerçekten severim. İnan bana.»

Gözlerinde öylesine bir yalvarış gizliydi ki, onun gerçeği konuştuğundan artık hiç şüphem kalmamıştı. Onu tanıdığımdan bu yana ilk kez birisinin kendine inanması için yalvarıyordu. Kibarca ona, «Sevdiğinizi bilirim,» dedim.

Sözlerimden memnun kalmıştı.

«Gelsen de gelmesen de bana bildir. Olur mu?»

«Peki.»

Kapıdan çıkıncaya kadar arkasından baktım. Ancak kapının kapanmasından sonra daktilosunun başına dönen gri saçlı memura dönerek, «Kızımı ne zaman ziyaret edebilirim?» diye sordum.

«Ziyaret saatleri Pazar günleri saat iki buçukla üç arasındadır. Sadece yeni gelenler için anlayışlı davranıyoruz.»

«Öyleyse uygun bir zamanda gelirim.»

«Mr. Carey, geldiğiniz zaman masanın yanında durun. Kızınızı görmeniz için kartınızı hazırlamış olacağım.»

«Teşekkür ederim.»

Dışarı çıktığımda Nora'nın arabası çoktan gitmiş, gazetecilerin çoğu da dağılmıştı. Gordon ise, siyah Cadillac'ının yanında durmuş, orada kalan iki gazeteciyle konuşuyordu. Bana işaret edince ona doğru yürüdüm.

Gordon, iki gazeteciden uzun boylu olanını göstererek, onları bana tanıştırdı. «Chronicle gazetesinden John Morgan. Diğeri de Dan Prentiss.»

«Arkadaşımızın o sersemce sözü için sizden özür dilemek istiyorum. Bizi de onun gibi sanmanızı istemiyorum,» dedi Morgan.

Diğer gazeteci de arkadaşının sözünü tekrarladıktan sonra kişisel düşüncesini belirtmeği de unutmadı. «Sizden hoşlandım. Eğer size bir yardımda bulunmamı isterseniz sakın bana telefon etmekten çekinmeyin.»

«Teşekkür ederim, beyler.»

Tokalaştıktan sonra onlar yanımdan uzaklaşıp gittiler. Gordon'a döndüm ve, «Eh, şimdi ne olacak?» diye sordum.

Adam önce saatine bir göz attı, sonra yüzüme baktı tekrar. «Yazıhaneye dönmeliyim. Öğleden sonra bütün gün doluyum. Saat altıda sizi nerede bulabilirim?»

«Otelde olacağım hep.»

«İyi. Sizi ararım. Böylece de konuşmamızı bitirebilmek için bir saat kararlaştırırız.» Durup dururken gülümsedi. Sonra devam etti. «Haklıydım, biliyorsunuz. Çok iyi bir insansınız. Gayet güzel hareket ettiniz.»

«Hiçbir şey yapmadım ki!»

«Yanılıyorsunuz. Çok iyi hareket ettiniz. Haklı bir savunma yaptınız. Böylece de gazetecileri elde etmiş olduk.»

Gordon'un demek istediğini şimdi çok iyi anlamıştım. «Allahaşkına o sersemce sözleri acaba hangi aptal gazeteci söyledi dersin?»

Sırıttı. «Onları söyleyen gazeteci değildi ki, şoförümdü. Bir ara tam zamanında burada olamayacak diye öyle korkmuştum ki, bilemezsiniz.»

Adama dik dik baktım, ağzım bir karış açık kalmıştı. Böyle bir dolap çevireceğini önceden tahmin etmeliydim. Meğerse herkes ona boşu boşuna «usta avukat» demiyordu.

Arabasının kapısını açarak, «İyi ki hatırladım. İşte arabanızın anahtarları. Arabanız yolun aşağısında sizi bekliyor. Şoförümü birkaç sokak öteden arabama alacağım. Her ihtimale karşı onun buralarda gö-

r nmesini istemedim. Bir tanıyan çıkabilir, diye düşündüm de.»

Bana doğru uzanmı  elinden anahtarlarımı aldım ve arabasına bininceye kadar onu seyrettim. Arabası binanın köşesinden kıvrılıp gözden kayboluncaya kadar bekledim. Sonra ben de yavaş yavaş arabamın bulunduğu yere doğru ilerlemeye ba ladım.

Bir tel örgünün yanından geçerken, bunun arka kısmında yeşil renkte boydan boya sıralanmış kulübeler gözüme çarptı. Elimi uzattım, tele dokundum ve bir süre hareket etmeden orada kaldım. Kimbilir kızım hangi kul bedeydi  imdi. İçimde bir boşluk açılmıştı. Bu gittikçe derinle iyor, derinle iyordu. Dani, yavrum benim, kimbilir ne kadar yalnızlık  ekiyorundur orada.

Acaba Dani'ye karşı duyduklarımı Nora da duyabiliyor muydu? Az sonra Nora sinsice ruhuma sokulmuş, düşüncelerimi  almı tı. Demek ki, Nora  st n gelmişti. Artık geçmişteki anılarımızı ve Nora'yı düşünüyordum.

9

San Francisco'dan ayrılmadan    hafta önce evlenmi tik. Evliliğimiz de sadece    hafta sürdü diye bilirim. Çünkü ancak iki yıl sonra dönecektim. Savaş bir yıl içinde sona ermi ti fakat San Francisco'ya dönmem bir yıl s rm  tı. Ne yazık ki evlilik hayatımıza kaldığımız yerden devam edememi tik.

Nora veda etmekten ho lanmadığı için beni geçirmeye, havaalanına gelmemişti. D n   mde de havaalanında onu g rememi tim. Onun yerine beni karşılamaya annesi gelmişti.

Kayınvaldem beni oturma salonunda bekleyeceği

yerde pistte karşılaşmıştı. Beni görür görmez elini uzattı. «Vatanına hoş geldin, Luke. Sağsalım döndüğün için Tanrıya şükürler olsun.»

Yaşlı kadının yanağından öperken, «Nora nerede?» diye sordum.

«Kusura bakma, Luke. Telgrafını ancak dün alabildik. O, New York'ta şimdi.»

«New York'ta mı?»

«Bu gece savaş bittiğinden beri ilk kez bir sergi açılıyor. Ne zaman döneceğini bilmiyorduk.»

Kadın uğradığım hayal kırıklığını anlamakta gecikmemişti.

«Telefonda senden gelen telgrafı okuyunca Nora çok üzüldü. Eve gelir gelmez beni arasın, dedi.»

Yüzümü ekşiterek sıırttım. Geçen yılki her sahne gözümün önünde canlanmaya başladı. Bir yıl öncesini her anışımda yeni birşey bulup çıkarıyor, onun etkisinden kendimi kurtaramıyordum. Savaş sırasında binlerce defa albay olacağıma daha küçük rütbeli bir subay olmayı öylesine istemiştim ki. Çünkü o zaman benimle birlikte uçuş yapan arkadaşlarım gibi altı ay önce terhis olacaktım.

«Nora nasıl? İyi mi?» diye sordum. Nora'nın hiç dostluğu yoktu. Ondan ayda bir kez mektup aldığım zaman bayram yapardım. Eğer annesiyle haberleşmeyi devam ettirmeseydik, Nora'dan hiç haberim olmayacaktı. Yaşlı kadın hiç aksatmadan her hafta en azından bir mektup yazıyordu bana.

«İyi. Bu sergi için gece gündüz çalıştı. Fakat Nora'yı bilirsin.» Birşeyler sormak istercesine bana baktı. «Başka türlü hareket edemez. Her zaman için çalışmak gereğini duyuyor.»

«Evet.»

Koluma girdi.

«Haydi arabaya binelim. Charles da eşyalarını getirsin.»

Eve dönerken çok az konuşmuştuk. Yaşlı kadın

görüldüğünden daha sinirliydi. Belki de böyle olması olağandı. Çünkü ilk kez aramızda yeni bir yakınlık başlıyordu. Geçinebilecek miydik, geçinemeyecek miydik bunu hiç kimse önceden bilemezdi. Benim de sinirlerim gerilmişti.

Evden içeri adımımızı atar atmaz kadıncağız, «Scaasi'nin telefon numarası kütüphanedeki masanın üzerinde duruyor. Hemen telefonun yanbaşımda,» dedi.

O, Charles ile yukarı çıkarken ben de kütüphaneye girmiştim. Kâğıt parçası tam kadının söylediği yerdeydi. Ahizeyi kaldırdım ve santrale numarayı verdim. Çok geçmeden hattı bağladılar.

«Scaasi'nin Sanat Galerisi,» dedi bir ses. Geriden yükselen gürültüleri, konuşmaları duyabiliyordum.

«Miss Hayden'i lütfen verir misiniz?»

«Kim arıyor?»

«Kocasını San Francisco'dan arıyor.»

«Lütfen bir dakika. Kendisini bulmaya çalışalım.»

Telefon başındaki bekleyişimi unutamam. Bir asır gibi gelmişti bana uzayıp giden dakikalar. Az sonra bir ses duyuldu.

«Özür dileriz, Mr. Hayden. Kendisini bulamıyoruz.»

Mr. Hayden. Hayatımda ilk kez böyle bir şeye rastlıyordum. Herhalde son da olmayacaktı. O an için bana Mr. Hayden demeleri gülünç gözüküyordu ama aradan zaman geçince bu söz beni huzursuz etmeye başlamıştı.

«Soyadımız Carey'dir,» dedim. «Sam Corwin orarlarda mı acaba?»

«Bir dakika bakalım.»

Bir dakika sonra Sam telefon başındaydı. «Luke dostum. Vatanına hoş geldin.»

«Teşekkürler Sam. Nora nerede?»

«Bilmiyorum. Bir dakika önce buralardaydı. Senin telefonunu bekliyordu. Serginin açılış günlerini bilirsin. Belki de birşeyler yemek için dışarı çıkmıştır. Çünkü koca günde ağzına hiçbir şey koymamıştı. Çok heyecanlı dakikalar geçiriyoruz burada.»

«Tahmin ederim. Satış nasıl gidiyor?»

«Bomba gibi. Scaasi daha sergi açılmadan en değerli heykelleri satıverdi.»

Başka konuşacak birşeyimiz yoktu. «Fırsat bulur bulmaz Nora beni arasın,» dedikten sonra saati me baktım. Burada saat henüz altıydı. New York'ta ise dokuz olmalıydı. «Bütün gece evdeydim.»

«Tabii, Luke. Nora'nın annesinin evinde misin?»

«Evet, oradaydım.»

«Nora'yı bulur bulmaz seni aramasını söyleyirim.»

«Teşekkürler, Sam. Allahısmarladık.»

Ahizeyi yerine koydum. Kütüphaneden çıktım. Mrs. Hayden beni antrede bekliyordu.

«Nora ile konuştun mu?»

«Hayır, akşam yemeğine gitmiş.»

Kayınvaldem hiç şaşırمامıştı.

«Ona senin altıda telefon edeceğini söylemiştim.»

Elimde olmadan Nora'yı korumaya çalışıyordum. «Sam, Nora'nın bütün gün çok yorulduğunu söyledi. Bilirsiniz ki New York'ta açılış törenleri ne kadar hareketli geçer.»

Bana birşeyler söylemek istermiş gibi baktı fakat az sonra hareketlerinden fikrinden caydığını anladım.

«Uçuş seni yormuş olmalı. Neden yukarı çıkıp biraz dinlenmiyorsun? Biraz sonra yemek de hazır olacak.»

Yaşlı kadın kütüphaneye girip kapıyı kapattığı zaman ben odama çıkıyordum. Böylece de o zaman

için kime telefon ettiğinden haberim olmamıştı. Sonradan öğrendiğime göre Sam'ı aramış.

Sam telefonu eline aldığı anda yerinde duramıyacak kadar yorgundu. Kendisini kimin aradığını çok iyi biliyordu. «Evet, Mrs. Hayden,» dedi.

Yaşlı kadın sinirli bir tavırla, «Kızım nerede?» diye sordu.

«Bilmem, Mrs. Hayden.»

«Size sanırım sıkı sıkı tenbih etmiştim ki kocası telefon ettiği zaman orada olacaktı.»

«Sözlerinizi aynen Nora'ya aktardım. Mrs. Hayden. Peki, orada olurum demişti. Sonra onu aradım fakat çıkıp gitmişti.»

«Kızım nerede?» diye tekrarladı yaşlı kadın.

«Söyledim ya bilmiyorum.»

«Hemen şimdi onu bul. Ve hiç vakit kaybetmeden evine dönmesini söyle.»

«Peki. Mrs. Hayden.»

«İlk uçağa atlayıp gelsin. Sen de uçağa binip binmediğini kontrol et. Mr. Corwin ne dediğimi anlıyor musun?» Kadının sesi çelik kadar katı ve soğuk çıkmıştı.

«Peki, Mrs. Hayden.»

Telefon birden kapandı. Sam de ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Yorgun yorgun yanaklarını oğuşturdu. Çıldıracaktı. Nora şu anda kimbilir neredeydi. Gidebileceği öyle çok yer vardı ki.

Gecenin karanlığı içinde kalabalığı yararak kendine yol açmaya çalıştı. Yedinci Sokağı bir baştan bir sona kadar aradı. Görünürlerde Nora yoktu. Sonra birden kararını verdi. Karşıdaki kaldırıma geçti ve Park Caddesi üzerindeki çarşıya doğru yürümeye başladı. Eğer bir işe girmek zorundaysa ilk önce trüpeden başlayıp, aşağı katlara inmeliydi. Böylece en lüks bir yer olan El Morocco'ya daldı.

Daha sonra Lexington'dan Ellidördüncü Sokağa geçmek üzereyken bir eczanenin kendisini davet eden

parlak ışıklarını görmüştü. Ve bir içgüdüyle oraya girdi, tanıdığı bir özel dedektife telefon etti.

Onu buldukları zaman geceyarısı ikiye. Sekizinci Sokakta bir evin üçüncü katındaydı.

Dedektif şöyle bir havayı kokladıktan sonra, «Ev bu olmalı. İçeri girip yukarı çık,» dedi.

Sam kapıyı vurdu. Nora mutlaka burada olmalıydı. Nora'nın yeni sevgilisi işsiz güçsüz sanatkârların toplandığı Sekizinci Sokaktaki barda tanıştığı genç bir çocuktü. Sam, New York'a geldikleri gündenberi Nora'nın gece gündüz onunla beraber olduğunu duyduğu zaman hayretler içinde kalmıştı. Oysa Sam, onun her anından sorumluydu.

Bir dakika sonra içerden bir ses geldi.

«Defol. Meşgulüm!..»

Sam tekrar kapıyı vurdu.

Bu sefer içerden gelen ses daha sertti.

«Sana defol git dedim. Meşgulüm.»

Dedektif göz kararıyla kapıyı ölçtü. Ayağını kilidin üzerine yerleştirdi ve kapıyı ayağıyla itti. Gerçi pek sert bir ritış değildi ama kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Karanlıktan genç bir adam fırladı ve onlara hücum etti. Yine dedektif hareket edemiyormuş gibi görüldüğü halde birdenbire Sam ile genç adamın ortasına daldı. Genç adam yere yuvarlandı. Delikanlı çenesini ovuştura ovuştura onlara baktı.

Sam, «Nora Hayden burada mı?» diye sordu.

Genç adam bir solukta, «Burada bu isimde hiç kimse yok,» dedi.

Sam hiç sesini çıkarmadan delikanlıya baktı sonra onu çigneyerek geçti ve başka bir kapının önünde durdu. Sam elini uzatmadan kapı açıldı.

Nora kapının önünde dudaklarının arasında bir sigara olduğu halde çırılçıplak duruyordu. «Sam, beğim.» Kahkaha attı. «Toplantımıza katılmak istemez misin? Herhalde şehir hayatı sıkıcı olmalıdır.»

Nora arkasını döndü ve odaya girmek üzereyken, «İçeri gelin. Bütün Meksika ordusuna yetecek kadar çay var,» dedi.

Sam onun arkasından koştu ve ani bir hareketle onu kendine çevirdi. Dudaklarının arasındaki sigarayı çektiği gibi yere atıp ezdi.

«Çabuk giyin.»

Nora serkeş bir tavırla, «Neden giyinecek mişim?» diye sordu.

«Eve dönüyorsun da ondan.»

Katılırcasına gülmeye başladı.

«Ev. Hoş bir yuva. Bence böyle bir yer yok. Ne ev var ne bark. Anladın mı?»

Sam'ın havaya kalkan eli olanca hızıyla Nora'nın suratına inmişti. Nora tokatın kuvvetinden sendeledi, geri geri gitti. Sam'ın sesi ise yeniden çınladı.

«Sana git giyin demiştim.»

Hâlâ yerde yatmakta olan delikanlı biraz kendini toparlamış olacaktı ki ayağa kalktı. «Bir dakika,» dedi. Sam'a doğru dayılanarak yürürken dar siyah pantolonunu çekiyordu delikanlı. «Ona tokat atamazsınız. Kocasını mısınız, yoksa başka bir şeyi mi?»

Nora tekrar gülmeye başladı. «Kocam mı? Hayır, değil. O sadece annemin kiraladığı bir bekçi köpeği. Kocam ise buradan çok uzaklarda.»

«Yanıldın. Kocan şu anda evde. Bu gece gelmiş. Seni bulmak için çırpınıyor.»

«İki yıldanberi uzaklardaydı. Birkaç gün önce ya da birkaç gün sonra eve dönmüşüm ne fark eder?»

Sam sakın sakın, «Sanırım sözlerimi pek duymadın. Luke döndü, evde diyorum,» dedi.

Nora dik dik bakarak, «Müthiş bir haber bu. Ee, söyle bakalım ne zaman merasim başlıyor?» diye sordu.

Birdenbire Nora'nın yüzü kireç gibi oldu ve soluğu banyoda aldı. Sam onun kusmaya çalıştığını anla-

mıştı. O sırada banyodan öğürme sesleri geldi. Tuvalet taşarcasına dolmuştu. Az sonra sular yüz numaranın çukuruna akmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Nora banyodan çıkarken elindeki ıslak havluyu hâlâ yüzüne bastırıyordu. «Hastayım, Sam. Hastayım.»

«Biliyorum.»

«Hayır, bilmiyorsun.» dedi. «Hiç kimse bilmiyor. Her gece tek başına yatağa girmek ne demektir düşünebiliyor musun? Sevişmeyi istiyorsun fakat kocan uzaklarda. Düşün, insanın bir şeyi çılgıncasına isteyip de kavuşamaması ne korkunç.»

«Dediğin kadar önemli bir şey değil bu. İsteklerine gem vurabilirsin.»

Nora, «Belki senin için önemli olmayabilir,» dedi sinirli sinirli. «Günlük çalışmam sona erdikten sonra o sonsuz isteklerimin heyecanı altında kıvrınmaya başlıyorum. Yatağa giriyorum, uyuyamıyorum. Huzura kavuşabilmek için mutlaka birşey yapmak zorundayım.»

«Hiç soğuk su banyosunu denedin mi?»

«Çok gülünç.» Alnını işaret ederek. «Herşeyin buradan mı doğduğunu sanıyorsun? Yanılıyorsun.» Bu sefer elini çıplak vücudunun üzerinde gezdirerek, «Vücudum doğal isteklerime cevap verilsin istiyor. Her an içimde bir boşluk duyuyorum. Bu boşluğumu tekrar tekrar doldurmak istiyorum. Bay Sanat Eleştirmeni ne demek istediğimi anladın mı şimdi?»

Sam birbirine girmiş yatağın üzerinde duran buruşmuş elbisesini göstererek, «Haydi giyin. Annen hemen Luke'u aramanı istiyor,» dedi.

Bana garip garip baktı.

«Annem biliyor mu?»

Sam gözlerini Nora'dan ayırmadan her şeyi açığa vurdu.

«Annen her şeyi biliyor. Bunları senin sorumlu-

luğunu yüklenmemi teklif ettiği gün anlatmıştı bana.»

Nora yıkılırcasına yatağın üzerine oturdu. Sonra, «Bir gün bile yüzüme vurmadı,» diye mırıldandı.

«Eğer sana yaptıklarını yüzüne vursaydı bir yararın olacak mıydı?»

Nora'nın gözleri yine dolu dolu olmuştu. «Yapamam! Dönemem artık geri. Bırak beni, bırak,» dedi.

«Dönebilirsin. Annen, Luke'a telefon ettikten sonra hemen bir uçağa atlayıp evine dönmeni söyledi.»

Nora Sam'a dalgın dalgın baktı. «Annem gerçekten mi söyledi?»

«Evet.»

«Peki ya Luke? O da biliyor mu herşeyi?»

«Anladığıma göre hiçbir şeyden haberi yok onun. Bana kalırsa annen herşeyin ondan gizlenmesini istiyor. Her zaman için onun gözünde tertemiz Nora olmalısın.»

Nora bir an sustuktan sonra derin bir soluk aldı ve içini kemiren kuşkuyu Sam'a açtı. «Acaba bu işi başarabilecek miyim? Yani artık Luke eve döndüğüne göre geceleri hiç yalnız kalmayacağım demek istiyorum.»

Nora elbiselerini aldı, giyinmeye koyuldu. «Acaba bu gece beni uçağa yetiştirebilecek misin?» Tıpkı soluk soluğa kalmış, heyecanlı bir çocuğunkini andırıyordu sesi.

«Seni ilk kalkan uçağa bindireceğim.»

Artık mutluydu, gülüyordu. «Göreceksin bak, ona lâıyk bir eş olmaya çalışacağım,» diyordu. Sütyenini omuzlarından geçirdi ve arkasını Sam'a dönerek kancağını takmasını söyledi.

Sam uzanarak sütyeni ilikledi. Nora elblsesini giydi ve yine banyoya girdi. Birkaç dakika içinde dön-

dükten sonra sabahleyin duş yapmış gibi tertemiz ve taptaze görünüyordu.

Sam'a yaklaştı ve birden ona doğru eğilip yanağından öptü. «Beni arayıp bulduğun için teşekkürler Sam. Eve dönmekten korkuyordum. Daha doğrusu kocamla karşılaşmaktan, onun yüzüne bakmaktan çekiniyordum. Fakat şimdi karşılaşmamızın daha iyi olacağına inanıyorum. Beni gelip burada bulmanı öylesine istiyordum ki. Neyse çok şükür geldin.»

Sam, bakışlarını genç kadının yüzünde dolaştırdı, sonra hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. «Mademki seni bulmamı istiyordun, neden giderken bana bir not bırakmadın?»

«Ben haber bırakmadan beni bulmalıydın. Yoksa bunun hiçbir değeri kalmazdı. Beni anlayan benden başka biri daha olmalı.»

Sam oda kapısını açtı. «Haydi çıkalım,» dedi.

Nora diğer odaya geçti. Oradan da koltukta oturmakta olan delikanlıya dönüp bile bakmadan sokak kapısından çıkıp gitti.

10

Charles önümdeki masanın üzerine bir bardak portakal suyu koymuştu. Dönüşümden iki ay sonraydı. Bardağı elime alıp içmeye başlamıştım ki odaya kayıncı girdi.

Bana gülümseyerek, «Günaydın Luke,» dedi. Masadaki yerini aldı, peçetesini açtı.

«Nora bu sabah nasıl?»

«İyi görünüyor. Rahat bir gece geçirdi. Herhalde bu sabah rahatsızlıkları geçecek.»

Yaşlı kadın başını eğdi.

«Nora, kuvvetli, sağlam bünyeli bir kadındır. Hiçbir şikâyeti olmamalı.»

Ben de aynı fikirde olduğumu belirttim. Altı haf-
 «Allahın cezası doktor gebe olduğumu söyledi.
 rada anlamıştı. Bir gece yazıhaneden eve döndüğüm-
 de onu sinir krizleri geçirirken bulmuştum. Yatağımı-
 za uzanmış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Onun bazı kaprislerine, bağırıp çağırma-
 alışmışım artık. Böyle hallerine, özellikle koylayca
 şekillendirebileceğini düşündüğü heykel istediği şe-
 le girmediği zaman raslardım.

Beni görünce yatağın içinde doğruldu ve «İste-
 miyorum. İnanmıyorum,» diye bağırmaya başladı.

«Kendine gel. Neyi istemiyorsun?»

«Allahın cezası doktor gece olduğumu söyledi.
 Allah kahretsin o herifi.»

Sırıtarak, «Böyle bir durumun olması normal. Bu
 beklenen bir şey,» dedim.

«Bunda gülünecek ne var Allahaşkına? Zaten siz
 erkekler hep aynısınız. Karılarınızın gebe kalması si-
 zi gururlandırır, erkekliğinizi kanıtlar, yiğit bir kişi
 olduğunuzu gösterir kısacası, değil mi?»

«Gebe kalman beni elbette ki sevindirdi, yoksa
 üzülmemi mi bekliyordun?»

Gözyaşları kaybolmuştu. Şimdi öfkesini benden
 almak istercesine, «Tabî çocuk senin işine engel ola-
 cak değil. Üstelik gebelik senin vücudunun şeklini de
 bozmayacak. Seni kocaman, şişman, çirkin, hiç kim-
 senin bakmayacağı bir insan yapmayacak.»

Bana dargın dargın bakıyordu. «Doğurmayaca-
 ğım,» diye tekrar bağırırdı. «Onu aldıracağım, ondan
 kurtulacağım. Bildiğim bir doktor var.»

Yanına yaklaşarak, «Böyle birşey yapmayacak-
 sın,» dedim.

Yataktan fırladı, kapıya doğru giderken, «Asla ba-
 na engel olamazsın,» diye haykırdı.

Omuzlarından yakaladım ve yüzünü kendime doğ-
 ru çevirdim. Gayet sakin bir sesle, «Sana engel ola-
 cağım, olabilirim de,» dedim.

Gözlerini öfke bürümüşü.

«Bana aldırış ettiğin yok. Onu doğururken ölsem bile aldırmayacaksın. Senin bütün istediğin bir çocuğa sahip olmak.»

«Doğru değil. Benim için değerli olan sensin. İşte böyle olduğun için doğurmanı istiyorum. Çünkü, kürtaj olmak tehlikeli bir iştir.»

Nora'nın gözlerindeki öfke yavaş yavaş silindi. «Beni düşünüyorsun, bana değer veriyorsun, öyle mi?»

«Böyle olduğunu sen de pekâlâ biliyorsun.»

«Fakat çocuk dünyaya geldiği zaman ne olacak? Beni ondan daha mı çok düşüneceksin?»

«Benim olan tek varlık sensin, Nora. Çocuk ise daha başka bir şey.»

Nora, bir an sustu, sonra, «Oğlumuz olacak,» dedi.

«Nasıl bildin? Bebekler heykeller gibi stüdyolar da yapılmıyor ki!» dedim.

Başını kaldırıp yüzüme baktı. «Bilirim ben. Her erkek oğlan olsun ister. Senin de bir oğlun olacak. Kız mı, yoksa oğlan mı doğuracağımı öğrenmeye çalışacağım.»

«Üzme tatlı canını. Küçük bir kız da yeter bana.»

Kollarımın arasından kaydı ve aynaya doğru yürüdü. Geceliğini üzerinden sıyrıp çıkarttı, yan dönerek aynada çıplak vücudunu seyretti.

«Karnım büyümeğe başlamış.»

Sırıttım. «Çünkü sopa kadar inceydi.»

«Karnının büyümesine daha zaman var,» dedim. «Hayır, karnımın büyümesinin zamanla ne ilgisi var ki. Doktor bazı kadınların karınlarının gebe kalır kalmaz da büyüyebileceğini söyledi. Üstelik vücudumda bir ağırlık hissediyorum.»

«Gebe olduğun hiç de belli değil.»

«Sahi mi?» diye sordu. Birden arkasını dönünce güldüğümü gördü. «Ben sana göstereceğim.»

O da gülmeye başladı ve kendini benim yanıma yatağa attı. Beraberce yuvarlandık. O benim üstüme çıkmıştı. Bütün ağırlığıyla üzerime abanarak beni öpüyor, öpüyordu. «Bak, gördün mü? Nasıl karnım büyümüş mü büyümemiş mi?»

«Güzel, güzel çok güzel.»

«Ağırlaştığımı hissettin, değil mi sen de?» Bu son kelimeleri garip bir sesle söylemişti. O anda içinde bir açlık, korkunç bir açlık duyduğunu anlamıştım. Beni tekrar öptü. Bedeni sevişmek isteğiyle kıvranmaya başlamıştı.

dimi bir jigolo gibi hissetmeye başladım.»
lunmamız doğru mu acaba?»

«Saçmalama! Doktor herşeyin eskisi gibi olacağını söyledi. Sadece kadının idare ettiği şekli öğütledi.»

«Kadının idare ettiği şekli mi?» diye sordum. Anlamamazlıktan geliyordum. «Oysa ben bu işi hep erkeklerin idare ettiğini sanırdım.»

«Bilirsin canım. Kadının idare ettiği durum. Yani kadının üstte oluşu.»

Sanki yeni bir şey öğreniyormuşum gibi hareket ediyordum. Fakat bu aldatma oyununa daha fazla dayanamadım. «Al beni, seninim,» dedim.

Çılgınca kahkahalar içinde birbirimizin olduk...

Fakat ondan sonraki günlerde Nora hep kendini fena hissetmeye başlamıştı. Her sabah midesi bulanıyordu. Onun için sabahları çok kötü geçiyordu.

Kayınvaldem sordu. «Yazıhanedeki işler nasıl?»

«İyi gidiyor, sayılır. Onlar bana alışmaya çalışıyorlar, ben de yaptıkları işleri öğrenmek için gayret ediyorum. Böylece henüz bana az iş düşüyor, demektir.»

«Zamanla alışacaksın tabii.»

«Düşünüyorum. Acaba tekrar okula dönüp, bilgimi tazelemeye ihtiyaç var mı? Ben savaşırken ye-

ni yeni metodlar ortaya çıktı. Bunların çoğunu bilmiyorum tabii.»

«Telâş etmeğe hiç gerek yok bence.»

Bana telâş etme demekle bir şey söylemek istemişti. Benim bilmediğim bir şeyi biliyor olmalıydı. Bu işi daha fazla kurcalamanın faydasızlığına inanmıştım. Ancak yaşlı kadın bu karanlık noktayı aydınlatmaya karar verdiği zaman aynı konuyu tekrar açacaktı. Belki de bundan hiç bir zaman söz etmeyecek bunu kendi kendime çözmek zorunda kalacaktım.

Kayınvaldem sakin bir kadındı. Herşeyi kendi bildiği, dilediği biçimde yapardı. Meselâ yurda döndüğüm ilk sabah yazıhanedeki işe başlamam gibi.

Mrs. Hayden beni kütüphaneye çağırarak sonra masanın gözünden çıkardığı bir zarfı sessizce bana uzatmıştı.

Merak içinde zarfı açtım. İçinden birkaç hisse senedi yere düştü. Onları yerden toplayarak tek tek gözden geçirdim. Hayden ve Curruthers firmasından yüzde yirmi hisse alacaktım. Her birinin arkasını da Mrs. Hayden benim adıma imzalamayı unutmuştu.

Onları aldığım yere koydum. «Bu hisse senetlerini kazanacak bir şey yapmadım daha,» dedim.

Gülümsedi. «Ama yapacaksın.»

Bu işte başarı sağlayıp sağlayamayacağım hakkında önceden birşey söylenemez. Ancak şu anda bunları almaya hak kazanmış değildim. Böyle bir önem karşısında çok aptallaştım. Öyle ya bu senetleri kazanacak durumda olan birçok kimseler vardır o firmada. Yıllarca o müessesede çalışan bu insanlar dün birinin böyle bir üstün durum elde etmesi karşısında kırılabilirler.

«Herhalde sabah gazetesini görmedin daha?»

«Hayır.»

«Bir göz atsan iyi olur sanırım.»

Aynı anda bana Chronicle gazetesini uzatmıştı.

Gazetenin maliyeye ait sayfasında şöyle bir başlık vardı: **HAYDEN VE CARRUTHERS FİRMASINA YENİ BİR İKİNCİ BAŞKAN ATANDI.** Yazının yanbaşıda da resmim basılmıştı. Bir solukta hakkımda yazılmış olanları okudum.

Gazeteyi tekrar kadına verirken, «Doğrusu diyecek söz bulamıyorum. İş hayatına en tepeden başlıyorum,» dedim.

«Bir Hayden için bundan farklı bir başlangıç düşünülemez.»

Ona Hayden ailesinden gelmediğimi anlatmanın hiç bir anlamı olamazdı. O, herşeyin en iyisini, en mantıklısını düşünürdü çünkü. Kızını kaybedeceği yerde bir erkek çocuk kazanmıştı.

«İnşallah bu rütbeyi kısa zaman içinde kaybetmem.»

«Nedense garip şakalara bayılırsın, Luke.»

«Böyle kolay gelen, geldiği gibi kolay gider de.»

«Bu şekilde konuşma. Senin başaracağına inanıyorum. Ümitliyim senden.»

«Ben de öyle olmasını temenni ediyorum.» Artık konuşacak başka şey kalmamıştı. Yerimden kalktım tam kapıya doğru yürümek üzereydim ki, Mrs. Hayden'in sesiyle olduğum yerde kaldım.

«Dur, bekle. Hisse senetlerini unutuyorsun.»

«Sizde kalsın. Onları ancak gerçekten kazandığıma inandığım zaman gelip sizden alırım.»

Sanki onu bu sözlerimle kırmışım gibi bakıyordu bana. Oysa böyle bir şey yapmak istememiştim ben. Geri döndüm, masanın yanına geldim. «Beni anlayın lütfen,» dedim. «Benim için yapmağa çalıştıklarınızı takdir etmiyor değilim. Sadece şunu bilmenizi istiyorum ki bu hisse senetlerini alnımın teriyle kazandığım an, dünyanın en mutlu insanı olacağım.»

Bir an gözlerimin içine baktı. Sonra onları masanın gözüne sokuverdi. «Seni anlıyorum. Ve her halini

beğeniyorum, takdir ediyorum. Zaten ben de bir Hayden'den böyle bir hareket beklerdim.»

Onun bu sözüne verecek cevabım yoktu.

«İyi şanslar.»

«Teşekkür ederim.»

O andan itibaren içimi korkunç bir huzursuzluk kaplamıştı.

Nora aşağı indiğinde biz kahvemizi bitirmek üzereydik. Sokağa çıkmak için hazırlanmıştı. Tek kaşımı kaldırıp mânâlı mânâlı ona baktım. Doğrusu hayret etmiştim. Çünkü onun öğleden önce aşağı inmesi inanılmayacak bir şeydi.

Yüzünden heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. «Bu gün daireye erken mi gideceksin?»

«Tahmin etmiyorum,» dedim. Bir yıl işe uğramasam bile hiç kimse beni özlemeyeceğinden emindim. «Güzel! Sana göstereceğim bir şey var da.»

«Neymiş o?»

«Bir sürpriz.»

«Sürprizin ne olduğunu hemen söyle. Çünkü eve döndüğümünden beri kısa süre içinde yeterince çeşitli sürprizlerle karşılaştım. Artık bir başkasını nasıl karşılayacağımı bilemiyorum.»

Güldü. «Bu senin hoşuna gidecek bir sürpriz.» Nora annesine bakınca ana kız aynı anda gülüştüler. «Arkadaşlarımdan biri evinde bazı değişiklikler yapmak istiyor.»

«Şimdi oldu işte. Ev nerede?» Gerçekten bu sürpriz çok hoşuma gitmişti. Sonunda yapabileceğim bir iş çıkmıştı karşıma.

«Buradan pek uzakta değil. Evi gidip görelim de arkadaşımın ne yapmak fikrinde olduğunu sana anlatabayım.»

«Tamam. Ne zaman istersen gideriz.»

«Hemen şimdi. Ben kahvaltımı yukarda yaptım.»

Burası gerçekten bir hayal eviydi. Nob Tepesi'nin

en yüksek noktasında yapılmış, körfezi kuşbakışı görebilen üç kanatlı, on yedi odalı bir evdi bu. Kapıdan girer girmez yukarı katlara kıvrılan eski mermerden yapılmış şaheser bir merdiven göze çarpıyordu. Böylesine çok odalı bir ev görmemiştim bu güne kadar. Evin arka bahçesinde, üç arabanın sığabileceği büyük bir garaj ve onun üstünde hizmetçilerin yatıp kalktıkları bir bölüm vardı. Ev zamanla yeşile dönmüş olan gri taşlardan meydana gelmiş, çatı ise rengini gökyüzünden almış mavi kiremitlerle döşenmişti.

«Çok güzel. Herhalde burada fazla bir değişiklik yapmak istemezler. Eğer böyle bir şeye kalkışırlarsa ev değerini kaybeder.»

«Herhalde banyo dairelerini modernleştirecek, kalorifer tesisatı koyacaklar. Belki de birkaç oda daha eklerler.»

«Bunlar akla uygun.» Hâlâ evin içini tetkik etmekle meşguldüm.

«Bir de çocuk odasına ihtiyaçları var. Karısının iyi bir ışık altında çalışabilmesi için kuzey yönde geniş bir stüdyo yaptırmaları gerekecek. Belki kocasına da ufak bir yazıhane isteyecekler. Böylece adam istediği zaman evinde de çalışabilecek.»

Artık susmam imkânsızdı. Çünkü anlamamazlığın bu kadarı da fazlaydı biraz.

«Doğru söyle bakalım, bu ev kimin için hazırlanıyor?»

«Tahmin edemedin mi?»

«Korkarım ki tahmin ettim.»

«Annem bu evi bizim için satın aldı.»

Birden, «Böyle büyük bir yerde mi oturacağız!» diye bağırdım. «Bu evi geçindirmek ne demek sen biliyor musun? Aylık masrafı benim için yılda kazandığımdan fazladır.»

«Ne fark eder? Para bakımından hiç üzülmememiz gerekir. Gelirim bizi geçindirir de artar bile.»

«Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kendi gelirimle ailemi geçindirmenin bana ne kadar zevk vereceğini hiç düşünmedin mi? Annenin de senin de tek sözettığınız para, para. O kadar. Sizin aranızda kendimi bir jigola gibi hissetmeye başladım.»

«Kafası çalışmayan insanlar gibi konuşuyorsun. Benim bütün istediğim içinde rahatça yaşayabileceğimiz, çocuğumu en iyi şekilde yetiştirebileceğim iyi bir ev.»

«Herhalde bir çocuğun iyi yetişmesi için mutlaka körfezi kuşbakışı gören bir tepede on yedi odalı eve ihtiyaç olmasa gerek. Eğer kendine ait bir evin olmasını istiyorsan satın alabileceğimiz çok ev var. Tabii satın almaya gücümün yeteceği bir evden bahsediyorum.»

Doğru ama ben hiçbir zaman o biçim evlerden birinde ölmek istemem. Biliyorsun ki şerefli bir mesleğim var. Herşeyden önce bu durumumu düşünmem gerek.»

«Şerefli mesleğin mi? Ya benim iş durumum?»

Nora soğuk bir sesle, «Benimle evlendiğin zaman ancak geleceğini garantileyen bir işe girebildin. Yani benim sayemde iyi bir iş durumun oldu. Hayden ve Carruthers firması hesabına çalıştığın için bütün San Franciscolular seni Hayden ailesinden sayıyor. Bu durum hoşuna gitsin veya gitmesin gerçeği değiştiremezsin. Sen bizim ailedensin artık.»

Ona dik dik bakmaya başlamıştım. Bu itiraf başımdan aşağı boşaltılan buz gibi bir suya benzemişti. Söyledikleri doğrudu. Savaş sona ermişti. Belki birçokları Albay Luke Carey'in savaşta ölmüş olduğunu bile tahmin edebilirlerdi. Gerçek olan tek bir şey varsa o da benim Hayden'lara karışmış olmamdı.

Nora gayet sakin, «Ben bu evi istiyorum,» dedi. «Eğer ona yeni bir şekil vermekten kaçınırsan bu işi yapabilecek başka bir mimar bulabilirim.»

Onun ne demek istediğini anlayabilmek için yü-

züne bakmama gerek yoktu. Ona karşı koymak biraz benim de işime gelmemiştir. Eğer onun teklifini kabul etmeseydim ancak bir kamyon şoförü olarak çalışmam gerekecekti. İsteksiz isteksiz, «Peki dediğin olsun. Evi istediğin şekle sokacağım,» diye cevap verdim.

«Ama bu seni üzmeyecek, değil mi, sevgilim? Pişman olmayacaksın.» Kollarını boynuma dolamıştı. «Bu eve verdiğin yepyeni havayı görenler senin San Francisco'nun en büyük mimarı olduğuna inanacaklar.»

Fakat ne yazık ki yine o gözlerindeki zafer pırıltılarını benden saklamayı becerememiştir ve eve döndüğümünden beri ilk defa olarak o gece ona sarılmamı, onu kucaklamamı arzulamamıştır.

11

Aslında eve yepyeni bir şekil veren ben değilim, Nora'ydı. Gerçi sanatımı konuşturmuştum ama bu işin teknik tarafıydı. Bütün düşünceler Nora'dan doğmuştu. Ancak ben onun sanat temsilcisi olmuşum.

Fakat o tek noktada haklı çıkmıştı. Yeni evimiz gerçekten görülmeye değer bir yer olmuştu. Oraya taşındığımız zaman güzel evlerin resimlerini halka tanıtan mecmua bizim evimiz hakkında henüz bir şey yazmamıştı. Bu mecmuanın çıkmasından bir ay sonra çevrenin en ünlü mimarı olmuşum.

Sahil boyunda evleri olanlar kendi evlerinde de benimki gibi değişiklikler yapmamı istiyorlardı. Üstelik bütün bu işler için de bir hayli para teklif ediyorlardı.

Birdenbire başarıya ulaşmış, sanatımın zirvesine

çıkıştım. Bu durumdan memnun olmam gerekirken beni için için yiyip bitiren bir şey vardı. Bu garip his ilk defa bir müşteriyi geri çevirdiğim zaman varlığını belli etmişti. Müşterinin yanımdan ayrılmasından az sonra karşıma George Hayden dikildi.

Onu odamda görünce çok şaşırdım. George iri yarı bir erkekti. Sert hatlı, kalın kemikli, sağlam bünyeli ve güvenilir bir tipti. İlk defa olarak beni çağırıyor, kalkıp yanıma geliyordu.

«İşler nasıl gidiyor, Luke?»

«İyi, George,» dedim ve resim tahtasının üstündeki ışığı söndürdüm. «Bir şey mi arzu etmiştin?»

«Seninle biraz konuşmak istemiştim.»

«Güzel,» dedikten sonra oturması için ona bir sandalye gösterdim.

Oturdu. «Aylık programı gözden geçirirken senin fazla yüklü olduğunu gördüm.»

Hiç istifimi bozmadan, «Programımın yüklü olması beni üzmez. Çünkü şimdiye kadar bir işim olmadı. Devamlı çalışmak benim için hoş bir değişiklik,» dedim.

Başını önüne eğdi. «Sana bir büro açmamızın tam zamanı geldi sanıyorum. Ufak çaptaki işlerle birkaç çocuk uğraşır. Böylece sen de büyük işlerle yakından ilgilenmek fırsatını elde edersin.»

Bu benim anladığım bir konuşma şekliydi. Ordu da da her zaman için büyük işler bana verilirdi. San ki duyduklarımdan bir şey anlamamış gibi, «Hangi büyük işler, George?» diye sordum. «Ben hep küçük işlerle uğraşıyorum.»

«Mesleğinde her gün biraz daha ilerliyorsun. Bu nedenle büyük projeler üzerinde çalışman çok daha iyi. Bazı işleri, programın yüklü olduğu için kaçırman hiç hoşuma gitmiyor doğrusu. İnşaat yaptırmayı aklına koyan bir kimse beğendiği mimar tarafından reddedilirse de başka bir mimar bulup idealini gerçekleştirir.»

«Yani az önce buradan çıkan Mrs. Robinson'u mu kastetmek istiyorsun?»

«Sadece Mrs. Robinson'u kastetmiyorum. Başkalarının da aynı duruma düşeceklerini tahmin ediyorum. Onlar senden fikir almak için buraya geliyorlar. Yoksa projeyi kim yaparsa yapsın bu o kadar önemli değil.»

«Kendimizi aldatmayalım George. Benden fikir almak için gelmiyor onlar, bu aptalların çoğunun inşaat yaptırmak istemedikleri yüzlerinden okunuyor. Bana gelmelerinin tek nedeni, şu günlerde fazla isim yapmış olmam. Bunun içinde lâf olsun diye evlerinde değişiklik yapmaya kalkıyorlar.»

«Öyleyse asıl amacımız onların buraya sürekli gelmesini sağlamak olmalı. Bu ziyaretlerin arkası kelsilmemelidir.»

«Bu iş ne zamana kadar böyle sürüp gider sanıyorsun? O mecmua yeni şekiller verdiğim diğer evleri, benim evimi övdüğü gibi övmezse bu ziyaretlerin de ardı kesilir. O zaman bu meraklı kimseler başka bir mimarın peşine düşerler.»

«Böyle olmasına meydan vermeyiz. Onların evlerinde de sanatını konuşturursun.»

Bu konuşmalar canımı sıkmaya başlamıştı.

«Yeter artık, George. Bu konuda konuşmayalım. İkimiz de biliyoruz ki bizim evimiz Nora'nın eseri.»

George sesini çıkartmadan ellerine baktı. Yumuşak, bembeyazdı. Tırnakları ise cilâlanmıştı. Sonra yavaş yavaş başını kaldırdı. Artık gözlerini kırptırmıyordu. «İkimiz de biliriz ki ben Frank Carruthers gibi yarım mimar değilim. Para getiren bu işi ve ünümüzü şimdiye kadar sürdürmeyi başardım.»

«Robinson'un evi benim yapacağım cinsten değil. Herşeyi tek tek gözden geçirdim. O evde ne değişiklik yaparsam yapayım yine eski şeklinden farklı olmayacak.»

«Eski şeklinde kalmasına imkân var mı hiç. İki yüz bin dolar harcamayı gözden çıkarmışlar. Bu demektir ki en azından sen ücret olarak onbin dolar aldığın gibi bir de bir kaç haftalık işin yüzdesini kazanacaksın.»

«Onların istediği şekilde ev yapmak istemiyorum,» diye diretmeye başladım.

«İşte bu nedenden ötürü bir büron olmasını istiyorum. O zaman hangi inşaatı yapmak istiyorsan onu kabul edersin. Böylece müşteri de memnun kalır sen de.»

Sigara almak için elimi uzattım. Böyle düşünmekte haklıydı. Belki bu benim için daha iyi olacaktı. Benim de denemek istediğim bir şey vardı. Bu daha çok bana göre bir işti. «Sen benim nasıl hareket etmemi istiyorsun?»

«Önce Mrs. Robinsan'a telefon et ve yüklü programında onun evi için de bir yer ayırabildiğini söyle.» George ayağa kalktı. Şimdi asıl söylemek istediği noktaya gelmişti. «Sonra sekreterimle bana haber gönderip odama gelirsın. O zaman da yapacağımız işler hakkında görüşelim.»

Kapıyı kapatıncaya kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Onunla beraber yemeğe gitmeyi bekleseydim yüzde yüz açlıktan ölürdüm.

Resim tahtama doğru yürüdüm. Koskocaman bir banyo dairesi, giyinme odası ve evin beyinin yatak odası üzerinde çalışıyordum. Ev, civardaki bankalardan birinin başkanına aitti. Fin usulüne göre çizmiştim bu banyo dairesini.

Banyo dairesi onlara göre büyüktü. Acaba evin, hanımı ne sebeple banyonun böyle alabildiğine geniş olmasını istemişti bilmem. Banyoda bulunan herşey çiftti, birl hanımın biri beyin olmak üzere iki ayrı duş, iki gömme banyo, iki tuvalet. Hepsi de altın ile kaplanacaktı. Banyo eşyaları nedense bugüne kadar hiç gümüşle kaplanmamıştı. Belki de bunun tek sebebi

böyle bir şeyi hiç kimsenin düşünmemiş olmasıydı henüz.

Henüz. Bu kilit kelimesiydi. Birdenbire bütün hayatım gözümün önünde bir sinema şeridi gibi geçmeye başladı. Yıllar yılı hep böyle banyo projelerini yapmakla mı ömrümü tüketecektim? Gayem neydi? Bu projelerle ün yapmak. Ne diyeceklerdi benim için? Carey mi? Evet, o en geniş banyo projeleri çizebilir ancak.

Artık bu kadarı da fazlaydı. Resim tahtasındaki proje kâğıdını çekip çıkarttım. Sonra onu avucumun içinde buruşturdum. George'un odasına gitmek üzere dışarı fırladım. Öğle yemeğine kadar beklemek için bir neden yoktu. Nasıl olsa George'un bir işi çıkacak yemeğe gidemiyecekti. İyisi mi herşeyi sıcağı sıcağına yaparım, diye düşündüm.

Sekreterinin odasına girdiğimde kadın George'un odasına girmemi önlemek için, «Mr. Hayden telefonla konuşuyor,» dedi.

«Bana ne,» diyerek kadının yanından geçip George'un odasına daldım.

George o sırada ahizeyi yerine koyuyordu. Beni görür görmez şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Sonra sert bir dille, «Bir şey mi var, Luke?» diye sordu. Hiçkimsenin, odasına ona haber vermeden girmesinden hoşlanmazdı.

«Benimle konuşmaya kararlı mısınız?»

«Elbette, Luke.»

«O halde neden şimdi görüşmüyoruz?»

Gülümsedi.

«Zamanı değil.»

«Bunu da nereden çıkardın? Daha benim ne diyeceğimi bile bilmiyorsun.»

Gözünü ayırmadan bana bakıyordu. Çünkü buna verecek bir cevabı yoktu. Aradan bir dakika geçmişti ki bana oturmam için bir yer gösterdi.

«Sen ne yapmak niyetindesin?»

Karşısındaki sandalyeye adeta çökercesine oturdum. Hemen bir sigara yaktım. «Maliyeti ucuz olan evler yapmak istiyorum. Aynı biçimde bloklar yapacağım. Öyle bir proje çizeceğim ki büyük evlerin verdiği sıkıntıdan uzak olacak. Bu evler on-onbir bin dolara satılacak.»

George yavaşça başını salladı. «Geniş bir arsaya ihtiyacın olacak.»

Onu da düşünmüştüm. «Dally City'nin 101 dönümünden sekseni boş. Orası bu plânım için biçilmiş kaftan.»

«İyi bir fikir gibi gözüküyor. Müteahhit buldun mu?»

«Bu bizim yapabileceğimiz bir iş olabilir, diye düşündüm.»

Bir an için sustu. Önündeki masanın üzerinde duran kalemle oynamaya başladı. «Bir şey unutuyorsun gibi geliyor bana, öyle değil mi?»

«Neymiş o unuttuğum?»

«Biz mimarız, müteahhit değiliz.»

«İstesek mimarlığımızın yanında müteahhitlik de yapabiliriz. Nasıl diğer arkadaşlar iki işi birden yürütüyorlar.»

«Başkalarının yaptığı beni ilgilendirmez. Böyle bir işe gireceğimizi sanmıyorum. Mimar olduğumuz için paramız hiçbir zaman tehlikeye girmez. Projesini yaptığımız binalardan ücretimizi alır, çekiliriz. Fakat müteahhitler öyle mi? Bütün para işleri onların ellerinden geçer, başları çoğu kere derde girer.»

«Mimarla müteahhit arasında müteahhidin daha fazla kazanmasından başka bir fark olmasa gerek.»

«Biraz kazansın, para canlısı değilim.»

«Anladığıma göre benim bu tasarım seni ilgilendirmiyor, öyle mi?»

«Böyle bir şey söylediğim yok. Sana şunu anlat-

maya çalıştım. Bugünkü koşullar altında yapacağın blok evlerin müteahhitliğini üzerimize alamayız. Fakat tabii sen bu tasarını kabul ettirebileceğin bir müteahhit bulup getirirsen biz de onunla anlaşmaktan büyük bir zevk duyarız.»

Ayağa kalktım. Benim bulacağım müteahhitte neden seve seve anlaşacağını çok iyi biliyorum. O da öyle. Çünkü şehirde böyle bir teklifi reddedecek bir mimara rastlanamazdı. Sadece mimar bu işten yüzelli bin dolar alacaktı. «Teşekkürler.» dedim. «Cevabının böyle olacağını biliyordum.»

Bakışlarını bana çevirdi. Sesinde aldatıcı bir yumuşaklık seziliyordu. «Benim de bir düşüncem vardı, Luke. Hangi mesleği seçmek istediğine karar ver. Ne olmak kararsındasın — mimar mı yoksa müteahhit mi?»

Sanki bir anda kapkaranlık bir oda ışıklarla aydınlanmıştı. George düşüncesinde tamamen haklıydı. İlk planda mimar olmamdaki sebebi hatırladım. Binalar yapmak istemiştim. Fakat sonra çeşitli projelerle ilgilenmeye başlayınca gayemi unutmuştum. Bütün arzum insanların başlarını sokabilip, rahatça yaşayabilecekleri binalar yapmaktı.

George birdenbire yüzümde beliren gülümseyişin nedenini anlamamıştı. Belki de benim serbestçe hareket ettiğimi sanmıştı. Fakat böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirmesi büyük bir hataydı. Çünkü hayatımda o günkü kadar samimi olduğumu hatırlamıyordum. Candan bir sesle, «Teşekkür ederim, George. Bütün gerçeği önüme serdiğin ve beni uyardığın için sana tekrar teşekkür ederim.»

Haber benden önce eve ulaşmıştı. Böylece de bana söyleyecek bir şey kalmamış oluyordu. Kayınvaldem ile Nora dönmemi beklemişlerdi. «Bakıyorum George haberleri sıcak ısıya yetiştirmeğe pek meraklı,» dedim.

Nora'nın yüzü donmuştu sanki. «Hiç olmazsa

işinden ayrılmadan önce bu düşünceni bize açabilirsin.»

Büfeye doğru yürüdüm, kendime bir içki hazırladım. «Konuşacak, tartışacak ne var ki?»

«Bu hareketini nasıl açıklayabilirsin?» diye sordu Nora.

İçkimden bir yudum aldım sonra omuzlarımı silkererek, ««Bilmem. Ya sen ne dersin bu işe?» diye sordum.

«Annemle bana açıktan açığa hakaret etmiş oluyorsun. Herkes böyle düşünecek,» dedi Nora öfkeli öfkeli. «Çünkü herkes bizim senin için yaptığımız fedakârlıkları biliyor.»

«Belki de bu sebepten ötürü bu iş yürümedi.» Bakışlarımı Nora'nın annesine çevirmiştim şimdi. «Siz hakaret etmek istemedim. Böyle bir niyetim yoktu. Fakat yine de suçlu benim. Savaştan döner dönmez bu işin içine karıştım. Oysa biraz etrafı görecektim kısa bir an seçeceğim iş üzerinde düşünüp karar verecektim.»

Nora soğuk soğuk bana bakarak, «Yoksa böyle bir niyetin olduğu için mi başlangıçta verilen hisse senetlerini kabul etmedin?» diye sordu.

«Belki. Fakat o zaman böyle bir fikrim yoktu.»

«Şimdi ne yapmak fikrindesin?»

«İlk iş olarak bir müteahhitle iş yapıp, ondan bazı şeyler öğreneceğim.»

«Ne çeşit bir işte çalışacağını umuyorsun?» dedi Nora serkeş serkeş. Sonra devam etti. «Bir buldozeri kullanmak için haftalık yetmiş dolar verirler mi?»

«Herhalde bir işe girmek zorundayım. Bununla birlikte buldozer kulansam ne fark eder? Paraya ihtiyacımız yok ya.»

«Demek ki bütün isteğin bir işçi parçası olmak, öyle mi? Binbir güçlükten sonra bu evi meydana çı-

karabildim. Böylece benim sayemde isim sahibi oldun.»

«Birbirimizin düşüncelerini alaya almaktan vazgeçelim, Nora. Senin düşündüğün benim yaptığım ün olmasa gerek. Bu şeref sana aitti.»

Bir an için gözlerime dik dik baktı sonra çaresizlik içinde kalmış insanlar gibi ellerini kaldırdı. «Seninle tartışmaktan vazgeçtim.» Bana garip garip bakarak odadan sallana sallana çıktı.

Onu uzun uzun seyretmiştim. Gebe olmasına rağmen vücudunda fazla bir kalınlaşma olmamıştı. Yiyeceklerine aşırı derecede dikkat ediyordu. Gebeliğin vücudun şeklini bozmasına meydan vermiyordu. O odadan çıkar çıkmaz dosdoğru büfenin yanına gittim, içkimi tazeledim. Arkamı döndüğümünden kayınvaldemim hâlâ orada durmakta olduğunu farkettim.

«Nora'ya pek aldırış etmemelisin. Gebe kadınlar pek mantıklı hareket edemezler. Daha çok hisleriyle hareket ederler. Bu kadının en duygulu bir devresidir.»

Başımı eğerek sözünü doğruladım. Bu da bir çeşit özür dilemeydi. Şimdiye kadar karımı çok iyi tanımış olmam gerekirdi. Gebe olsun olmasın her zaman kendi bildiğini okurdu.

«George senin müteahhitlik yapmak fikrinde olduğunu söyledi,» dedi yaşlı kadın. «Bana projelerden bahset biraz.»

Bir sandalye çekip oturdum. «Anlatsam da ne fark edecek? George bu işe yanaşmıyor ki. Müteahhitliğin sigorta anlaşmasına aykırı olduğunu söylüyor.»

Nora'nın annesi de karşımdaki sandalyeye oturmuştu.

«Bu demek değildir ki sen bu işten vazgeçmek zorundasın.»

Kadına baktım. Sonra, «Kendi kendimi aldatacak

değilim. Müteahhitliğe başlayacak kadar param yok,» dedim.

«Ne kadar paran var?»

Buna kolayca cevap verebilirdim. La Jolla'da satın aldığım küçük gemiye yedi bin dolar ödedikten sonra geriye tam olarak on dokuz bin dolarım kalmıştı. Babam öldüğünde sigortadan on beş bin dolar kalmıştı bana. Diğer kısmını da Ordudayken biriktirmiştim.

«Böyle bir işe mi paranın hepsini yatırmak istiyorsun?»

«Elbette. Fakat elimdeki para, müteahhitlik için gereken paranın yanında devede kulak kalacak. Satın alacağım arazinin tek dönümü iki bin dolar. Böylece bütün dönüm için yüz altmış bin dolar ödemem gerekiyor.»

Kadın yavaşça, «Para çok önemli. Para meselesini hallederim ben,» dedi.

Elimi kaldırdım. «Hayır, hayır. İstemem. Sizin paranıza asla elimi sürmem. Çünkü sonuç yine aynı olur. Benim için fedakârlık yapmanızı bundan sonra kabul edemeyeceğim.»

«Şu anda aptallık eden biri varsa o da sensin, Luke. Eğer sana yabancı biri gerekli olan bu parayı vermek isteseydi kabul ederdin, değil mi?»

«Red etmezdim. Çünkü iş anlaşması olurdu ve o zaman hislerimizle hareket etmemiş olurduk.»

«Ben de sana duygularımın etkisi altında kalarak, ya da benim yakınım olduğun için sana yardım etmek istemiş değilim. Sen yapmak istediğin işin sağlam olduğuna inanıyorsun, öyle mi? Bu işten iyi bir kazanç elde etmek düşüncesinden, değil mi?»

Başımı önüme eğdim. «Eğer tahmin ettiğim gibi çıkarsa yarım milyon kadar bir kârım olacak.»

Gülümsedi. «Kazanç peşinde olan insanların hareketlerine karşı koymak istemem. Sen neden benim teklifimi kabul etmiyorsun bilmem?»

Nora'nın annesi son derece mantıklı bir kadındı. Üstelik kendi arzularına nasıl karşı koyabilirdim ki... Hemen ertesi gün istediğim o arsayı aldım. Bu olaydan iki gün sonra da Danielle dünyaya geldi.

Kızımın doğumu iki ay önce olduğundan birkaç dakikayı sinir buhranları içinde geçirmiştım. Fakat doktor bunda üzülecek bir şey olmadığını, çocuğun normal doğduğunu söylemiş ve beni buna inandırmıştı.

Daha önce hiçbir doğum olayıyla karşılaşmadığımdan doktorun sözlerini kabul etmişim. Dani dünyanın en güzel bebeğiydi.

12

Yanımızdaki bebek odasından yumuşak mırıltılar duyuluyordu. Çocuğun ağlayışları bazen sabahın erken saatlerine rastlardı. Dadısının ona süt vermeye giderken çıkardığı ayak seslerini daha sonra da onu uyutmaya çalışırken yumuşak bir sesle ninni mırıldanışını duyardık.

Elimde olmayarak ben de bu seslere alışmışım. Uykumun arasında bile bu sesleri dinlemeye başlamışım. Bana öyle geliyordu ki bu sesleri duyduğum sürece çocuğumun sağlığından emin olabileceğim. Oysa Nora bu duygulardan çok uzaktı. Onun için, her şey başkaydı zaten.

Nora hastahaneden eve döndüğündenberi son derece sinirli, heyecanlı bir kadın oluvermişti. Gecenin sessizliğini bozan en ufak bir gürültü bile onu uyardırmaya yetiyordu. Birşey olacağını hissediyordum, ama yine bunun ne olduğunu bilmiyordum. Böyle bir duyguya Nora'nın ruhî durumundaki değişiklikten ötürü kapılmışım. Nora'nın gizlediği bir şey vardı. Bu-

nu ortaya çıkarmak için de onu son bir kez tahrik etmemi bekliyordu. Öylesine uyanık hareket ediyordum ki, ona böyle bir fırsat vermemeye kararlıyım.

Nora'daki bu ruh düzensizliğinin geçmesini ümit ederek ona karşı son derece dikkatli davranıyordum. Fakat ne yazık ki kendi kendimi aldatıyordum. Bunun böyle olduğunu da ancak bir gece saat ikide komodinin üzerindeki gece lâmbası söndüğü zaman anlayabilmişim.

Bütün gün müfettişlerle beraber inşaat sahasında dolaşmışım. Gerek temiz hava gerekse heyecan, yatağa girer girmez hemen uyumama sebep olmuştu. Fakat birdenbire uyandım. Yalnız göz kapaklarımı açamamışım. Uykulu uykulu, «Ne yapıyorsun sen orada?» diye sordum.

Nora arkasını yastığa dayamış, yatağın içinde oturuyordu. Bana bakarak cevap verdi. «Çocuk ağlıyor.»

Bir an ona baktım. Sonra tamamen uyanmış olduğumu ona belli etmeye çalışarak yataktan güçlükle kalktım ve «Şimdi gidip bakarım,» dedim.

Terliklerimi ayağıma geçirdim, ropdöşambrımı giydim ve dosdoğru Dani'nin odasına daldım. Dadı çocuğun yanındaydı, Dani'yi kucağına almış, süt içiriyordu. Dadı şaşırılmıştı. Onun bu şaşkınlığını bebek odasının hafif gece ışığı altında bile farketmek zor değildi.

«Mr. Carey.»

«Herşey yolunda mı, Mrs. Holman?»

«Elbette. Küçük bebeğin karnı açılmış.»

Onların yanına yaklaştım ve Dani'ye baktım. Bebeğin gözleri kapanmıştı. Fakat yine de biberonu emmeye devam ediyordu.

«Mrs. Carey çocuğun ağladığını duymuş da.»

«Mrs. Carey'e meraklanmamasını söyleyin. Dani'nin hiçbir şeyi yok.»

Gülümseyerek başımı salladım.

Yatak odasına döndüğümde ışığı söndürürken, «Dani'nin hiçbir şeyi yok. Sadece karnı acıkmış,» dedim. Yatağa girdim. Bir dakika sessizce bekledim. Karımın bir şeyler söyleyeceğini, sözüme karşılık vereceğini ummuştum. Fakat o hâlâ susuyordu. Gözkapaklarım ağırlaşmış, uykuya dalmak üzereydim.

Aradan çok az bir zaman geçtikten sonra ışık tekrar yandı. Gözlerimi açmaya çalıştım.

«Şimdi yine ne oldu?»

Nora yatağın en uç kısmına çekilmiş, yastığı ve battaniyeyi kollarının arasına sıkıştırmıştı.

«Horluyorsun.»

Cevap vermeden suratına baktım. Kendimi düşmanından yakasını kurtarmanın sevinciyle kendi kendine tebrik ettiği anda birdenbire ondan okkalı bir yumruk yiyen bir kavgacıya benzetmiştim. Fakat artık çıkacak olan kavgayı önlememe, ondan kaçınmama imkân yoktu. Onun bu sözü üzerine birdenbire tepem atmıştı. «Peki, Nora. Uyumaktan vazgeçtim. Söyle bakalım daha ne yapmamı istiyorsun?»

«Sinirlenmene hiç gerek yok.»

«Sinirlenmiyorum. Uzun zamandanberi kavga etmek için bahane arıyorsun. Şimdi de ne tutturacaksın bakalım.»

Nora'nın sesi yükselmişti. «Öyle bir şey falan aradığım yok.»

Dani'nin kapısını gösterdim.

«Çocuğu uyandıracaksın.»

Sanki bir zafere ulaşmış gibi, «Demek düşüncemde yanılmamışım,» dedi. «Her zaman çocuğu benden fazla düşünüyorsun. Çocuğun her ağlayışında merak edip koşuyorsun. Bana aldırдың bile yok artık! Beni hesaba kattığın bile yok. Ben onun annesiyim. Böylece ben kadınlık görevimi yapmış oldum sadece.»

Böyle bir aptallık karşısında kavga etmek anlamsızdı. Ona, «Sen kavga arıyorsun,» dediğime diyeceğime bin defa pişman olmuşum. «Aptallık etme. Lâmbayı kapat ve uyu.»

«Dikkat et. Karşında çocuk yok senin.»

Dirseğime dayanarak duruyordum. «Eğer çocuk değilsen, bu şekilde hareket etmekten vazgeç.»

«Senin de istediğin bu zaten, değil mi? Bütün gün sana canla başla hizmet etmem kadar hoşuna giden ikinci bir şey olamaz.»

Güldüm. Düşüncesi tamamen gülünçtü. «Senin yemek pişiremediğini biliyorum. Söyle bu durumda bize nasıl hizmet edebilirsin? Senin değil bir kere olsun çocuğunu beslediğini görmek, sütünü ısıttığına bile tanık olmadım.»

«Sen kıskancın birisin.»

«Neyi kıskanacağım?»

«Sanatkâr olmamı, şahsiyet sahibi olmamı kıskanıyorsun. Senin bütün arzun beni buyruğun altına almak, tıpkı basit ev kadınların gibi ikinci durumda görmek.»

«Yalan değil. Bu fikrin bana cazip görüldüğü zamanlar oluyor.»

Karşısındakini yenmiş gibi gülümseyerek, «Gördün mü bak. Haklıymışım demek ki,» dedi.

Yorulmuşum, «Artık kes bu tartışmayı da yatağa gir Nora. Sabah erken kalkıp inşaat sahasına gitmek zorundayım.»

«Peki kabul ediyorum, yatacağım. Fakat burada değil. Senin horlamandan da çocuğun vızıltısından da bıktım usandım artık.»

Yastığı ve battaniyeyi sıkı sıkı elinde tutarak banyoya girdi. Yataktan kımıldamama vakit kalmadan misafir odasının kapısının hızla kapatıldığını duydum. Hemen yataktan fırladım, koştum, kapıyı açmak istedim, açamadım. Kilitlenmişti.

Sonra yavaş yavaş geri çekildim ve yatağıma döndüm. Belki de böylesi daha iyiydi. Onu kendi düşünceleriyle başbaşa bırakmak daha doğru bir hareketti. Belki yarın gece yine herşey eskisi gibi olabilirdi. Herşey normale dönebilirdi.

Fakat yanılmıştım. Ertesi gece eve döndüğümde işçilerin başka bir odayı yatak odası haline getirmek için hazırlıklara başladığını görmüştüm. Nora gardropta ne kadar elbisesi varsa o odaya taşımıştı.

Aşağı kata indim, Charles, Nora'nın Mr. Corwin ve birkaç Doğulu sanat tenkitçisi ile akşam yemeğine gittiğini söyledi. O gece yalnız başıma yemeğimi yedikten sonra saat on bir buçuğa kadar ufak odamda yol planı üzerinde çalıştım. Sonra yukarı çıkıp, her zaman yaptığım gibi yine çocuğu kontrol ettim.

Dani, küçük başparmağı ağzının kenarında, gözlerini sımsıkı kapatmış uyuyordu. Birden arkamda bir gürültü duydum. Dönüp baktım. Elinde biberonla dadı geliyordu.

Dadının çocuğu kucağına almasını kolaylaştırmak için geri çekildim. Dani gözlerini bile açmaya gerek görmeden biberonun memesini buluverdi.

«Bırakın da bu sefer de onun karnını ben doyurayım,» dedim.

Mrs. Holman gülümsedi. Bana çocuğu nasıl tutacağımı gösterdi. Ben de Dani'yi kollarımın arasına aldım. Bir ara çocuk gözlerini açarak bana baktı. Sonra bana güvendiğini açıklamak istercesine gözlerini tekrar yumdu ve biberonunu emmeye başladı.

Saat on ikiyi biraz geçte yatağıma girdim. Hâlâ Nora görünürlerde yoktu. Huzursuz bir uykuya dalmıştım. O gece karımın kaçta eve döndüğünü hiçbir zaman da öğrenemedim. Ertesi gün işten dönünceye kadar yüzünü görmemiştim. Nora'nın ruhî durumunda tamamen bir düzelme olmuştu. Kapıda beni güle-

rek karşıladı. «Kütüphanede kokteyl hazırladım,» dedi.

Yanağından öptüm. En güzel kıyafetlerinden biri olan siyah pijamasını giymişti.

«Sende bugün bir değişiklik var,» dedim. İkimiz de kütüphaneye doğru yürüyorduk. O önden ben arkadan. «Akşam yemeğine bir gelen mi var?» diye sordum.

«Hayır. Saçlarımı yaptırttım.»

Oysa bana saçları hep aynı görünmüştü. Uzattığı içki kadehini alarak, «Bugün iyi vakit geçirdin mi?» diye sordum.

Gözleri ıslıl ıslıl yanıyordu. İçkisini yudumladı. «Mükemmel bir gündü! Böyle bir güne gerçekten çok ihtiyacım vardı. Dışarı çıkmak, tekrar canlanmak.»

Gülümseyerek başımı salladım. En sonunda aramızdaki fırtına dinmişti.

«Dün gece Corwin ve sanat tenkitçisi Chadwin-kes Hunt ile akşam yemeğine gittik. Hemen çalışmaya başlamamı öğütlediler. Onlara göre o zaman kendimi daha iyi hissedecekmişim. Scaasi Sam da bu sonbaharda ikinci bir sergi daha açmamızı önermiş.»

«Hazırlanabilecek kadar zamanın var mı acaba?»

«Epey zaman var önümde. Bütün gün çalıştım. Aklıma birbirinden güzel binlerce kompozisyon geldi.»

Kadehimi kaldırdım. «Güzel fikirlerinin şerefine,» dedim.

«Teşekkür ederim.»

Gülümsedi ve yanağımdan öptü. «Dün gece için kızmadın, değil mi?»

«Hayır. Bu konuyu unutsak daha iyi olur.»

Beni tekrar öptü. «Sevindim. Yatak odalarımızı ayırdığıma memnun olacağını biliyordum. Neden sanki bunu daha önce düşünmedin bilmem. Annemle ba-

bamın yatak odaları hep ayırıydı. Böylesi daha uygarca bir hareket.»

«Öyle mi?»

Nora, «Elbette. Evli insanların bile birbirlerinden gizli bazı şeyleri olmalı,» dedikten sonra ciddi ciddi yüzüme baktı ve sözlerini şöyle tamamladı. «Zaten evlilikte en önemli nokta, gizli bir tarafın bulunmasıdır.»

«Bu, benim için yepyeni bir şeydi. Annemin babamın birbirinden gizli kapaklı işleri olduğunu hiç duymamıştım. Seninle sevişmek istediğim zamanlar ne yapacağım?»

«Kabalaşıyorsun.» Kötü kötü gülümsedi. «Bütün yapacağın iş ısıklık çalmak olacak tabii.»

«Şöyle mi?» Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm.

«Dur. Charles çıldırdığını sanacak.»

İçkimi bitirdim. «Gidip ellerimi yıkayayım. Dani'ye de bir bakayım.»

«Ellerini burada da yıkayabilirsin, çünkü Mrs. Holman, Dani'yi uyutalı çok oldu.»

Ona bakarak, «Bugün Dani nasıldı?» diye sordum.

«Mrs. Holman bir melek gibi uyuduğunu söyledi. Haydi çabuk ol da elini yüzünü yıka gel. Senin istediğin, sevdiğin tarzda köfte pişirdim. Çok güzel oldu. Yemekten sonra da gelip odamı görürsün. Bakalım beğenecek misin? Odama bir şişe de şampanya koymasını söyledim Charles'e.»

Gülmeğe başladım. Belki de Nora benim sandığım kadar haksız değildi. Şunu benim de kabul etmem gerekirdi ki bu kanunî evliliğimizin arasına bazı ufak tefek kaçamaklar karışınca herşey daha hoş bir şekle bürünürdü.

Bazan gece yarısı ona şöyle söylediğim olurdu. «İki yatak odamız olduğu halde sevişmek için her zaman aynı odayı kullanmamız hizmetçilerin garibine gitmez mi?»

«Çok komiksin. Hizmetçilerin düşüncelerine kim aldırış eder?»

Onu kendime çekerek, «Meselâ ben böyle şeylere hiç aldırış etmem. Ama yarın gece benim misafirim olmanı istiyorum,» dedim.

Fakat aşk yuvamız her zaman için onun odası oldu, benimki değil. Onun odasına gidebilmek için aramızdaki banyo dairesini kullanırdım. Kapısının tokmağını usulca çevirmesini öğrenmiştim. Böylece Nora benim gelişimi duymamış oluyordu. Kapısının kilitli bulunduğu zamanlar da yok değildi. Bazı geceler ise gündüzki çalışmadan yorgun düşüyor ve yatağa girer girmez uyuyakalıyordum. O zaman Nora'nın kapısının kilitli olup olmadığını tabî bilmiyordum.

Kendimi bir çıkmaza giden tek yönlü bir sokağın içine sıkışmış bir erkek olarak hissediyordum. Kapısını kilitlemesine karşı koymak istediğim halde, bunu yapabilmek beni korkutuyordu. Yatmadan önce aldığım bir kaç kadeh içki sinirlerimi iyice yatıştırdığından kapısının açık olup olmadığına bakmak arzusu duymuyordum.

Artık Dani'nin geceyarısı sütünü vermeyi alışkanlık haline getirmeye başlamıştım. Bu da arzularımı unutmaya yardım ediyordu bana. Yavrumun yumuşacık teni, o zamana kadar farkedemediğim içimdeki bir boşluğu dolduruyordu. Onu yatağına yatırdıktan sonra odama dönüp uyuyabiliyordum ancak.

Evliliğimizin dış görünüşünde herşey olağandı. Nora ile ben tıpkı diğer evli çiftler gibi hareket ediyorduk. Haftanın çoğu günü gezmeye gidiyor, partilere çağrılıyor, evimize arkadaşlarımızı davet ediyorduk. Nora yeni evli bir kadından beklenecek bütün özelliklere sahipti. Kocasını seven, kibar bir kadın gibi davranıyordu.

Fakat yatma zamanı gelince birkaç dakika daha çalışacağımı bahane ederek Nora'nın yanından ayrılıyordum. Böylece ufak çalışma odamda onun yukarı

çıkıp iyice uykuya dalmasına kadar bekliyordum. Çünkü o zaman benim gelip kapısını yokladığımın farkında olmayacaktı.

Demek bütün bunlar Nora'ya garip görünmüyordu ki bu konuda susmuş, bana tek söz söylememişti. Zaman su gibi akıp gidiyordu. Nora ise hayatından memnun görünüyordu. Kendini aşırı derecede sanatına kaptırmış, durmadan çalışıyordu. Haftanın birkaç gecesini de sanat toplantılarına, akşam yemeklerine gidiyordu. Bazı geceler stüdyosuna kapanıp, sergi için eserler hazırlıyordu. Aşırı çalışması yüzünden kendi yatak odasında mı yoksa stüdyonun yanındaki küçük odada mı yattığını bir türlü kestiremiyordum.

Böyle bir evlilik şekli kahredici bir şeydi. Bir süre sonra hayatımızın hep böyle sürüp gideceğini anlamıştım. Ayrı ayrı odalarda yatacak ve sevişmek istediğimiz zamanlar kaçak olarak onun odasına gidecektim. Başka türlü bir hayatımız olamazdı artık.

Bilmediğim tek şey ise, Nora'nın kendi garip, hayal dolu dünyasında benim ondan çekindiğim kadar onun da benden çekinip çekinmemesiydi.

Nora da doğum sancısını hiç unutmamıştı. Çocuğu doğururken karnında, kasıklarında duyduğu o korkunç, yırtıcı sancı. O meşhur doğum sancısı ve doğum odasının açık yeşil rengi tavanından ona göz kırpan parlak beyaz ışıklar. Odanın içindeki renkler berrak ve birbirinden farklıydı. Doktorun beyaz, lâstik eldivenlerinin üzerindeki kan, bütün dekor kadının hayallerindeki gibi aynıydı. Onun hayalleri başkalarına benzemiyordu. Onlar çeşitli renklerle süslenmişti.

Doktor kulağına eğildi ve güven dolu bir sesle «Mrs. Carey, biraz gayret, biraz daha, biraz daha. Bir kaç dakika sonra herşey bitecek,» diye fısıldadı.

Nora doktorun yüzüne, «Artık dayanamıyorum,»

diye bağırmaya gayret etti, ama dudaklarından tek ses bile çıkmadı. «Dayanamıyorum. Sancım çok.» Genç kadın gözyaşlarının ılık ılık göz pınarlarından aktığını hissedebiliyordu. Bu yaşların yanaklarından aşağı nasıl yuvarlandıklarını çok iyi biliyordu. Tıpkı küçük, pırıl pırıl parlayan elmas tanecikleri gibi...

Doktor tekrar, «Dayanmalısınız, Mrs. Carey,» dedi. Şimdi doktorun burnunun kenarındaki morumsu-kırmızı damarları daha iyi görebiliyordu Nora.

Nora tekrar haykırdı. «Dayanamıyorum. Bu sancı beni öldürüyor, artık dayanacak gücü kendimde bulamıyorum. Allah aşkına birşeyler yapın. Yoksa çıldıracağım. Karnımı kesin, içindekini parça parça dışarı çıkarın. Bana böylesine acı çektirmesine fırsat vermeyin onun.»

Nora iğnenin koluna batırıldığını duymuştu. Âni bir korkuyla gözlerini doktora çevirdi. Onun bir katolik olduğunu hatırladı. Katolikler anneyi ölüme terkederek, doğacak olan yavruları kurtarmaya çalışırlardı. O korku içinde haykırmaya başladı. «Ne yapıyorsunuz? Beni öldürmeyin, çocuğu öldürün. Lütfen, lütfen bırakın beni. Ölmek istemiyorum.»

Doktor sakın bir sesle, «Üzülme. Ne sen öleceksin ne de çocuk,» dedi.

«Size inanmıyorum.»

Yattığı yerden kalkmak için çabalamaya başlamıştı. Ama birçok eller onu yatırmak için omuzlarından bastırıyordu.

«Öleceğim. Biliyorum. Öleceğim.»

Doktor serinkanlılıkla ona emir verdi. «Mrs. Carey, ondan başla tek tek aşağı doğru say. On, dokuz...»

«Sekiz... yedi... altı...» Nora gözlerini doktorun gözlerine dikti. Yavaş yavaş doktorun hayali kaybolmaya başlıyordu. İyi banyo edilmemiş resimler na-

sıl bulanık bulanık olursa. Nora da doktoru öyle görüyordu. «Sekiz, yedi, altı, beş, dört, yedi, beş, üç.»

Her yer kapkaranlıktı şimdi. Dalga dalga yayılan yumuşak bir karanlık.

13

Nora, uyuduğu küçük yatak odasının yanibaşındaki stüdyodan birtakım sesler duyunca yatağın içinde doğrulup, oturdu.

«Charles, sen misin?»

Ayak sesleri şimdi kendi odasının kapısına yaklaşmıştı. Az sonra kapı açıldı ve içeri Sam girdi. Adam onu görünce ilk sözü, «Sen burada ne arıyorsun?» oldu.

«Dün gece geç saatlere kadar çalıştım da.»

Kadın kol saatine bir göz attı. On olmak üzereydi. Oysa o yatağın üzerine kıvrıldığı zaman saat sabahın beşiydi. Öylesine yorgun düşmüştü ki, üzerindeki çalışma önlüğünü bile çıkartmaya üşenmişti.

«Ya sen sabah sabah burada ne arıyorsun?»

Sam bir sigara yaktıktan sonra kadının sorusunu cevaplandırdı. «Sana bomba gibi bir haberim var.»

Nora yorgun yorgun ayağa kalktı. Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. Ne kadar tozlanmış, ne kadar kirlenmişlerdi.

«Ne haberiymiş o Sam?»

«Birleşmiş Milletler sergisi için hazırladığın heykel çok beğenilmiş. New York'taki Birleşmiş Milletler Sergisi'nde kadın heykeltraşlar arasında yalnız senin yaptığın heykel halka sunulacakmış.»

Kadındaki o yorgun ifadeden eser kalmamış, bir anda büyük bir sevince bırakmıştı yerini.

«Bu haberi ne zaman öğrendin?»

«Bir saat önce. Scaasi, New York'tan beni aradı. Ben de durumu öğrenir öğrenmez burada aldım soluğu.»

Nora bir zafere ulaşmanın sevinci içindeydi. Ne kadar gururlansa hakkıydı. Luke bile karısının bu sevincini, bu gururlanışını yerinde bulacaktı muhakkak ki. Kadın bakışlarını Sam'a çevirerek, «Benden başka kimseye bahsettin mi bundan?» diye sordu.

Başını «hayır» anlamında salladı Sam. «Bu sabah biraz nefes alalım. Dinlenelim ne dersin?»

Nora stüdyoya doğru yürüdü. «Luke'un bu haberi ilk önce benden duymasını istiyorum.»

«Şey... Öğleden sonra haber radyoda yayınlanacak.»

«Öyleyse Luke'a müjdeyi hemen vermeliyim.»

Nora koridora doğru yürürken Sam da arkasından geliyordu. Tam o sırada merdivenlerden inmekte olan Charles'la karşılaştılar.

«Mr. Carey gitti mi, Charles?»

«Evet, madam. Saat sekize doğru çocuk ve Mrs. Holman'la beraber evden çıktılar.»

«Onlar da beyle beraber mi gitti?» diye sordu Nora. Şaşkınlığını saklayamamıştı. «Neden gittiklerini biliyor musun?»

«Bey, bugünün kendi için en büyük bir gün olduğunu söyledi, madam. Tamamlanan birinci gruptaki evler için bugün bir tören yapılacaktı. Sizin için de eğer vakit bulursa gelsin dedi.»

«Teşekkürler Charles. Bugün için bir şeyler söylemişti bana ama unutmuşum.»

Emektar uşak başını eğdi ve onlara yol verdi. Sam onu odasına kadar izledi. İçeri girer girmez de erkek kapıyı birdenbire kapatıverdi. «Bugünden haberin yoktu, değil mi?»

Nora hiç cevap vermedi.

Sam gözlerini odanın içinde gezdirdi. İlk defa olarak bu odayı Nora'nın Luke'la paylaşmadığını fark ediyordu. «Birdenbire odalarınızı ayırmak fikri aklına nereden geldi? Yoksa Luke'la aranızda bir kırgınlık mı var?»

«Hayır, hiç bir şey yok.»

Sam kısık bir sesle, «Dur bir dakika. Ben senin eski arkadaşınım unuttun mu? Bana açılabilirsin,» dedi.

Nora kendini Sam'ın kollarına atmış, başını, onun göğsüne bastırarak ağlıyor, «Ah, Sam, Sam,» diye inliyordu. «Ne korkunç bir şey bilemezsin. Luke hasta. Savaş onu değiştirmiş. Artık o normal bir erkek değil.»

«Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?»

Sözcükler birbiri arkasına kadının dudaklarından dökülüyordu. Sanki artık bunları saklayamayacak hale gelmiş gibiydi Nora.

«Luke'un yarasını biliyorsun tabii değil mi? İşte o yara onun çılgınca şeyler istemesine sebep oluyor.»

«Ne gibi meselâ?»

«Bilirsin canım. Anormal şeyler. Benim bu anormal isteklerine cevap vermemi istiyor. Ancak o zaman tahrik olup, canlanabiliyor. Eğer onun istediği gibi hareket etmezsem erkekleşemiyor. Ne yapacağımı ben de bilemiyorum. Bazan aklını kaçıracak gibi oluyor.»

«Onun savaş sırasında yaralandığını bilmiyordum. Bir doktora görünmesini kendisine söyledin mi?»

«Yalvardım bile. Yazık ki sözlerime kulak asmadı. Sen kendi işine bak diyor. Bütün isteği, ona çocuk doğurmam. Ancak bu şekilde erkekliğini ispatlayabilecek.»

Nora kendini Sam'ın göğsünden uzaklaştırdı, masanın üzerinde duran kutudan bir sigara alıp yaktı ve

sözlerine devam etti. «Hiç durmadan beni kızdıracak hareketler yapıyor. Çocuk doktoru Dani'nin dışarı çıkmamasını tenbih etmişti. O ise beni öfkeliendirmek için çocuğu çamurun, rutubetin, soğuğun içine götürüyor.»

«Peki şimdi ne yapacaksın?»

Nora Sam'ın gözlerine bakarak, «İnşaatın olduğu yere gideceğim tabii. Çocuğu da alıp eve getireceğim. O benim yavrum. Kimsenin hattâ Luke'un bile ona bir fenalık yapmasına izin veremem,» dedi. Sonra bir ara Sam'ın hallerinden, anlattıklarına inanmamış gibi bir hava sezmiş olacak ki bu duygusunu açığa vurdu.

«Bana inanmadın değil mi?»

«İnandım.»

«Belki sana ancak bir şey gösterdiğim takdirde bana inanacaksın.»

Nora, Sam'ı Luke'un odasına götürmek için her zaman kullandıkları banyo dairesinden geçti. Heyecanlı bir şekilde Luke'un yatağının baş ucunda duran komodinin küçük kapısını açarak, «Bak,» dedi.

Sam'ın gözleri, Nora'nın işaret ettiği yere doğru kaydı. Henüz açılmamış iki içki şişesi ile yarılanmış bir şişe duruyordu orada. Sam Nora'ya şaşkın şaşkın baktı.

«Bu iş her gece böyle devam ediyor. İlk önce içiyor, sonra da benim peşime düşüyor. Sonra yine içkiye başlıyor ve bu ta sersemleşip sızincaya kadar sürüp gidiyor.»

Nora tekme ile kapıyı kapattı ve hemen peşpeşe Nora'nın odasına geçtiler. Sam bir an için Nora'yı sessizce inceledi. Sonra, «Bu hayata katlanamazsın sen,» dedi.

«Peki ne yapabilirim ki?»

«Boşanırsın.»

«Hayır, hayır.»

Bir ara yine Sam kuşkuya düştü. Acaba Nora ona yalan mı söylüyordu? Sonra daha etraflıca düşündünce bunların yalan olamayacağını anladı. Çünkü bütün anlattıkları Sam'ın gördüğü sahnelerle tam olarak uyuşuyordu. «Neden ayrılmak istemiyorsun?»

«Ben de senin düşüncendeyim. Boşanmak istiyorum, ama annemi bilirsin. O böyle boşanma işlerinden pek hoşlanmaz. Ailemizin adının mahkemelele düştüğünü görünce çok üzülür.»

«E, peki ne yapmayı düşünüyorsun?»

Nora gözlerini ayırmadan Sam'a bakıyordu. «Çocuğum var. Ayrılan birçok çiftlerin çocuklarının ne hale düştüklerini gördüm. Onun için Dani'nin de mutsuz olmasına gönlüm razı olmuyor.»

Sam şaşırmişti. Nora'nın sözlerine inanmalı mıydı bilemiyordu. Sonra birdenbire, «Nora ben de seninle geliyorum,» dedi.

Nora şaşkın şaşkın ona baktı. Hayalinde yarattığı acı hayatın verdiği heyecana kendini öylesine kaptırmıştı ki Dani'yi almaya gideceğini bile çoktan unutmuştu.

Sam onun bu şaşkın halinden az önce söylediğini unuttuğunu anlamakta gecikmedi. «Seni ve bebeği eve getirmek için seninle beraber geleceğim,» diye tekrarladı.

Birdenbire Nora'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sam ona inanmıştı sonunda. Ortada inanılmayacak bir durum da yoktu ki Sam inanmasın. Gerçek bütün çıplaklığıyla meydana daydı. Nora Sam'ın koluna girerek, «Teşekkür ederim Sam. Aşağı in ben hazırlanırken sen de bir fincan kahve içersin. Bir kaç dakikaya kadar yanına gelirim.»

Çocuklar için üstünden kayılarak inilen bir tahta yaptırmıştım. Dani, oradan kayarken sevinç çığlıkları atıyordu. Sonra kayağın diğer ucunda kolları açık bekleyen Mrs. Holman'ın kucağına atlıyordu. Artık oyun bitmişti. Onu kucağıma aldım, kaydırağın bulunduğu kısımdan uzaklaşmaya çalıştım. Fakat Dani oradan ayrılacağını anlayınca kollarımın arasında rahat durmamaya, kıvranmaya başladı. Bu hareketi çok hoşuma gitmişti. Gülmekten kendimi alamadım. Onu tekrar kaydırağın üzerine bırakmak zorunda kaldım.

Fotoğrafçılardan biri, elindeki makinesini kaldırarak, «Albayım, çocuğu bir dakika öyle tutuverin lütfen. Bu çok güzel bir poz olacak,» diye bağırdı.

Dani put gibi durmuştu. Sanki sekiz aydanberi bütün yaptığı poz vermek değilmiş gibi hareket etmişti. Dadısı ise onun bu tatlı hali karşısında koltuklarını kabarta kabarta gülümsedi.

Makine çıt diye ses çıkartır çıkartmaz Dani'yi kaydırağın üzerinden alıverdim. Sıra salıncaklara gelmişti.

Salıncağın o küçücük yerine onu sıkıca bağladım ve arkasından itmeye başladım. Dani sallandıkça çığlıklar koparıyordu. Bu oyun da çok hoşuna gitmiş olmalıydı. Parlak güneş ışınları, yanağındaki pembe gülleri meydana çıkartmıştı. Mavi tulumları içinde küçük bir taşbebeği andırıyordu Dani. Bulunduğumuz yer, evlerin arka kısmına düşen oyun sahasıydı.

Yola baktıkça göğsüm kabarıyordu. Öyle ya benim yerimde kim olsa aynı şeyleri duyardı. Yeni yol boyunca birçok arabalar sıralanmış, satış memurları ise müşterilere evleri göstermekle meşguldü.

Yaptığım evler gerçekten birbirinden pek farklı değildi ama ilk bakışta ayrı tip binalarmış gibi görü-

nüyorlardı. Önemli olan da satışta bu havayı yaratabilmektir zaten. Müşteri istediği takdirde çatı katı genişletilebilecekti. Dört ev birbirinden epeyi aralıkla inşa edilmiş diğer sekiz ev ise bir seri halinde yanyana sıralanmıştı. Bu da müşteriyi avlama yöntemlerinden biriydi.

Fiatlara gelince. Her ev 13.990 dolardı. Neden yuvarlak hesap 14 bin dolar olmadığını sormak istersiniz herhalde. Bu da bir çeşit ticari hiledir. 14 bin dolardan 10 dolar eksik satılması müşteriye fiatta bir indirme yapılmış gibi görünür. Ve bu düşüncemizin gerçek olduğunu da daha sonra müşterilerimizden duymuştuk.

Isıtma tesisatı ve garaj da bu fiatın içindeydi. İstedığımız fiatın, şehir içindekilere oranla çok ucuz olduğu görülebilecekti. Her keseye uygun düştüğünden fazla müşteri çekecekti. Yola yirmi beş dönüm arsa gittiği hâle yine de ev başına kârımız 1500 doları bulacaktı.

Dani havalara uçtukça kahkahaları koparmaya devam ediyordu. Onun neler hissettiğini, nasıl mutlu olduğunu çok iyi anlıyordum. O şu anda bütün varlığıyla kendi renkli dünyası içinde kayıp gidiyordu.

Arkama baktığımda buldozerlerin hâlâ çalıştığı gözümünden kaçmamıştı. İkinci blok evler için toprağı temizliyor, düzlüyorlardı. Yarın kenarda biriken bu toprak yığınları küreklerle oradan uzaklaştırılırken temeller atılacaktı. Daha sonra ise bir zamanlar bomboş olan bu arsanın üzerinde boy boy binalar yükselmeye başlayacak, çorak toprağa bir renk katılacaktı. İşte bu da benim dünyamdı.

O anda koluma bir elin dokunduğunu duyar gibi oldum. Ve hemen bunu bir ses izledi. Nora'ydı konuşan.

«Karına hoş geldin diyemiyecek kadar mı eğlenmeye daldın?»

Şaşkınlık içinde başımı çevirdim. Gerçi Charles'e haber bırakmışım ama Nora'nın buraya geleceğini rüyamda görsem hayıra yormazdım. Çünkü şimdiye kadar projemle hiç ilgilenmemişti. Bir kecek olsun onun hakkında bir şey sormamıştı bana. Ne söyleyeceğimi, nasıl hareket edeceğimi bilememiştim. Ancak, «Bu ne güzel bir sürpriz Nora!» diyebildim.

O günlük bar haline getirdiğimiz şantiyeye dolmuş olan gazeteciler, fotoğrafçılar sanki bir büyüün etkisinde kalmış gibi birden ortaya çıkıvermişlerdi. Kendi kendimi boşu boşuna aldatamazdım. Şurası kuşkusuz bir gerçektir ki Nora nereye giderse gitsin bütün gözleri bir anda üzerine toplayıverirdi. Nora Hayden adı artık herkesin dilinde dolaşıyordu. Onu tanımayan, onu bilmeyen hemen hemen yok gibiydi. Özellikle kendi çevresinde daha fazla isim yapmıştı.

«Hayrola, buraya nasıl gelebildin?» diye sordum.

Aynı anda gözlerimiz birbirini bulmuştu.

«Allah razı olsun Sam'a beni yalnız bırakmadı. Dani'yi eve götürmek için buraya geldim.»

«Eve mi götüreceksin onu? Fakat niçin? Dani hayatından öyle memnun ki. Ne güzel eğleniyor bir görsen.»

Nora, «Çocuğun nezle olduğunu biliyorsun sanırım,» derken salınacağı durdurmayı unutmamıştı. Sonra da Dani'nin beline sıkıca bağlı bulunan kemeri çözmeye koyuldu.

Sam bize yaklaşmaktaydı. Yüzünde garip bir ifade vardı nedense. Nora'nın bakışları beni o kadar şaşırtmıştı ki, birden başımı Mrs. Holman'a çevirerek: «Dani'nin hasta olduğundan bana hiç bahsetmedin,» dedim.

Dadı ilk önce bana, sonra Nora'ya baktı. Ve hiç bir şey söyleyemeden gözlerini yere indirdi. Ancak

o zaman ağzının içinde birşeyler geveleyip durdu. Ne söylediğini anlayamamıştım. Dani eğlenceyi bırakıp gitmek istemiyordu. Nora'nın kolları arasında tepinmeye, kıvranmaya başlamıştı.

Fotoğrafçılardan biri Nora'ya gülümseyerek, «Çocuklar, oyunlarına engel olmadığınız sürece uslu dururlar ancak,» dedi.

Nora'nın yüzü birdenbire bembeyaz kesilmişti. Kollarında tepinen, haykıran bir çocuğu taşımak fikrinden bile nefret ederdi. Böyle bir sahnenin başına geleceğini hiç ama hiç aklına getirmemişti. Annele-
rin her zaman için uysal çocukları kucaklarında taşıyacaklarını sanırdı. Dani'yi daha sıkı tutmaya çalışarak salıncakların olduğu yerden uzaklaştırdı. Dani susacağı yerde daha fazla yaygara koparıyordu.

Nora çocuğu dadısının kolları arasına tutuşturdu. Böylece bir yükten kurtulmuştu.

«Dani'yi Mr. Corwin'in arabasına götür.»

Nora öfkeden titriyordu. Beklemediğim bir anda bakışlarını bana çevirdi. «Ne yaptığının farkında mısın? Beni herkese rezil etmekten zevk duyuyor-sun nedense.»

Gözümün ucuyla gazetecilerin hareketlerini kaçırmamaya dikkat ediyordum. Aramızda geçen bu tatsız konuşmaları acaba onlar da duymuşlar mıydı bilmem. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Ok yaya-
dan fırlamıştı bir kere. Nora'yı yatıştırmak bir hayli güçtü. Bu nedenle yavaşça eğilerek: «Özür dilerim Dani'nin hasta olduğundan haberim yoktu,» dedim.

«Buz gibi yerlerde, çamurlar, gübreler içinde oynamasına izin verdikten sonra bir de kalkmış özür diliyorsun ha. Dani'yi hemen doktora götürmeliyim.»

Sinirlerim iyice gerilmiş, bu saçma sapan sözler karşısında kendimi ayarlayamayacak duruma düşmüştüm. Yine etrafa bir şey belli etmemeye çalışarak

yavaşça, «Nora her şeyi böylesine büyütürsen sana kimse inanmaz,» dedim.

Gözlerinde nefret ışıkları yandı, söndü. Böyle bir bakışı ondan hiç ama hiç beklememiştim. Gerçi sözlerimi cevaplandırmıştı, ama o bakış herşeyi açıklamaya yeterliydi. Artık aramızda kapatılması güç, geniş uçurumların açıldığını, onarılması güç bir geçimsizliğin doğduğunu iyice anlamaya başlamıştım.

Herkesin gözü önünde ona bağırarak istemediğim için elimden geldiği kadar iyi davranıyordum. Bu hareketim, onun iyiliğine olduğu kadar benim iyiliğim içindi de. Zorla gülümsemeye çalışarak, «Çok şükür, sonunda buraya gelebildin. Etrafına şöyle bir göz atsan iyi olurdu. Nasıl buldun evleri?» diye sordum.

Nora'nın beni küçümsediği her halinden belliydi. Zaten bunu sadece bakışlarından bile anlamak mümkündü. «Şu anda hiçbir şeyle ilgilenecek vaktim yok. Hemen Dani'yi eve götürmeliyim. Çünkü az sonra New York'a hareket ediyorum.»

Bu sefer iyice çileden çıktığımı hissediyordum. Sanki karşıma geçmiş, bana inat yapıyordu.

«New York'a mı?»

«Evet. Birleşmiş Milletler sergisi için yaptığım heykel çok beğenilmiş. New York'a gidip ilgililerle bu konuda görüşmem gerekiyor.»

Bu bomba gibi bir haberdi. Buraya sırf benimle röportaj yapmak için gelen iktisat muhabirleri bile kendi konuları içinde olmadığı halde bu bomba haberin etkisinde kalmışlardı. Nitekim az sonra karıma çeşitli şeyler sormaya başladılar. Bütün gazeteciler Nora'nın etrafını sarmıştı. Ben ise orada daha fazla kalmamın gereksiz olduğunu anlamıştım. Böylece buldozerlerin çalışmasını kontrol etmek bahanesiyle yanlarından ayrıldım. Oradan uzaklaşmam Nora'yı memnun etmişti. Şimdi o bütün gözlerin kendi üzerinde olduğunu hissettiği için gülüyor ve bir kuş kadar serbest hareket ediyordu.

Ben de rahatlamıştım. Birbirimizden uzak durmakla meydana gelecek çirkin olaylara engel olmuş-tuk. Ne yazık ki ertesi günü gazeteleri görünce bir daha bütün dünya başıma yıkıldı. Telefonla beni ça-ğırttıkları zaman inşaat bölgesinde bulunuyordum.

Beni satışı idare eden emlâkçi Stan Barrows ara-mıştı. Telefonda benimle gizli kapaklı konuşmak zo-runda kalmıştı; çünkü aramızdakilerin başkaları tara-fından duyulmasını istemiyordu. «Valley National Ban-kasına gel hemen Luke. Başımız dertte.»

«Ne dedi allahaşkına?» Valley National Bankası, bize ipotekle para veren bankaydı. «Onların bizden şikâyet etmesi yersiz bir şey. Çünkü nasılsa borcu-muzu hemen ödeyeceğiz.»

«Telefonda anlatmam imkânsız. Derhal buraya gelsen iyi olur.»

Ses kesilmişti. Stan'ı tekrar aramak istedim ama sonra vazgeçip, ahizeyi yerine koydum. Eğer bana söyleyebileceği başka şeyler olsaydı telefonu kapat-maz, konuşmasına devam ederdi. Vakit kaybetmeden arabama koştum.

Banka müdürünün odasına girdiğim zaman hep-si oradaydı. Onları bir arada karşımda görmek beni öylesine şaşırmış ki. Ne yazık ki hiçbiri bunu far-kedecek durumda değildiler. Kayınvaldem, George Hayden, Stan, banka müdürü, ipotek servisinin ikinci müdürü.

«Toplantı yapılacağından haberim yoktu. Her-halde bana söylemeye unutmuş olacaksınız,» de-dim.

Hepsinin yüzünden huzursuzluk içinde kıvrandık-ları belli oluyordu. Her nedense yine hiçbiri ilk ko-nuşan olmak istemiyordu. Bir anlık sessizlikten son-ra ikinci müdür ana konuya girişti. Bu sabahki gaze-teleri gördün mü İke?»

«Hayır. Sabahın erken saatlerinde inşaatla git-

tim,» dedikten sonra Chronicle gazetesini bana uzattı.

İkinci müdür, «Öyleyse şunu okusan iyi eder-
sin.»

Altı, kırmızı kalemle çizilmiş olan makale he-
men gözüme çarpmıştı. Yazının yanına Nora'nın res-
mini basmışlardı.

NORA HAYDEN, BİRLEŞMİŞ MİLLETLER SERGİSİ İÇİN NEW YORK'A HAREKET ETMİŞTİR.

Yazıdan başımı kaldırıp, odadakilerin yüzüne tek
tek bakıp: «Gayet güzel. Anlayamadım bu yazının bi-
zimle ne ilgisi var?» diye sordum.

«Okumağa devam et.»

Tekrar okumağa koyuldum. İlk iki paragrafta hiç-
birşey yoktu. Nora'nın kazandığı armağandan bahse-
diyordu sadece. Bizi öldüren, bir çuval inciri berbat
eden son üç paragraftaydı.

**Carey Evlerinin halka takdim edildiği gün, Nora
Hayden ile yaptığımız bir röportajı sizlere sunuyoruz. Bu büyük inşaat hareketini yöneten Nora Hay-
den'in kocası ve eski bir savaş kahramanımız olan
Albay Luke Carey'dir. Nora Hayden modern Ameri-
kan evleri, bunları alacak müşteriler ve yine bu bina-
ların müteahhitleri hakkında düşüncelerini en samimi
bir dille bize anlatmıştır.**

«Amerikalı müteahhitler, Amerikalı erkeği ve
eşini küçük görmekte, onlara değer vermemektedir.
Çünkü Amerikan aileleri için hazırlanan evler, hem
bir sanat eseri olmaktan çok uzak, hem de hayaller-
de yaşayanlardan bir hayli farklı. Müteahhitlerin dü-
şüncesi, evleri ucuza çıkartmak ve en kısa yoldan faz-
la kâr sağlamak. Böylece de inşa ettikleri bütün bi-
nalar, zevksiz birer kulübeden başka bir şey değil-
dir. Her ev bir diğerrinin kopyası. Hiçbirinin kendine
ait bir özelliği yok. Ne yazık ki bu bisküvi kutularını
andıran evlerden birinde yaşamak zorunda kalan her-

hangi bir ev kadını, böyle bir yeri satın aldığı için sadece kendini suçlu görür.»

Bu fikrinin Carey Evlerine de ait olup olmadığını sorduğumuz zaman şöyle cevap vermiştir: «İstedığınız gibi düşünebilirsiniz. Ben kendi hesabıma böyle zevksiz şekilde bir evde değil yaşamak, ölü bulunmak bile istemem.»

Miss Hayden sergiye seçilen eseri hakkında Birleşmiş Milletler Sanat Komitesi ile görüşmek üzere bu gece New York'a hareket edecek.

Yazıyı bitirir bitirmez mideme korkunç bir sancı saplanmıştı. Gazeteyi masanın üzerine fırlatarak; «Bunda bir yanlışlık olacak. Nora'ya hemen bu sözlerini tekzip etmesini söyleyeceğim,» dedim.

George Hayden:

«Ne yazık ki bir yararı olamayacak. Çünkü şu âna kadar yazının satışlara zararı dokundu bile.»

Öfkeden köpürüyordum.

«Neden satışlara zarar vermiş olsun? Orta halli kimseler böyle yazıları görmezler bile.»

Stan Berrow sakın bir sesle: «Yanılıyorsun Luke,» diye başladı, sonra devam etti: «Dün gece satış defterime 47 kişinin adını kaydetmiştim. Bunlardan başka yarı kararlı olan 19 kişi daha vardı. Onlar da kesin cevabı bu sabah vereceklerdi. Fakat az önce korknuç bir şey geldi başımıza. Yüzde yüz satın alacakların sayısı 11'e indi. Diğer 19 kişi ise 3'e düştü. Anlaşmaların birçoklarını ben elimle bozdum. Sebep olarak ne ileri sürüyorlardı biliyor musun? Gazetede ki yazıyı.»

«Gazeteyi dâva edeceğim.»

George Hayden bana küçümseyerek baktı.

«Ne sebeple gazeteyi mahkemeye verebilirsin? Onlar karının beyanatını yayınlamaktan başka bir şey yapmamışlar ki.»

Sesimi çıkartacak durumda değildim. Ona ne diyebilirdim ki. Yerden göğe kadar haklıydı. Bir san-

dalyeye çökercesine oturdum. Sonra sigara almak için elimi uzattım.

«İnşaatin adını değiştirsek, yani benim adımlı kaldırsak. Belki... belki herşey daha başka türlü olur. Bilmem. Ne dersiniz?»

George, «Hiçbir şey değişmez, Luke. Sanmıyorum. İşler öylesine sarpa sardı ki çözüm yolunu bulmak uzak ihtimal,» diye cevap verdi.

Sigaramı yaktım. Hayallerim, sigaramdan çıkan dumanlarla birlikte kayboluyordu yavaş yavaş.

Konuşmamıza banka müdürü ilk defa olarak karışıyordu:

«Durumumuzu anlamalısın, Luke. Bu inşaata bir milyona yakın para yatırdık. Bunu kurtarmalıyız.»

«Bu meseleyi halletmem için bana bir şans tanıyacak mısınız?»

«Sana bir fırsat vermesine veririm ama, müşteri bulacağından hiç ümitli değilim. Bankamızın bütçesini ayarlayabilmek düşüncesiyle en azından bir düzine bankaya başvurduk. Nafile. Hepsi de teklifimizi reddetti. Şu anda elimizde 100.000 dolar var. Bu kadar az parayla iş yapan tek banka biz kaldık.»

Şimdiye kadar hiçbir söze karışmadan sessiz sedasız oturan kayıvaldeme dönüp: «Siz ne düşünüyorsunuz? Bütün bu olayların mânâsını siz de biliyorsunuz. İflâs ettik. Böylece sizin 300.000 de sokağa atılmış oldu,» dedim.

Gözünü ayırmaksızın bana bakmaya devam ediyordu. Zararın neresinden dönülürse kârdır. Böyle ümitsiz bir durumu kurtarmaya çalışırken kaybımız daha büyük olabilir.»

Diğerlerinin yüzlerini tek tek incelemeye başladım. Sonra kendi görüşümü çekinmeden belirttim: «İpe sapa gelmeyen bir iki sözün başımıza böylesine dert açacağına bir türlü inanmıyorum.»

«Eğer bu açıklamayı karın yapmamış olsaydı tabii iş böyle alevlenmezdi,» dedi kayıvaldem.

Onun ne demek istediği gün gibi meydandaydı. «Nora'nın yapmayı arzuladığı bir şeye sizin bile engel olabileceğinizi asla düşünemiyorum.»

«Nasıl düşünürsen düşün, Luke. Senin karın olarak bu açıklamayı yapmış. Benim kızım diye adı geçmiyor gazetede. Sorumluluk tamamen sana ait.»

Sinirlenmişim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum artık. «O çocuk değil! Ne konuştuğunu anlayacak çağda.»

Yaşlı kadın fikrinde ısrar ediyordu. «Yine de bütün bu olanlardan sen sorumlusun.»

«Ona nasıl engel olabilirdim ki?» diye sordum. «Yoksa onu aç, susuz bırakıp odasına kilitleyerek mi?»

George bana döndü: «Olanlar için tartışmanız doğru sayılmaz. Çünkü artık çok geç. Zaten böyle bir olayın patlak vermesinden başındanberi korkuyordum. İşte sana bu sebepten ötürü her şey hazır olmadan işe başlama diyordum.»

«Beklememizi gerektiren bir şey yoktu ki. Ortaya atılan fikir gayet güzeldi. Hâlâ da iyi bir atılım olduğuna inanıyorum. Artık bu konuda konuşmam yatarsız. Çünkü görüyorum ki hepiniz bu işin bozulduğuna inandırmışsınız kendinizi.»

Yerimden kalktım. Tam kapıya yürümek üzereydim ki, kayıvaldemin bana seslenmesiyle durdum.

«Sakin üzülme. Bu işle ben ilgileneneğim. Sen de paranı kurtaracaksın.»

Kayıvaldemin yüzüne dik dik baktım. «Sizin adaletinize ihtiyacım yok. Hayden Carruthers adına verdiğiniz hisse senetlerini de kabul etmediğimi hatırlarsınız. Acaba hangi mantık ölçüsüyle sadaka kabul edeceğimi düşünebiliyorsunuz?»

Gözleri cam gibi donuklaşmıştı. Ama sesi en ufak bir değişikliğe uğramamıştı.

«Aptallık etme. Önünde daha zaman var.»

Acı acı güldüm:

«Ne demek istediğinizi anlıyorum. Söylenilen her şeyi yerine getirebilecek uysal bir insan olursam yine Hayden ve Carruthers firmasına dönebileceğim, değil mi?»

Yaşlı kadın` cevap vermemiş, sadece dudaklarını, ince bir çizgi haline getirinceye kadar sıkıştı.

Buruk bir sesle, «Teşekkürler, ama imkânsız,» diye cevap verdim. «Gerçi eskiden de alevler içinde kaldığım oldu, ama ne yazık ki kendi yakınım tarafından ilk defa arkadan vuruluyorum,» dedim.

Etrafa şöyle bir göz gezdirdim. Hiç kimseden çıt bile çıkmıyor, hepsi de bana bakıyorlardı.

«Yaşamaya çalışacağım. Herkesten uzak duracağım.»

Kayınvaldem birdenbire sert ve öfkeli bir sesle «Luke,» diye seslendi. «O kapıdan çıkacak olursan hiçbir yerde iş bulamazsın. Dediğimi yaparım bilirsin!»

Kolu kanadı kırılmış insanlara benzetmiştim kendimi. «Birbirimizi aldatmaktan vazgeçelim, Anne Hayden. İkimiz de biliyoruz ki gerek siz, gerekse Nora yalnız sizin isteklerinize uymamı istiyorsunuz. Böyle bir şeyi bir zamanlar düşünmemiş olduğum için ne kadar aptallık ettiğimi şimdi anlıyorum.»

Kendimi dışarı atar atmaz kapıyı kapattım. Bir bara gidip bir kaç kadeh yuvarladım. Sonra Nora'ya ağzıma geleni söylemek için eve koştum. Ne yazık ki bu fırsatı kaçırmıştım. Eve girdiğim zaman o çoktan New York'a hareket etmişti.

Dosdoğru Dani'nin odasına çıktım. Çocuğum yatağında doğrulmuş bana bakıyordu. Yanına gidip, kucağıma aldım ve bağıma bastırdım onu. Gözyaşlarım bardaktan boşanırcasına yanaklarımdan akıyordu. Dudaklarımı onun yumuşak, küçük çenesine hafifçe dokundurdum.

«Dani, yavrum,» diye fısıldadım. «Baban bu büyük fırsatı da elinden kaçırmışa benzer.»

Ancak Dani bir yaşına geldiği zaman eski halimi kazanabilmişim.

15

Nora'nın annesi dediğini yapmıştı. Adıma kara bir damga sürüldüğünden her başvurduğum kapı yüzüme kapanıyordu. Artık iş aramaktan bıkmıştım. Böylece gündüzlerimi Dani'yle geçirmeye başlamıştım.

Onu parka götürüyor, dadısı, ona adım atmasını öğretirken onları büyük bir zevkle seyrediyordum. Hayvanat bahçesini dolaşırken attığı sevinç çığlıklarını dinliyor, büyük ayı balıklarını arayan gözlerine hayran hayran bakıyordum. Dani en çok Sutro'nun eski Kristal Sarayındaki makinelere para atmaktan hoşlanıyordu.

Bütün bu eğlencelerin içinde onun en fazla sevdiği bir oyuncak vardı. Bu bir çiftlikti. İçinde civcivleri besleyen bir kadın, dönen bir yeldeğirmeni ile ineğe süt veren bir çiftçi vardı. İkinci yaş yıldönümünde, bununla altı defa oynamıştık.

Geceleri ise uğradığım hayal kırıklığının acı tadını biraz olsun unutabilmek gayesiyle, kendimi içkiye alıştırmıştım. Nora hafta sonlarını çoğunlukla evde geçirmeyi tercih ediyordu. Ben de o zamanlar La Jolla'ya gidip gemide vakit öldürmeye çalışıyordum. İflâs ettiğim sırada elimde tek kalan şey, gemim olmuştu. Böylece ancak hafta sonları birşeylerle meşgul olmak fırsatını bulabiliyordum. Ya boya yapıyordum, ya tamir. Bazan koskoca iki gün geçtiği halde ağzıma bir damla bile içki koymuyordum. Ne yazık

ki Pazartesi gecesi eve döner dönmez ilk aradığım, viski şişesi oluyordu.

Bu Fransız viskisini icat eden adama bir madalya verilmeli bence. Scotch viskisinin tadı ilâç gibidir, Cin deseniz esansı andırır. Ama bu Fransız içkisine diyecek yoktur doğrusu. Hem sert değildir, hem de tatlıdır. Üstelik insan, onu içer içmez bir huzura kavuşur. Bu, iliklerinize kadar tesir eden, size güç ve gurur veren bir içkidir. Diğer bir iyiliği de içer içmez uyku getirmesi.

Ne yazık ki bu içki bile benim gözlerimi kapatamıyordu. Herşey öyle fenaydı ki... Bana bütün bunları ancak viski şişesi unutturabiliyordu. Uyuyamadığım geceler gece yarısı saat üçte yatağımdan fırlıyor, biraz daha içebilmek için kendimi aşağı kata zor atıyordum.

Yine böyle gecelerden biriydi. Merdivenin son basamağına inmiştim ki, Nora'nın kapısının önünde durmakta olduğunu gördüm. Kapıyı kapattı. İkimiz de olduğumuz yerde çivilenmiştik sanki. Birbirimize bakıyor, yapacağımız en ufak bir hareketi gözden kaçırmamaya çalışıyorduk. Bu halimizle birbirlerine ait bir şeyler hatırlamaya uğraşan iki yabancıyı andırıyorduk.

O karmaşakarışık saçlarımla, bumburuşuk pijamamla ve gelişigüzel sırtıma geçirdiğim bornozla neye benzediğimin farkındaydım. Görünüşüm hiç de hoş değildi. Bilhassa ayaklarımın kabalığı, insanın gözünü rahatsız edecek durumdaydı.

Sanki Nora'yı hayatımda ilk defa görüyordum. Arzulu bir kadın olduğu her halinden belliydi. Yüzü solmuş, gözlerinin altında mor mor halkalar belirmişti. Bu izleri ancak rahat bir uyku giderebilirdi. Uzun zamandanberi uyumadığını anlamıştım.

Gözlerindeki istek kıvılcımlarını yüzündeki o garip anlamı seyretmem imkânsızdı. Arkamı döndüm,

yürümeye başladım. Dudaklarım hareketsizleşmiş, hiçbir şey söyleyememiştim.

Nora ise yumuşak bir sesle:

«Viski arıyorsan çalışma odanda bulabilirsin. Charles'e oraya bir şişe viski bırakmasını tenbih etmiştim.»

Cevap vermedim.

«Fransız viskisi içiyorsun, değil mi?»

Başımı kaldırdım ve kısaca, «Evet,» dedim.

«Demek tahminimde yanılmamışım.»

Merdivene kadar beni takip etti. Yarı yola geldiğimiz zaman birden durdu, gözlerimin içine bakarak baka:

«Yukarı çıkarken lâmbaları söndürmeyi unutma.»

Çalışma odama girip, elime viski şişesini alır almaz Nora'ya söylemek istediğim halde söyleyemediğim binlerce şeyi tek tek düşündüm. Şeytan yine kanımda dolaşmaya başlamıştı. Onu ancak içkiyle öldürebilirdim. Sonra birden aklıma kızım geldi. Yavrum bana muhtaç, dedim kendi kendime. Onun, kendini sevecek, oyuncaklarını paylaşacak, onunla birlikte denizi, güneşi, tabiatın diğer güzelliklerini seyredecek birine ihtiyacı vardı. Annesi ise onun bu isteklerine cevap vermekten çok uzaktı. O böyle şeyleri aklına bile getirmezdi. İçki şişesini odama çıkarttım ve yatağıma uzanarak içmeye başladım.

Kapının açıldığı sırada üçüncü kadehi yuvarlıyordum. Banyo tarafına bir göz attım. Kapısı açıktı. Yerimden kalkacak oldum ama aynı anda bu kararım-
dan vazgeçtim. Viski şişesini kaptım ve dudaklarıma dayadım.

Bir yudum viskiden sonra ani bir hareketle ışığı söndürdüm. Arka üstü yatmaya, sağa sola dönmeye çalıştım. Bütün bu çırpınmalarım boşunaydı; çünkü gözüme uyku girmiyordu bir türlü. Nora'nın odasından gelecek olan en ufak bir gürültüyü duyabilmek için kulak kabartıyordum. Çok geçmeden beklenen şey oldu.

Banyonun ışığı yandı. Nora adım adım oraya yaklaşıyordu. Odanın içerisi aydınlanmıştı. Başımı çevirdiğim zaman onun kapıda durmakta olduğunu gördüm. Işığın altında durmasına tek sebep, incecik geceliği içinden kendini belli eden çıtırçıtlak vücudunu bana göstermekti. Böylece arzularımı kamçılayacağını, ona sarılacağımı, onunla bir gece yaşayabilmek için herşeyimi feda edebileceğimi sanıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra yumuşak, tatlı bir sesle sordu:

«Uyanık mısın, Luke?»

Yatağın içinde doğrulduğum halde cevap vermemiştim.

«Kapıyı kilitlememişsin.»

Hâlâ susuyordum.

Yavaş yavaş yatağıma yaklaştı, ayak ucumda durarak gözlerini dikerek bakmaya başladı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını silkti. Gecelik üzerinden yere düştü.

«Hatırlar mısın bir zamanlar benimle sevişmeye doyamazdın. Yine aynı duyguyla yanıyor musun acaba?»

Ses tonunda beni küçük görürmüş gibi bir hava gizliydi.

Komodinin üzerinden bir sigara alıp, yaktım. Ellerim titriyordu.

Nora'nın sesindeki o hava gittikçe korkunçlaşıyordu.

«Erkek olduğunu sanmakla meğer ne kadar aldanmışım. Ben senden daha erkekmişim. Ne yazık ki üniformanı üzerinden çıkarttığın gün erkekleğini kaybettin.»

Sigaradan derin bir nefes aldım. Ciğerlerim dumandan kavrulmuştu adeta. Avuçlarımdan arasından terlerin boşaldığını hissediyordum. Binbir güçlkle dudaklarımı kımıldattım ve boğuk bir sesle, «Odana dönsen iyi edersin, Nora,» dedim.

Yatağımın kenarına ilişti, elimdeki sigaraya kap-
tı. Dudaklarına götürdü, bir nefes çektikten sonra si-
garayı tekrar dudaklarımın arasına sıkıştırdı. Rujunun
bayıltıcı kokusunu duymuştum.

«Belki dün gece sana yaptıklarımı anlatırsam bir
yararı olur sanırım.»

Boğuk bir sesle, «Ne olur Nora beni zorlama,»
dedim.

Sözlerime kulak bile vermemişti. Bana doğru
eğildi. Şimdi soluğunu daha yakından duyuyordum.
Küçük, ılık göğüslerinin tüm ağırlığını bana vermiş-
ti. İnsanı çileden çıkaracak şekilde, «Sadece bir ke-
re. Evet, sadece bir defa istediğimi yapabildim. Öy-
le güzel bir gece geçirdim ki. Beni tanırsın. Benim
için bir defa hiç bir şey ifade etmez. Az sonra yine
isterim. Ta doyuncaya kadar,» diye mırıldandı.

Çıldıracaktım. Artık bu sözlerine dayanmam im-
kânsızdı. Kendimi kaybetmişim. Bir deli gibi omuz-
larından tuttum, sarstım, sarstım. Anlatılmaz bir he-
yecan kaplamıştı gözlerini. Sonra o ılık elleriyle beni
okşamaya başladı. Arada bir, «Benimle sevişmeni
istiyorum. Senin olmak istiyorum,» diye inliyor-
du.

«Nora!»

Kendimi kaybetmişim. Birden kendimi, onun
üzerinde buldum, beraberce yatağın içinde yuvarlan-
maya başlamıştık.

Sanki herşey başlamadan bitmişti. O yerde du-
ran geceliğini almak için eğildiğinde ben yorgun, bit-
kin, hasta gibi yatıyordum. O anda kuvvetli bir erkek
olmadığıma inanmışım: Nora bakışlarını bana çevir-
di. Yine o her zamanki soğuk zafer pırıltılarını gör-
müştüm.

«Bazan senin, isteklerime cevap verecek yaradı-
lıшта bir erkek olduğunu sanıyorum. Oysa şu anda
ne kadar yanlış düşündüğümü anladım. Sen bana gö-
re bir erkek değilsin. Toy bir delikanlı, bir kadını sen-
den daha iyi tatmin edebilir.»

Bu sözcükleri, dudağını bükerek söylemişti. Onun gözünde ben zavallı, zayıf bir erkektim. Beni küçük görüyordu. Bu düşüncesini açığa vurmaktan bile kaçınıyordu.

Kapıyı olanca kuvvetiyle çarparak odadan çıktı. İçki içmekten başka çarem kalmamıştı artık. Şişeyi dudaklarıma dayadım. İçtim. Ne yazık ki içki bile içimdeki huzursuzluğu yokedemedi...

Kızıkların Kore hattını aştıklarını radyodan öğrendiğim zama nLa Jolla'da gemide bulunuyordum. Rıhtıma nasıl fırlayıp, telefon kulübesine koştüğümü biliyorum. Hemen Washington'dan Jimmy Peterson'u aradım. Pasifikte onunla beraber uçuş yapmıştık. O savaştan sonra orduda kalmış ve Hava Kuvvetlerinde tuğgeneralliğe kadar yükselmişti. Telefonda sesini duyar duymaz ilk önce, «Haberî şimdi öğrendim. İyi bir havacıya ihtiyacınız var mı acaba?» diye sordum.

«Olmaz olur mu hiç. Yalnız uçak yerine jet kullanıyoruz. Bir süre kurs görmeyi gerekecek. Üstelik aynı rütbe ile savaşa katılacağından da pek emin değilim.»

«Rütbenin adı batsın. Kimsenin alırdığı yok etikete. Senden öğrenmek istediğim tek şey şu: Ne zaman kursa başlayacağım?»

Peter güldü:

«Yarın sabah gider Garnizondaki Billy Killian'la görüşürsün. Ben de o zamana kadar senin için bir şeyler yapmaya çalışırım.»

«Yarın sabah ilk işim koşa koşa Garnizona gitmek olacak, Peter teşekkürler.»

«Yüzbaşı olarak savaşa katılmayacak olursan bana teşekkür etmeyebilirsiniz.»

Birden ciddileştim.

«Generalim,» dedim. «Orduda erlik bile yapsam size yine teşekkür etmeyi bir borç bilirim.»

Konuşmamız biter bitmez hemen gemiye döndüm. Dani hâlâ portatif seyahat yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Üç yaşını doldurmak üzereydi kızım. Onu kucaklayınca gözlerini açtı. Sonra uykulu uykulu:

«Nereye gidiyoruz, baba?» diye sordu.

«Tatlım, eve dönmeliyiz artık. Bábanın yapılacak bazı işleri var.»

«Peki.»

Dani gözlerini yeniden kapatmıştı.

Çocuğumun yatağını yanıma yerleştirmiş, bavullarımızı da arabanın arkasına atmıştım. Saatime baktım. Sekiz olmak üzereydi. Trafik sıkışık olmadığı takdirde sabaha karşı dörtte San Francisco'da olabilecektim.

Dani yol boyunca bir kere bile gözlerini açmadı. Trafik sıkıntısı çekmeden yol almıştık. Nora'nın stüdyosunda hâlâ ışık yanıyordu. Dani'yi saat üç buçukta odasına çıkartıp, uyandırmadan yatağına yerleştirdim.

Odama girdiğim zaman Nora'nın stüdyosunda ışık yandığını gördüğümü hatırladım. Gerçi ona kararımı sabah bildirecektim, ama şu anda da gidip söyleyebilirdim. Uyumadığına göre onunla konuşabilirdim de. Aşağı indim, dosdoğru stüdyoya daldım.

İşıklar yanık olduğu halde stüdyoda hiç kimse yoktu.

«Nora,» diye seslendim.

O sırada stüdyonun yanındaki küçük odadan bir gürültü duydum. Oraya doğru yürüdüm, kapıyı açtım. Tekrar onun adını söylemek üzereydim ki birdenbire sesim kısıldı.

İkisi de yataktaydı. Birbirlerine sarılmışlar, buz gibi hareketsiz duruyorlardı. Kendini ilk toparlayan Nora olmuştu. Olanca kuvvetiyle, «Defol,» diye bağırdı.

Tepem atmıştı. Sanki ayaklarım yerden kesilmiş, bulutların üstüne fırlayıvermişim birden. Bu beklenen bir sonuçtu. Ummadığım bir anda böyle bir gerçekle karşılaştığım için hem çok sinirlenmiş hem de bu manzaranın gülünçlüğü önünde katılırcasına gülmek arzusunu duymuştum. Bu gerçekten vahşice bir istekti. Fakat hırsım, gülmek duygusunu bir anda yenmişti.

Karyolaya yaklaştım. Adamın ensesinden tuttuğum gibi çekip yataktan çıkardım. Yüzünü benden tarafa çevirdim ve çenesine okkalı bir yumruk yapıştırdım. Açık olan kapıya fırladı, bir heykele çarparak sırt üstü yuvarlandı. İkisinin yeri boylaması öylesine korkunç bir gürültü çıkarmıştı ki bir ölüyü bile rahatça hortlatabilirdi.

Adamı tekrar tartaklamak istedim ama yapamadım. Sanki bir el koluma engel olmuştu. Adama baktığım zaman şaşırdım. Korkudan ve suçlu olmanın verdiği utançtan ezilmiş, eli kolu bağlanmıştı. Karşımdaki erkek, toy bir delikanlıydı. Ona tokat atmak için havaya kalkan elim yanıma düşmüştü.

Charles, robdöşambrını bağlamağa bile vakit bulamadan stüdyoya koşmuştu. Arkasından aşçı ve hizmetçi kız. Hepsi stüdyonun kapısında durmuşlar içerdeki manzarayı seyrediyorlardı.

Tekrar küçük odaya döndüm. Delikanlının eşyalarını kaptığım gibi stüdyoya fırlatıverdim. Sonra da Charles'e dönüp:

«Charles, şu küçük piçi kapı dışarı et,» dedim.

Herkes dağıldıktan sonra odanın kapısını kapattım. Nora ile yalnız kalmıştık. Bir an için bakışlarımı, onun üzerinde gezdirdim. Yüzü kireç gibi bembeyazdı. Gözlerindeki nefreti ve öfkeyi okumak hiç de zor olmamıştı.

«Sırtına bir şey geçersen iyi olur. Çünkü çarşafa sarılmış halinle bir paralık fahişeyi andırıyorsun.»

«Öğrenebilir miyim? Neden hizmetçileri uyandır-

mak gereğini hissettin? Bundan sonra nasıl onlarla karşılaşacağım?»

Dik dik suratına baktım. Kocasının, onu bir erkekle aynı yatakta yakalamasına üzülmüyordu da hizmetçilerin üzerindeki otoritesinin sarsılacağını kuruntuyordu. Başımı salladım. Her gün yeni bir şey öğreniyorum. Bu öğreneceklerimin sonu gelmeyecekti herhalde. Birdenbire kafamda bir şimşek çaktı. Her sorunun cevabını bulmuştum artık.

«Üzülmene hiç gerek yok, Nora,» dedim kibarca. «Kimseyi aldatmış değilsin. Benden başka herkes yaptıklarını biliyordu.»

«Bana hiçbir zaman inanmadın! Hakkımda çıkarılan dedikodulara inandın sen.»

«Ne yazık ki yanıyorsun, Nora. Hakkında hiçbir söylenti duymadım şimdiye kadar. Bilmem bilir misin? Herşeyi en son kocalar duymış.»

«Ne yapmamı bekliyordun? Dani doğduğundan bu yana yanıma bile yaklaşmadın.»

Başımı salladım.

«Kendini haklı göstermeye çalışma. Nasılsa bütün çabalamaların boşuna olacak Nora. Artık herşey için çok geç.»

Hıçkırmaya başlamıştı.

«Bardağı taşırdın Nora. Gözyaşlarını silah olarak kullanamazsın artık.»

Ağlamasıyla susması bir olmuştu. Yataktan kalktı, yanıma geldi.

«Lütfen Luke. Bir daha böyle bir olayla karşılaşmayacaksın.»

Güldüm.

«Haklısın. Böyle bir olayla karşılaşmayacağım artık. Çünkü şu andan itibaren burasını terk ediyorum.»

Kollarını boynuma doladı, beni kendine çekti.

«Olmaz, Luke olmaz.»

«İnan bana böyle şeyler olmayacak. Söz veriyorum.»

«Nasılsa bu hayata daha fazla dayanamazsın.»

Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Gözleri kordudan faltaşı gibi açılmıştı.

«Ne yapmak fikrindesin?»

Birdenbire acı içinde kıvrınmaya başladım. Garip bir duygunun etkisi altındaydım.

«Çok önce yapmam gerekeni yapacağım.»

Elimin tersi bir anda şimşek gibi yüzünde çakıvermişti. Nora yarım bir dönüş yaptı. Yatağın üzerinden yere yuvarlandı. Yerden kalkmasını beklemeden odadan fırladım.

Stüdyodan geçerek koridora çıktım. Hizmetkârların bakışlarını hiç unutmayacağım. Merdivenin ilk basamağına ayağımı atmıştım ki, Charles'le karşılaştım. O da delikanlıyı dışarı attıktan sonra geri dönüyordu. Zavallı yaşlı adam başını kaldırıp yüzüme bile bakamamıştı.

O sırada stüdyonun kapısı açıldı. Nora yarı çıplak bir halde koridora fırladı. Bakışlarını bana çevirip, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

«Namussuz herif, ahlâksız adam. Senin ne olduğunu bütün dünyaya haykıracağım. Erkek bile değilsin. Sen bir homoseksüelsin, sen sapıksın, sen acayipsin.»

Charles'e döndüm.

«Hanıma göz kulak olsan iyi edersin. Lüzum görürsen bir de doktor çağırırsın.»

Charles sakın sakın başını önüne eğdi. Yukarı kata çıktığım zaman hâlâ Nora'nın haykırışlarını duyabiliyordum.

Mrs. Holman kapının önünde duruyordu. Gözleri kocaman kocaman açılmıştı.

«Dani iyi değil mi?» diye sordum.

Başıyla işaret yaparak sözümü tasdik etti. Yüzü hâlâ sapsarıydı.

Çocuğun odasına girdim. Uykusu bozulmamıştı. Yatağına yatırdığım gibi hâlâ rahat rahat uyuyordu.

Masum yavrucuğum böyle bir anda uyanmamış olduğu için Tanrıya binlerce defa teşekkür ettim. Böylece evden ayrılmıştım.

Kore'de de önce savaşta olduğu gibi yine şansım yaver gitmişti. Yaralanıncaya kadar jetlerle göklerde çarpışmıştım. Hastaneden taburcu edildikten sonra savaşa devam etmemiş, anavatana dönmüş-tüm.

San Francisco'ya dönüşüm öylesine garip bir güne rastlamıştı ki, havaalanında beni bekleyen tek kimse, bir haberciydi.

«Albay Carey siz misiniz?»

«Evet, benim.»

«Özür dilerim,» deyip elime bir kâğıt tutuşturmuştu. Ve aynı anda da tıpkı bir fare gibi arkasındaki köpeğiyle sıvışivermişti.

Kâğıdı açtım ve okumaya başladım. O günkü tarih - Boşanma celbi. Davacı Mrs. Carey. Ayrılma konuları: 20 Temmuz 1951 Nora Hayden Carey ve Luke Carey: Mânevi işkence, evini terketmek, karısını geçindirmemek.

Mahkeme davetiyesini cebime sokmaya çalışırken, «Vatana hoş geldin,» dedim kendi kendime. Bundan daha güzel eski usul bir karşılama töreni olmazdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Asansörle yukarı çıkarken saatime bir göz attım. Çocuk Hapishanesinden motele gelinceye kadar vakit hemen hemen öğleyi bulmuştu. Chicago'da saat ikiyi gösteriyordu. Herhalde Elizabeth telefonumu bekliyor olmalıydı.

Birdenbire ellerimin titrediğini hissettim. İçki içmeliydim. Asansörü, bekleme salonunun bulunduğu kata geldiği zaman durdurdum. Dışarı çıkar çıkmaz da soluğu barda aldım. Bir duble içkiyi yuvarladıktan sonra odama gittim.

Ceketimi sandalyenin üzerine bıraktım. Yatağımın kenarına ilişip, Elizabeth'i aradım. Hattın bağlanmasını beklerken de kravatımı çözüp, yatağın üzerine sere serpe uzandım.

Elizabeth'in sesi uzaklardan bile tatlı, yumuşak geliyordu.

«Alo!..»

«Elizabeth.»

Karım sesimden ne durumda olduğumu anlamıştı.

«Luke neyin var senin?»

Kelimeler, boğazımdan düğümlene düğümlene çıkıyordu.

«İyiym. Hiç bir şeyim yok.»

«Durumlar çok mu kötü?»

«Oldukça. Henüz bir değişiklik olmadı.»

Gömleğimin cebinden sigara paketimi çekip çıkarttım.

«Nora'nın bana beslediği nefret hâlâ devam ediyor.»

«Sen de aksini beklemiyordun, değil mi?»

Sigaramı yakarken, «Evet,» diye cevap verdim.

«Yalnız sanıyordum ki...»

«Ne sanıyordun, Luke?»

«Elimden geldiğinden fazlasını yapmak isterdim. Dani, ona yardım etmek için ne kadar çırpındığımı bir anlayabilse.»

«Daha kalıyorsun, değil mi?»

«Evet, fakat.»

«Üzülmene gerek yok. Dani yardıma geldiğini anlamıştır. Onun için şu anda en önemli nokta, kendinin yalnız bırakılmadığını hissetmesi.»

«Yalnızlık» kelimesi bana birşeyler hatırlatır gibi olmuştu.

«Ya sen nasılsın? Kendini yalnız hissetmiyorsun ya?»

Güldü.

«Ben yalnız değilim ki. Küçük bana arkadaşlık ediyor.»

«Senin de burada olmanı öyle arzulardım ki.»

«Belki gelecek sefere ben de gelirim. Bensiz de kendini iyi hissedebilirsin.»

«Seni seviyorum.»

«Ben de seni, Luke. Tekrar telefon et. Nasılsa fatura ayın birine kadar gelmez.»

«Peki sevgilim.»

«Allahaismarladık Luke.»

Ahizeyi yerine koyduğum zaman kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım. Sinirlerim de kısmen yatışmıştı. Elizabeth'in sesi yatıştırıcı bir ilâç

etkisi yapmıştı. O zaten herşeyi, insanların gözünde güzelleştirmeye çalışırdı. Bir an için gözlerimi kapattım. Elizabeth'le ilk tanıştığımız günlerin güzelliğini hatırlamaya gayret ettim.

*
**

Santa Monica'da demirlediğimizde yaşlı adam bir arabaya atlayarak Los Angeles'e gitmişti. Elizabeth ise gemide kalmıştı. Ne var ki patron giderken genç kıza hafta sonunu istediği gibi geçirebileceğini söylemeyi de unutmamıştı.

Yaşlı adam arabaya binip, gözden kaybolur kaybolmaz, Elizabeth'e dönüp:

«Eğer isterseniz ben geceyi dışarda geçirebilirim. Beni misafir edecek iyi bir dostum var,» dedim.

«Sizin için böylesi daha mı uygun, Luke?»

Sesinde en ufak bir sahtekârlığa rastlamak mümkün değildi.

«Centilmence hareket etmek istemiştim.»

«Böyle düşündüğünüzden şüphem yok.»

Berrak, mavi gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra sözlerine devam etti.

«Senden şüphe etseydim, zaten seninle aynı gemide kalmak istemezdim, Luke.»

«Akşam yemeğini hakkettin şimdi.»

«Hesabı benim ödememe izin verirsen peki.»

«İmkânsız. Çünkü hafta sonu benim misafirim olacaksın.»

«Doğru değil. Geminin kirasından bir kaç dolar indiririm.»

«Başımın cezası,» dedim.

Misafirim olmasını çok istediğimi yüzümden anlamış olacak ki, kolumu tuttu.

«Misafiriniz olmayı kabul etmem sence neden bu kadar önemli?»

«Bir zamanlar bütün faturalarımı ödeyen bir karım vardı da.»

Birdenbire elini kolumdan çekti.

«Anlıyorum. Neyse inşallah paran çoktur. Malûm ya biz İsveçliler fil gibi obur **oluruz.**»

Malibu ve Santa Monica arasındaki Coast Highway üzerinde bulunan ve sadece balık yenen bir lokantaya gittik. O sözünde durmuş, tabağında tek lokma bırakmadan hepsini silip süpürmüştü. Kahvelerimizi yudumlarken sahili döven beyaz köpüklü dalgaları hayran hayran seyretmiş, uzun uzun birbirimizle sohbet etmiştik. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan saat epey ilerlemişti. Gemiye döndüğümüzde on bir olmuştu.

Rıhtımda dolaşırken:

«Yanılmamışım. Bir zamanlar deniz havasının bana yaramayacağını, ona alışamayacağımı düşünmüştüm.»

Rıhtımın tek lâmbasından yayılan sarı ışık altında onun yüz hatlarını gözden geçiriyordum.

«Eğer izin verirsen plâja kadar gideceğim. Bir arkadaşıma gelirim diye söz vermiştim de.»

Bir an için yüzüme garip garip baktıktan snora başını önüne eğdi.

«Gidebilirsin. Akşam yemeği için teşekkürler.»
Güldüm.

«Bu geceki davet bir gösteriştense başka bir şey değildi. Yarın gece daha güzel vakit geçiririz. Loş ışık, bembeyaz masa örtüleri, biraz da müzik.»

«Bu haberi önceden bildirdiğin için teşekkürler. Bütün gün hiçbir şey yemeyeceğim, akşam olmasını bekleyeceğim.»

Gemiye atladı ve kamaraya dalarak gözden kayboldu.

Bir an durakladıktan sonra arkamı döndüm ve yürümeye başladım. Önüme çıkan ilk bara girdim ve arkadaşımı, adını vererek aradım. Jack Daniels.

Zil zurna sarhoş olmuşum. Rıhtımdan geminin içine yuvarlanırcasına indiğim de saat üçü geçmişti.

Gürültü yapmamak için dikkat ettiğim halde aksilik olmuş ayağım ipe takılmış, paldır küldür yeri boylamıştım. Kamaraya gidemeyecek kadar kendimi yorgun hissediyordum. Böylece düştüğüm yerde uyuya kalmışım.

Sabahleyin kahvenin ve kızarmış et kokusunun havaya yayılan nefis kokularıyla kendime gelebildim. Yerimde doğrulduğum zaman nerede olduğumu anlayamamıştım. Üzerimde şort olduğu halde ranzamda yatıyordum. Elimle kafamı ovuşturdum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım.

Elizabeth uyandığımı anlamış olacaktı ki geminin mutfağındaki küçük sobanın başından ayrılmış, bana bin bardak domates suyu getirmişti.

«İç bunu.»

Şüpheli gözlerle durakladığımı görünce,

«İç, iyi gelir. İçini temizler,» diye üsteledi.

Bir dikişte domates suyunu bitirdim. Haklıydı. İçim temizlenmişti. Dişlerim, boğazım, midem ve her yerim. Zorlukla soluyordum.

«Bunun içinde ne var? Dinamit mi?»

Güldü.

«Bu, eski bir İsveç geleneğidir. Domates suyu, kırmızı biber ve Skandinav brandisinden meydana gelmiş bir tertip. Babam şöyle derdi. Bu ya insanı öldürür ya da tamamen iyileştirir.»

«Babanız haklıymış. İnsan, bunu içer içmez kendini kaybediyor. Skandinav brandisini nereden ele geçirdiniz?»

«Dün gece arkadaşınla randevun olduğu yerden. Zannedersen buraya en yakın bar orası değil mi?»

Başımla doğruladım.

«Arkadaşına da güzel bir sopa çekmek gerekiyor.»

Kendimi korumaya çalışarak:

«Dört günden beri ağzıma içki koymadığım için, vücudum alışkanlığını unutmuş. Beni nasıl yatağıma taşıdın?» diye sordum.

«Hafif geldin. Babam senden daha iri yarıydı. Onu yatağa yatırmak benim görevimdi. Sanki eski günler geri gelmiş gibi oldu şimdi.»

Sonra elimden boş bardağı alarak sordu:

«Acıktın mı?»

Bir dakika önce aklıma yemek yemeği getirince kusacak gibi oluyordum. Şimdi ise birdenbire iştahım gelmişti. Başımı salladım.

Tekrar mutfığa dönerken, «Öyleyse masanın başına geç. Yatakta servis yapılmaz. Yumurtaları beğendin mi?» diye sordu.

Ranzadan atladım, ayağıma pantolonumu geçirdim.

«Hoş bir durum ama yemek pişirmene hiç lüzum yoktu. Bir dakika bekle...» diye itiraz ettim.

Geç kalmıştım. Çünkü yumurtalar tabaklara konmuştu bile. Masanın üzerinde tereyağ, reçel, marmelât, dört yumurta, yarım porsiyon kızarmış et ve kahve cezvesi vardı. O fincanını masaya getirip kahvesini dolduruncaya kadar ben çılgınlar gibi önüme geleni atıştırmaya başlamıştım bile. Elizabeth bir sigara yakmıştı.

Son yumurtayı da yağlı ekmekle yedikten sonra derinden bir göğüs geçirerek arkama dayandım.

«Güzel bir kahvaltıydı doğrusu.»

«Bir erkeğin yemek yiyişini seyretmek çok hoşuma gider.»

Fincanımı tekrar doldururken:

«Karşında bir obur seyrettin. Kahve de çok lezzetli olmuş,» dedim.

«Teşekkürler.»

Ben de bir sigara yaktım. Kahvemi yudumlamaya başladım. Uzun zamandanberi ilk defa kendimi huzur içinde hissediyordum.

«Kızınız var mı?»

Başımı «evet» anlamında salladım.

«Kaç yaşında.»

«Sekiz.»

«Adı Nora mı?»

Başımı sallayarak, «Hayır. Dani, Danielli'nin kısaltılmışı. Nora karımın adıydı.» diye cevap verdim.

«Öyle mi?»

Hayret etmiştim. Gözlerine bakarak sordum.

«Bu suale neden gerek duydun acaba?»

«Seni yatağına taşırken hep onlardan bahsediyordun. İkisini de çok özledin, değil mi?»

Boğuk bir sesle:

«Sadece kızımı özledim,» dedim.

Sonra ayağa kalkarak sözlerime devam ettim.

«Neden dışarı çıkıp, biraz hava almıyorsun? Bu laşıkları ben yıkarım.»

«Kahveni alıp, güverteye çık. Hafta sonunda bu laşık bana ait olacak.»

Kendimi dışarı attım. Hasır koltuklardan birine gömüldüm. Sabah sisi denizin üzerinden yükseliyordu. Sıcak bir gün yaşayamadığımıza şüphe yoktu. Elizabeth bana yaklaşıırken, kahvemın son yudumunu bitiriyordum.

Başımı geriye çevirip yüzüne baktım.

«Plâja gitmek ister misin?»

«Gemimiz olduktan sonra denize açılırız. Kalabalık plâjda işimiz ne?»

«Kaptanlığı sen yapacaksın,» diyerek ayağa fırladım. Ve sevinç dolu bir sesle.

«Sahile çıkıp öğle yemeği için bir şey tedarik edeyim,» dedim.

Gülümsedi.

«Herşeyi önceden düşündüm. Hattâ hava çok sıcak olur, canımız soğuk bir içki ister diye de bir kasa bira aldım.»

Demiri almak üzere ön tarafa doğru yürüdüm.

Sabah varlığını kabul ettirmişti. Güneşin sıcaklığı iliklerimize kadar işliyordu. Yeşil denizin serinliği bile onun yakıcılığı yanında hafif kalıyordu. Ama şu ışınlar Elizabeth'i rahatsız etmekten uzaktı.

Güneş banyosu yapmak için güverteye sere serpe uzanmıştı. Hemen hemen bir saate yakın, böyle hareketsiz kaldı. Ben de gölgeliğin altındaki dümen dolabının kenarına yatmıştım. O anda diri diri yanmaya razıydım.

Elizabeth'i görebilmek için şapkamı yüzümden çektim.

«Eğer istersen kamarada krem var, alabilirsin.»

«İstemem, teşekkürler. Hiçbir zaman kızarmam zaten. Bir anda esmerleşiveririm. Bir bira daha açacağım. Boğazım kurudu.»

Aşağı inip, biraları soğuttuğumuz yerden iki şişe çıkardım. İkisini de açtıktan sonra güneşe doğru yürüdüm. Sanki bir ateş kazanının içine düşmüştüm. Elizabeth döndü ve kalkıp oturdu. Elini uzatıp bir bira şişesini aldı. Sonra onu dudaklarına götürerek kana kana içti. Bira ağzının kenarlarından sızıyor, omuzlarından, üzerinden aşağı dökülüyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Bikini ve bira şişeleri.

Elizabeth iri yapılı bir kızdı. Böyle birine sahip olduktan sonra başka bir dişiye özlem çekmek imkânsızdı.

Kolunun tersiyle ağzının kenarlarını sildi. Aynı anda bakışlarımı yakaladı. Sırıtarak:

«Annem her zaman benim şapşal bir ayyaş olduğumu söylerdi. Tıpkı babam gibi.»

Ben de ona gülerek cevap verdim.

«Az önce süsadiğini söylemiştin.»

Ellerini arkaya koydu kollarının üzerine dayanarak oturdu ve yüzünü güneşe çevirdi.

«Tanrım. Soğuk bir şey insanı ne kadar rahatla-

tıyormuş meğer. Güneş ve denizi böylesine özleyeceğimi hiç ummazdım.»

Bakışlarımı ondan kaçırmaya çalıştım. Hayatımda ilk kez bir insanı sorguya çekmek istemiştım. Bu da iri yapılı bir sarışına kısmet oluyordu.

«Mademki denizi bu kadar çok seviyor ve özlüyorsun, neden Sandville'ye yerleştin?»

Güneş, gözlerini rahatsız etmeye başladığından onları yavaşça kapattı ve sorumu cevaplandırdı.

«Oraya kocamla birlikte Phoenix'ten gelmiştik. Kendisi Hava Kuvvetlerinde pilottu. Saatte altı yüz mille dağ kenarlarında uçuş yapardı. Fakat bir gün herşey bitince ben de bu işe girmek zorunda kaldım. Yani onu kaybettiğimden beri sekreter olarak Sandville'de çalışıyorum.»

Bakışlarımı denizin parıltıları üzerinde dolaştırırken:

«Özür dilerim, yaranı deştim,» dedim. «Bazı erkekler ne kadar şanssız oluyordu. Bir kez olsun şans onlara gülmüyordu.

«Kocanı kaybedeli ne kadar oldu?»

«Dört yıl. Sen de pilottun, değil mi, Luke?»

«Evet bir zamanlar. Çok gençken tabii.»

«O kadar yaşlı sayılmazsın ki.»

«Gerçi otuz altı yaşındayım ama ruhum yetmiş yaşındaki gibi.»

«Böyle hissetmene sebep içki. Babam da aynı duygularla kıvranırdı.»

Birden sustu. İlk önce bana uzun uzun baktı, sonra gözlerini yere indirerek:

«Özür dilerim, biraz fazla ileri gittim,» dedi.

«Kaç yaşındasın?» diye sordum.

«Yirmi dört.»

«Bu yaşta hayat, insana ne kadar hoş görünür.»

Gözlerini kaldırdı, yüzüme baktı.

«Acaba?» diye sordu. Sonra devam etti:

«Yirmi yaşında bir insanın dul olarak yaşaması kolay mı sence?»

«Söylediklerim için özür dilemek sırası bende şimdi.»

«Unutalım bunları artık.»

Bira şişemi alıp, dudaklarıma götürdüm. Bir yudum içtikten sonra aklıma takılan bir soruyu ondan açıklamasını istedim.

«Benim pilot olduğumu nereden biliyorsun?»

«Hakkında bildiklerim bir hayli fazla. Pilot olduğunu uzun zamandan beri biliyorum. Buraya gelişimin tek sebebi seni aramak, seni görmektir.»

«Beni mi?»

«Sen Johnny'nin kahramanıydın. Senin için, korkunç bir pilottur o, derdi. Yirmi beş yaşında albay rütbesini elde etmiştin. Johnny, de sana benzemek isterdi. İşte buraya gelerek Johnny'nin, kişiliğine bürünmek istediği adamı görmeyi arzuladım. Johnny yaşasaydı nasıl bir pilot olacaktı diye merak ederdim.»

«Ya şimdi ne düşünüyorsun?»

«Artık merak etmeme lüzum kalmadı. Şunu iyi öğrendim ki, Johnny asla senin gibi olamazmış.»

«Böyle düşünmene sebep ne acaba?»

«Dün gece seni yatağına götürmeye çalışırken ağlıyordun. Oysa Johnny ağlamayı altı yaşından sonra unutmuştu. O, çevik, kavgacı, bazan hırçın, bazan da sabırsız bir erkekti. Sen ise onun aksi karakterleri taşıyorsun. Duygulu ve anlayışlısın.»

«İşin gerçeğini araştırmak gerekirse hiçbir zaman kahraman olmaya çalışmadım. İnsanlar yaşayabilmek için savaş anında birşeyler yapmak isterler. Böylece savaş sonunda ayakta kalabilmesini becerebilmişim ben de.»

Dudağımlı bükerek güldüm. Sonra sözlerime şunları ekledim:

«Bütün bu çabalara rağmen aklımın almadığı bir nokta var. Neden insanlar yaşamak için çırpınıyorlar acaba?»

Gözlerini, gözlerime daldırarak konuşmaya başladı.

«Bu gidişle ömrün hiç de uzun olmayacak galiba. Hayatını bir viski varilinin arkasına gizliyorsun. Sonra da yaşamaktan söz ediyorsun.»

Bir an için gözlerine uzun uzun baktım. Parlak, gururluydu bakışları. Farkında olmadan aynı anda gözgöze gelmiştik. İçimi çekerek sözlerini cevaplandırdım.

«Belki de yaşamak istemiyorum.»

Sonra birden konuyu değiştirdim:

«Demir alıp yola çıkmadan önce bir kere daha yüzebilirsin,» dedim.

Bira şişemle birlikte kamaraya indim. Burası oldukça serindi. Bir yudum daha içtim ve şişeyi önümdeki masanın üzerine bıraktım. O anda kamaranın açık kapısından, Elizabeth'in suya atlarken çıkarttığı şapırtıyı duydum.

Baş ucumda çalan telefon bir anda beni geçmişten uzaklaştırmıştı. Telefona cevap verirken anıların sıcaklığını kaybetmemek için kendimi zorluyordum.

«Buyurun,» diye mırıldandım.

«Albay Carey'le mi görüşüyoruz?»

«Evet.»

«Harris Gordon sizinle görüşecek.»

Bu adı duyar duymaz kendime gelivermişim.

«Sizi geç aradım. Kusura bakmayın. İşim başımdan aşkın.»

Saatime baktım. Yediye beş vardı. Demek ki öğleden sonrayı hep uyuyarak geçirmiştim.

«Acaba sizinle yarın sabah buluşabilir miyiz? Bu gece Cumartesi olduğundan hanım eve misafir çağırılmış.»

«Anlıyorum.»

«Yarın sabah dokuzda görüşebilir miyiz acaba?»

«Güzel. Bekleme salonunda bekleyeceğim sizi.»

Ahizeyi yerine koyar koymaz pencereden dışarı

baktım. Akşam karanlığı yavaş yavaş şehrin üzerine yayılmaktaydı. Her yerde neon ışıkları tek tek parlamaya başlamıştı. San Francisco, renkli bir Cumartesi gecesi yaşıyordu. Bende eski vatanım olan burada bomboş bir gece geçirmek zorundaydım. Bir sigara yaktım, arkamdaki yastığa dayanıp tekrar Elizabeth'le geçirdiğim eski günlere döndüm.

2

O gece Elizabeth sade bir elbise giymişti. Altın sarısı saçları, güneşten sütlü çikolata rengine dönmüş omuzlarına dökülmüştü. Güney Kaliforniya'da herkes güzel kadın görmeye alışkın olduğu halde onda öyle bir hava gizliydi ki, o gece ona çevrilmedik baş kalmamıştı.

Garson aptal değildi. Herkesin kiminle ilgilendiğini farketmekte gecikmemişti. Bize, bütün lokanta halkının kolaylıkla görebileceği pencere kenarında bir yer seçmişti. Oturduğumuz kısımdan denizi rahatça seyredebiliyorduk. Az sonra garson bir şişe şampanya ile kemancıları yanımıza göndermişti.

Elizabeth, gözlerimin içine bakarak gülümsedi.

«Herhalde şöhretin buralara kadar gelmiş. Bak sana nasıl değer veriyorlar.»

Kadehimi kaldırarak:

«Bu yapılanlar benim için değil. Senin şerefine. İyi ki şansım yardım etti de garson beni tanımadı. Çünkü bir defasında körkütük sarhoş olduğum için beni kapı dışarı etmişti,» dedim.

Güldü.

«Fakat nasıl yemek yediğimi görünce hakkımdaki düşüncelerini değiştirecektir.»

Kemancılar yanımızdan uzaklaşınca, dans müziği çalmaya başladılar. Gözlerimle ona, «Dans edelim

mi?» demek istemiştim. Başınla kabul ettiğini belirtti. Böylece pistte dönmeye başladık. Kolumu beline dolayınca çıplak sırtının altında gizlenen o sihirli kuvveti hissederek gibi olmuştum.

Müziğin ritmini bulmaya alışıncaya kadar bir iki kere ayağım dolaştı.

«Dans etmeyeli uzun zaman oluyor.»

«Ben de,» dedi Elizabeth. Sonra yüzünü, yanağıma dayadı. «şimdi herşey daha renklenmişti.

Orkestra sustuğu zaman hayret etmiştim. Saat kaça gelmişti de müzik kesilmişti. Saatime baktım. Zaman epey ilerlemiş,  olmuştu. şimdiye kadar gecelerin böylesine hızla ilerlediğini hatırlamıyordum. Hesabı dedim. Garsona da bize ayrı bir ilgi gösterdiği için bol miktarda bahşiş verdim. Yıldızların altında pırıl pırıl yanan bir California gecesinde açık havada dolaşırken duyduğumuz çeşit çeşit iek kokuları başımızı döndürmüştü. Üstelik denizden yükselen o tuzlu hava gözümüzün önündeki herşeyin renklenmesine sebep olmuştu.

«Deniz kenarından yürümek ister misin?»

Başıyla sözümü kabul ettiğini belirttikten sonra koluma girdi. Lokantanın arka tarafındaki o ıssız yolda yanyana ilerlemeye başladık.

Gece öylesine sessizdi ki. Bütün yol boyunca tek bir ıtırtı duymak mümkün değildi.

Konuşa konuşa, gle gle plaj boyunca, ta bir kayaya rastlayıncaya kadar yürüdük. Sonra kayanın üzerine oturup, denizi seyretmeye koyulduk. Artık ikimiz de konuşmuyorduk. Ağzımızı amamıza lüzum yoktu zaten. Gece yle sessizdi ki; bunu bozmak aklımızdan bile geçemezdi.

Birbirimize öylesine yakındık ki. Fakat bütün bu yakınlalaşmaya rağmen birbirimize değmiyorduk bile. Böylece bir süre dalgaların kıyıda kıvrılışını seyrettik.

Bir ara yüzünü benden tarafa çevirip, «Luke,» dedi.

Ellerimiz birbirine değmeden, çılgınca bir arzu-ya kapılmadan, dudaklarımız birleşmişti. Sanki birbirimizi görmeden önce ne kadar yalnızlık çektiğimizi, böyle bir yakınlaşmaya ihtiyaç duyduğumuzu dudaklarımızla, sessizcesine anlatmak istemiştik.

Az sonra Elizabeth, dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdı, başını omuzuma dayadı. Bu durumda uzun süre oturduktan sonra Elizabeth derin bir soluk alarak başını kaldırdı:

«Epey oldu, Luke. Çok yorgunum. Gemiye dönelim,» dedi.

Bizi Santa Monica'ya döndüren arabada hiç konuşmadık. Sadece parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, aralarında anlaşmaya çalışmışlardı.

Gemiye girdik, kamaranın önünde ikimiz birden durduk. Elizabeth'in sesi hem serinkanlı, hem de tatlı tatlı çıkıyordu.

«Ben bir erkeğin hafta sonu macerası olacak yaradılıştaki bir kadın değilim, Luke. Hayatındaki bir boşluğu doldurmaya çalışan bir dul olduğumu da sanma sakın. Ayrıca hiçbir erkek üzerinde arzu uyandırmak istemem. Yani erkek, arzularını kamçılayacak bir kadın olarak görmemelidir beni.»

Gözlerine bakarak:

«Anlıyorum duygularını,» dedim.

Neler düşündüğümü anlamaya çalışırken, susmayı yeğlemişti. Sonra fısıltı halinde konuşmaya başladı.

«Anlamış olduğunu sanıyorum. Böyle olmasını isterdim zaten.»

Ayaklarının ucunda yükselerek dudaklarını dudaklarımdan üzerine kapattı.

«İçeri girmeden önce beni bir kaç dakika için yalnız bırak.»

O, kamaraya girip gözden kaybolunca bir sigara yaktım. Birdenbire ellerimin titrediğini hissettim. Korktum. Neden korktuğumu bilmiyordum ama yine

bu duyguyu yenemiyordum. Etrafıma bakıp, içki arandım. Sadece bir şişe bira vardı görünürde. Şişelerden birini açtım ve bir kaç yudumda bitirdim. Gerçi biranın soğukluğu kaybolmuştu ama, yine de onu içer içmez kendimi daha iyi hissetmiştim. Sigaramı denize fırlatarak kamaraya daldım.

Elizabeth bana ait olan ranzada yatıyordu. Çarşafı boğazına çekmiş, altın sarısı saçları yastığının üzerine dökülmüştü.

«Luke, ışığı söndür. Ben biraz utangacımdır da.»

Dediğini yaptım, ışığı kapattım. Pencereden içeri süzülen rıhtımın ışığı, Elizabeth'in yüzünü aydınlatıyordu sadece. Zorlukla üzerimdekileri çıkarttım ve ranzanın yanına çömelerek onu öpmeye başladım.

Kollarını boynuma dolamış, «Luke, Luke,» diye inliyordu.

Başımı kaldırdım, yavaş yavaş üzerindeki çarşafı aşağıya kaydırdım. O da aynı anda gözlerini açarak beni seyretmeye başlamıştı. Bir anlık sessizlikten sonra ilk konuşan Elizabeth olmuştu.

«Sana göre güzel bir kadın sayılır mıyım, Luke?»

Göğüsleri iri ve dipdiriydi. İncecik bir beli, hafif bir tümsekliği olan karnı, dolgun kalçaları vardı. Baldırları etli, bacakları ise uzun bir sütun gibiydi.

Sesiyle, yine devam etmekte olan sessizliği bozmuştu.

«Senin istediğin güzellikte olmak istiyorum.»

Boynunu öpe öpe kulağına:

«Benim altın tanrıçam,» diye fısıldadım.

Kollarıyla sımsıkı sarmıştı beni.

«Luke, sarıl bana, sev beni, okşa beni.»

Ona karşı dayanılmaz bir istek belirmişti içimde. Göğüslerini öptüm. Hafif hafif inliyordu. Sıcacık vücudunu sermişti altıma. Fakat birdenbire ne olduğunu anlayamamıştım. Kalbim yerinden çıkacak gibi

atmağa başlamıştı sanki. Beynime korkunç darbeler indiriyorlardı. Bir anda hem kendini bana bırakmış olan bu kadından, hem de içkinin etkisinden kurtulmak, elimden gelse ondan uzaklaşmak istiyordum.

Kolları bir buz parçası gibi gelmişti bana.

«Hayır, hayır. Lütfen, hayır,» diye bağırdım.

Her şeyi yıkmıştım.

Bir an için sessizce arka üstü yattım. Sonra yavaş yavaş doğruldum ve sigara almak için elimi uzattım.

«Özür dilerim, Elizabeth, özür dilerim. Bunu daha önce düşünmem gerekirdi. Artık ben hiçbir işe yaramayan bir insanım. En âdi bir âşık bile olamam.»

Ranzanın kenarında oturmuş, gözlerimi yere indirmiştim. Çünkü karşımdaki kadına bakacak cesareti bulamıyordum kendimde. Onun da sesi çıkmıyordu. Az sonra elini uzattı, dudaklarımın arasından sigarayı aldı. Onu söndürürken, öbür eliyle de yüzümü kaldırdı.

«Seni bu hâle karın getirdi, değil mi Luke? O mu senden uzaklaştı?»

«Hayır, ben ondan uzaklaştım,» dedim acı acı. Sonra devam ettim:

«Söylediğim gibi iğrenç bir âşıktan başka bir şey değilim ben.»

Başımı, ılık göğsünün üzerine dayadı ve yavaş yavaş okşamaya başladı.

«Hayır, Luke, yanlış düşünüyorsun,» diye mırıldandı. Sözlerini ise şöyle bitirdi:

«Senin bütün derdin çok sevmiş olman.»

*
**

Sabahleyin gözlerimi açtığım zaman o çoktan gitmişti. Bir mektupla bir de dört yüz dolarlık fatura bekliyordu beni. Zarfı titreyen ellerimle zorlukla açabilmişim.

Sevgili Luke,

Yanından bu şekilde ayrıldığım için başışla beni. Belki gizli kaçışım hoşuna gitmeyebilir, ama o anda başka türlü hareket etmem imkânsızdı. Herkes kendi dâvasını halletmeye çalışır, kendi garip dünyası için savaşıır. Johnny öldüğü zaman ben de uzun süre kendimle mücadele etmişim. Sen ise hâlâ ruhunla savaşmaya devam etmekteisin.

Savaşından galip olarak çıkarsan, eski kişiliğine bürünebilirsen seninle uzun bir yolculuğa çıkmaya hazırım. Çünkü bu, benim en büyük arzum. Tabii sen benimle beraber olmak istersen. Duygularımı pek anlatabildiğimi sanmıyorum. Nedense böyle göz yaşı döktüğüm zamanlar pek mantıklı olamam.

Sevgilerle.

Elizabeth.

Elizabeth'in yazdıklarını unutmak için üç ay çırpınıp durdum. Ve bir sabah sarhoş vaziyette ranzamda uyandığım zaman herşeyimi kaybetmişim. Gemim, kredim, şerefim, herşeyim elimden alınmıştı. Ödeyemediğim borçlara karşılık da otuz gün beni çalıştırmışlardı.

Otuz günün sonunda ise elbiselerimi geri verdiklerinde Elizabeth'in mektubunun hâlâ ceketimin cebinde durmakta olduğunu görmüşüm. Onu elime alıp tekrar okuduktan sonra aynada kendime baktım. Uzun zamandanberi gözlerim ilk defa olarak parlıyordu. Gerçekten pırıl pırıl yanıyordu. Aynada kendimi kolayca seçebiliyordum artık.

Bir an için Elizabeth'i düşündüm. Onu görmem iyi olacaktı. Fakat bu kılıkla değil tabii. Karşısına böyle sarhoş, işsiz güçsüz vaziyette çıkmak istemişim. Böylece önce bir inşaata işçi olarak girdim. Yedi aylık bir çalışma devresinden sonra kalfa yardımcılığına yükseldim. Cebimde benim diyebileceğim altı yüz dolarım vardı.

Bir arabaya atlayıp mola vermeden Phoenix'e git-

tim. Oraya vardığımda Elizabeth'in Tucson'da olduğunu öğrendim. Patronu orada yeni bir inşaata başlamıştı. O gün öğleden sonra geç vakte doğru Tucson'daydım. Yazıhane, Speedway'deydi, yani şehrin biraz dışında. Arabayı park ettiğimde gözüme ilk çarpan, şu ilân olmuştu:

İŞÇİ ARANIYOR.

Kapıyı açıp içeri daldım. Giriş kısmında siyah saçlı bir kız oturuyordu. Beni görünce, «Buyurun, bir şey mi istediniz?» diye sordu.

«Adam aradığınızı öğrendim de. Dışarı ilân asmışsınız.»

Başıyla sözümü doğruladı:

«Evet, birine ihtiyacım var. Yalnız bu alanda hiç tecrübeniz var mı?»

«Evet.»

«Öyleyse lütfen oturun. Miss Andersen bir dakikaya kadar gelir.»

Kız ahizeyi kaldırdı ve bir şeyler fısıldadı. Daha sonra da bir kâğıt uzatarak:

«Bekleyinceye kadar şunu dolduruverin,» dedi.

Telefon çaldığı zaman elimdeki kâğıdı yeni bitirmiştim. Kız girmemi işaret etti.

Odaya girdiğim zaman Elizabeth başını bile kaldırıp yüzüme bakmamıştı. Önündeki işiyle meşguldü. Başı hâlâ eğik olduğu halde:

«Tecrübeniz var mı?» diye sordu.

«Evet, madam.»

Gözleri hâlâ masanın üzerindeydi.

«İnşaatin hangi kolunda daha fazla tecrübe sahibisiniz?»

«İnşaata ait bütün işlerden anlarım.»

«Belirli bir bölümde tecrübeniz yok demek ki?»

Belki sözlerine devam edecekti ama, başını kaldırıp da yüzümü görür görmez kelimeler boğazında düğümlendi.

Biraz zayıflamıştı, elmacık kemikleri meydana çıkmıştı.

Gözlerinin içine baka baka:

«Buraya işe girmek için gelmedim madam. Gerçek neden şu; bana bir zamanlar seninle uzun bir yolculuğa çıkarız diye söz veren birini aramak için buralara kadar geldim.»

Gözlerini ayırmadan uzun süre bana baktı. Sonra birdenbire sandalyesinden fırlayıp, masanın etrafından dolaşarak kendini kollarıma attı. Onu öpücüklerle boğarken hem ağlıyor, hem de tekrar tekrar adımları söylüyordu:

«Luke... Luke... Luke.»

O sırada ikinci bir odaya açılan kapı aralandı ve patronu, yaşlı adam görüldü. Bizi sarmaş dolaş görünce geri dönmek istedi. Fakat bir defa bakmaktan kendini alamadı. Sonra hafifçe öksürdü.

Elini cebine daldırdı, gözlüğünü çıkarttı. Tekrar tekrar bana baktı, öksürür gibi yaptı.

«Demek sizsiniz. Tam zamanında yetiştiniz. İnşallah Elizabeth sızlanmayı bırakır da işlerimiz görülür.»

Bunları söyledikten sonra odasına girip, kapıyı kapadı. Yalnız kalınca birbirimize bakıp gülüştük. Onun kahkahasını duydukça kendimi daha iyi hissediyordum. Çünkü onun, yanımda olduğundan şüphem kalmamıştı artık. Hiç, ama hiç ayrılmayacaktık. Her zaman, hatta şu anda, ben San Francisco'da, o Chicago'da, ondan ayrı bir Cumartesi gecesi geçirirken bile huzur içindeydim.

Ertesi sabah bekleme salonuna saat dokuzda indiğim zaman Harris Gordon beni bekliyordu. Birlikte kahve salonuna gittik. Pazar sabahı olduğundan bütün masalar bomboştu.

Garson kahveyi getirdiğinde börek ve sosis ısmarladım. Gordon başını sallayarak:

«Kahvaltı etmiştim. Bir şey istemem,» dedi.

Garson uzaklaşınca sordum:

«Nereye gideceğiz?»

Bir sigara aldı.

«Bir bakıma şanslı sayılırız. Çünkü bir cinayet dâvasıyla karşı karşıya değiliz.»

«Yani bu dâvanın cinayetle ilgisi yok mu?»

«Hayır,» diye cevap verdi. «California yasalarına göre cinayet işleyen bir çocuk, büyük insan gibi yargılanmaz. Tabii bu yasa on altı yaşından küçük olanlar için geçerlidir.»

«Öyleyse bir çocuğa cezasını nasıl ödetirler?»

«İşte yasanın en iyi yönü, çocuğa hiçbir ceza vermemesidir. Suç saptansa bile, Kalifornia yasaları gerek kız, gerekse erkek çocuğunu yaptığı hareketten sorumlu tutamaz. Bu dâvaya Çocuk Mahkemesinde bakılacak. Onu kurtarabilmek, ıslah edebilmek için birçok çarelere baş vurulacak. Suçsuzluğunu ispatlayacak yeterli sebepler aranılacak. Gaye, onu iyi bir yola yöneltebilmek.

Sustu. Sonra gülerek yine devam etti:

«Karşınızda bir dost gibi değil de bir avukat gibi konuştum, değil mi?»

Başımı «hayır» anlamında salladım.

«Sizi dinliyorum. Devam edin.»

O sırada garson kız kahvaltı için istediklerimi getirmişti. Gordon, o yanımdan çekilinceye kadar bekledi, tek kelime bile konuşmadı.

«Mahkeme kararına göre çocuğa hangi harf daha iyi bir terbiye verebilecek, daha iyi yetiştirebile-

cekse oraya teslim edecek. Dâvanın şekline göre çocuk ya ana veya babasının yanına, ya bir bakımevine, ya da Los Guilocos gibi bir ıslahaneye gönderilebilir. Hatta gerekirse hastaneye veya bir tımarhaneye bile lüzum görülebilir. Tabî bütün bu sonuçlar, araştırmalar tamamlandıktan sonra ortaya çıkacak. Dani'nin dâvasına göz atacak olursak her halde adlî makamlar, onu Perkins'teki Kalifornia Gençleri Merkezine gönderebilirler. Orada Dani'yi ruhî bir teste tâbi tutacaklar.»

«Ne demek istiyorsunuz? Sözlerinizden hiçbir şey anlayamadım.»

«Zaten Dani'nin bakımını üzerinize almak istemedikten sonra bu noktayla ilgilenmeniz o kadar önemli değil. Ruhî test konusunu unutabilirsiniz artık. İşin aslını araştırarak olursanız, adlî makamlar, onun bu şehirden uzaklaşmasına asla izin vermezler.»

Bir anda gözlerimiz karşılaşmıştı. Sonunda böyle bir cevap alacağımı önceden tahmin etmem gerekirdi. Ne olursa olsun Dani'yi benim himayem altına vermeyeceklerdi. Sanki bütün bu sözleri beni ilgilendirmiyormuş gibi duygusuz bir sesle:

«Dani'yi almak isteyen kim zaten. Böyle bir şeyi hiç düşünmedim,» dedim.

«Açıkça söylemem gerekirse mahkeme, Dani'yi bundan sonra Nora'ya bırakamaz. Demek ki bu durumda üç ihtimal kalıyor: Anneannesinin yanı, mahkemenin seçtiği bir bakımevi, ya da Los Guilicos Bakımevini bir kenara bırakacak olursanız, Dani'nin gideceği iki yer kalır. Anneannesinin yanında çok daha iyi bakılacağından eminim.»

«Demek gideceği iki yer var. Ya yaşlı kadına, ya da bir enstitüye.»

Başıyla sözümü doğruladı.

Böreklerimin son parçasını bitirdikten sonra kahve getirmesi için garsona işaret ettim.

«Size göre Dani'yi acaba bu iki yerden hangisine verecekler dersiniz?»

«Samimi olmamı ister misiniz?»

«Evet» anlamında başımı önüme eğdim.

«Öyleyse onu yüzde yüz Los Guilicos'a göndereceklerini söyleyebilirim.»

Kısa bir süre sesimi çıkartmadan oturdum. Dani'nin aylarca, belki de yıllarca parmaklık arasında kalacağını düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum.

«İlgililerle görüşüp, Dani'nin anneanesinin yanında kalmasını temin edemez miyiz?»

Gordon, en içten duygularla gözümün içine baktı.

Dani'ye her şeyi verebileceğimizi onlara kanıtlamak zorundayız. O enstitüden daha yararlı olabileceğimizi göstermeliyiz. Yani onunla yakından ilgilenilmeli, eğitimi üzerine eğilmeli, dinî bir terbiye verebilmeliyiz. Gerekirse iç dünyasını incelemelisiniz. Diğer bir sorun da bu gibi gençlerle ilgilenen memurlarla da teması kesmemek.»

«Dani anneannesinin yanında kaldığına göre mahkeme ile ilgisi kalmıyor ki. Neden hâlâ göz altında bulundurmak istiyorlar anlamıyorum.»

«Çünkü en önemli sorun, Dani'ye kol kanat veren kişinin güvenilir biri olmasıdır. Adlî makamlar, Dani'nin bir daha böyle sosyal problemlere sebebiyet vermeyeceğine iyice inandıktan sonra ancak onu serbest bırakabilirler. Aksi halde hep gözaltında bulundurulacaktır.»

«Peki bu durum ne kadar devam edecek?»

«Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Dani'nin adlî makamlarla ilgisi on sekiz yaşına kadar devam edecek.»

«Bir insanın bu kadar uzun süre göz hapsinde bulunması çok zor, özellikle bir çocuk için.»

Bana garip garip baktı:

«Unutmayınız ki o bir adam öldürdü.»

Avukat sözünü sakınmadan konuşmuştu. O anda kalbime bir bıçağın saplandığını hissetmiştim.

«Dani'nin dâvası sonuçlanıncaya kadar San Francisco'da kalmanız şart bence.»

«Bu imkânsız, çünkü celseler uzayabilir.»

«Albayım, bu her zaman görülebilen bir dâva değil ki. Çocuğun suçunu saptayacak bir jüri yok. Cınayet bir hâkimin ve sadece bu dâvayla ilgili olanların önünde incelenecek. Mahkemede ne polis, ne de savcı bulunacak. Ancak çocuğun yetiştirme tarzı üzerinde durulduğu zaman bu makamlara baş vurulabilir. Yasa, çocuğu gereksiz bir tutuklamadan korumak ister. Eğer on beş gün çocuk nezaret altındayken aleyhinde bir olay gelişmezse serbest bırakılır.»

«Açıkça konuşmak gerekirse hangi günden itibaren göz hapsi başlıyor?»

«Salı gününden itibaren Dani göz hapsine tutulmuş olacak. Demek ki mahkeme bir dahaki Salıya kalacak. Yani on gün daha beklemeniz gerek.»

Birden parlayıvermiştim:

«On gün ha? Karım şu günlerde her an için doğum yapabilir. Neden Salı günü kesin sonucu alacaktınız? Daha önce olmaz mı yani?»

Gordon karşımda büyük bir sabır gösteriyordu. Bana yavaş yavaş durumu açıklamaya çalıştı:

«Âdet böyledir albayım. Ancak Salıya gün veriyorlar. Çünkü yalnız o gün küçük kızların dâvalarına bakılabilir. Son karar da onun haftasında bildirilecek. Az önce de belirttiğim gibi Dani'yi göz hapsinde bulunduran memur, onun bütün davranışlarını tek tek incelemek zorunda. Bu araştırma bizim için ne kadar önemliyse mahkeme için de öyle. Çoğu zaman hâkim kararını, çocuğu göz hapsinde bulunduran ilgilinin raporuna göre verir. Eğer bu rapor kendisini tatmin etmemişse, çocuğu, daha kesin bir sonuç elde etmek üzere Perkins'teki enstitüye gönde-

rir. Burada çocuk üzerinde daha derin incelemeler yaparlar. Bize düşen görev, gerek hâkimi, gerekse Dani'ye bakan ilgiliyi, en iyi çarenin anneannesinin yanına gitmek olduğuna inandırabilmek. Anneannesinin himayesi altında çocuk normalleşecektir.»

«Benim buradaki rolüm ne olacak? Anlayamadım. Dani'nin mutlaka anneannesinin yanında kalmalıdır diye hiç kimseye söyleyemem. Daha doğrusu en iyi çözüm yolunun bu olduğuna kimseyi inandırmaya çalışamam.»

«Ben sizinle aynı fikirde değilim, Albayım. Yapabileceğiniz çok şey var. Çocuğun annesinin yanında güven ve huzura kavuşacağını söylemeniz yeter zaten.»

«Öyle mi?» diye sordum serkeş serkeş. «Demek sözümün değeri o kadar fazla. Oysa ben aynı düşüncede değilim. Eğer şu anda cebinizde yirmi beş sentiniz olmasa benim sözümle bir bira bile vermezler.»

Bana baktı.

«Alçak gönüllülük yapıyorsunuz, Albayım. Sözünüz her zaman için değerlidir. Vatandaşlarımız ülkemiz için yaptıklarınızı asla unutamaz.»

«Bir kahramanı olduğundan başka göstermeye çalışıyorsunuz.»

«Asla. Her bakımdan üstünsünüz. Zaten bu durumunuzdan da epey yararlandık.»

«Ne demek istediniz?»

Gordon, garson kıza sabah gazetelerini getirmesi için işaret etti. Gazeteler masanın üzerine yayılınca, Gordon ön sayfadaki resim ile yazıyı gösterdi bana.

Hapishanenin koridorunda çekilmiş. Dani ile benim resmimdi. Dani'nin belinden sarılmıştım. Başlık şöyleydi:

**SAVAŞ KAHRAMANI KIZINI KORUMAYA
GELDİ.**

«Size karşı duyulan saygı, yazıda bile kendini belli ediyor. Siz aynı fikirde değil misiniz? Gazeteciler daha ilk ânından itibaren lehinizde. Sinirlerinizi kontrol edemeyip gazetecilerle ileri geri konuştuğunuzdan bile bahsetmemişler. Eğer aynı şeyi bir başkası yapacak olsaydı, ona işkence ederlerdi. Fakat size asla.»

Sorguya çekercesine ona baktım. Gordon ise sözlerine devam ediyordu:

«Kızınızın kaderiyle ilgilenen kimseler de niha yet insan. Hâkim de günlük gazeteleri izlediğine göre ister istemez yazılanların etkisinden kurtulamayacak.»

Gordon sandalyesine yaslandı.

«Eğer burada daha fazla kalmanızı önleyen malî durumunuz ise, Mrs. Hayden bunun çözüm yolunu düşündü. Size yardım edecek.»

«Burada kalmamın malî durumumla ilgisi yok. Daha önce de belirttiğim gibi, karım akşama sabaha doğum yapacak.»

Gordon sözlerine şunları eklemeyi unutmamıştı:

«Halkın düşüncesi bir anda değişir. Daha başlangıçta herkes size ve kızınıza sevgi duydu. Eğer kızınız hakkında bir karar verilmeden gidecek olursanız, diyecekler ki kızının ıslah olmayacağını anlayınca, onu kurtarmaya yanaşmadı.»

Avukata ters ters baktım. Zekî olduğunu bir ke re daha göstermişti. Beni öylesine kısıvrak yakalamıştı ki, onun sözüne uysam da kötüydü uymasam da...

«Şunu hiç aklınızdan çıkartmayın. Dani hakkında verilecek karar size bağlı. Ya ömrünün dört yılını geçireceği bir ıslahhaneye kapatılacak, ya da annesinin yanına gönderilecek.»

Artık sabrım tükenmişti:

«Ne güzel! Bir anda bütün sorumluluğu, benim üzerime yükleyiverdiniz. Neden daha önce mahkeme

Dani'yi, Nora'ya bırakmıştı acaba? Onun nasıl bir kadın olduğunu pekâlâ biliyorlardı. Adalet nerede? Sorarım size? Bu delikanlı Nora'nın evinde kalırken, yaşlı kadın nerelerdeydi? Olup bitenlerden yüzde yüz haberi vardı. Yoksa birdenbire gözlerini kaybedip, etrafını göremeyecek hale mi gelmişti? Neden cinayet işlenmeden çok önce, Dani'yi Nora'nın yanından uzaklaştırmağa teşebbüs etmedi? Ben de burada olmadığımı göre. Zaten burada olsam da bir şey ifade etmezdi ya. Üstelik kızıma, on adım bile yaklaşmama izin verilmiyordu. Hatta, onun babası olmadığım bile iddia edilmişti. Ve şimdi de siz karşıma geçip, bütün sorumlulukları bana yüklemeye çalışıyorsunuz.»

Gordon sesini çıkarmadan beni dinliyordu. Her şeyi anlamıştı. Gözlerindeki anlam bunu belli ediyordu. Az sonra yumuşak bir sesle konuşmaya başladı:

«Sözlerinizin doğruluğunu kabul ediyorum, Albayım. Yine de şu andaki durumları hiçbir şey değiştiremez. Karşılaştığımız bir gerçek var ortada. Acı bir olay. Bu nedenle geçmişteki acı hikâyeleri bir kenara bırakalım. Acele karar vermeyiniz. Hiç olmazsa Salı gününe kadar bekleyiniz.»

Ayağa kalktı.

«Belki yarın adlî tıp raporu okunurken bir karara varabilirsiniz.»

«Adlî tıp raporu mu? Dani de orada bulunacak mı?»

Gordon başını salladı.

«Hayır. Sadece Dani'nin ifadesi okunacak. Nora da olayı anlatacak.»

«Peki bütün bunlar neyi kanıtlayacak?»

Omuzlarını silkerek:

«Hiçbir şeyi. Belki de bilmediğimiz bir gerçeğe ışık tutacak. O zaman burada kalmanızın neden gerekli olduğunu siz de anlayacaksınız,» dedi.

O, lokantadan çıkarken ben bir fincan kahve daha ısmarlıyordum. O anda yaşlı kadının davetine gitmek kadar mânâsız bir hareket olamazdı. Dani'yi ise her an ziyaret edebilirdim.

4

Çocuk hapishanesinin bulunduğu yere geldiğimde park yerinde Nora'nın arabasının durmakta olduğunu görmüştüm. Arabadan çıkıp, giriş kapısına doğru yürürken Charles bana seslendi:

«Albayım.»

Arkamı döndüm.

«Merhaba Charles,» dedim.

«Bana bir yardımda bulunabilir misiniz? Miss Hayden, Miss Dani'ye verilmek üzere bir kaç paket gönderdi.»

«Miss Hayden nerede?»

Charles'in gözlerini benden kaçırdığını farketmiştim.

«Kendisi pek iyi değil bugün. Dr. Bonner yatmasını, dinlenmesini söyledi. Sinirleri çok bozuk da.»

«Tahmin ederim,» dedim soğuk bir sesle. «Peki, paketleri Dani'ye veririm.»

«Teşekkür ederim, Albayım,» dedikten sonra Charles geri döndü ve arabanın kapısını açtı. Küçük bir bavulla iki paket çıkarttı. Bunlardan biri şeker kutusunu andırıyordu.

«Getirdiklerini kabul etmediler mi?» diye sordum.

«Hayır, hayır Albayım. Sizin geleceğinizi söylediler. Ben de bunları elinizle Dani'ye teslim etmenizin daha iyi olacağını düşünmüştüm de.»

Binaya doğru yürümeye başladığım sırada Charles de yanıma koşup gelivermişti.

«Çıkıncaya kadar sizi beklememe izin verir misiniz, efendim? Miss Dani'nin nasıl olduğunu merak ediyorum da.»

«Tabî Charles, bekleyebilirsin. Dışarı çıktığımda seni ararım.»

«Teşekkür ederim. Sizi arabada bekleyeceğim.»

Döndü ve ben içeri girerken o da arabaya dalıp gözden kayboldu. Müracaat masasında yine gri saçlı, yaşlı kadın oturuyordu. Beni görür görmez gülümsedi.

«Kartınızı hazırladım, Albayım.»

«Teşekkürler.»

Kadın bavula ve paketlere şöyle bir göz attıktan sonra:

«Acaba bakabilir miyiz? Buranın yasasıdır. Kusura bakmayın,» dedi.

Ne demek istediğini başlangıçta anlayamamıştım. Fakat sonra öğrendim. Gerçi burası tam bir hapishane değildi ama aynı koşullar burada da uygulanıyordu.

İlk önce bavulu açtı. Üst kısmına birkaç blûz ve etek yerleştirilmişti. Onları tek tek masanın üzerine koydu. Alt sırada iki süveter, bir kaç çift çorap, iç çamaşırları, iki çift ayakkabı ve düzgünce katlanmış mendiller vardı. Kadın, bavulun yan kısımlarını elleriyle yokladı. Her şeyi yine yerli yerine koyarken bana gülümsemeyi de unutmamıştı. Sıra iki pakete gelmişti. Tahminimde yanılmamıştım. Onlardan biri şeker kutusuydu. Diğerinde ise genç kızların okuyabileceği bir çok kitap vardı.

Memur özür dilemek istercesine yüzüme bakıyordu.

«Her şey yolunda. Öyle kimselerle karşılaşıyorsunuz ki hiç ümit etmediğiniz şeyler saklıyorlar.»

«Anlıyorum,» dedim kadına kısaca.

Bana bir kâğıt uzattı ve aynı anda bir kapıyı gösterdi:

«Koridorun sonuna kadar yürüyün. Sonra bir merdiven çıkıp duvardaki işaretleri izleyin. Kilitli bir kapı göreceksiniz. Orada görevli olan yaşlı bayana, elinizdeki kâğıdı gösterin. O, sizi kızınıza götürür.»

«Teşekkürler.»

Koridorlar insana bir hastahane havası veriyordu. Duvarlar da tıpkı hastahanelerdeki gibi yeşil renkteydi. Bir merdiven çıktıktan sonra az öncekinin aynısı olan diğer bir koridorda buldum kendimi. Duvardaki levhada şöyle yazmaktaydı: KIZLAR BÖLÜMÜNE GİDER.

Bu yazıyı duvarları telle sarılmış bir bölüme gelinceye kadar yürüdüm. Tam orada çelikten yapılmış yine kalın tellerle kaplanmış bir kapı vardı.

Onu açmağa çalıştım fakat kilitliydi. Sarsmaya başladım. Koca kapıdan çıkan ses, ıssız koridorda yankı yapmıştı.

Tam o sırada bir kapı açıldı ve iri Zenci bir kadın görüldü. Acele geldiği belliydi; çünkü beyaz üniformasının düğmelerini henüz iliklemeye çalışıyordu.

«Kusura bakmayın, biraz geç kaldım!» diye benden özür diledi.

Kâğıdı gösterdim.

Çabuk çabuk okudu ve başıyla «tamam» demek istercesine işaret etti. Beyaz üniformasının cebinden bir anahtar çıkarttı, kilitte döndürdü. İçeri adımımı atar atmaz yine kapıyı kilitledi.

Kocaman bir bekleme odasına gelinceye kadar koridorda epey yürümüştük. Oraya buraya serpiştirilmiş bir kaç sandalye, tellerle kapatılmış pencerelerin bir köşesinde bir masa göze çarpıyordu.

Birkaç kız masanın başına toplanmış, küçük bir radyodan yayınları dinliyorlardı. İki kız ortada dönüyor, dans figürleri yapıyordu. Kızlardan biri zenciydi. Radyoda çalan müzik ise hareketli bir parçaydı.

Kızlar, içeri adımımı atar atmaz bana bakmışlardı. Fakat onları ziyarete gelmediğimi anlayınca yüzlerindeki o garip ilgisizlik bir anda kaybolmuştu.

Yaşlı kadın sordu:

«Dani Carey hangi odada?»

Kızlar, ilgili memura boş boş bakarak:

«Yeni gelen, değil mi?» dediler.

O sırada söze Zenci kız karıştı:

«Evet, evet yeni kızı soruyorsunuz. On iki numaralı odada.»

«Neden sizinle beraber değil. Onu çağırmadınız mı yoksa?»

«Çağırmasına çağırdık ama, gelmek istemedi, Miss Matson. Odasında kalmayı daha uygun görmüş olacak. İsteddiğiniz bahse girerim ki utangaçlığından gelmedi.»

İlgili memur başını önüne eğdi. Beraberce odayı terketti. Başka bir koridora saptık. Bir kaç adım aralıkla sıralanmıştı odalar. Kadın kapılardan birinin önünde durdu, sonra hafifçe kapıya vurdu.

«Dani ziyaretçin var.»

Dani içerden «peki» diye seslendi.

Kadın tekrar bana dönerek:

«Ziyaret saatinin bittiğini yine, ben size bildiririm,» dedi.

Koridordan dönerken kadına teşekkür ettim.

O sırada Dani dışarı fırlayıp boynuma «Babacığım» diye atıldı.

«Merhaba, yavrucuğum,» dedikten sonra hem paketleri uzattım, hem de yanağından öptüm.

Kapı ardına kadar açıldı ve Dani'nin odasını rahat rahat görebiliyordum. Küçük ve dardı. Karşılıklı iki yatak görölüyordu. İki yatağın arasındaki duvarın en yüksek kısmında küçük bir pencere vardı. Yataklardan birinde genç bir bayan oturuyordu. Ben içeri girer girmez ayağa kalktı.

«Miss Spicer, babacığım. Miss Spicer, babam!» diye bizi birbirimize tanıştırdı Dani.

Genç kız elini uzattı. Elimi sıkıca ve samimî bir şekilde tutmuştu:

«Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Albay Carey. Adım Marian Spicer. Kızınızla ben ilgileniyorum.»

Kadına dik dik baktım. «Suçluyu göz hapsinde tutan memur» adını verebileceğimiz bir insan, bence haşın yüzlü biri olmalıydı. Hep böyle düşünmüş, böyle hayal etmişim. Oysa bu görevi üzerine alan orta boylu, yirmi sekiz yaşından fazla olmayan, kahverengi gözlü, zekî bakışlı, kâhküllü bir bayandı. Herhalde beklemediğim tipte biriyle karşılaştığım için duyduğum şaşkınlığı gizliyememişim ki genç bayan daha fazla sırtıtmıştı. Fakat bu hali kısa sürdü:

«Nasılsınız Miss Spicer.»

Demek benim gibi birçok kimseler, onun sevimliliği, gençliği karşısında şaşkınlık belirtileri göstermişlerdi ki, o artık bu hareketleri kanıksadığından alıdışı etmemesini öğrenmişti. Benimle ilgileneceği yerde paketleri açıp bakmağı daha uygun görmüş-tü.

«Bak Dani, baban sana ne güzel şeyler getirmiş. Nasıl beğendin mi?»

Dani bir şeyler öğrenmek istercesine yüzüme bakınca, gerçeği söylemek zorunda kaldım. Çünkü bavulu çoktan tanımıştı.

«Dani, bunları annen sana gönderdi.»

Dani'nin gözlerine bir gölge düşmüştü sanki.

«Annem gelmiyor mu ki?»

«Hayır, kendini pek iyi hissetmiyormuş da...»

Gözleri uzaklara dalmış, buğulanmıştı. Şimdiye kadar onun böyle garipleştiğini, gözlerinin böylesine gölgelendiğini hiç görmemişim.

«Zaten onun gelmeyeceğini biliyordum, babacığım.»

«Dr. Bonner yataktan çıkmamasını tenbih etmiş. Mutlaka o buraya gelmeği çok istemiştir ama...»

Dani sözümü tamamlatmağa vakit bırakmadan:

«Sen nasılsın, babacığım? Onu gördün mü?» diye sordu.

Cevap vermedim.

«Herhalde Charles'le, sana paketleri göndermiş olacak. Öyle değil mi baba?»

Kızımın sözünü onaylamamı ister gibi bir hâli vardı. Bundan cesaret alarak başımı önüme eğdim.

Birdenbire sert bir hareketle başını çevirdi. Sinirlenmişti.

Miss Spicer ise sâkin sâkin:

«Dani, babanla seni başbaşa bırakıyorum. Öğleden sonra dönerim,» dedi.

Dani yatağın öbür ucuna geçti, oturdu. Yüzünü başka tarafa çevirmişti. Tekrar odanın içine şöyle bir göz attım. Daracık bir yerdi burası; iki yataktan başka bir sandalye ve bir de her yatağın başında bir komidin vardı. Duvarlar bir zamanlar yeşile boyanmış, daha sonra da krem rengine çevrilmişti ama yine de eski rengi, altından sıırıyordu. Duvarların üzeri görülmeyecek haldeydi. Bir çok şeyler karalanmıştı üzerine. Daha yakından bakınca bunların, erkek adları ve randevu günleri olduklarını anladım. Orada burada da telefon numaralarına rastlamak mümkündü. Böyle ahlâksız yazılar ,ancak mağazalardaki müşterilere ait dinlenme salonlarının duvarlarına karalanabilirdi. Bakışlarımı Dani'ye çevirdim.

Dün sabah buraya getirip bıraktığımız o olgunlaşmış genç bayan pozundaki insan, kısa bir süre içinde kaybolmuştu. Onun yerine yatağın üzerine küçük bir kız oturuyordu. Yüzündeki bütün makyaj, uçuk bir rujdan ibaretti. Saçlarına gelince; bir gün önceki kabarık saç yerine at kuyruğu yapmış ve onu bir lâstikle arkadan tutturmuştu. Etek - blüz içinde-

ki haliyle on dört yaşından bile küçük gösteriyordu. Sigara çıkarttım.

«Bir sigara da bana verir misin?»

Şaşırmıştım. Ona aptal aptal bakarak:

«Sigara içtiğinden haberim yoktu,» dedim.

Sabırsızlık içinde konuşmağa başlamıştı.

«Bilmediğin daha çok şeyler var senin.»

Ona sigarayı uzattım, çakmağı yaktım. Tıpkı bir tiryaki gibi içiyordu. Rahat rahat dumanı içine çekiyor, sonra da burun deliklerinden çıkartabiliyordu.

«Annen sigara içtiğini biliyor mu?» diye sordum.

Bana meydan okurmuş gibi bakarak, başıyla annesinin bu alışkanlığından haberi olduğunu belirtti.

«Hiç de doğru bir hareket değil bu. Henüz çok gençsin...»

Sözümü bir anda kesivermişti.

«Şimdi karşımda merhametli baba pozları takınma. Çünkü artık herşey için çok geç.»

Bir bakıma haklıydı. Yıllarca onu aramamıştım, ne yaptığını, nasıl olduğunu soramamıştım. Konumuzu değiştirmeye çalışarak başka şeylerden söz açtım.

«Annenin gönderdiklerine bakmayacak mısınız?»

Cevabı oldukça sert olmuştu.

«Annemin bana ne gönderdiğini biliyorum. Şeker, kitap ve giyecek bir kaç şey. Yanımdan uzaklaşlığım zamanlar bana hep aynı şeyleri gönderirdi. Her yaz kampa gidiyorum.»

Birdenbire gözleri yaşlarla dolmuştu.

«Herhalde bu kez başka bir kampa gittiğimi sanıyor. Doğru her zaman bana bir şeyler göndermiştir. Fakat bir gün bile beni ziyaret etmeğe gelmemiştir. Hatta Anneler Gününde bile.»

Onun yanına gitmek, onu kucaklamak, onun acılarını dindirmek istemiştım ama sanki o anda elle-

rim bağlanmış, ayaklarım tutulmuş hareket edeme-miştim. Birkaç dakika gözyaşı döktükten sonra tat-lı, yumuşak bir sesle sormuştu:

«Babacığım, neden sen de beni bir kere olsun görmeğe gelmedin? Senin için bir değerim yok muy-du ki?»

5

Ertesi sabah küçük, kalabalık mahkeme salonu-na girdiğim zaman adli tıp raporuna göre karar ve-recek olan jüri, çoktan yerini almıştı. Sadece tanık sandalyesi henüz boştu. Harris Gordon, salonun en arkasında durduğumu görünce ayağa kalktı ve el sal-ladı. Yanına yaklaştığımda Nora'nın yanına otu-rmam için işaret etti. Daha birçok boş yer vardı ama gazetecilerin bakışlarının üzerimde dolaştığını hisse-dince ister istemez Nora'nın yanını seçtim.

Nora «Charles dün seni gördüğünü söyledi bana. Dani nasıl?» diye fısıldadı.

Nora'nın yüzü solmuş, sararmıştı. Çok hafif bir makyaj yapmıştı ve en basit kıyafetlerinden birini geçirmişti sırtına.

«Ziyaretine gitmeyişin onu hayal kırıklığına uğ-rattı.»

«Ben de çok üzüldüm. Dani'yi görmek istedim ama doktor evden dışarı çıkmamamı tenbih etmiş-ti.»

«Hasta olduğunu duydum. Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?»

Başını önüne eğerek «Biraz daha iyi» diye cevap verdi.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Dudaklarımda eski bir anının buruk bir tadını duymuştum. Nora'da

hiçbir değişiklik olmamıştı. Yani bütün olup bitenler onun ruhu üzerinde en ufak bir yıkıntıya sebebiyet vermemişti. Hattâ şu anda bile. O resmi ve kısa konuşmaları, ufak tefek yalanları hâlâ devam ediyordu. Dün onun benim kadar hasta olmasına imkân yoktu.

Şüpheli ölüm olaylarını gözden geçiren mahalli idare memuru, kürsünün üzerine küçük tokmağı ile vurdu. Birinci tanık çağırılınca odaya bir sessizlik çöktü. Bu, tecrübeli morg doktoruydu. Tanık cesedi muayene ettikten sonra hazırladığı raporu, işinin ehli olduğunu belli edercesine okudu. Anthony Riccio, büyük orta damarın derin kesilmesi sonucunda ölmüştü. Raporun biraz aşağısında da maktulün yaralandıktan onbeş dakika sonra son nefesini verdiğini belirtiyordu. Zaten böyle ağır yaralama olaylarında ölüm süresi daha fazla olamazdı.

İkinci tanık yine bir doktordu. O da diğeri gibi yıllarca bu davalarla yoğrulmuş biriydi. Karakoldan çağırıldığı zaman hemen olay yerine gitmiş, Ricco'yu ölü bulmuştu. Ölüm raporunu hazırlayabilmek için de ceset üzerinde gereken muayeneyi yaparak cesedi morga sevketmişti.

Bu soruşturma da bittikten sonra mübaşir diğer tanığı çağırarak.

«Dr. Alais Borner.»

Dr. Alais Borner'i görmeyeli bir hayli olmuştu. Fakat yıllar onu yıpratmamıştı. Yaşı epeyi ilerlemişti ama yakışıklılığından hiç bir şey kaybetmemişti. Ölçülü davranışları ile San Francisco'da iyi bir mevki elde etmişti.

Doktor yemin ettikten sonra yerine oturdu.

Bu cinayet olayını inceleyen yönetim idare memuru:

«Jüriye Cuma akşamı olanları eksiksiz olarak anlatınız,» dedi.

Dr. Borner jüri heyetine döndü ve tatlı sesi, du-

varları soluk renkli mahkeme salonunda yankılar yapmaya başladı.

«Telefon çaldığında saat sekizi biraz geçmişti. Tam o sırada ben de muayahanemden çıkmak üzereydim. Miss Hayden'in uşağı Charles bana evde bir kaza olduğunu ve hemen gelmem gerektiğini haber veriyordu.»

«Muayenehanem Miss Hayden'in evinden bir sokak ötede olduğundan telefon konuşmasından beş dakika sonra olay yerine gelmiştim. Beni hemen Mr. Riccio'nun cesedinin bulunduğu Miss Hayden'in stüdyosuna götürdüler. Maktulün başı Miss Hayden'in kucağındaydı. Kadının elinde kana bulanmış bir havlu vardı. Bunu erkeğin böğrüne dayamıştı.

«Miss Hayden'e ne olduğunu sorduğum zaman bana Mr. Riccio'nun bıçaklandığını söyledi. Yaralının üzerine eğildim, havluyu kaldırdım. Kocaman, feci bir yara gözüme ilişti, Mr. Riccio korkunç derecede kan kaybediyordu. Havluyu yeniden yaranın üzerine kapattım, Mr. Riccio'nun nabzını tuttum. Nabızı hem çok düzensiz hem de duyulamayacak kadar hafif atıyordu. Onun korkunç bir ıstırap içinde olduğunu anlamıştım. İstiraplarını az da olsa hafifletebilmek için morfin yapmak istedim. Çantamı açtım, iğneyi çıkartıp, koluna batırmak üzereydim ki artık nefes almadığını farkettim.»

Doktor bir an hâkime baktı, o da düşünceli düşünceli doktoru süzmüştü, sonra bakışlarını zabıt kâtibinin yanında oturan adama çevirdi.

«Mr. Corter, sormak istediğiniz bir şey var mı?»

Adam ayağa kalkınca Gordon kulağıma eğilerek:

«Corter Savcılıktandır,» dedi.

«Dr. Borner, yaralı, muayeneniz sırasında henüz son nefesini vermeden önce bir şeyler söyledi mi? Ya da bize yarayacak bir ipucu verdi mi?»

«Evet, söyledi.»

«Ne dedi?»

«İki kez aynı cümleyi tekrarladı. «Beni o bıçakladı.»

«Dr. Bonner, Mr. Riccio «O» demekle kimi kastetmişti biliyor musunuz?»

Doktor sert ve duygusuz bir sesle:

«O an için hiçbir şey anlamamıştım,» diye cevap verdi.

Gordon'a gözümün ucuyla baktığımda, onun üzerinde bu ifade şeklinden memnun olmuş bir hâl sezmiştim. Artık hiç şüphem kalmamıştı. Doktoru, mahkemeye girmeden önce görmüş, onunla gerekli şekilde konuşmuştu.

«Odaya girdiğim zaman, yaralıdan ve Miss Hayden'den başka kimse var mıydı?»

«Miss Hayden'in kızı da oradaydı.»

«Siz yaralıyı muayene ettiğiniz müddetçe yanınızda mı kaldı?»

«Evet.»

«Teşekkürler Dr. Donner.»

Savcılıktan gönderilen memurun görevi bittiğinden yerine dönüp oturdu. Şüpheli ölüm olaylarını inceleyen mahalli idare memuru da doktora teşekkür edip, soruşturmasının sona erdiğini haber verdi. Mübaşir bu sefer de, «Müfettiş Gerald Myner,» diye bağırdı.

Bizim tarafımızdaki sıraların en arkasından sağlam yapılı, sade kıyafetli, kısa saçlı genç bir adam ayağa kalktı. Öne doğru yürüdü, yemin etti ve tanık sandalyesine oturdu.

«Lütfen jüriye adınızı ve işinizi söyleyiniz.»

«Müfettiş Gerald Myner. San Francisco Cinayet Bürosunda görevliyim.»

«Şimdi lütfen bize Mr. Riccio'nun ölümü hakkında ne biliyorsanız anlatın.»

Müfettiş cebinden küçük bir defter çıkarttı, içini karıştırdı ve sonra bildiklerini sıralamağa başladı.

«Cinayeti öğleden sonra 8.25 de polis arabasının radyosundan öğrendik. Cinayet masası bize haber veriyordu. Miss Hayden'in evine geldiğimizde saat 8.37 idi. Bizden önce iki polis arabası daha gelmiş, kapıda duruyordu. Mrs. Hayden'in stüdyosunda bir erkeğin öldürüldüğünü, sokak kapısında bekleyen bir polisten öğrendim ve dosdoğru stüdyoya daldım.»

«Maktûl yerde yatıyordu. Odanın içinde Miss Hayden, kızı Dani Carey, Dr. Bonner ve evin uşağı Charles Fletcher vardı. Polislerin bildirdiğine göre benden bir kaç dakika önce gelen avukat Mr. Harris Gordon da oradaydı. İlk işim olay hakkında soruşturmağa başlamak oldu.»

Müfettiş bir iki defa öksürdü, mahkeme salonunun içine baktı ve sonra kaldığı yerden devam etti.

«Yaptığım soruşturma sonucunda şunu öğrendim ki, maktûl yaralandığı zaman odada Miss Hayden'le kızından başkası yokmuş. Gerek Miss Hayden'in gerekse kızının verdiği ifadelere göre Miss Hayden'le maktûl kavga ederlerken aralarına kızı girmiş ve elindeki çelik kalemi erkeğin karnına saplamış. Cinayete sebep olan alet de cesedin yanında yerdeydi. Parmak izleri için vakit kaybetmeden onu lâboratuara gönderdim.»

Soruşturmayı idare eden memur:

«Sözünüzü kestiğim için özür dilerim Müfettiş Myner. Lütfen bizi alet üzerinde yapılan etüdden de haberdar edebilir misiniz?» diye sordu.

Müfettiş başını öne eğerek cevap verdi.

«Elbette. Laboratuardan aldığım rapora göre çelik kalemin üzerinde görülen kan O gurubundandır. Yani maktûlün kan grubu. Ayrıca aletin üzerinde üç kişinin parmak izi saptanmış. Fakat bunları ayırmak kolay olmuş. Miss Hayden'in, kızının ve maktûlün parmak izleri. Bu da şunu gösteriyor ki, her üçü de bu aleti ellemişler.»

«Teşekkürler Müfettiş. Lütfen az önce anlattıklarınıza devam edin.»

«Evet, soruşturmayı bitirdikten sonra Danielle Carey'i karakola götürdüm. Az önce de söylediğim gibi orada bulunan avukat Mr. Gordon da bizimle gelmişti. Karakolda Miss Carey ifade verdi. Daha sonra yazılı ifadesini, avukatının huzurunda imzaladı. Ve böylece kanunî maddelere uyarak Miss Dani'yi Woodside Caddesindeki Çocuk Hapishanesine götürüp, onu göz hapsinde tutacak olan ilgiliye teslim ettim. Mr. Gordon oraya da gelmişti.»

«Miss Carey'in vermiş olduğu ifadenin bir kopyası var mı yanınızda?»

«Evet, efendim.»

Şüpheli olayları inceleyen yörenin idare memuru jüriye döndü ve,

«Californiya Eyaletinin yasalarına göre reşit olmamış erkek veya kız, bir cinayetten ötürü hayatı tehlikede olsa bile yine mahkemeye çıkamaz. Davası ancak Çocuk Mahkemesinde görülebilir. Bize verilen izin şu: Ancak Miss Carey'in karakolda verdiği ifadeyi okuyabileceğiz.

Polis dönüp baktı ve, «Müfettiş Myner, lütfen karakolda verilen ifadeyi okur musunuz?» dedi.

Müfettiş Myner iç cebinden katlı bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı elinde düzelttikten sonra duygusuz, anlamsız bir sesle okumaya koyuldu.

Bu, reşit olmamış Miss Danielle Nora Carey'in ifadesidir:

Adım Danielle Nora Carey. Annem Nora Hayden ile birlikte San Francisco'da oturuyorum. Odamda ara imtihanlarına çalışırken aşağıdan, annemin stüdyosundan bir takım gürültüler gelmeğe başlamıştı. Annemle Rick sabahtan beri kavga ediyorlardı. Onlar kavgaya başlar başlamaz, kendimi yukarı, odama atardım. Çünkü onların bu bağırışmaları, beni çılgına çeviriyordu, ruhumu kabartıyordu. Fakat bu günkü kavga, her defakinden daha başkaydı. Durum

gittikçe de kötüleşiyordu. Bütün korkum annemdi. Rick'in ona bir kötülük yapmasını istemiyordum. Bundan önce yine böyle kavga ettikleri bir gündü. Rick sinirlerine hâkim olamamış, annemin suratına bir tokat indirmişti. Annem ise gözü mosmor kesildiğinden üç gün dışarı çıkamamıştı. Kimsenin kendini bu durumda görmesini istemiyordu. Sesleri yükseldikçe yükseliyordu. Sonra bir ara annemin çığlık attığını, Rick'in ise, «Seni öldüreceğim,» diye haykırdığını duydum. Odadan fırlayarak aşağıya, stüdyoya koştum. Stüdyonun kapısını açtığım zaman gördüğüm manzara şöyleydi: Rick, annemi kolundan yakalamış, tartaklıyor, bir masanın üzerine doğru itmeğe çalışıyordu. Kapının yanındaki masanın üstünde duran çelik kalemi kaptığım gibi onlara koştum. Rick'e annemi bırakması için bağırdım. Rick, annemin kolunu bıraktı ve bana döndü. Bir adım atarak odadan hemen çıkıp gitmemi söyledi. Elimdeki çelik kalemi unutmuşum. Birden karnına yumruk indirdim.

Bir saniye öyle durdu sonra ellerini karnının üzerine koyarak «Tanrım, Dani neden, neden böyle aptalca bir şey yaptın?» dedi. O zaman gözlerimi karnına doğru kaydırdım. Elleriyle çelik kalemi çıkartmağa çalışıyordu. Aletin etrafı kana bulanmıştı. «Böyle bir şey yapmak istememiştim» diye haykırarak anneme koştum. Annem ise beni bir kenara itip, Rick'in yanına gitti. Rick çelik kalemi çekip çıkarttı ve annemin ellerine bırakıverdi. Sanki kan Rick'in içinden fışkırıyordu. Annem, elindeki çelik kalemi yere attı. Rick anneme doğru bir adım attı ve hemen olduğu yere yığılıverdi. Artık seyredecek gücüm kalmamıştı. Ellerimle yüzümü kapattım, avazım çıktığı kadar bağırmağa başladım.

İçeri Charles ve Violet girdiler. Ancak Violet'in suratında patlayan tokatıyla kendime gelip, haykırmayı kestim. Daha sonra Dr. Bonner gelerek bana Rick'in öldüğünü haber verdi. Hiçbir zaman böyle bir şey yapmak istememiştim.

Kendi isteğimle, hiç kimsenin etkisi altında kalmıyarak verdiğim bu ifadeyi okudum. Burada yazıların gerçeğin kendisi olduğunu bir kere daha kabul ediyorum. Herşeyi olduğu gibi anlattım.

Polis başını kaldırdı, jüriye baktı. Yine aynı duygusuz, aynı anlamsız sesle:

«Tabiî imza Danielle Nora Carey.»

Şüpheli olayları inceleyen yörenin idare memuru, yine savcılıktan gelen memura döndü ve sordu:

«Mr. Carter, sizin sormak istediğiniz bir şey var mı?»

Carter başını salladı.

«Teşekkür ederim, Müfettiş. Yerinize geçebilirsiniz.»

Polis yürürken mübaşir:

«Nora Hayden.» diye seslendi.

Nora ayağa kalkınca ben de yerimde doğrulmuştum. Önümden geçerek ortaya çıktı. Yüzü hem sapsarıydı hem de üzüntülü. Sanki dudakları birbirine kenetlenmişti. İlk kez annesine benzemişti. Az sonra başı dimdik olduğu halde tanık yerine doğru yürümeye başladı.

Yemin etti ve tanık sandalyesine oturdu. Harris Gordon da savcılıktan gelen memurun yanındaki yerini almıştı.

Şüpheli olayları inceleyen mahalli idare memurunun sesi son derece sevimli çıkıyordu. Hayden adının şehirdeki ünü, burada bile kendini belli ediyordu.

«Lütfen Miss Hayden, jüriye olay hakkında bildiklerinizi anlatır mısınız?»

Gerçi çok alçak sesle konuşuyordu ama yine de söylediklerini takip etmem mümkün oluyordu. Herhalde jüri heyeti ile salonun ön sıralarında olanlar daha rahat duyuyorlardı. Arkadakiler ise söylediklerin-

den bir şeyler anlayabilmek için hayli gayret sarfediyorlardı.

«Mr. Riccio ile kavga ediyorduk. Uzun yıllardan beri işlerimi o yönetiyordu. Fakat son zamanlarda çalışma şeklini doyurucu bulamadığımdan, işine son vermeyi düşünmüştüm. O ise önerimi kabul etmiyor, işine devam etmeği istiyordu. O gece kendimi işime kaptırmış, çalışıyordum. Birden içeri girdi. Onu karşımda görünce kızdım ve beni yalnız bırakmasını söyledim. O yanımda durdukça çalışamıyordum, aklımı başıma toplıyamıyordum. O ise yanımda durmakta direniyordu. Aylar günlerdir üzerinde uğraştığım heykeli tahrip etmeğe çalışıyordu.

Ona git dediğim anda, omuzlarımdan yakaladı. Sonra beni şiddetle sarsmaya başladı. Bir yandan da kendisinin böyle sudan sebeplerle uzaklaştırılamıyacağını söylüyordu. Onu itmeğe çalıştım. Fakat kolumu kısıvrak yakaladı, arkaya doğru kıvrırdı. Bu ıstıraba dayanamıyarak, masanın üzerine yuvarlanacaktım. İşte o anda kapı açıldı. Dani koşa koşa içeri girdi, ona bağırdı. Mr. Riccio da Dani'ye döndü ve sert bir dille odadan çıkıp gitmesini söyledi.»

«Dani'nin ona vurduğunu gördüm. Öylesine şaşırmış, öylesine aptallaşmıştım ki.. Şimdiye kadar Dani'nin hiç kimseye vurduğunu görmemiştim.. Son derece serinkanlı, iyi kalpli, iradesine hâkim, sakin huylu bir kızdı çünkü. Evin içinde sesini bile duyamazdınız. Varlığından haberdar olmak için, onu evde dolaşırken görmeniz gerekirdi ancak.

«Sonra Riccio bana döndü. İşte o zaman karından kanların fışkırmakta olduğunu gördüm. Dani, onun yanından koşarak bana doğru geldi. Bir yandan da «Böyle bir şey yapmak istememiştim,» diye bağıırıyordu. Ona Mr. Riccio'ya yardım edinceye kadar bir kenarda beklemesini söyledim. Mr. Riccio'nun elindeki çelik kalemi görünceye kadar ne olduğunu anlayamamıştım. O çelik kalemi bana verdi —

sonra — sonra benim ellerim kana bulandı. Aleti elimden attım. Mr. Riccio da yere yıkılır gibi oldu. Onu tutmağa çalıştım ama mümkün olmadı. Çünkü o çoktan yere yıkılıvermişti.

Nora gözyaşlarını tutamamıştı. Kendine gelmeğe çalıştı, konuşmak için dudaklarını kımıldattı ama sesi çıkmadı. Sonra yine birdenbire 'hıçkırmağa' başladı. Tabiî tıpkı kibar bir kadın gibi. Mendili en kibar şekilde gözlerine götürdü, silmeğe çalıştı. Şüpheli olayları inceleyen mahallî idare memuru kibar, sempatik sesiyle konuşuncaya kadar mahkeme salonunda çıt bile çıkmamıştı.

«Lütfen Miss Hayden'e bir bardak su getirin.»

Mübaşir masanın üzerinde duran sürahidenden bir bardağa su doldurdu, Nora'ya uzattı. O yine aynı kibarlıkla suyu yudumladı.

«Miss Hayden, kısa bir süre için dinlenmek ister misiniz?»

Nora, memura minnettarlığını belirtecek bir şekilde baktı.

«Hayır, teşekkür ederim. Birazdan hiçbir şeyim kalmaz. Düzeliyim. Teşekkür ederim.»

«Rahat edin, Miss Hayden.»

Nora bir yudum daha su içti ve yeniden konuşmaya başladı. Sesi son derece bitkin ve üzgün çıktığı halde sözleri duyulabiliyordu.

«Dani avazı çıktığı kadar haykırıyordu. O sırada stüdyoya uşak girdi. Hem doktoru, hem de polisi çağırmasını söyledim ona. Sonra Mr. Riccio'nun yanına gittim, onu rahat ettirebilmek için elimden geleni yapıyordum.»

Gözlerine yeniden yaşlar dolmuştu.

«Ama yapacak bir şey yoktu. Artık ona, ne benim ne de bir başkasının yardımı dokunabilirdi. Biliyorum Dani onu yaralamak ya da öldürmek istemişti. Bu tamamen bir kazaydı.»

Bir an sustu. Kendi kendinle mücadele ettiği, ko-

nuşmak için güç kazanmaya çalıştığı belliydi. Sonra başını kaldırdı, jüriye bakarak cesur bir sesle:

«Herhalde bütün olanlara ben neden oldum. Daha iyi bir anne olabilirdim. Olmalıydım da. Zaten bütün anneler kendi kendilerine kalınca her zaman için aynı sözleri söylerler.»

Jüri heyetinde beş kadın vardı. Hepsi de Nora ile beraber ağlıyorlardı.

Nora idare memuruna dönerek:

«Korkarım - bütün söyleyeceklerim bundan ibaret,» dedi.

Adam öksürdü sonra her zamanki soruyu tekrarladı.

«Mr. Carter, sormak istediğiniz bir şey var mı?»

Mr. Corter ayağa kalkarak konuşmaya başladı.

«Miss Hayden, az önce uşağınıza hem doktoru hem de polisi çağırması için emir verdiğinizi söylediniz. Doğru değil mi?»

Nora başını öne eğerek:

«Evet, doğru» diye cevap verdi.

«Bununla beraber Müfettiş Myrer stüdyoya girdiği zaman Mr. Gordon, yani avukatınız yanınızdaymış. Ona ne zaman haber vermiştiniz?»

«Polisi çağırdıktan sonra sanıyorum. Kesin olarak birşey söyleyemeyeceğim. Öylesine şaşırmış, öylesine kendimi kaybetmişim ki gerçekten hatırlamıyorum.»

Corter, Nora'nın yalan söylediğini acaba anlayabilmiş miydi? Bu en çok merak ettiği noktaydı. Nora karşısındakini sözlerine inandırdığından yüzde yüz emindi. Corter soruşturmaya devam etti.

«Mr. Riccio ile aranızdaki ilişkinin derecesini öğrenebilir miyiz?»

«İşlerimi yönetiyordu.»

«Aynı zamanda evinizde kalıyordu, değil mi?»

«Evet.»

«Sizin mesleğin bir adeti midir bu?»

«Bilmem. Onun evimde kalması bir ihtiyaçtan doğuyordu. Çünkü gece gündüz çalışıyorduk. Programım bir hayli yüklüydü.»

«Yani Mr. Riccio ile aranızda bir iş ilgisinden çok daha samimi bir arkadaşlık mı vardı, demek istediniz?»

Gordon ayağa fırlayarak:

«İtiraz ediyorum! Hem yersiz bir soru, hem de bu davayla hiç bir ilişkisi yok,» dedi.

«İtiraz kabul edilmiştir.»

Savcılıktan gelen memur hiç istifini bozmadan bu sefer de, «Mr. Riccio ile evlenmeğe karar vermiş miydiniz?» diye sordu.

«İtiraz ediyorum! Duruşmayı idare eden memurdan bir ricam var. Lütfen soruşturmayı yapan kimseye davayla ilgili şeyler sormasını emredin.»

Şüpheli olayları inceleyen mahalli idare memuru:

«İtiraz kabul edilmiştir,» dedi.

Adam, savcılık memuruna:

«Daha başka şeyler sorun,» derken sesindeki sinirli hava kolayca anlaşılıyordu.

Corter gözlerini Nora'ya dikti.

«Kızınızın çelik kalemi kaplığını görmüş müydünüz?»

«Hayır.»

«Kızınız, Mr. Riccio'ya saldırdığı zaman elindeki çelik kalemi görmüş müydünüz?»

«Hayır.»

«Çelik kalemin kapının yanındaki masanın üstünde olduğundan haberiniz var mıydı?»

«Zannedersem.»

«Çelik kalemi oraya bırakmak adetiniz midir? Siz de bilirsiniz ki böyle keskin bir âlet her zaman için bir tehlike doğurabilir. Öyle değil mi?»

«Çelik kalemi nerede çalışıyorsam oraya bira-

kırdım. O gece de masanın üzerinde bir pelesenke şekil vermeğe çalıştığım için çelik kalem orada duruyordu.»

Nora sert bir dille konuşmasına devam etti.

«Orası benim stüdyomdur. Çelik kalemin yanında mesleğimle ilgili daha birçok keskin alet var. Ben bir heykeltıraşım. Sadece şekil verdiğim eserlerimle ilgilenirim. Yoksa aletlerimin peşinden gezmem. Şimdiye kadar da onların büyük bir tehlike doğuracağı aklıma gelmemişti. Onlar sanatımın temelleridir. Çünkü.»

Corter:

«Başka soracağım yok» diyerek yerine geçip oturdu.

Nora tanık sandalyesinden kalktı. Sanatı, onun en büyük koruyucusuydu. Kişiliğini onun gölgesinde saklayarak dokunulmazlığını ilân etmişti dünyaya. Böylece sanatının arkasında kendini koruyabiliyor ve güven içinde olduğuna inanıyordu.

Tek tanık kalmıştı — Charles. O da az önce söylenenleri tekrarladi. Herhalde aynı şeylerin tekrarlanacağını bildiklerinden Violet'i çağırmağa lüzum görmemişlerdi. Şüpheli olayları inceleyen mahallî idare memuru davayı jüriye bırakmıştı artık.

Jüri heyeti dışarda beş dakikadan az kaldı. Jüri kararı bildirdi.

«Jüri şu karara varmıştır: Henüz reşit olmayan Danielle Nora Carey annesini korumak için elindeki o keskin, sivri aletle Anthony Riccio'yu kesinlikle öldürmüştür.»

Salonun içinde bir gürültü koptu. Şüpheli olayları inceleyen mahalli idare memuru küçük tokmağı kürsüye vururken gazeteciler birer ikişer sevinç içinde dışarı fırladılar. Kenara çekildim. Nora ile Gordon önümden geçtiler. Dışarı çıkar çıkmaz flâşlar parladi. O anda gazeteciler adliye binasından gidinceye kadar dışarı çıkmamaya karar verdim. Ve tekrar eski yerime oturdum.

Salon hemen hemen boşalmıştı. Yan tarafta şöyle bir göz attım. Genç bir kadın küçük bir deftere bir şeyler yazıyordu. Sonra defteri kapatıp bana baktı ve selâm verdi. Ben de aynen karşılığını verdim. Birdenbire onun kim olduğunu anlayamamıştım. Fakat kısa bir müddet sonra onu tanıdım. Dani'yi göz hapsinde tutacak olan bayandı.

Yerimden kalktım hatırını sordum.

«Nasılsınız, Miss Spicer?»

Yavaşça, «Albay Carey,» diye cevap verdi.

«Bu sabah Dani'yi gördünüz mü?»

Başıyla sözümü onayladı.

«Nasıl?»

«Yine kendini pek iyi hissetmiyor. Yerine alıştığı zaman kendine gelecek ancak.»

Ayağa kalktı.

«Gitmek zorundayım,» dedi.

«Elbette,» dedim.

Kenara çekildim. Hızlı hızlı uzaklaşmasını seyrettim. Dani yerine alışacak, demişti. Sanki iyi bir şeye alışacakmış gibi konuşmuştu. Hapishane hayatına alışmak iyi miydi?

Çıkış kapısına yürürken koridorlar bomboştu. Parlak güneş ışıkları gözlerimi kamaştırmıştı. Burnumun dibine gelinceye kadar Harris Gordon'u farketmedim.

«Albay Carey. Ne düşünüyorsunuz?»

Adama şaşı gibi baktım.

«O nasıl davaydı öyle. Dani'yi idama götürecek bir karar verdiler.»

«Hayır, haklı yere adam öldürülürse, cinayet sayılmaz.»

Anlamsız bir sesle.

Böyle ufak tefek lütuflar için teşekkür etmeliyiz,» dedim.

Duruşma sırasında söylenilmeyen bir nokta var. Öğrenmeniz gerektiğinden size açıklayacağım.

Yüzüne baktım.

«Neymiş o?»

«Karakolda ifadesini imzaladıktan sonra Dani'nin söylediği.»

«O ifadeyi imzalamasına neden izin verdiniz?»

«Beni karıştırmadı. Inat etti. İmzalama dediğim zaman da beni dinlemedi ve imzaladı.»

Bir an sustum. Sonra sordum:

«Ne dedi?»

Gözlerimin içine baka baka konuşmaya başladı:

«Şimdi beni gaz sandalyesine mi oturtacaklar?»
Sonra hıçkıra hıçkıra ağladı. Ona böyle bir şey yapmıyacaklarını söylediğim halde bana inanmadı. Onu inandırmaya çalıştıkça sinirleri iyice gerildi. O zaman Dr. Bonner'i çağırmak zorunda kaldım. Sinirlerini yatıştırmak için iğne yaptı. Doktorun bizimle birlikte Çocuk Hapishanesine gelmesi bile yarar sağlamadı. İşte o gece ilgililerin, onu benim himayeme vermelerine sebep geçirdiği sinir kriziydi. Bütün bu sinir buhranları ne zaman geçti biliyor musunuz? Ancak anneannesi ona birşey söyleyince Dani yatıştırdı.»

«Anneannesi ona ne söyledi?»

«Sizin geleceğinizi, ona hiçbir kötülük yaptırmıyacağımızı söyledi.»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

D A N İ

1

Dani küçücük bir bebekken bile karanlıkta kalmaktan hoşlanmazdı. Bazı geceler yatağından başını kaldırır, «Babacığım ışığı yak,» derdi.

Hemen odasındaki o ufak gece lâmbasını yakardım. Işıklar yanar yanmaz gözlerini kapar, uykuya daldı. O alışık olduğu kendi dünyasında kendini güven altında hissedirdi.

Keşke eski günler geri dönse. Herşey o zamanki gibi bugün de kolaylıkla halledilebilseydi. Ne yazık ki gecenin karanlığını aydınlatabilmek için ışığı yakmak kâfi değildi. Herşeye jüri heyeti karar verecekti.

Gordon arabasına atlayıp gözden kayboluncaya kadar arkasından uzun uzun baktım. Döndüm. Bir an için mahkeme merdivenlerini tekrar tırmanmak istedim. Fakat sonra bu düşüncemden vazgeçtim ve arabamı park ettiğim Golden Gate Caddesine doğru yürümeye başladım.

Bir zamanlar dadısının söylediği o melodi kafamın içinde yankılar yapıyordu. «Humpty Dumpty bir

duvara oturdu, Humpty Dumpty duvardan yuvarlandı.»

Humpty Dumpty'nin kırıklarını tamir edemedikleri için kralın adamları ne kadar üzülmüşler, neler hissetmişlerdi. Şimdi bu duyguları daha iyi anlayabiliyordum. Deliler gibi hareket etmişlerdi. Herşeyden önce onun düşmesini önleyememişlerdi. Tıpkı benim gibi. Ben de Dani'nin bu duruma düşmesini önleyememiştim.

Belki de bütün suç benimdi. Dün öğleden sonra Çocuk Hapishanesinin ona ayrılan küçük odasında oturmuş ve bana, «Neden beni hiç görmeye gelmedin?» deyişini hatırlıyorum. Bu sözü beni çok sarsmıştı. Gerçi sözleri gerçekçi ama, onun böyle bir şey söyleyebileceğini aklımdan geçirmemiştim.

Rahat rahat sigara içmesine rağmen, Dani daha çocuk denecek bir yaştaydı. Neye inanmıştı? Bilmem. Yalnız şu kadarını söyleyebilirim ki, bana inanmak, bütün varlığıyla bana güvenmek istemişti. Yine de bu duygusundan tam olarak emin değildi. Onu daha önce bırakıp gitmiştim. Öyleyse şu anda da tekrar onu bırakıp uzaklara kaçabilirdim.

Gerçi Dani bu düşüncelerini belirtecek tek kelime bile kullanmamıştı ama öyle duygular vardır ki konuşmadan da ifade edilebilir. Onun hareketlerinde, düşüncelerinde hep bu korku gizliydi. O bu düşüncesini yüksek sesle haykıramayacak kadar büyüdüğü gibi bunları gözleyemeyecek kadar da toydu. Birbirimize anlatmak zorunda olduğumuz çok şey vardı. Birbirimiz hakkında yepyeni bilgilere sahip olacaktık. Bütün bunları anlatacak kadar da zamanımız var sayılmazdı.

«Allahaısmarladık» derken söylenilmemiş kelimeler, tıpkı görünmez bir bulut gibi ikimizi birbirimize sıkı sıkı bağlamıştı.

«Yarın seni tekrar görmeye geleceğim.»

«Hayır. Hafta arası ziyaretçi kabul edilmez. Se-

nî Salı'ya görürüm artık. Miss Spicer bir duruşmadan sözetti bana.»

«Evet, haberim var.»

«Annem de orada bulunacak mı?»

«Hatta anneannen de bulunacak.»

Eğildim, yanağından öptüm. Sonra sözlerime şunları ekledim:

«İyi bir kız ol. Sakın kendini üzme yavrucuğum,» dedim.

Birdenbire kollarını boynuma doladı. Yüzünü kuvvetlice yanağıma bastırdı.

«Baba, şimdi hiçbir şeyden korkmuyorum. Artık sen buradasın,» dedi.

«Artık sen buradasın,» demekle neyi belirtmek istediğini ancak dışarı çıkıp, gün ışığına kavuştuğum zaman anlamıştım. Buraya kalmak için gelmemiştim. Sadece bir kaç gün kalıp geri dönecektim.

Motelime geldiğimde saat dördü gösteriyordu. Kırmızı haber ışığı yanıp sönüyordu. Ahizeyi kaldırdım. Santralı buluncaya kadar kırmızı ışık göz kırpmakta devam etti. Santrala adımı ve oda numaramı verdim.

«Mrs. Hayden size telefon etti. Çok önemliymiş. Gelir gelmez arasın, dedi.»

Teşekkür ettikten sonra bir an için ahizeyi yerine koydum. Aradan biraz geçince de santralin verdiği numarayı çevirdim. Telefona hizmetçi kız cevap verdi. Yaşlı kadın hemen telefonu onun elinden alarak konuşmaya başladı.

İhtiyatlı bir sesle:

«Yalnız mısınız?» diye sordu.

«Evet.»

«Seni görmeliyim. Çok önemli.»

«Önemli olan nedir?»

«Telefonda anlatmak istemiyorum. İnan bana Luko, eğer söyleyeceklerim bu derece önemli olmasaydı seni rahatsız etmezdim.»

Sesi sinirli çıkmaya başlamıştı.

«Akşam yemeğine gelebilir misin? Emin olabilirsin. Yemekte ikimizden başkası yok.»

«Saat kaçta geleyim?»

«Yedide olur mu?»

«Tamam. Saat yedide oradayım.»

«Teşekkürler Luke.»

Ahizeyi kapattım ve soyunmaya başladım. Sıcak bir duş yaparsam günün bütün yorgunluğunu atardım üzerimden. Yaşlı kadın benden ne istiyordu acaba? Şimdi kafamı buna yoruyordum. Belki de yarın mahkemede onu üzeceğimi sanıyor, telâşlanıyordu. Oysa böyle yapmasına hiç gerek yoktu.

Gece soğuk olmamasına rağmen yine de şöminede kütükler alev alev yanıyordu. Hizmetçi kız beni o koca evin kütüphanesine almıştı. Yaşlı kadın yüzü alevlere dönük olduğu halde rahat bir koltuğa gömülmüş, oturuyordu.

«Kendine içki hazırla, Luke,» dedi.

Teşekkür edip büfeye doğru yürüdüm. Bir bardağa Fransız viskisi, bir kaç parça buz, biraz su doldurdum. Elimdeki içki bardağını kaldırarak eski kayınvaldeme baktım.

«Sağol,» dedim.

Viskinin tadına diyecek yoktu doğrusu. Ne güzel akıyordu içime. Uzun yıllardan beri böyle bir Fransız viskisine özlem duyuyordum. Onu yudumlaya yudumlaya içiyordum. Bir dikişte bitirmekte bir anlam yoktu.

«Şey?»

Yaşlı kadın başını kaldırıp bana baktı, sonra sordu.

«Hizmetçi gitti mi?»

Başımla, «evet» diye işaret yaptım.

«Kapının kapalı olup olmadığını iyi bilmeliyiz.»

Kapıya doğru yürüdüm. Açıp kapadım. Odada

bizden başka kimse yoktu. Tekrar onun yanına döndüm.

«Neden böyle esrar havasına bürünüyorsunuz?»

Sessizce çantasını aldı, içini açtı. Bir zarf çıkarıp bana uzattı. Onun adına postalanmıştı. Bir şeyler öğrenmek istercesine gözlerine baktığımda:

«Oku,» dedi.

İçki bardağını bıraktım, mektubu açtım. Tertemiz, beyaz bir kâğıda daktilo ile yazılmıştı.

SEVGİLİ MRS. HAYDEN,

Beni tanımazsınız. Ben Tony'nin eski bir arkadaşım. Birkaç hafta önce kendisi bana bir deste mektup getirip bıraktı. Saklamamı istedi. Aynı zamanda kızınızla başının deritte olduğunu da söyledi. Eğer bozuşacak olursak bu mektuplarda her şeyim yazılı, dedi. Cumartesi sabahı gazetelerde onun başına gelenleri okuyunca mektup destesini açıp, tek tek gözden geçirdik. Bunların bir kısmı kızınızdan, bir kısmı da torununuzdan geliyordu. En son mektubun tarihi iki ay öncesine rastlıyor. Herhalde durum hem polis hem de gazeteciler için fazla ilginç olsa gerek. Çünkü ana da, kız da Tony'e âşıktılar. Artık Tony yok, öldü. Demek ki bu sırrı bilen tek insan benim. Eğer bu mektuplar sizi ilgilendiriyorsa Examiner Dergisine şahsî ilânlar kısmına Perşembeden geç olmamak üzere şöyle bir ilân verin: EVE GEL. HERŞEYİ AFFETTİK. TEYZEN CECELİA. O zaman mektupları başka bir yere götürmeden sizinle temasa geçeceğim. Yalnız şunu hatırlınızdan hiç çıkarmayın. Ne polis ne avukat bulunacak. Ne de bir pazarlığa gireceksiniz.

Mektup imzasızdı. Bakışlarımı yaşlı kadına çevirdim.

«Şey, sen ne düşünüyorsun?» diye sordum.

«İşin içinde bir dalevera olması mümkün. Böyle saçma şeyler uyduran nice insanlar vardır.»

«Ben bu mektubun bir deli saçması olduğuna inan-

mıyorum, Luke. Nora'yı çağırttım ve Ricco'ya mektup yazıp yazmadığını sorduğum zaman bana yazmış olduğunu söyledi. Nelerden bahsettiğini sorduğumda beni tersledi. Seni ilgilendirmez, dedi. Sonra ona Dani'nin de bu delikanlıya mektup gönderip göndermediğini sordum. İşte o anda öylesine sinirlendi ki birdenbire üzerime saldıracak gibi oldu.»

«Nora'nın özelliği de bu ya. Karşılaşmak istemediği durumlar olunca hemen o işin içinden sıyrılmasını bilir. Acaba bu mektupta bir şeyler mi belirtmek isteniyor dersiniz?»

«Belki pek önemli bir durum yok. Fakat yine de o mektupları onun elinde bırakmak istemiyorum.»

«Bu adice yapılan bir şantajdan başka bir şey değil. Para ödeyip mektupları ele geçirdiğimizi düşünelim. Yarın öbür gün ikinci bir haber gönderip kendisinde bir kısım daha mektup olduğunu bildirecek olursa ne yaparsınız? Çünkü belki size elindeki mektupların hepsini teslim etmeyecektir. Bırakın da durumu polise bildirelim.

«Gazetelerin yazdıkları yetmedi mi artık? Daha mı bu olaydan bahsedilsin istiyorsun?»

Kadına dik dik bakarak konuşmaya başladım.

«Bana kalırsa, Hayden adını koruyabilmek için epeyi çalıştınız. Öyle değil mi? Acaba yaptıklarınız Nora'nın bir çiçek kadar temiz olduğunu mu gösteriyor? Yoksa onun evinde dönen dolapları etrafındaki lerin duymayacak, görmeyecek kadar aptal mı olduğunu sanıyorsunuz?»

Kadın sinirli sinirli zarfı çantasının içine sokarken:

«Haklısın etraftakiler aptal değil. Aptal olan biri varsa o da sensin. Nora hakkında ne yazılanlar ne de söylenenler beni ilgilendiriyor artık. Onun hayatını değiştirecek değilim. Samimi konuşmak gerekirse ömrümce böyle birşey yapmaya niyet etmedim. Belki sen mektubu okumadın.»

«Okudum.»

«Dani'nin de Riccio'ya mektup gönderdiğinden ve ona âşık olduğundan bahseden kısmı okudun mu?» diye öfkeli bir sesle sordu yaşlı kadın.

«Evet, okumasına okudum ama hiç de önemsemedim. Çünkü Dani daha çocuk.»

«Öyleyse sen sandığımdan da aptalmışsın. Dani yaşına göre çocuk olabilir ama davranışları hiçbir zaman on dört yaşındaki bir çocuğa benzemiyor. Ona alıcı gözüyle baktın mı? On bir yaşını geçer geçmez vücudu olgunlaşıverdi. Her bakımdan annesinin modeli. Nora ilk cinsi hayatına başladığı zaman henüz on üç yaşındaydı. On beş yaşını geçmişti de ilk defa çocuk aldırmişti. Tabii seninle evlenmeden önce de en azından iki defa kürtaj olmuştu.»

Gözlerimi yaşlı kadından ayıramıyordum.

«Demek bütün bunları biliyordunuz?»

Kadın gözlerini yere indirdi. Yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

«Evet, biliyordum. Seninle evlendiği takdirde bütün bu kötü şeylerin mazinin tülleri arasında kaybolacağına inanmışım. Nora olgunlaşacak ve bir zamanlar ne kadar çılgınlık ettiğini anlayacaktı.»

«Yine de onu koruyorsunuz.»

«Ben onun annesiyim. Onun kendine özgü bir gururu vardır. Benim korumaya çalıştığım Hayden adı değildi. O benim kızımdı. Şimdi de Dani'yi korumaya çalışıyorum. Onun mahvolmasını istemem. Anne gibi olmasını istemiyorum. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım.»

«Nora bir zamanlar Dani'nin babası olmadığını iddia etmişti.»

«Nora'nın söylediklerini biliyorum. Gerçekleri görebilecek kadar yaşlıyım sanırım. Acaba sen gerçekleri görebiliyor musun?»

İçimi bıraktım.

«Deneyebilirsiniz.»

Gözlerini ayırmaksızın bana bakıyordu.

«Nora bile Dani'nin kimin çocuğu olduğunu bilmiyor sanırım.»

Sesimi çıkartmadım.

Yaşlı kadın kibar bir dille devam etti:

«Gördün mü bak. Dani'nin babası olup olmadığına sana bağlı. Ona karşı neler hissediyorsun? Gerçek babası olduğun senin duygularına bağlı.»

Kadehimi kaldırdım, bir yudum aldım. Buz taneleri erimiş, viskinin hoş lezzeti ise kaybolmuştu. Doğru, herşey benim duygularıma bağlıydı. Yine iş dönmüş dolaşmış bana gelmişti. Harris Gordon da Cumartesi günü aynı noktaya değinmişti. Gerçi yaşlı kadından biraz daha farklı konuşmuştu ama gerçek gayesi bu noktayı belirtmekti bana. Onun babası olup olmadığına ben karar verecektim. Ona karşı yakınlık hissediyorsam babasıydım, eğer böyle bir duygudan yoksunsam o benim kızım değildi.

Büfeye döndüm ve bardağıma biraz daha viski ilâve ettim. Nora'nın birgün bana söyleyeceklerini bilmeden o küçük bebeği nasıl çılgıncasına sevmiş, bağırma basmıştım. Daha sonra yani Nora, onun benim yavrum olmadığını söylediği günlerde La Jolla'daki gemimde onunla ne güzel saatler geçirmiştik. O zamanlar da onu tıpkı bebekken sevdiğim gibi seviyordum. Nora'nın babası değilsin, demesi duygularımda bir değişiklik yapmamıştı. Şu anda da onu ölürcesine seviyordum.

Eski kayınvaldeme dönerek:

«Sanırım babalık duygusu Tanrı vergisi bir şey. Üstelik de sevgi meselesi,» dedim.

Yaşlı kadının gözleri ıslıl ıslıl yanıyordu.

«Luke, evlât sevgisi bambaşka bir duygudur. Yoksa Tanrının sana babalık vasfını vermesi o kadar önemli değil. Evlât sevgisini içinde duyabilmen önemli.»

İçkimden ufak bir yudum aldım ve yerime oturdum.

«Şimdi bu mektup meselesini nasıl halledeceğiz?» diye sordum.

«İlânı hazırladım bile. Perşembe günü çıkacak. Bugün Pazartesi. Mektupların nerede ve kimin elinde olduğunu görebilmemiz için üç günümüz var.»

«İki günümüz, yarın ve Çarşamba. Bugün geçti artık. Yarının da büyük bir kısmı mahkemede geçecek. İşe nereden başlayacağımı bir türlü bilmiyorum. Riccio hakkında da hiçbir bilgim yok. Arkadaşlarını bile tanımam.»

«Sam Corwin bizi aydınlatabilir.»

«Sam mı?» dedim. Hayret etmiştim. Hiç aklıma Sam gelmemişti. Onu nasıl olmuş da unutulmuştu? Boşanmamızdan bir yıl sonra Sam, Nora ile evlenmişti. Dani'yi eve getirdiğim zaman ona kaç kere rastlamıştım. Bana karşı her zaman için dost kalmasını, kibar hareket etmesini bilmişti.

«Evet, Sam. Zavallı Sam. Nora ile evlendiğinde onun ne tip bir kadın olduğunu çok iyi biliyordu. Onu değiştirebileceğini sanmıştı Sam. Fakat Nora, Riccio'ya rastlayınca Sam dâvasını kaybettiğini anladı. Sam, Nora'dan Riccio için ayrıldı. Nora'ya zor kullanarak eşyaları ikisi arasında bölüştürdü.»

«Öyleyse Nora'nın Sam'dan bir korkusu vardı.»

«Sam hem Nora'ya, hem de Riccio'ya sözünü geçirtebiliyordu.»

O sırada kapı açıldı ve hizmetçi kız odaya girerek yemeğin hazır olduğunu bildirdi.

İkimiz de ayağa kalktığımızda yaşlı kadın bana bakarak gülümsedi. Sonra da, «Kolunu uzatır mısın, Luke?» dedi.

Aynı şekilde ben de ona gülümsedim ve:

«Memnuniyetle,» diye cevap verdim.

İlk defa olarak binanın ön giriş kapısına yaklaşmıştım. Park yeri tıklım tıklım doluydu. Bu sebeple arabamı birkaç sokak ötede bırakmak zorunda kalmıştım. Yoldan giriş kapısına kadar o kavisli patikadan yürüdüm. Bahçıvan iş tulumları içinde yol kenarını süsleyen çitleri makasla düzeltiyordu. Yanından geçerken başını kaldırıp bana baktı. Sabah güneşi adama öylesine tesir etmişti ki, alınının üzerinde boncuk boncuk ter damlaları görülüyordu.

Cam kapılara baktım. Sarı bir plâkanın üzerine şunlar yazılmıştı:

CALİFORNİA HÜKÜMETİ
SAN FRANCİSCO ŞEHİRİ
ÇOCUK MAHKEMESİ
GÖZ HAPSI BÖLÜMÜ
CALİFORNİA GENÇLİĞİ
İlgili Şahıs.

İçeri girdim. Kendimi koskocaman bir salonda buldum. Etraf, gazetecilerle, fotoğrafçılarla doluydu. Gözümün içinde birkaç flâş yandı, söndü. Bir anda etrafımı gazeteciler sardı. Geçen günkünden daha fazla saldırıyorlardı bugün.

«Kızınızı korumak için hazırladığınız tasarımlardan bize bahseder misiniz, Albay Carey?»

Başımı sallayarak, «Hayır, anlatamam. Benim anladığıma göre bu eyalette reşit olmayan kimseler için dâva söz konusu değildir. Bugün çocuğu kimin himâyesine bırakacaklarına karar vermek için görüşülecek. Herhalde birkaç gün bu konu üzerinde yapılacak olan tartışmalar devam edecektir,» dedim.

«Kızınızı himayeniz altına almak için bir girişimde bulunacak mısınız?»

«Bu karar mahkemeye ait. Kızımın iyi şeylerle ilgilenmesini istiyorum. Bütün düşüncem bu.»

«Kızınızı gördünüz mü?»

«Onu Pazar günü öğleden sonra ziyaret ettim.»

«Annesi de sizinle beraber miydi?»

«Hayır, annesi hasta olduğundan kızının ziyaretine gidemedi.»

«Annesi kızını şimdiye kadar hiç ziyaret etti mi?»

«Bilmem. Sadece kızına birçok paketler gönderdiğini biliyorum.»

«Bu paketlerde neler vardı, biliyor musunuz?»

«Giyecekler, kitaplar ve şeker.»

«Kızınızla nelerden konuştunuz?»

«Pek konuştuk sayılmaz. Baba kız arasında geçecek olan şeylerden sözettik sadece.»

«Cuma gecesi olanlardan size daha etraflıca bahsetti mi?»

«Bu konuya hiç değinmedik,» dedim.

«Durumu aydınlatacak bir şeyler de öğrenmediniz mi?»

«Hayır. Dün adlî tıp raporu okunduğu zaman duyduklarımdan fazla bir şey öğrenmedim. Bana kalırsa çoğunuz da oradaydı. Şimdi lütfen izin verin de geçeyim.»

Bana yol açtılar.

Çocuk Mahkemesi giriş holünün sol tarafına düşüyordu. Uzun koridordaki işareti izledim, köşeyi döndüm. Sonra yine bir işaretle merdivenlerden aşağı inileceği gösterilmişti. Aşağı iner inmez karşıma camlı bir kapı çıktı. Bekleme salonundan geçtim, Çocuk Mahkemesinin kapısını açarak içeri girdim.

Burası küçük bir salondur. Yargıcın kürsüsünün önünde etrafında birkaç sandalye olan uzun bir masa göze çarpıyordu. Masanın biraz kenarında, küçük bir kürsü ile bir sandalye vardı. Duvarlar odaya resmî bir hava vermek düşüncesiyle koyu sarı ile kahverengiye boyanmıştı. Ayrıca bu duvarları dört geniş pencere süslüyordu. Odanın diğer boş kalan yerlerine sandalyeler ve sıralar yerleştirilmişti.

Kapıda dururken yargıç kürsüsünün arkasındaki kapıdan bir adam girdi. Beni görür görmez durdu.

«Dani Carey'in dâvasına burada mı bakılacak?» diye sordum.

«Evet, fakat biraz erken gelmişsiniz. Mahkeme, dokuzdan önce başlamaz. Dışarda bekleme salonunda oturabilirsiniz. Sonra sizi çağırırlar.»

«Teşekkür ederim.»

Bekleme odasında birkaç sıra vardı. Saatiye baktım. Henüz sekiz otuzbeşti. Bir sigara yaktım.

Bir kaç dakika sonra bir adam girdi içeri. Bana baktı, o da sigara yaktı ve otururken sordu:

«Yargıç daha gelmedi mi?»

«Hayır» anlamında başımı salladım.

«Allah kahretsin. Bahse girerim ki yine yarım gündeliğimi kaybettim. Ne zaman buraya gelsem bana pahalıya oturur. Dâvam her zaman böyle geç satlre kalır.»

«Burada çocuğunuz mu var?»

Adam başını sallayarak, «Evet.» dedi. Sigarasının külleri, kirli iş gömleğinin üzerine döküldü. Fakat o, onlara aldırış bile etmedi.

«Çocuğumu buraya getirdiler. O bir fahişeden başka bir şey değildi. Kızımı son kez yakaladıklarında serbest bırakmamalarını söylemişim. Ne bilirdim ki beni de buralara kadar sürükleyecekler.»

Adam, gözümün içine dikkatli dikkatli baktı. Sonra sordu:

«Yabancı gelmedi yüzünüz. Daha önce de sizi burada görmüş müydüm acaba?»

«Hayır. Bu ilk gelişim.»

«Kardeşim, demek seni de buraya sürüklediler. Çocuğunu evine götürmeye karar verinceye kadar seni kimbilir kaç kez buraya getirip götürecekler. İşte bana yaptıkları. Git, gel diyorlar sadece. Kızın daha on beş yaşını altı ay geçmiş, dediler. Ona bir fırsat daha tanı, belki düzelir, iyi olur, diye nasihat ediyor-

lar bana. Peki ona bir fırsat verdiğimi düşünelim. Sonra ne olacak? İki gün sonra yine beş dolar verenle otel odasına kapanacak. Arkasından polisler yakalayacak, yine buraya getirecekler. Ben de peşinden tabii...”

Sigarasının dumanları arasından şaşı şaşı bakıyordu bana.

«Sizi daha önce görmediğimden emin misiniz?»

Başımı salladım.

Bir an daha beni süzdükten sonra parmaklarını şıkırdattı ve:

«Sizi tanıyorum. Gazetelerde resimlerinizi gördüm. Annesinin erkek arkadaşını öldüren kızın babası sizsiniz.»

Hiç sesimi çıkartmadım.

Adam bana doğru eğildi. Gizli bir şey söyleyecekmiş gibi fısıltı halinde konuşmaya başladı.

«Şu zamanın çocukları ne fena oldu. Söyleyin bana, yoksa adam kızınıza da mı sulanıyordu? Eğer öyleyse hiç şaşmam. Gazeteler insanlara olayların iç yüzünü tam olarak vermiyor.»

Yumruklarımı sıkığımı hissettim. Fakat parmaklarımı zorla gevşettim. Sinirlenmekte hiç mânâ yoktu. Artık sinirlenmemeye alıştırmıştım kendimi. Kalbimin içinde ince bir sızı duyuyordum. Dani de sinirlenmemeye, böyle ileri geri konuşmaları mantıkla karşılamaya alışmalıydı. Alışacaktı da. Onun bunlara alışması çok daha zordu.

İçeri iki kadın girdi. Meksikalıları andırıyorlardı. Az sonra İspanyolcayı anlaşılmayacak bir şekilde konuşmaya başladılar. Fakat bizi görür görmez konuşmayı kestiler ve bir sıraya oturdular. Genç olanı gebeydi.

Bir dakika sonra zenci bir kadın, bir erkek ve bir kadın daha içeri girdi. Kadının yüzü şişmiş, çürük içinde, gözü ise mosmordu. Erkek beraberindeki kadına yer göstermek için kolundan tutmuş, götürmeye

çalışıyordu. Fakat kadın âni bir hareketle, sinirli sinirli kolunu çekti ve karşı taraftaki duvarın yanındaki sıraya oturdu. Erkeğin yüzüne bile bakmıyordu.

Zenci kadın, Meksikalılardan biriyle dertleşmeye başlamıştı.

«Düşünün, kızınızı tekrar size veriyorlar. Ne dersiniz buna?»

Gebe kadın, klâsik usulde bu soruyu önemsemezmiş gibi görünerek, «Bilmem,» dedi.

«Burada huzur var şekerim. Eğer burada kalırsa bakım parası olarak ayda kırk dolar veriyorlar. Sonra kalkıyorlar kızınızı size veriyorlar. Bakım parası olarak da yetmiş dolar.»

Gebe kadın omuzlarını silkti. Yanındaki kadına İspanyolca birşeyler söyledi. Arkadaşı sert bir şekilde cevap verdi. O sırada duvarın kenarındaki sırada oturan mor gözlü kadın için için ağlamaya başladı.

Merdivenlerden birçok insanlar inip, bekleme odasına girdiler. Böylece odada oturacak yerler hep dolmuştu. İçerde yer bulamayanlar da kendilerini koridora atıyorlardı. Dokuza beş kala Harris Gordon göründü. Nora ve annesi de onun peşindeydiler. Ayağa kalktım. Onları karşılamak için dışarı çıktım.

Harris Gordon, camdan içeri bakıyordu.

«Bir hayli kalabalık,» dedi.

«Bana kalırsa dertli sadece biz değiliz. İçerde neler var neler.»

Yüzüme garip garip baktı.

«Başı dertte olan insanlar ender olarak yalnız kalırlar. Burada bekleyin. Evrak memuruna gidip sorayım. Bakalım yargıç bizi kaçta çağıracak.»

Koridorun sonunda gözden kayboldu. Nora'ya dönüp baktım. Nazik bir tavırla, «Nasılsın?» diye sordum.

Başını önüne eğdi. Sonra gözlerini yüzümde gezdirmeye başladı. Alay edip etmediğimi anlamak istiyordu.

«İyiym. Dün duruşmadan sonra eve gidip, dinlendim. Çok yorulmuştum.»

«Anlıyorum. Yaptığın iş hiç de kolay değildi.»

«İyi ifade verebildim mi bari? Söylemek zorunda olduğumdan fazlasını söylemeye çalıştım. Binbir zorlukla tanıklık yapabildim.»

Gordon dönmüştü.

«Çok beklemeyeceğiz. Listede üçüncü dâva bizimki. Evrak memuru ilk iki dâvanın on beş dakikadan fazla sürmeyeceğini söyledi.»

Bir sigara yakarak, duvara yaslandım. Mahkeme salonunun kapısı açıldı ve bir isim duyuldu. Başımı çevirdiğim zaman iki Meksikalının yerlerinden kalkmış olduklarını gördüm. Onlar içeri girer girmez de kapı kapandı. Saat tam dokuzu gösteriyordu.

İçerde on dakikadan fazla kalmamışlardı. Yanımdan geçerlerken gebe kadının ağlamakta olduğunu farkettim. Mübaşir ikinci ismi bağırdı. Bu sefer de benim arkamdan bekleme odasına giren adamın sırası gelmişti.

O da on dakikadan daha az bir zamanda dışarı çıktı. Yüzünde memnun bir ifade vardı. Merdivenlerden inerken önümde durdu ve, «Bu sefer de burada kalacak. Onu uslandırmaya çalışacaklar,» dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Birden döndü, merdivenleri hızlı hızlı indi. O sırada mübaşirin sesi, «Carey» diye çınladı.

Bekleme salonundan geçerek mahkemeye girdik. Mübaşir, Yargıcın kürsüsünün önündeki masanın etrafını çevreleyen sandalyeleri gösterdi. Yüzünde canı sıkılmış bir hava okunuyordu. Hepimizi ayrı ayrı denetlemekten de geri kalmamıştı.

«Buraya ilk gelişiniz mi?»

Hepimiz başımızla sözünü onayladık.

«Yargıç biraz dışarı çıktı. Şimdi neredeyse gelir.»

Kelimeler daha tazeliğini kaybetmeden adamın

arkasındaki kapı açılıverdi. Mübaşir, «Hepiniz kalkın. Yüksek Adalet huzurunda eğiliniz. California Hükümetinin San Francisco şehrinin Çocuk Mahkemesi. saygıdeğer, Adalet simgesi Samuel A. Murpy, celseyi şimdi açacaktır,» dedi.

Yargıç altmış yaşlarında uzun boylu bir adamdı. Saçları beyaz ve seyrekli. Kıvrık kenarlı gözlüklerinin altından soğuk, mavi gözleri belli oluyordu. Üzerinde buruşuk, kahverengi bir elbise, beyaz bir gömlek, boynunda ise koyu vişneçürüğü kravat vardı. Yargıç yerine oturdu, önündeki kürsüden bir kâğıt aldı. Mübaşire başıyla işaret etti.

Mübaşir ayağa kalktı ve sağ taraftaki kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı. «Danielle Carey,» diye bağırdı.

Dani içeri girdi, ürkek ürkek etrafına bakındı. Sonra bizi görünce bize doğru koştu. Nora oturduğu yerden hafifçe kalkmıştı. Ana kız birbirlerinin kollarına atıldılar.

Dani, «Anneciğim, anneciğim. İyi misin?» diye inlerken ağlıyordu.

Nora'nın neler mırıldandığını anlayamamıştım. Bir an için gözlerimi onlardan uzaklaştırdım. Evlât sevgisinin, özlemin ne demek olduğunu çok iyi hissediyordum. Hatta Nora'nın sahteliklerine alışmış olduğum halde yine de yarı yarıya onun bu davranışlarının içten olduğuna inanmıştım. Kapıda biri daha görünmüştü. Dani'yi göz hapsinde bulunduran Miss Spicer. Dani ile Nora'nın sarmaş dolaş halini uzaktan seyrediyordu.

Bakışlarımı yargıca çevirdim. O da bu hazin tabloya kaptırmıştı kendini. Bir an için bu sahnenin ne kadar önemli, ne kadar acıklı olduğunu anlamıştım. Yargıç bile bu tablo karşısında sessiz kalmış, onları seyrediyordu.

Odanın aynı köşesinden başka bir kapı açıldı ve üniformalı bir memur içeri girdi. Bu orta boylu, kah-

verengi saçlı bir erkekti. San Francisco Polisi olduğunu belirten mavi-sarı bir işaret vardı omuzunda. Kapıyı kapatıp, arkasına dayandı.

Dani, Nora'nın kollarından sıyrıldı, anneannesinin yanına gidip, onu öptü. Sonra bana geldi. Gözleri ışıltılı yanıyordu. Yanağından öperken, «Annem geldi,» dedi.

Ona bakıp gülümsedim.

«Geleceğini söylemiştim sana.»

Miss Spicer, mahkeme salonundan içeri girdi. Masanın kenarına doğru yürüdü.

«Dani, buraya, yanıma otur.»

Dani yanımdan ayrıldı ve gösterilen yere oturdu. Bir yandan da Harris Gordon'a bakıyordu.

«Merhaba, Mr. Gordon.»

«Merhaba Dani.»

Yargıç hafifçe öksürdükten sonra:

«Bu yasa dışı bir dâva oluyor. Lütfen dâvası görülenleri bana tanıtır mısınız?» dedi.

«Sayın yargıç, tanıtmama izin verir misiniz?» diye sordu Harris Gordon.

Yargıç başıyla onayladı: «Lütfen, Mr. Gordon.»

«Solumdaki Nora Hayden, çocuğun annesi. Sağımdaki Mrs. Cecile Hayden, çocuğun anneannesini, onun yanındaki Albay Luke Carey, çocuğun babası.»

«Ve siz de çocuğun avukatı olarak görev alıyorsunuz, değil mi?»

«Evet, sayın yargıç. Ayrıca aile avukatlarıyım.»

«Anladım. Herhalde hepiniz çocuğun şu anda himayesi altında bulunduğu Miss Marian Spicer'i tanıyorsunuz, değil mi?»

«Evet, sayın yargıç.»

«Öyleyse başlayabiliriz.»

Kürsüsünün üzerindeki kâğıdı eline aldı. Ve konuşmaya başladı:

«Cuma gecesi Kalifornia Çocuk Mahkemesi Kanunlarının 602'nci maddesi gereğince polis kuvvetleri, henüz on sekiz yaşını doldurmamış olan Danielle Nora Carey'i göz hapsine mahkûm etmiştir. İddiaya göre bu çocuk, Kalifornia sınırları içinde bir cinayet işlemiştir. İlk gece suçlu, sinir krizi geçirdiğinden doktor onu avukat Harris Gordon'a teslim etmiştir. Ertesi sabah ise tekrar Çocuk Hapishanesine getirilen Danielle, şu âna kadar orada göz hapsinde bulundurulmaktadır.

«Bu sabah buraya genç suçluları göz hapsinde bulunduran servisin ileri sürdüğü dilekçeyi dinlemek için toplandık. Dilekçeye göre, son bir kez mahkemeye çıkmadan önce çocuğun üzerinde biraz daha etüd yapılmak istenilmektedir.»

Yargıç elindeki kâğıdı bıraktı ve bakışlarını Dani'ye çevirdi. Şimdi sesi yumuşak ve tatlı çıkmaya başlamıştı.

«Az önce kullandığım kanunî sözlere bakma. Sakın bir cinayet dâvasıyla karşı karşıya olduğunu sanma. Şu anda karşımdasın, çünkü yanlış bir hareket yaptın. Hem de çok yanlış bir hareket. Ama seni cezalandıracak değiliz. Tersine elimizden geldiği kadar hepimiz sana yardım etmek istiyoruz ki, bir daha şeytana uyup böyle kötü davranışların olmasın diye. Danielle anlıyorsun, değil mi?»

Dani'nin bembeyaz yüzündeki gözleri kocaman kocaman açılmış ve etrafa korkulu korkulu bakmaya başlamıştı. Dani ürkek ürkek cevap verdi:

«Anladığımı sanıyorum.»

«Anladığına sevindim doğrusu, Danielle. Şunu da anlamalısın ki yaptığın şey için seni cezalandıracak değiliz, ama yanlış hareketlerin sonuçlarından asla kaçamazsın. Ben kanun adamıyım. Görevim sana hakkın olan şeyleri elde edilecek sonuçları bildirmek. Beni anlıyor musun?»

«Evet, efendim.»

«Bu mahkeme seni evinden uzaklaştırma ve on sekiz yaşını dolduruncaya kadar bir gençler evine, ya da bir ıslahaneye yerleştirme yetkisine sahiptir. Bir inceleme yapılması için şehir hastanesine gönderilebilirsin. Eğer ailenin veya akrabalarından birinin yanında kalman sana yararlı olmayacaksa seni bir bakım evine yerleştirebilirler. Nerede olursan ol mahkeme denetiminde bulunacaksın. Seni koruyan ilgili, her zaman için seni göz hapsinde bulundurmuş olan memurla ilişkiyi devam ettirecek. Bütün bunlar mahkemenin yetkileri içindedir. Bu yasal bağlantılardan ancak mahkeme seni serbest bıraktığı zaman, ya da rüştünü ispat ettiğinde kurtulacaksın. Senden istediğim şey, şu noktayı hiç kafandan çıkartmaman. Mahkemenin kararı bir ceza değildir. Danielle, anlıyor musun?»

Dani başıyla onayladı. Sonra gözlerini masanın üzerine indirdi. Ellerini sinirli sinirli ovuşturması gözünden kaçmamıştı.

Yargıç sözlerine devam etti:

«Bu dâvalar devam ettiği sürece istediğin herşeyi danışabilirsin. İstediyin tanığa kendini ilgilendiren sorular sorabilirsin. Anladın mı Danielle?»

«Evet, efendim.»

«Bütün bu haklar ailene de tanınmıştır. Onlar da istedikleri şeyleri danışabilirler, delil gösterebilirler, tanıklara soru sorabilirler.»

«Şimdi celseyi dilekçenin açıklanmasıyla açacağız. Miss Spicer, henüz rüştünü ispat etmemiş olan bu çocuğun göz hapsi süresinin uzatılması için mahkemeye neden başvurduğunuzu açıklayınız?»

İlgili memur ayağa kalktı. Yumuşak ve pürüzsüz bir sesle konuşmaya başladı:

«Sayın yargıç, bu müracaatıma iki sebep göstereceğim. Birincisi, çocuğun işlemiş olduğu cinayet onda ruhî bir sarsıntı meydana getirmiştir. Bu yüzden gerek psikolojik, gerekse psikiyatrik etüdlere ih-

tiyaç görülmektedir. Çocuğun sağlam bünyeli ve iyi karakterli bir çocuk olması için bu etüdlere geçmesi gerek. İkinci sebep: Çocuğun ilerdeki terbiyesi ve bakımı göz önüne alınarak gerek çevresinde, gerekse aile durumunda bazı incelemeler yapmalıyız. Tabii aile efradının bize yardımı olması gerekiyor.»

Miss Spicer konuşmasını bitirince yerine oturdu. Yargıç bize dönüp baktı.

«Dilekçe için bir diyeceğiniz var mı?»

Harris Gordon ayağa kalkarak, «Hayır, sayın yargıç. Göz hapsi servisinin tecrübesine ve verdiği karara sonsuz güvenimiz var. Haklı bir şekilde karar verilmiştir,» dedi.

Yargıcın sesi hafif alaylı çıktı. Gordon az önce söylediği kelimelerden başkasını kullanamazdı, çünkü göz hapsi servisinin kararı herşeyin üzerindeydi. Hiç kimse onu değiştiremezdi.

«Mr. Gordon güveninizden dolayı teşekkür ederiz.»

Yargıç bir an için gözlerini yere indirdi ve sonra konuşmasına devam etti:

«Göz hapsi servisinin Danielle Nora Carey ile ilgili olarak ileri sürdüğü dilekçe kabul edilmiştir. Son bir karar çıkıncaya kadar henüz rüştünü ispat etmemiş olan bu çocuk, mahkemenin emrinde kalacaktır. Bir hafta sonra dâvasına tekrar bakılacak. Ben dâva gününü bildireceğim. Yine bütün deliller, etüd sonuçları bana getirilecek. Ayrıca dâvaya girmeden yirmi dört saat önce yazılı olarak çocuğun geleceği hakkındaki tasarılarınızı bana bildirin.»

Elindeki tokmağıyla kurnaz bir tavırla kürsünün üzerine vurdu.

Dani'ye baktı. Sesi yumuşamış, tatlılaşmıştı:

«Dâvana bakılırken sen odana dönebilirsin, Danielle. İyi bir kız ol. Miss Spicer ile de anlaşmaya çalış. Tabii diğerleriyle de. Eğer böyle yaparsan herşey hepimiz için çok daha kolay, çok daha iyi olacak. Anladın mı?»

Dani başıyla tasdik etti.

Yargıç, Dani'yi himayesine alan memura bakarak:

«Miss Spicer, Dani'yi yerine götürmeden hem onu, hem de ailesini odama götürebilirsiniz,» dedi.

İlgili memur başını eğdi. Sonra ayağa kalktı. Biz de onu izledik.

Gordon:

«Teşekkür ederim, sayın yargıç,» diye mırıldandı.

Yargıç başını önüne eğdi. Biz de Miss Spicer'i izleyerek odadan çıktık.

3

Yargıcın bölümü iki küçük odadan meydana gelmişti. Küçüğü kâtibinin, büyüğü ise yargıcındı. Miss Spicer bizi büyük odaya aldı. Duvarın biri hukuk kitaplarıyla doluydu, diğerlerinde ise resimler ve çerçeveli diplomalar göze çarpıyordu. Tertemiz bir masa, birkaç sandalye de dekoru tamamlıyordu.

Miss Spicer görgü kurallarına uyarak:

«Rahatınıza bakın. Bir kaç dakika için yanınızdan ayrılıp, çalışma odama gideceğim. Az sonra dönerim,» dedi.

Kapı kapanır kapanmaz Nora, Dani'ye döndü.

«Zayıflamışsın. Sana gönderdiğim o güzel elbiseyi neden giymedin? Yargıcın üzerinde nasıl bir etki yapardı, bilir misin? Şimdi sanacak ki biz senin hiçbir şeyinle ilgilenmiyoruz. Giyimine bile dikkat etmiyoruz. O berbat şeyleri nereden buldun? Bunları daha önce hiç görmemiştim.»

Dani'ye baktım. Yüzünden kendini sıkıdığı, sabırlı olmaya çalıştığı belli oluyordu. Nora'nın taşkınlığının geçmesini bekliyordu. Sonunda sesine alaylı bir ton vererek konuşmaya başladı:

«Anne, burası Miss Randolph'un okulu değil. Kızlar ne giyiyorsa ben de onu giymek zorundayım. Elbiseleri buradan veriyorlar.»

Nora gözlerini kızının yüzüne dikti.

«Eminim. Eğer ilgililerden izin alırsam kendi elbiselerini giyebilirsin. Size giyim eşyası vermelerine sebep, diğer çocukların kendilerine ait bir şeyleri olmaması.»

Dani hiç sesini çıkartmadı. Bir sigara yaktım. Dani bana baktı. Ben de ona paketi fırlattım. Dani onu ustaca yakaladı.

Nora'nın sesinden şok geçirdiği belliydi. «Dani,» diye haykırdı.

Yaşlı Mrs. Hayden'in sesinden canının sıkıldığı anlaşıyordu.

«Nora sinirlerine hâkim ol. Rol yapmana ara verabilirsin artık. Nasılsa seni seyredecek seyirci yok karşında. Onun sigara içtiğini biliyorsun. Hatta kaç defa sigara içmesine mani ol, dedim sana, dinlemedin. Dani'ye bir zararı dokunmayacağını biliyorum, di-yordun.»

Anneanne, Dani'ye baktı.

«Gel buraya, yavrum.»

Dani ona doğru yürüdü.

«Evet, anneanne,» dedi.

«Sana iyi davranıyorlar mı?»

«Evet, anneanne.»

«İyi yemek veriyorlar mı?»

Dani gülümsedi.

«Fazla fazla dolduruyorlar tabağa. Hiç açlık duymuyorum.»

«Eski gücünü kazanabilmek için yemek zorundasın. Hasta olmana göz yumamayız.»

«Hastalanmam anneanne.»

«Sana göndermemi istediğin bir şey var mı?»

Dani başını salladı.

«Hayır, teşekkür ederim, anneanne.»

Yaşlı kadın onu alnından öptü.

«Yargıcın sözlerini tut, Dani. İyi bir kız ol ve etrafındakilerle anlaşmaya bak. Kısa zamanda seni buradan kurtaracağız.»

Dani bakışlarını anneye çevirdi ve başıyla sözünü doğruladığını belirtti. Gözlerinde garip bir zekâ pırıltıları okunuyordu. Sanki başına gelecekleri anneannesinden daha iyi biliyormuş gibi bir hava seziyordu davranışlarında. Fakat sesini çıkarıp, tek kelime söylemedi.

Sadece bana uzun uzun baktı.

«La Jolla'daki o küçük gemin hâlâ duruyor mu?»

Başımı sallayarak, «Hayır, Dani,» diye cevap verdim.

«Çok kötü. Seninle tekrar denize açılmak istiyordum da.»

«Belki bir gün isteğine kavuşursun. Tabii buradan çıktığın gün.»

Başıyla sözümü kabul ettiğini belirtti. Benim sözüme de inanmadığını anlamıştım.

«Bana bakanlardan biri gazetede karının bir resmini gördüğünü söyledi. Çok güzel olduğunu da eklemeyi unutmadı.»

Dani gözlerimin içine baka baka konuşmasına devam etti:

«Bir bebek beklediği için buraya gelmemiş.»

«Doğru, Dani.»

«Ne zaman doğum yapacak?»

«Akşama sabaha bekliyoruz. Doktor yolculuk yapmamasını söyledi.»

Dani'nin yüzünde birdenbire sevinç pırıltıları farkettim.

«Öyleyse gazetelerin yazdıkları doğru değil mi?.. Çok sevindim.»

Ben de, ona gülümseyerek cevap verdim:

«Tabii, doğru. Buraya gelmemesi için başka bir sebep mi olduğunu sanıyordun?»

Dani gözünün ucuyla Nora'ya baktı. Nora bizim konuşmamızdan sıkılmış olacaktı ki dudaklarını kemirmekle meşguldü. Dani bakışlarını tekrar bana çevirerek yavaşça:

«Bilmem. Aklıma ilk gelen benden nefret etmesi-ydi. Bu nedenle de seninle birlikte buraya gelmemiş olabilir,» dedi.

Güldüm.

«Böyle fikirler nereden aklına geliyor?»

Dani yine Nora'ya kaçamak bir göz attı. Sonra:

«Bilmem. Sadece bir fikirdi,» diye cevap verdi.

Kapı açıldı ve Miss Spicer yeniden odaya girdi. Açık olan kapıdan yaşlı bir kadının beklediğini görmüştüm. Bu, Dani'yi yerine götürecek olan ilgiliydi.

Miss Spicer:

«Artık yerine dönmelisin, Dani,» dedi.

Dani, «Peki,» derken elindeki sigarayı tablaya bastırdı ve beni öptü.

«Allahaismarladık, baba.»

Anneannesini öptükten sonra Nora'nın yanına gitti. Nora, kollarını kızının boynuna doladı. Gözlerinin içine baktı, baktı.

«Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Dani?»

Dani başını önüne eğerek cevap verdi. Nora yine sordu:

«Herkesten fazla sevdiğimi de biliyorsun, değil mi?»

Dani yine aynı şekilde bu soruyu da cevaplandırdı.

Daha önce defalarca oynadıkları bir oyunu oynuyorlardı şimdi yine. Belki bu, Nora için çok önemliydi. Belki de anlayamadığım bir duygunun etkisi altında kızıyla bu oyunu paylaşıyordu.

«Dünyalar kadar, anneciğim.»

Nora, cevabı duyup duymadığını anlamak için bakışlarını bana çevirmişti. Ben onun bu hareketi karşısında sadece güldüm. Dani arkasını döndü, bana

baktı. Gözlerinde bir ürkeklik, bir heyecan, bir şaşkınlık vardı. Bu telepatiden başka bir şey olamazdı. Çünkü Dani neye güldüğümü anlamış ve aynı anda gözlerimin içine bakmıştı. Sonra tekrar bakışlarını benden kaçırdı, annesini öptü, allahaısmarladık, diyerek uzaklaştı yanından.

Nora yine bana bakıyordu. Yüzü pancar gibi olmuştu. Sinirlendiği her halinden belli oluyordu. Bir şey söylemek için dudaklarını kıpırdatacak oldu, fakat vazgeçti. Dudaklarını ısırды ve tek kelime söylemeden olduğu yerde kaldı.

Miss Spicer, Dani'nin arkasından kapıyı kapar kapamaz konuşmaya girişti:

«Hepimiz bir araya gelmişken birer gün kararlaştıralım. Böylece sorunlara daha iyi bir çözüm yolu bulmuş olacağız.»

Genç bayan masanın arkasına geçti ve oturdu.

«Miss Hayden, yarın öğleden sonra gelip sizinle görüşebilir miyim?»

Nora, «Perşembe günü daha uygun. Hizmetçiler de izinli. Evde ikimiz kalabiliriz. Böylece konuşmak için bol bol zamanımız olur,» dedi.

«Hizmetçilerin evde bulunmaları çok daha iyi. Çünkü Dani hakkında onlarla da görüşmem gerekiyor.»

Nora, Gordon'a baktı. Sonra ürkek bir sesle:

«Bilmem. Hizmetçilerin böyle konulara karışmaları hoşuma gitmez. Onlar dedikodudan başka bir şey bilmezler ki. Hem onların size faydalı olabileceklerini de hiç sanmıyorum,» diye cevap verdi.

«Miss Hayden, görevim, kızınız hakkında yeteri derece bilgi edinmek. Dikkatli davranacağımdan emin olabilirsiniz.»

Nora tekrar bakışlarını Gordon'a çevirdi. Adam başıyla kabul ettiğini anlattı. Nora yeniden Dani'den sorumlu olan bayana döndü.

«Yarın sabah gelebilir misiniz?»

«Öğleden sonra daha uygun benim için. Sabahleyin Miss Randolph'un okulunda bir randevum var.»

Nora karardan hiç memnun kalmamış bir pozda:

«Öyleyse Çarşamba öğleden sonra. Saat ikide sizi bekliyorum,» dedi.

Miss Spicer:

«Saat iki benim için de uygun,» dedi ve Nora'nın annesine başını çevirerek sordu:

«Perşembe günü için ne dersiniz?»

Yaşlı kadın başını eğerek o günün kendisi için uygun olduğunu belirtti.

«Sabahleyin dokuzda gelsem acaba çok mu erken olur?»

Yaşlı kadın cevap verdi:

«Ben çok erken uyanırım.»

Miss Spicer bana döndü.

«Albayım, sizin için hangi gün uygun acaba?»

«Ne zaman isterseniz gelebilirsiniz. Gününü siz kararlaştırın.»

«Plânlarınız hakkında bir fikrim yok, Albay Carey. Biliyorum karınız bebek bekliyor. Belki Chicago'ya dönersiniz. Ve ancak ikinci celsenin başlayacağı zaman buraya gelebilirsiniz. Ne zaman isterseniz o zaman görüşelim.»

Gerçi orada bulunmam bir şey ispatlamazdı ama yine de son karar gününe kadar beklemeyi aklıma koymuştum. O gün öğleden sonra Elizabeth'e telefon edecek ve önceden plânladığımız gibi hemen dönemeyeceğimi bildirecektim.

«Chicago'ya dönmeyeceğim, Miss Spicer. Ne zaman görüşeceğimizi siz tâyin edebilirsiniz,» dedim.

«Teşekkürler Albay Carey. Cuma günü saat dörtte motelinizde görüşebilir miyiz?»

«Tamam.»

«Artık gidebilir miyiz?» diye sordu Nora.

«Bir şey daha belirtmek istiyorum, Miss Hayden.»

«Evet?»

«Yargıç, Albay Carey'le boşandığınız zaman aldığınız ilâmın bir suretini görmemi söyledi. Tabî siz izin verirsiniz.»

Nora patlamıştı artık.

«Ne kadar gülünç bir şey. Geçmişimi bu derecede deşmekte bir mânâ göremiyorum. Biz ayrıldığımızda Dani ufacık bir çocuktuk.»

«Mahkeme kızınızın mutluluğuyla ilgili her türlü bilgiyi elde etmek yetkisine sahiptir. Bize yardımcı olacağınızı sanırım. Zaten adlî makamlar sicil dosyalarını karıştırmak hakkına sahiptirler. Elbirliği ile çalışmamız durumları daha kolaylaştırmaz mı?»

Nora buz gibi bir sesle memurun sözünü cevaplandırdı:

«Bu kayıtları elde etmeden kızımı serbest bırakmayacağınızı mı söylemek istiyorsunuz? Yani beni kızım ile tehdit ediyorsunuz?»

Miss Spicer'in anlatmak istediklerinde gizli bir düşüncesi olmadığı bellydi. Kadın gayet açık konuşuyordu. Nora'ya serinkanlılıkla baktı.

«Miss Hayden, kimsenin gözünü korkuttuğum falan yok. Size sadece adlî makamların neler yapmak yetkisine sahip olduklarını belirttim. Eğer kızınızın mutluluğu sizi biraz olsun ilgilendiriyorsa bize elinizden geldiği kadar yardım edersiniz. Mr. Gordon, acaba söylemek istediklerimi anlaşılabilir bir şekilde açıklayabiliyor muyum?»

«Evet, Miss Spicer.»

Harris Gordon, Nora'ya dönüp baktı.

«Dani bir süre için adlî makamların denetimi altında olacak. Bu demektir ki, ona tek hükmedecek adlî kuvvetlerdir. Onlara yardım edeceğini söylersen daha iyi olur. Boşanma ilâmını görmeleri için izin vermelisin.»

Nora sinirlenmişti.

«Sözde benim avukatım olacaksın. Oysa yaptığın

sadece yargıyla bir olmak. Şimdi de bu kadınla beraber çalışmaya başladın. Burada kalıp, gururumun bu şekilde kırılmasına mı izin vereyim? Böylesine aptalca hareket eden bir mahkemede daha fazla kalmak zorunda mıyım? İnsanlara böyle mi davranılır? Daha yüksek bir mahkemeye baş vuramaz mıyız?»

«Dani henüz rüştnü ispat etmedi ki. Onun kanunen yargılanacağı yer burası.»

Nora avukatına baktı, sinirden gözleri alev alev yanıyordu.

«Öyleyse söyleyin bakalım, size ne ihtiyacım var?»

Gordon, ölçülü bir sesle:

«Avukatınız olabilir miyim, diye ben size başvurmadım, Miss Hayden. Kızınızı savunmamı siz benden istediniz. Ne zaman isterseniz bu görevimden ayrılabilirim,» dedi.

Nora bir an için bakışlarını avukatının üzerinde gezdirdi. Sonra başını çevirdi.

«Allah kahretsin. Ne istersen yap. Artık hiçbir şeyin önemi yok benim için.»

Yıldırım gibi kapıdan fırladı ve olanca kuvvetiyle kapıyı çarptı.

Gordon, Dani'yi göz hapsinde bulunduran memura dönerek:

«Müvekkilim için özür dilerim. Bu cinayet olayı, onun sinirlerini alt-üst etti,» dedi.

«Anlıyorum, Mr. Gordon.»

«Yazıhanemde boşanma ilâmının bir kopyası olacak. Ne zaman isterseniz verebilirim size.»

Marian Spicer ayağa kalktı.

«Teşekkür ederim, Mr. Gordon. Toplantımız bitti sanırım.»

Hepimiz yerlerimizden kalktık ve kapıya doğru yöneldik. İlk önce yaşlı kadın dışarı çıktı, sonra Gordon onu izledi. Tam kapıdan dışarı adım atmak üzereydim ki, Miss Spicer'in bana seslendiğini duydum.

«Albay Carey, bir dakikanızı alabilir miyim?»

Geri döndüm ve kadının yanına giderek:

«Evet, Miss Spicer?» dedim.

Hafifçe bana gülümsedi.

«Kaldığınıza memnun oldum Albay. Dani de çok sevinecek. Dani kendisini bırakıp gideceğinizden korkuyordu.»

«Yapmam gereken bir şeydi bu. Yabancı bile bir çocuğu böyle bir ânında yalnız bırakıp gidemez.»

Miss Spicer bir an için garip garip yüzüme baktı. Sonra gözlerini yere indirdi.

«Ben de öyle olduğunu sanıyorum, Albayım.»

Dışarı çıktığım zaman eski kayıvaldem arabasının arkasına kurulmuş, beni bekliyordu. Bana işaret edince yanına yaklaştım.

«Nora nerede?» diye sordum.

«Gitti,» dedi yaşlı kadın.

«Dışarı çıktığımda çoktan gitmişti. Arabayı nerede park ettin?»

«Bir kaç sokak ötede.»

«İçeri gir de seni orada indirelim.»

Arabaya bindim. Rolls Royce trafiğin arasından saltanatla süzülüyordu.

«Sam Corwin'i aradın mı?»

«Hayır. Öğleden sonra ararım,» dedim. Asık suratla pencereden dışarı bakıyordum.

Kurnaz kurnaz yüzümü inceledikten sonra fikrini açıkladı.

«Üzgün görünüyorsun. Yoksa Miss Spicer sana bize söylemediği bir şey mi söyledi?»

Yaşlı kadına kaçamak bir göz attım.

«Hayır. Ne sebeple bana sizden gizli bir şey söyleyebilir? Sadece Dani, benim burada kaldığımı öğrenince çok sevinecekmiş. Bunu söyledi bana.»

«İşte üzüntün bundan ileri geliyor. Karına daha bu yeni kararından bahsetmedin, değil mi?»

«Hayır.»

«Üzüleceğini mi sanıyorsun?» diye sordu. Cevap vermemi beklemeden konuşmasına devam etti:

«Ben yaşlı bir budalayım. Tabii kadın üzülecektir. Öyle ya kolay mı? Bebek beklediği bir anda evde yapayalnız kalıyor.»

Koca araba birdenbire durdu. Düşüncelerim çok daha başkaydı. Gerçi Elizabeth'i yalnız bırakmak da istemiyordum ama kafamı yoran asıl para meselesiydi.

«Sana yardımımı dokunabilir mi? İstersen karınla ben konuşayım ve bir süre daha kalmanın, kızın için gerekli olduğunu söyleyeyim.»

Başımı salladım.

«Hayır, teşekkürler. Elizabeth'in beni olumlu karşılayacağından eminim.»

Kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Yaşlı kadın kapıya doğru eğildi:

«Bu gece beni ara. Öğrendiklerinden benim de haberim olsun.»

«Arayıp, size haber vereceğim.»

Onun arabası hareket edinceye kadar bekledim. Sonra kendi arabama atlayıp motelin yolunu tuttum.

Elizabeth'i aradığım zaman öğle olmuştu.

«Merhaba. Öğle yemeği yedin mi?»

«Tabii. İşler nasıl?» diye sordu Elizabeth.

Ona adli tıp raporunu anlatacağım sırada beni susturdu.

«Bu haberi az önce gazetelerden öğrendim. Dani hakkında ne karar verdiler?»

Elimden geldiği kadar ona herşeyi etraflıca anlatmaya çalıştım. Sonra mektuptan sözettim. Sözlerimi bitirdiğim zaman bir sessizlik çökmüştü.

«Elizabeth, söylediklerimi duydun mu?»

«Hepsini duydum,» dedi. Sesi çok hafif çıkıyordu.

«İyi misin sen?»

«Çok iyiyim. Kendimi şu âna kadar böylesine iyi hissetmemiştim. Kendi kendime eğlenmeye çalışıyorum. Herhalde gelecek haftaya kadar orada kalmak istiyorsun, değil mi?»

Derin bir nefes aldım.

«Burada kalmamın senin için bir sakıncası yoksa tabî.»

«Orada kalarak ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Eğer Dani'yi şu anda bırakıp gidecek olsam kızım tekrar ondan kaçtığımı sanacak.»

«Ama sen ondan hiç kaçmadın ki. Bunu ona anlatmadın mı?»

«Her şeyi anlattım. Anlattım ama, ne de olsa Dani daha çocuk. Anlattıklarımın yarısını bile anlamadı. Güvendiği tek insan benim.»

Bir sigara yaktım.

«Benim de tek güvendiğim insan sensin. Neler hissettiğimi anlıyor musun acaba? Konu komşunun gözü benim üstümde. Herkes seni soruyor. Benim gibi onlar da her gün gazeteleri izliyorlar. Her gün onu gördüğünü onlar da okuyor.»

«O» demekle kimi kastedtiğini biliyordum.

«Aptalca bir düşünce.»

«Öyle mi sanıyorsun? Seni orada tutan sebebin, sadece Dani olduğundan emin misin?»

«Tabî eminim,» diye haykırdım. Sonra sözlerime şunları ekledim: «Söyle bakalım öbür Allahın belâsı sebepler neymiş?»

«Herhalde o mektuplara sadece Dani yüzünden üzülmüyorsun. Bana ne demiştin, hatırlıyor musun? Dani'ye fazla bir şey yapamazlar. Kanun, çocuk olduğu için onu koruyor. Senin korumaya çalıştığın Nora'dan başkası değil. Eğer vicdanınla başbaşa kalacak zamanı bulabilirsen bunun böyle olduğunu anlayacaksın.»

Birden hattın öbür taraftan kesildiğini duydum.

Tekrar santrali aradım ve hattın kesildiğini söyledim. Az sonra telefonum yeniden çaldı.

Elizabeth'in «Alo,» diyen sesinde üzüntülü bir hava vardı. Sanki ağlıyordu.

«Elizabeth. Özür dilerim. Hemen hazırlıklarımı yapıp, geri dönüyorum.»

Burnunu çeke çeke, «Hayır, gerek yok. Bütün bu Allahın belâsı iş düzelinceye kadar orada kalacaksın,» dedi.

«Ama,» diye itiraz edecek oldum, beni susturdu.

«Hayır, hayır. Orada kalacaksın. Elinden geleni yapacaksın. Eve döndüğün zaman artık bu konu üzerinde hiçbir şey düşünmemeni istiyorum. Ben, bana ait olan bir koca istiyorum. Yoksa sana ilk rastladığım zamanki gibi suçlarının ağırlığı altında ezilmiş, küçülmüş bir hayalet görmek istemiyorum karşımda.»

«Peki, ya para meselesi ne olacak?»

«Onun için de üzülme. Ayrıldığın yerden sana yüz kırk dolar göndermişler. Bu da bize bir hafta yeter. Çok mecbur kalırsam iki yüz dolara yüzüğümü satarım.»

Hayretler içinde kalmıştım.

«Elizabeth,» dedim.

O, hâlâ burnunu çekiyordu.

«Ne istedin?» diye sordu.

«Elizabeth, seni seviyorum.»

4

Scaasi - Corwin saat galerileri post sokağındaki bir binanın içindeydi. Burası dar, eski biçim, iki geniş binanın arasına sıkışıp kalmış bir yerd. Ön kısım yepyeni tuğlalarla örülmüştü. Binaya, bir resim çer-

çevesini andıran küçük bir vitrin yanındaki kalın camlı bir kapıdan giriliyordu. Bu vitrinin içini mavi kadifenin üzerinde parlayan bir mücevher gibi bronzdan yapılmış küçük bir heykel süslüyordu. Ayrıca burasını kırmızı, sarı ışıklar renklendiriyordu. Sanatkârın adı da beyaz bir kartın üzerine küçük, siyah harflerle yazılmıştı. Kapının üzerinde ise altın bir yaprak göze çarpıyordu. Yaprakta da şunlar okunuyordu:

SCAASI CORWIN
TOKYO, SAN FRANCISCO, NEW YORK
LONDON, PARİS

Kapıyı açıp içeri daldım. İyi giyinmiş, pelerinli ve sakallı genç bir adam karşıma çıktı. O, İngilizlere özgü bir aksanla:

«Size bir yardımda bulunabilir miyim, efendim?..» diye sordu.

«Mr. Corwin'le randevum var.»

«Asansör solunuzda. Yazıhaneler dördüncü kattadır.»

«Teşekkür ederim,» dedikten sonra asansöre doğru yürüdüm.

Asansöre yaklaşır yaklaşmaz kapı açıldı. Sanki gizli bir kuvvet vardı orada.

«Dördüncü kat.»

Asansörcü dediğimi tekrarlarlarken kapıyı kapamayı da unutmamıştı.

Asansörcüyü baştan aşağı incelediğim zaman üzerimdeki altmış dolarlık, üç düğmeli takımdan utanmışımı hissettim. Asansörcü bile İngiliz kumaşı gi-yiyordu.

Bana gösterilen bekleme salonuna girdim. Orada bulunan bir masada pelerinli, sakallı başka bir delikanlı oturuyordu. Bu pelerinlere ve sakallara on yedinci yüzyılda yaşamış Van Dyck'in resimlerinde rastlanırdı ancak.

«Mr. Corwin'le randevum vardı.»

«Adınız, lütfen?»

«Luke Carey.»

Başıyla anladığını belirtti.

«Teşekkür ederim. Siz biraz dinlenin, ben Mr. Corwin'in boş olup olmadığına bakayım.»

Oturdum. Sehpanın üzerinde duran magazinlerden birini aldım ve içini karıştırmaya başladım. Fransızca olduğu için anlayamıyordum. Beni de resimlerine bakmakla yetindim.

Sayfaları çevirdim. Brigitte Bardot'un St. Tropez'de motörde çekilmiş bir resmi gözüme ilişti. Resmi iyice inceledim. İçinde Brigitte'in bikinili resmi olan mecmua fena olamazdı. Baktığım sayfanın üzerine bir gölge düşmüştü. Başımı kaldırıp baktım.

Hoş ve genç bir sarışın:

«Albay Carey siz misiniz?» diye sordu.

Başımla, «evet» dedim.

«Mr. Corwin sizi bekliyor. Lütfen beni takip edin.»

Ayağa kalktım. Yürüyüşü o kadar hoştu ki. Kendi bunun böyle olduğunu biliyor ve cilveli cilveli yürümeye devam ediyordu. Bütün gündür ilk defa gözüme hoş görünen bir manzarayla karşılaşıyordum. Onu seyretmek, mecmuaya bakmaktan daha cazip gelmişti bana.

Kızın açmış olduğu kapıdan içeri girerken teşekkür etmeyi unutmadım.

Sam'ın odası bir sergiden farksızdı. Picasso dahil çeşitli sanatçıların eserleri ile süslenmişti. Bunların arasında Nora'nın «Ağdaki Kadın» adını taşıyan bronz heykeli de göze çarpıyordu. Eliofoheim ödülünü kazanmış olan bu sanat eseri güneş ışığını gören köşede küçük bir kaidenin üzerinde duruyordu.

Sam, odaya başka bir kapıdan girdi. Elini uzatmış vaziyette bana doğru yürüdü.

«Luke,» dedi.

Elini sıktım. Onun tokalaşmasına bayılırdım. İnsanın elini öylesine samimi bir şekilde sıkardı ki.

«Nasılsın, Sam?»

«İyi sayılırım. Biraz saçlarımız döküldü. Hepsisi o kadar.»

Beni tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra sözlerini şöyle tamamladı:

«Bakıyorum sen de formundasın.»

«Çok şükür, hayatımdan memnunum.»

Masasına doğru yürürken:

«Memnun oldum. Otursana Luke,» dedi.

Onun karşısındaki sandalyeye oturdum.

«Dani'nin başına gelenleri duyunca çok şaşır-dım!» diye söze başladı.

Hiç sesimi çıkartmadım. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

«Çocuğu çok severdim. Tatlı bir yavrucaktı. Böyle bir şeye kurban gittiği için üzüldüm doğrusu. Er-geç bu olacaktı.»

«Neden er-geç olacaktı, dedin?»

Omuzlarını silktili.

«Nora'nın yüzünden tabii.»

«Riccio'yu tanıyor muydun?»

Sam, mânâlı mânâlı güldükten sonra cevap verdi.

«Evet. Onları ben tanıştırmıştım.»

«Nasıl tanıştılar, anlatır mısın?»

Güldü.

«Delikanlıları gördün mü?»

«Şu pelerinli, sakallı gençleri mi diyorsun?»

Başıyla sözümü onayladı.

«Evet, gördüm. Fakat sekreterini görür görmez kendimi bir kuş kadar hafif hissettim.»

Tekrar güldü.

«Bu delikanlılar, Scaasi'nin fikri. Çünkü çoğunlukla müşterilerimiz kadın. Kadınlar, heykele daha meraklı oluyor. Böylece bu delikanlılar epeyi işimize yarıyor.»

«Riccio ile onların ne ilgisi var anlayamıyorum.»

«Beş yıl önce burayı açtığım zaman Riccio da o gördüğün delikanlıların başında geliyordu. Fazlasıyla geliyordu. Fazlasıyla işime yarıyordu, çünkü kadınlar ona hayrandılar.»

«Pelerinine ve sakalına rağmen ha?»

«O kıyafet ona sanatkâr havası veriyordu. Yakışıklı, iyi giyinmiş bir delikanlıydı.»

«Anladım.»

• Sam yüzünü ekşiterek devam etti:

«Nora da onun hayranları arasındaydı. İtalyan stili pantolon giyerdi. Baletler gibi pantolonlarının kaiça kısımları daima dapdardı. Nora gözlerini onun üzerinden bir türlü ayıramazdı.»

Masanın üzerinde duran sigaralığı açıp bana tuttu.

«Tıpkı bir şarkı gibi. Nora ister, Nora elde eder. Fakat bu sefer umduğu gibi olmadı. Pahalıya ödedi. Arkadaşlıkları onun istediğinden uzun sürdü.»

Sam, en içten duygularla gözlerimin içine bakmıştı.

Sigara alırken sordum:

«Anlayamadım, ne demek istedin?»

«Riccio da Nora kadar kötü bir insandı. Kavga çıkartan bir tipti. Burada bile başı bir iki kere belâya girmişti. Ama her defasında işin içinden sıyrılmasını bilmişti.»

«Öyleyse neden onu burada tutmaya devam ettin?»

«En iyi satış memurumdu. Görevini de iyi beceriyordu.»

«Onunla nasıl tanıştın?»

Sam dikkatle yüzüme bakarak:

«Neden Riccio hakkında bilgi edinmek istiyorsun?» diye sordu.

«Onun hakkında bir şeyler bilmek istiyorum da. Belki bu mesele başkasını ilgilendirmeyebilir. Eğer onun hakkında bir şeyler öğrenirsem adlî makamları

bu cinayetin pek de yersiz olmadığına inandırabileceğimi düşündüm.»

«Anladım. Sana her şeyi anlatacağım. Belki bir yararı olur.»

«Ben de öyle düşünmüştüm. Onun hakkında ne biliyorsun? Senin hatırlayabildiğin arkadaşları var mıydı?»

Bir an düşündü, sonra masasındaki telefona sarılarak:

«Tony Riccio'nun şahsî dosyasını getirin,» dedi.

Az sonra kapı açıldı, Sam'in sekreteri içeri girdi. Dosyayı Sam'in önüne koydu. Sonra bana baktı ve odadan çıktı. Sam'in gözlerinin bende olduğunu farketmiştim.

«Nefis bir kız.»

Güldü ve önündeki dosyayı açtı.

«Tony buraya gelmeden önce Arlene Gately'in yanında iki yıl çalışmış. O bizimle birleşince Tony de onu takip etmiş.»

«O kız hâlâ sizinle mi çalışıyor?»

«İki yıl önce öldü. Bir uçak kazasında.»

«Vah, vah. Peki, ya arkadaşları kimlerdi, biliyor musun?»

«Hiçbir arkadaşını şu anda hatırlayamıyorum. Kadınlarla ilgisi fazlaydı. Hiçbir erkekle samimi olduğunu görmemişim. Herhalde yakın bir erkek arkadaşı yoktu.»

«Ya ailesi?»

«Ailesi San Francisco'da. Babası rıhtımda balıkçılık yapar. Erkek kardeşlerinin bir motörü var sanıyorum.»

«Adresleri var mı sende?»

Bloknottan bir kâğıt yırttı ve Riccio'nun ailesinin adresini yazdı. Kâğıdı aldım.

«Başka şeyler de bulmalıyım.»

«Sana sormak istediğim bir nokta daha var. Ama istemezsen söylemek zorunda değilsin tabii.»

«Neymiş o öğrenmek istediğin?»

«Nora ve Riccio hakkında. Mrs. Hayden, Nora ile bir anlaşmaya vardığınızı söyledi. Eşyaları paylaşmışsınız. Bunu nasıl becerebildin?»

Bir an durakladı. Sonra devam etti.

«Etrafımda dönenlerden haberdardım. Elimde de resimler vardı. Nora ilk önce ileri sürdüğüm fikri kabul etmek istemedi ama sonunda anlaşmak zorunda kaldı.»

«Hâlâ resimler yanında mı?»

Başını «hayır anlamında salladı:

«Dava bitince resimlerini kendisine geri verdim. Hiç birinin bende kalmasına gerek yoktu. Hatırlamak bile sinirlerimi bozuyor.»

Hiç sesimi çıkarmadım.

Bakışlarını bana çevirdi:

«İyi bir karara vardık sayılır. Önceden onun olan hiçbir şeye el sürmedim. Sadece birlikte yaptığımız şeyleri paylaştık.»

«Seni kınamıyorum.»

«Dani'nin küçüklüğü hâlâ gözümün önünden gitmiyor. İlk zamanlar onu arayıp sormadığın için zalılcık bir müddet kendine gelememişti.»

«Onu görmek için çırpınmışım ama Nora yasaklamıştı.»

Sam şaşırmıştı:

«Nora'nın sana kızını görmene engel olduğunu bilmiyordum. Nora, bana, senin durup dururken bir gün artık kızını görmek istemediğini ona bildirdiğini söylemişti.»

Ona dik dik baktı:

«Şu anda tıpkı Nora gibi konuştun.»

«Onun kelimelerini kullandım.»

Sigarasını söndürdü, bir tane daha yaktı:

«Her şeyi bildiğimi sanırdım, fakat... Her zaman hatırlayacağım bir şey var.»

«Neymiş o?...»

«Bu olay beş yıl öncesine rastlar. O zamanlar Dani on yaşlarındaydı. Çocuk lâf arasında doğum günü partisi istediğini söylemişti. Nora bunu duyar duymaz sinirlenmiş, çocuğu azarlamıştı. Yaşını ortaya çıkartmaktan vazgeçmesini ve herkese kaç yaşında olduğunu söyleyerek annesini ne kadar sıkıntıya soktuğunu ona anlatmaya çalışmıştı. Böyle hareketler yapmıyacak kadar büyük olduğunu eklemegi de unutmamıştı. Dani bu söylenenlerden hiç bir şey anlamamıştı. Nora'ya bakarak sordu: «Büyümemi istemiyor musun, anne?» Nora tam cevap vermeğe hazırlanmıştı ki birden benim onları seyretmekte olduğumu farketti. Zavallı çocuğu o üzgün, kırık haliyle bırakarak oradan uzaklaştı.»

Sigarasından bir nefes çektikten sonra sözlerine devam etti:

«Şuna bütün kalbimle inandım ki Nora, Dani'yi kıskanıyordu. Gençliğini, büyüüp serpilmesini. Ona ait ne varsa Nora'yı deli ediyordu. Benim yapacağım bir şey yoktu. Çünkü her zaman Dani'nin babası olmadığım için işlerine de karışamıyacağımı söylerdi.»

Bir an için gözlerini masanın üzerinde gezdirdi. Sonra tekrar bana baktı.

«Belki de kendi kendine soruyorsun, merak ediyorsundur. Her şeyini bile bile nasıl bu kadınla evlendim, değil mi?»

«Haklısın. Bir kaç defa bunu düşünmedim değil. Düşündüm.»

Şimdi yavaş yavaş konuşmaya başlamıştı.

«Belki bunun nedenini anlayamayacaksın. Bir zamanlar küçük bir şehrin gazetesinde sanat eleştirmenliği yapıyordum. Sanat dünyası için ne söylenirse söylensin San Francisco küçük bir şehirdir. Ben ise orada büyük bir şey keşfettim. Şansınız yardım ederse hayatta bir kere gülersiniz. Tabîî yine aynı şeyi tekrarlıyorum. Şansınız yardım ederse. Ben Nora Hay-

den'i keşfetmiştim. Nasıl bir insan olursa olsun sanat bakımından bir cevherdir. Eserlerinde gerçeği vermesini bilir. Onun eserlerine baktığınız zaman onları içinde, etrafınızda hissedersiniz. Gerçeği sanatında öylesine işlemiştir ki, kendi özel hayatında gerçekleri yaşamayı unutmak zorunda kalmıştır. İnsanlığını kaybetmiştir kısaca. Her şeyi eserlerine verdiği için kendine hiç bir şey bırakmamıştır.

«Onun ne karakterde olduğunu biliyordum. Ama ne var ki, değiştirebileceğimi sanıyordum. Eserlerinde gördüğüm gerçeği onun özel hayatına da verebilirdim. O da diğer insanlar gibi yaşayabilirdi. Ne yazık ki yanılmışım. Hem de tamamen yanılmışım.»

«O ancak gerçekleri eserlerinde duyurabilirdi. Eserlerine ruh, can verebilirdi. Özel hayatında ise dengelessnessini düzelterek yeteneğe sahip değildi. Bir de başka bir şey vardı.

«Neydi o Sam?»

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak:

«Onu seviyordum,» dedi, sonra duygusuzca güldü ve devam etti:

«Ama aşkım nerede söyle? Aşkımı yitirdim değil mi? Aşkımdan bana ne kaldı? Duvardaki birkaç resimle bir iki heykel parçası. Ama senin bir şeyin var ortada. Şu anda durumlar ne kadar kötü olursa olsun yine aşkının nereye gittiğini sana gösterecek bir şey bu.»

Ne demek istediğini anlamıştım. Ayağa kalktım :

«Sam, sen çok merhametli bir insansın. Bana da çok iyi davrandın.

O da ayağa kalktı:

«Dani'ye küçük bir şey götürmeni istiyorum. Acaba doğru bir hareket mi bilmiyorum. Ne dersin?»

«Hoşuna gidecektir harhalde Sam.»

Elini uzatarak:

«Ona sevgilerimi götür,» dedi.

«Peki, Sam. Yardım ettiğin için teşekkürler.»

Post sokağında halk telaş içinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Bunların çoğu alış verişe çıkmıştı. Sanat galerisinin o serin havasından, loş ışığından sonra dışarı çıkınca gözlerim, güneş ışığından kamaşmıştı. Yürüdükçe içimden suların aktığını hissediyordum. Müthiş terlemiştim. Ancak bir bara girersem serinleyebilecektim. İçeri girer girmez bir şişe bira ısmarladım. Az sonra içeri iki turist girdi. Yanıma gelip durdular.

Onlardan biri:

«Allahım! Ne sıcak!» dedi.

Köpüklü birasını dudaklarına götürmekte olan diğer turist ise şöyle cevap verdi:

«Sıcak olmasına sıcak. Düşün bir kere, bize burası sıcak geliyor. Ya o körfezin ortasındaki kayada olan zavallı delikanlılara ne dersin. Bahse girerim ki böyle bir günde soğuk bir bira için neler vermezler...»

Yan yan onlara baktım. Bahsettikleri kayayı düşündüm. Anlamıştım. Alkatraz'ı kastediyorlardı. Başka kayalar da vardı tabii. Kızım da o kayalardan birinin içindeydi. Üstelik de küçük yaşında oraya kapatılmıştı.

Acaba bu sıcak günde serinleyebilmek için ne yapıyordu? Miss Spicer onda neler bulmağa çalışıyordu merak ediyordum. Bunları hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

5

Marian Spicer hiçbir ses duymadığı halde onu ayakkabılarından tanıdı. Öylesine parlatmıştı ki Miss Spicer hemen hemen yüzünü onların üzerinde görebiliyordu. Masanın üzerinde yayılmış olan kağıtların arasından başını kaldırdı.

«Vay! Acaba Marian şu ögle sıcağında Shervood ormanlarının serin kuytularına kadar uzanıp Robin Hood ile oynasa iyi olmaz mı?»

Miss Spicer güldü:

«Kahveni evraklarımın üzerine dökmeden otur şöyle Red. Bilirim en iyi fikirler senden doğar. İngilizceyi öylesine güzel konuşuyorsun ki Nottingham Şerifi bile senin dilinden kolay kolay anlayamaz.»

Erkek mavi gözlerini kırıştırarak sırttı. Kırmızı saçları her zamanki gibi yine karmakarışık. Biri bir elinde, diğeri de öbür elinde olmak üzere iki fincan taşıyordu. Fincanlardan birini genç kızın önüne bırakırken:

«Evrakları dosyaya girecek hale getirmiştım,» dedi.

Genç kız kahveye teşekkür ederek işine daldı.

Erkek kahve salonuna şöyle bir göz gezdirdi. Hemen hemen bütün masalar boşalmıştı.

«Burası iyi bir düzene sokulmalı. Yoksa işçilerin bu işten de kâr olmuyor.»

Masalardan birinde bir kız, onu göz hapsinde tutan ilgili memur ve kızın annesi oturuyordu. Onbeş yaşlarında olan bu kız gebeydi. Annesinin ilgili memura telaşlı telaşlı anlattıklarını yüzü asık olarak dinliyordu. Memur da sesini çıkarmadan başını sallıyordu:

Marian bu annenin söylediklerini rahatça tahmin edebiliyordu. Çünkü defalarca aynı sözleri kendi de duymuştu.

«Bilmiyordum... Hiç şüphelenmemiştim... Öz kızım... Başka çocuklar onu...»

Hep aynı hikâyeler anlatılırdı. Çocukların başı belaya girince aileler yapacaklarını şaşırırlardı. Tabii bir felaketin geleceğini, ya da yakınlaşmakta olduğunu önceden hiç anlayamazlardı. Çünkü anne babanın her zaman başka uğraşları olurdu. Kimi isteyerek, ki-

mi bilmeyerek fena yola düşerlerdi. Ama hepsinin en son buluştukları yer Çocuk Mahkemesi olurdu.

Miss Spicer kâğıtlarını düzgün bir şekilde yerleştirdikten sonra sordu:

«Sen bütün gün nerelerdeydin?»

Red gürültülü bir şekilde kahvesini yudumladı.

«Nerede olduğumu sanıyorsun? O küçük sefilidirim.»

Marian, onun kimi kasdettiğini anlamıştı. Onaltı yaşında bir erkek çocuğundan sözediyordu. Altı ay önce polise düşünce, ailesi, onu adam olsun diye bir askerî okula göndermişti. Fakat çocuğun dört gün önce de okuldan kaçtığı bildirilmişti.

«Çocuğu buldun mu?»

«Buldum. Düşündüğümüz yerdeymiş. Nort Beach'teki barın erkekler salonunda.»

«Çocuğu bulman neden dört gün sürdü bilmem.»

Erkek kendini haklı çıkarmağa çalışırcasına konuşmaya başladı:

«Biliyor musun ne kadar çok bar, ne kadar çok oyun salonu var?» diye sordu.

Genç kız gülümseyince erkek rahat rahat koltuğuna gömüldü. Kaldığı yerden devam etti:

«Çocuğu bulduğum zaman onun halini görecektin. Üzerinde hâlâ okul forması vardı. Sanki dört gün onunla yatıp kalkmıştı. Karşısında beni görür görmez sinir kirizleri geçirmeye başladı. Tekme attı, yumruk salladı, avaz avaz bağırdı, üstümü başımı tırmıklamağa çalıştı. Onu güç belâ polis arabasının içine soktuk. Bugünkü işlerim fena sayılmaz. Beş kişiyi izledim. Bunlardan biri kadındı. Kadın beni garip bir yaratık sandı.»

«Çocuğun yakalandığını ailesine bildirdin mi?»

Red başını önüne eğerek «Evet, yarın burada olacaklar.» dedi. Sonra omuzlarını silkerek şöyle dedi.

Hayat. Erkek çocukları da kızlar kadar tehlikeli.»

«Zavallı çocuk.»

İkisi de bu tip konulardan hiç hoşlanmazlardı. Bunların gereksiz olduğuna inanmışlardı. Onların tek yaptıkları, göz hapsinde bulundurdukları gençleri bir süre sonra psikiatristlere göndermektir. Marian bazan düşünüyordu da akıl doktorları bile her gence çare bulamıyorlardı.

«Küçük bir arı gibi hiç durmadan çalışıyorsun. Nedir bu yazdıkların? Hayden davasıyla mı uğraşıyorsun?»

«Kızın soyadı Carey,»

«Biliyorum. Fakat bütün gazeteler Hayden dâvası diye bahsediyorlar. Annesi şehrin tanınmış simaları arasında olduğundan Hayden davası diyorlar.»

Red yine gürültülü bir şekilde kahvesinden içti:

«Çocuğun durumu nasıl?»

«Kesin olarak bir şey bilmiyorum. Onu henüz anlayamadım. Şimdiye kadar gördüğüm, incelediğim çocuklara benzemiyor o.»

Erkek tek kaşını kaldırdı. Hayret etmişti.

«Seni bile uğraştırdı ha? Bunlar ilk raporların mı?»

«Görebilir miyim?»

Başıyla «evet» dedi.

Erkek giriş kısmını okurken genç kız onu dikkatle izliyordu. Bu, doktorun verdiği rapordu. Her kız, kulübesine gönderilmeden önce doktor muayenesinden geçirdi. Dani Cumartesi günü doktora görünmüştü ama hafta sonu tatili olduğundan sonuçlar ancak Pazartesi günü bildirilmişti.

Marian, doktorların bir noktayı unuttuklarını hissediyordu ama kesin olarak onun ne olabileceğini bilemiyordu. Düşündüğünden emin olsa parmağıyla işte şu kısım gözden kaçmış diyecekti. Red çok iyi bir insandı. Onun da görevi yıllardan beri gençleri göz hapsinde bulundurmaktır. Belki Marian'a o yardım edebilirdi.

Erkek, doktor raporunu okuduktan sonra genç kıza bakıp güldü.

«Sevindim doğrusu, hiç olmazsa bu kız normal çıktı.»

Marian onun ne demek istediğini anlamıştı.

**Kızlık zarı parçalanmamış, yarası iyileşmiş. Yalnız hangi yaşta kadın olduğu anlaşılmamıştır. Vajina duvarlarında bir gerilme, klitoriste ise bir şişme görülmüştür. Demek ki muayene sırasında çocuk son-
suz bir zevk duymuştur.**

«Artık şuna inanmaya başladım ki San Francisco'da on dört yaşında bir bâkire bulmak imkânsız. Marian sen on dört yaşındayken bâkire miydin?»

«Şakayı tadında bırak Red. Bu olay, yüzündeki maskeyi indirmesin. Buraya arasına da iyi çocuklar gelir.»

«Kızı kim iğfal etmiş? Yoksa öldürdüğü delikanlı mı?»

Marian, erkeğe baktı:

«Söylemiyor. Bunu her kim sorarsa sorsun taş kesiliyor. Ne ağzını açıyor, ne bir kelime konuşuyor. Raporu okuduktan sonra düşünceni söyle bana.»

Erkek raporu okudukça kaşını gözünü oynatıyordu. Sayfanın ortasına gelince durdu. Marian da bu satıra dikkatle bakmıştı.

«Çocuğun zekâ derecesi 152.»

«Tamam. Mantiği ve zekâsı normalin üstünde olan bir kızla karşı karşıyayız. Aşağıdaki satırları anlamakta zorluk çekiyorum. Oku bak.»

Erkek sessizce satırları takip etti. Diğer birkaç sayfaya da göz gezdirdikten sonra raporu elinden bıraktı.

«Kız bizimle alay ediyor. Anlayamadım. Neden acaba?»

«Ben de alay ettiği sonucuna vardım. Muayenenin bitiminde akıl doktoruna ne demiş okudun, değil mi? Bir hata yaptığını rahat rahat kabul ediyor-

du. Yapmaması gerektiğini de biliyor. Bu işlediği suçta ait her şeyi çekinmeden konuşabiliyor. Fakat cinayetle başka bir şeyi anlatmaya yanaşmıyor. Hayatının diğer bölümünü saklıyor. İşlediği cinayetle kişisel hayatının bir ilgisi olmadığını öne sürerek kendine ait hiçbir şeyden söz etmek istemiyor.»

«Demek ağzından laf almak çok zor.»

Marian, «Hayır,» dedi ve konuşmasını sürdürdü:

«Bu hafta sonu sinirleri yatışmıştı. Cumartesi günü ona yaklaşmamamız çok fena oldu. Oysa o zaman öylesine sinirli, öylesine bitkindi ki.»

«Acaba ona akıl veren, susmasını söyleyen biri mi var?»

«Tek gördüğü insan babası. Adamın aklına böyle şeyler gelmiyor; çünkü onu hâlâ bir çocuk olarak görüyor. Kızını en son sekiz yaşındayken görmüş. Onu büyümüş bulduğunu söylüyor ama, hiçbir zaman kadın olduğunu aklına getiremez tabii.»

«Babası nasıl bir adam?»

«Kibar, efendi bir erkek.»

Red, genç kıza inanmamış gibi sordu:

«Savaşlarda öylesine bir kahramanlık gösterdiği halde kibar ha?»

«Zavallı adama acıyorum. Giyiminden malî durumunun pek iyi olmadığı belli. Böyle olduğu halde sırf kızına yardım edebilmek için Chicago'dan buraya gelmiş. Karısı ise orada. Doğum yapmak üzere. Adam iki kutup arasında kalmış. Dürüst hareket etmek istiyor, fakat bir türlü hangi yolun doğru olduğuna karar veremiyor.»

«Miss Hayden nasıl bir kadın?»

«Nora Hayden istediğini yapan bir insan. Her zaman için böyle; ne isterse onu yapıyor. Belki çok değerli, çok büyük bir sanatkâr olabilir ama, gerçek bir fahişe olduğunu da asla inkâr edemez. Bütün yıllarını annesinin yanında geçirdiği için Dani'ye acıyorum.»

«Annesini sevmiyorsun gibi geldi bana.»

«Sevmiyorum. Fakat bu dâvayı çözümlemiyor ki. Bu çocuğa nasıl yaklaşıp, onu nasıl konuşturacağız?»

«Bazan en iyi şey, onları kendi başlarına bırakmaktır. Belki yalnız kalınca bizlere güvenmeye başlarlar. O zaman da ona yardım etmek için çırpındığımızı anlayıp, etrafımızda dolaşırlar.»

«Eğer zamanımız olsaydı dediğin doğrudu. Fakat Murphy bize ancak gelecek haftaya kadar izin verdi. Ona bu işi bir an önce bir karara bağlamak için tesir ediyor olmalılar. O da bana kanunî süre olarak on beş gün veriyor.»

Marian kahve fincanını almak için elini uzattı. Gerçi kahve soğumuştur ama, yine de aldırış etmeden onu içti.

«İçimde garip bir duygu var. Şimdiye kadar dâvada gerçeğe yaklaşılmadı bile. Çocuğun hareketlerinden bu cinayeti onun işlemediğine inanıyorum.»

«Öyleyse bu cinayeti kim işledi? Annesi mi?»

«Bence bu daha akla yatkın.»

«Fakat bütün deliller senin aleyhine. İfadeleri okudun. Adlî tabibin raporunu, tanıkların ifadelerini dinledin. Hepsi, hepsi suçlunun çocuk olduğunu kanıtlıyor.»

«Doğru. Evime dönüp her şeyi tek tek hatırladığım zaman hepsinin de bir noktada yanıldıklarını anladım. Her şey öyle güzel hazırlanmıştı ki. Sonra tanık olarak tek kişi dinlemiştik. Çocuğun annesini. Diğerleri ceset üzerinde inceleme yapan iki doktor ve cinayet yerine gelen müfettişti. Tek tanık Nora Hayden'di.»

«Annesi mi tanıklık etti?»

«Başıyla «evet» dedi.

Red bir an genç kıza kuşkulu baktı.

«Belki de annesini sevmediğin için onu, bu cinayetin suçlusu olarak görmek istiyorsun. Sakın böyle bir duyguya kapılmış olmayasın? Bazan benim de

böyle saçma sapan düşündüğüm zamanlar olur. Çoğunlukla karşımda aptal, anlayışsız aileler gördüğüm zaman çocuklarının yanlış hareketlerine, onların sebeb olduklarını sanırım. Onları, çocuklarından daha fazla suçlu bulurum. Ama gerçek bu mudur? Bilmem ki!»

Erkek yerinden kalktı ve mutfağın kapısına doğru ilerledi. Sonra elinde iki fincan kahve olduğu halde geri döndü.

«Çocuk nerede şimdi?»

«Psikolojik muayeneden geçiyor. Belki Jennings, ona bugün bir şeyler söyletebilir.»

«Sally Jennings iyi bir ruhiyatçıdır. Ondan başkası da kızı konuşturamaz bence.»

«İnşallah başarır bu işi de. Bu arada ben de kalan işlerimi tamamlasam iyi olur. Yargıç Murphy, boşanma ilâmının suretine göz gezdirmemi istedi. Şimdi avukatın yazıhanesine gidip, ilâmın suretini alacağım.»

Marian sandalyesini ittikten sonra sordu:

«Anita ile oğlanlar nasıl?»

«Her zamanki gibi. Anita bana yardımcı olmak için çalışmak istiyor. Ben ise asla kabul etmiyorum. Çünkü anası, babası çalışan çocukların ne hâle geldiklerini yakından görüyorum.»

Marian candan bir gülümseyişle başını önüne eğdi. Bazan düşünürdü de, merak eder dururdu. Erkekler kazançlarına güvenerek nasıl bir yuva kurma cesaretini gösterebiliyorlar. Red'in ayakkabılarının iki ay geçmeden tamir istediğinin nedenini şimdi daha iyi anlayabilirdi Marian.

Red içini çekerek konuşmaya devam etti:

«Stevie, en büyük oğlum tekerlekli kızak alalım diye yalvarıp duruyor. Okulda bütün çocukların kızakları olduğunu söylüyor.»

«Ona da alacak mısın?»

«Elli dolara kadar iyi kullanılmış bir kızak bulsam alacağım tabî.»

Birden gözleri masanın üzerine daldı. Bir an uzun uzun baktı. Sonra:

«Kendimi aldatıyorum herhalde. Elli dolara kim tekerlekli bir kızak satar ki!» dedi.

«Belki şans güler de elli dolara bulabilirsin, Red.»

«Ümidimi yitirmeden bekleyeceğim. Bazan hayat beni öylesine korkutuyor ki bilemezsin.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Stevie iyi bir çocuk ama, bir çok istekleri var. Ya onlara kavuşamadığı zaman ahlâkı değişecek olursa. Biliyor musun, insanların gerçekleri böylesine yakından tanınması da hiç iyi değil.»

Marian başıyla Red'in sözünü kabul ettiğini belirtti.

«Bazan gece yarısı yataktan fırlıyorum. Bu, çoğunlukla Stevie'i rüyamda gördüğüm zamanlar oluyor. Dairede karşıma bir çocuk getiriyorlar. Birden başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Stevie'i görüyorum. Cevabı şu oluyor: 'Ne yapmamı bekliyordun ki baba? Yoksa herşeyin gökyüzünden yağmasını mı bekleseydim?'»

Marian karşısındaki erkeğe bir an için baktı. Çocuk Mahkemesinde çalışanlar, suçlu gençlerle uğraşanlar, hayatın acı gerçeklerini yakından görüyor, zavallı çocukların acılarına ortak oluyorlardı. Böyle olunca da kendi çocuklarından bile kuşkuya düşüyorlardı. Aynı felâketlerin bir gün kendi başlarına gelme korkusu, içlerini kemiriyordu. Marian en temiz, en samimi duygularla elini erkeğin omuzuna koydu.

«Bugün dayanılmaz bir sıcaklık var. Neden eve gidip de dinlenmiyorsun bilmem.»

Erkek ona minnettarlığını belli etmek istercesine elini okşadı. Sonra sırtarak:

«Neden eve gitmemi istedin? Yoksa Anita beni merak etmiştir, hasta falan olduğumu sanmıştır diye mi düşündün?»

Sally Jennings adı, diplomanın üzerine gotik harfleriyle yazılmıştı. Bu psikoloji doktoru Wisconsin Üniversitesinden en iyi derece ile mezun olmuştu. Haziran 1954. Sally Jennings bu diplomayı aldığı zaman otuz sekiz yaşındaydı. On beş yıl gençleri göz hapsinde bulundurmuydu. Daha sonra ise amacına ulaşmıştı. Parasını biriktirince iki yıl ortadan kaybolmuş ve ancak evine bir diplomayla dönmüştü. Aradan bir iki yıl daha geçince de bugünkü durumuna kavuşmuştu.

Sally Jennings, genç yüzlü, gri saçlı, hoş tavırlı, çocukları çok seven bir kadındı. Onları kolaylıkla anlayabilirdi. Çoğu zaman çocuklar da ondan hoşlanır ve bu duygularını açığa vururlardı. Tabii arada bir huy-suz çocuklar çıkmaz değildi, çıkardı. Meselâ şu anda karşısındaki çocuk güç anlaşılır bir tipti.

Sally, Dani'ye baktı. Çocuk, ellerini dizinin üzerine kenetlemiş, oturuyordu. Yüzünde telâştan eser yoktu. Geçen gün de tırnaklarının cilâlı olduğu Sally'nin gözünden kaçmamıştı. Sally, elini sigara kutusuna doğru uzattı. Çocuğun gözleri doktorun elini izliyordu. Sally bunun farkındaydı.

Kadın paketi uzatarak kibarca sordu:

«Sigara ister misin, Dani?»

Dani, bir an durakladı.

«Haydi al bir sigara, Dani. Burada içebilirsin.»

Dani bir sigara ile çakmağı aldı.

«Teşekkür ederim, Miss Jennings.»

Ruhiyatçı kendi sigarasını yaktıktan sonra koltuğuna yaslandı. Sigarasının dumanlarını yavaş yavaş savurmaya başladı. Dumanların tavana doğru yükselişini seyretmeye koyuldu.

«Sigara dumanlarının yukarıya doğru yükselişini seyretmeye bayılırım. Gökyüzündeki bulutları andırırlar. Çeşitli şekillere bürünürler,» dedi Sally Jennings.

«Miss Randelph'un Okulu'ndayken biz kızlar, buna benzer bir oyun oynardık.»

Sally Jennings, Dani'ye baktı. Çocuğun gözlerinde tuhaf bir hava gizliydi. Sanki bu anlattıkları onu eğlendiriyordu. Dani kaldığı yerden devam etti.

«Kızların neler gördüklerini söylesem şaşarsınız. Bazıları öyle güzel şeyler hayal edebilirlerdi ki.»

«Her halde okulda psikoloji okumuşsunuzdur, değil mi?»

«Psikoloji en sevdiğim ve en çok çalıştığım derttir. Bir zamanlar psikolog olmayı düşünmüştüm ama sonra fikrimi değiştirdim.»

«Neden Dani? Senin iyi bir ruhiyatçı olabileceğine inanıyorum.»

«Bilmem. Belki de insanların içyüzlerini öğrenmeye meraklı olmadığım için bu fikrimden vazgeçtim.»

«Benim insanların içyüzünü öğrenmeye meraklı olduğumu mu sanıyorsun, Dani?»

Dani, Sally'e baktı. Sonra pervasızca:

«Bu sizin göreviniz, değil mi? Belki de beni bu duruma düşüren şeyin, ne olduğunu öğrenmek istiyorsunuz?» diye sordu.

«Bu, öğrenmek istediklerimin sadece ufak bir kısmı. Önemli olan sana yardım etmek.»

«Ya ben yardımınızı istemiyorsam?»

«Bana kalırsa hepimizin yardıma ihtiyacı vardır. İster bu yardımı karşımızdakilerden bekleyelim, istersek beklemeyelim, hepimiz birbirimize **muhtacız.**»

«Sizin de yardıma ihtiyacınız var mı?»

«Olduğunu sanıyorum. Bazen kendimi öylesine çaresiz hissederim ki, hiçbir şeye karar veremem. Âdetâ bocalarım. İşte böyle anlarda birinin elimden tutup bana yardım etmesini beklerim.»

«Peki o zaman bir psikiyatriste mi görünürsünüz?»

Sally Jennings başıyla, «evet» işareti yaptı.

«Birkaç yıl önce bir psikiyatriste görünmüştüm. Bu mesleğe atılmadan önce kişiliğim, duygularım hak-

kında bilgi edinmem gerekiyordu çünkü. Görevimde başarılı olup olmadığımı öğrenebilmek için de her zaman bir ruhiyatçıya giderim.»

«Örneğin, ne kadarda bir uğrarsınız?»

«En azından haftada bir kez. Fazla zamanım olursa daha sık giderim.»

«Anneme göre psikiyatriste gidenler hasta kimselermiş. Papazın önünde günah çıkartmaya benzermiş bu iş.»

Sally Jennings, Dani'ye baktı.

«Annen her zaman doğruyu mu konuşur, doğruyu mu düşünür?»

Dani cevap vermeden gözlerini Sally'e çevirdi.

Psikiyatrist çocuğun gözlerinde bir duvarın yükselmekte olduğunu farkediyordu şimdi. Âni olarak konuyu değiştirmek gereğini hissetti.

«Seni muayene eden doktor, göğüslerinin acıdığından şikâyet ettiğini söyledi. Göğüslerin uzun zamandanberi mi acıyor?»

Dani sessizce başını önüne eğdi.

«Ne zamandanberi?»

Dani bir an durakladı. Sally devam etti:

«Bu noktanın zihnini kurcalamaması lâzım. Çünkü bu tamamen tıbbî bir durum.»

Dani:

«Olağanüstü bir durum mu var yoksa?» diye sordu. Sesinden göğüslerinin ağrımamasını merak eder bir hava vardı.

O sırada Dani'nin elleri ister istemez göğüslerine doğru kaymıştı. Bu hareketi ise doktorun gözünden kaçmamıştı. Çocuğun korktuğu bir noktaya değinmişti Sally.

«Hayır, hiçbir olağanüstü durum yok. Sadece doktorlar herşeyin nedenini öğrenmek isterler de onun için sordum.»

«Göğüslerim meydana çıkmaya başladığı zamanlar, onları sıkı sıkı bağlıyordum. Fakat bağlandıkça

daha fazla ağrımaya başladılar. Ben de mecburen bağlamamaya başladım.»

Sally gülerek cevap verdi:

«Neden göğüslerini bağlıyordun? Bu, çok eski bir yöntem. Yıllardır kızlar böyle bir şey yapmıyorlar artık.»

«Bir defa annemin arkadaşına kendi genç kızlığını anlatırken böyle dediğini duymuştum. Japonya'daki geyşalar, göğüslerini bağlayarak onların dik kalmasını, büyümemesini sağlarmış.»

«Yoksa sen büyümek istemiyor muydun, Dani?»

Dani bir çırpıda:

«Tabii büyümek istiyordum,» dedi.

Sally sorusunu tekrarladi:

«Öyleyse neden göğüslerini bağladın?»

Çocuk cevap vermedi.

«Yoksa göğüslerinin küçük kalmasının, anneni memnun mu edeceğini sandın?»

Sally çocuğun bu soru karşısında birdenbire kocaman olan gözlerini görünce gerçeği anlamıştı. Demek ki psikiyatrist tahmininde yanılmamıştı.

Kalbini katılaştırarak konuşmasını sürdürdü. Eğer bu durum karşısında biraz duygulu olabilse tek söz bile söylemeyecekti çünkü.

«Göğüslerini sıkıca bağlamana sebep, bu değil mi? Göğüslerin ağrıdığı, sana acı verdiği halde sadece anneni hoşnut etmek için onları bağlamaya devam ettin, değil mi? Dani, neden böyle hareket ettin? Neden böyle düşündün? Yoksa annen, senin gelişip büyümenle, kendisinin ihtiyar görüneceğini mi sana söylemişti? Annen, yaşlanmaktan korkuyordu, değil mi?»

Çocuk birdenbire hıçkırmaya başladı. Yüzünü, ellerinin arasında saklıyordu.

Psikiyatrist, onu incitmeden parmaklarının arasından sigarayı aldı, tablada söndürdü.

«Dinle bak Dani. Bir çok anneler, çocuklarının serpilmesini, gelişmesini istemezler. Onların hep çocuk kalmalarını isterler. Çünkü o zaman kendilerini önemli, daha genç, daha yararlı bir insan olarak etrafa göstermeye devam edebileceklerdir.»

Dani hıçkırıklarla sarsılırken:

«Annem beni seviyor! Annem beni seviyor!» diye haykırıyordu.

«Elbette annen seni seviyor, Dani. Ama sevgi, anneleri hata yapmaktan alıkoymaz ki.»

Çocuk başını kaldırıp Sally'e baktı. Şimdi göz yaşları gözlerinde pırıl pırıl parlıyordu.

«Daha, daha fazla konuşmak istemiyorum, Miss Jennings. Odama dönebilir miyim artık?»

Sally bir an çocuğun yüz hatlarını inceledikten sonra, «gidebilirsin» diye başıyla işaret etti. Sonra masasının üzerindeki düğmeye basıp Dani'yi odasına götürecek ilgiliyi çağırırken:

«Elbette, Dani. Yarın yine seninle konuşuruz,» demeyi unutmadı.

Odasının camlı kapısından Dani'nin koridorda uzaklaşışını seyretti. Sonra kederli kederli içini çekti. Yorucu, uzun bir gün geçirmişti. Ama biraz olsun bir şeyler öğrenebilmişti. Belki yarın... Evet belki yarın daha fazla ipuçları elde edebilecekti...

*
**

Dani'nin küçük odasının kapalı kapısından içeri dalga dalga müzik sesi yayılıyordu. Çocuk elinde olmadan bu uyumlu sese ayaklarını uydurmaya başladı. Bir kaç dakika sonra müzik, onu daha fazla sarmış olacaktı ki, yavaşça kapıyı açıp, koridora çıktı. Şimdi bu ses daha artmıştı. Sesin' geldiği yöne doğru sürüklendi. Burası bir dinlenme salonuydu. Kızlar televizyonun başına toplanmış bir müzik yayını izliyorlardı.

Müzik kesilir kesilmez ekranda Dick Clark'ın ha-

tasız yüzü göründü. Konuşması rahatça anlaşılabilirliyordu.

«Müzik programına hoş geldiniz. Bugün ilk olarak hareketli bir parçayla programımızı açıyoruz. Chubby Ceckers'in ölmez şarkısı 'Let's Twist Again.'»

Şimdi ekranda kalabalık bir dans salonu görülüyordu. Dani, programı zevk içinde seyretmeye başlamıştı. Delikanlıların çoğu spor ceketler, kızlar da onlara uymuş spor kıyafetler giymişlerdi. Gençler müziğin çalmasını sabırsızlık içinde bekliyorlardı. Birdenbire müzik sesi hoparlörden duyuldu. Aynı anda bu ahenkli sesler, Dani'nin bulunduğu dinlenme salonunu da kaplamıştı.

**Twist yapalım
Tıpkı geçen yazki gibi
Tekrar twist yapalım
Tıpkı geçen yazki gibi.**

Kızların birkaçı çift çift olmuş televizyonun karşısında twist yapmaya başlamışlardı. Odanın uzak bir köşesinden onları izleyen ilgili memur da ayaklarını bu ritme uydurmaya çalışıyordu.

«Dani, twist yapar mısın?»

Dani başını çevirip baktı. Kendisine dans teklinde bulunan yemekte her zaman yanında oturan Sylvia'dan başkası değildi. Dani başını eğerek, «Evet, Sylvia,» dedi.

Kız gülümsedi.

«Haydi dans edelim de görsünler.»

Dani de ona güldü.

«Peki. Haydi.»

Melodiye ayak uydurmak için iki kız da biraz kamburca biraz da duygusuzca pozlar takınmışlardı. Sanki bir yere mihlanmış gibi aynı nokta üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyorlardı. Tabî bu arada bir.

birlerinin yüzlerine hiç bakmıyorlardı. Sadece gözleri birbirlerinin dizlerindeydi.

Dans boyunca birbirlerinin ustalığını yokladıklarından ikisi de tek kelime söylememişti. Ancak birkaç dakika sonra yani dans bitince konuşmaya başladılar.

Sylvia:

«İyi dansediyorsun,» dedi.

«Evet ama senin kadar değil.»

«Dans etmeye bayılırım. Profesyonel olmak istiyorum.»

«Şimdi profesyonel sayılırsın.»

Sylvia koltuklarını kabarta kabarta güldü. Dani'den biraz daha uzun boylu, bir yaş daha büyük, mavi gözlü, kestane renkli saçlı bir kızdı bu.

«Haydi gel bir figür daha yapalım.»

«Peki.»

«Hully - Gully'e ne dersin?»

Dani sırtıttı ve Hully - Gully'nin figürlerine başladı.

Sylvia döndü, Dani de onun etrafında dolaştı. Sonra Sylvia:

«Haydi Madison,» dedi.

Bu sefer de Dani dönerken Sylvia onun etrafında dolaştı.

Sylvia kahkahalarla gülüyordu.

«Haydi Watusi yapalım. Kızları çatlatalım.»

Müzik delirdikçe Dani de coşuyordu. Şarkıcının son haykırışına kadar tepindiler, durdular.

Müzik sustuğu zaman iki kız da zorlukla nefes alarak birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı.

«Fazla ileri gittik galiba,» dedi Sylvia.

Dani cevap verdi:

«Herkes dağılmış.»

Müzik sesi yeniden duyulmaya başladı. Sylvia, Dani'ye baktı.

«Haydi yine dansa var mısınız?»

Dani başını salladı.

«Sigara nefesimi azaltmış. Dinleneceğim.»

Sylvia gülümsedi.

«İçim yandı. Koka kola içelim. Nasılsa bir şişe Koka kola için fazladan on sentim var.»

«Teşekkürler Sylvia.»

Gerçi Dani'nin Koka Kola içecek parası vardı ama arkadaşının ikramını kabul etmemek kabalıktı. Gelecek seferki Koka Kolayı da o ısmarlayınca mesele kendiliğinden halledilmiş olurdu.

Sylvia makineye doğru yürüdü ve bir şişe Koka Koła aldı. Hemen yanıbaşındaki masanın üzerinde ise kamışlar göze çarpıyordu. Sylvia şişenin içine iki kamış salarak Dani'nin yanına döndü.

«Şurada oturalım.»

Televizyonu rahatça seyredebilecekleri bir köşe seçtiler. Bir yandan programı izliyorlar bir yandan da Koka Kola'yı yudumluyorlardı. O sırada bir reklâm programı çıktı karşılarına. Bu ucuz satılan çikletlerden bahsediyordu. Kızlar bu reklâmla aşırı derecede ilgilendiler. Daha sonra yine Dick Clark göründü ve onu müzik izledi. Sylvia, Dani'ye dönerek:

«Bugün yine psikiyatriste mi gittin?» diye sordu.

Dani başıyla cevap verdi.

«Seni kim muayene etti, Jennings mi?»

«Evet.»

«O pek kötü değildir. Onunla anlaşabilirsin. Ama o ihtiyar herif yok mu? Jennings'in patronu. O gözleriyle bakınca karşısındakini titretiyor.»

«Onu tanımıyorum.»

Ekranda dansedenleri bir süre daha seyrettiler. Şimdi karşılarında sadece bir çift vardı. Delikanlı uzun boylu ve yakışıklıydı. Saçları modaya uygun şekilde kesilmişti. Genç kız ise bol bir kazakla, bir etek giymişti. Ekranda gözüktüklerinden haberleri olacaktı. Çünkü dansı gösteriye çevirmişlerdi.

«Delikanlı gerçekten hoş. Bana erkek arkadaşımı hatırlattı.»

«Biraz Fabian'ı andırıyor,» dedi Dani.

«Arkadaşım Fabian'a çok benzer,» diye cevap verdi Sylvia koltuklarını kabarta kabarta. 'Sözlerini sürdürdü. «Zaten ona karşı ilgi duymam arkadaşıma benzerliği oldu ya. Bana kalırsa Fabian bir numara. lıdır.»

«Ben Rickie ile Frankie Avalon'u daha çok beğenirim. Fabian'dan daha güzel söylüyorlar.»

«Ona kalırsa Elvis de Fabian'dan iyi. Ama ben sana seslerinden bahsetmiyorum ki. Fabian benim idealimdeki erkek. Bir tek bakışıyla beni mahvediyor. Dani, senin erkek arkadaşın var mı?»

«Hayır.»

«Ama bir zamanlar vardı, değil mi?»

Dani başını salladı.

«Hayır. Hiç erkek arkadaşım olmadı. Yani devamlı olarak kimseyle arkadaşlık yapmadım.»

«O delikanlı sevgilin değil miydi? Hani şu...»

Dani başını salladı.

«Oysa onu senin sevgilin sanmıştım. Çünkü seni de bizim yanımıza koydular. Hayatlarına erkek karışmamış olanları başka kulübelere götürüyorlar. Demek sevgilin başkasıydı. Öyle mi?»

«Bu konuda konuşmak istemiyorum.»

«Sevgilimi özledim.»

«O nerede şimdi?»

Sylvia baş parmağını pencereye doğru uzattı.

«İşte orada. Erkekler kısmında.»

«Orada ne işi var?»

«İkimizi beraber getirdiler. Ritchie gezebilmemiz için bir araba uydurmuştu. Sonra Golden Gate Parkı'na gittik. Orada da polisler enselendik.»

«Anlayamadım. Polisler neden sizi yakaladılar?»

Sylvia kahkahasını tutamadı.

«Saf numarası yapma karşımda. Sana Ritchie bir araba uydurmuştu dedim. Sabahın ikisi olduğu halde hâlâ arabanın, arkasında... Anlarsın işte ne yaptığımızı.»

Sylvia burada sustu. Koka Kokalasının son yudumunu da içtikten sonra devam etti:

«Bir hayâl âleminde uçuyordum sanki. Nasıl anlatsam bilmem ki. Ne demek istediğimi anlayabiliyosun, değil mi? Düşün gökyüzünde pırıl pırıl mehtap var. Arabanın radyosundan ruhumuza seslenen müzik sesi... Biz ise bütün bu güzellikler içinde birbirimizin esiri olmuşken o aşağılık polisler gelivermez mi? Herşey bir anda mahvolmuştu.»

«Bir şişe daha Koka Kola getireyim,» dedi Dani.

Dani döndüğünde Sylvia misafir sanatçı olarak takdim edilen yeni şarkıcıyı seyrediyordu.

«Dikkat edersen delikanlı şarkı söylemiyor. Sadece dudaklarını kımıldatıyor.»

«Nasıl bildin?»

«Orkestrayı görebiliyor musun? Hayır, üstelik de sesi aşırı derecede yankı yapıyor. Ancak bu yankıyı plâk doldurulan stüdyoda duyabilirsin.»

Sylvia televizyona iyice yaklaşarak genç şarkıcıyı seyretmeye başladı. Sonra da fikrini arkadaşına açıkladı.

«Hoş çocuk. Tabii Fabian kadar olamaz. Bugün mektup geldi mi sana?»

Dani başını salladı.

«Hayır. Zaten mektup beklediğim de yok.»

«Diğerlerine mektup gelmiş. Richie'den bekliyordum ama, gelmedi. Oysa hergün yazacağını söylemişti bana.»

Birden Sylvia'nın gözlerinde bir korku belirmişti.

«Yoksa bizi eleverenler mektuplarımızı da mı saklıyorlar dersin?»

«Sanmam.»

«Yarına kadar Richie'den bir haber almazsam ölürüm.»

Dani, arkadaşını teselli etmeye çalışarak:

«Üzülme. Yakında ondan haber alırsın,» dedi.

Şimdi ikisi de sessiz sessiz Koka Kolalarını yudumlamaya başlamışlardı.

7

Akşam yemeğini telâş içinde yedikten sonra rıhtıma indim. Balıkçılar dükkânlarını düzeltmekle meşguldüler. Yarılmış yengeçleri, parçalanmış buzların üzerine sanatkârcasına sıralamışlardı. Yeni pişmiş pembe karidesleri ise tablaların kenarlarına dizmişlerdi. Bunlar renkli, parlak kadehleri hatırlatıyorlardı insana. Bir taraftan da fırından yeni çıkmış, buram buram tüten ekmekler vardı. Balık pazarını güzel kokular sarmıştı baştan başa.

Tarantino'dan geçerek Deniz Müzesine kadar yürüdüm. Gece olduğundan bağlanan balıkçı kayıkları, dalgalar vurdukça hafif hafif kımıldanıyorlardı. Rıhtım boyunca daha birçok balıkçı dükkânları görmek mümkündü. Tam ortada olan bir dükkânın önüne soluk muşamba bir tente gerilmişti. Tabelânın üzerinde ise **RICCIO** adı yazılıydı.

Durdum. Yandaki dükkânda bir adam çalışmaktaydı. Balıkçı, yengeçleri ustaca açmaya uğraşırken kelimeleri ağzının içinde geveledi:

«Onlar bugün kapalı.»

«Onları nerede bulabilirim acaba?»

Yengeçleri elinden bıraktı ve bana doğru bir adım attı.

«Gazeteci misiniz?»

Başım la «evet» dedim.

«Cenazenin başındalar. Yarın sabah cenaze kalkacak. Ailesiyle röportaj mı yapmaya geldiniz?»

«Bir bakıma öyle sayılır.»

«Oğulları hiç de iyi bir insan değildi. Ufak yaşındaki beri babasına yardım etmeye bile gelmezdi. Ağabeyleri gibi elini balıklarla kirletemezmiş. Onlara iyi oldu. Babasına kaç defa bu oğlanın sonunun kötüye varacağını söylemiştim.»

«Cenaze nerede?»

«Mascogni'de.»

«Orası neresi?»

«Bimbo'yu biliyor musunuz?»

Başımınla bildiğimi belirttim.

«Öyleyse Bimbo'nun karşı sokağına sapın. Ondan bir sokak sonra.»

«Teşekkürler,» dedikten sonra arabamla onun tarif ettiği sokağa saptım. Cenazenin bulunduğu binanın yakınında bir yere arabamı park ettim. Burası beyaz mermerden yapılmış, bir binaydı. Kapıyı açıp içeri girdim.

Gözlerim alışınca kadar loş ışıklı antrede durdum. Daha sonra duvarda asılı olan çerçeve içindeki yazıya doğru ilerledim. O anda siyah takımlar giymiş bir adam arkamdan gelerek sakın bir sesle:

«Size bir yardımda bulunabilir miyim?» diye sordu.

«Riccio'nun cenazesi.»

«Bu taraftan gelin lütfen.»

Asansöre kadar adamın peşinden yürüdüm. O bir düğmeye bastı ve bir kapı açıldı.

«Ailesinin hâlâ yukarda olup olmadığını bilmiyorum. Belki de akşam yemeği için dışarı çıkmışlardır. Ama siz yine de içerdeki deftere adınızı yazdırabilirsiniz. Oda A.»

«Teşekkürler.»

Kapı kapandı. Açıldığı zaman kendimi dışarda buldum. Oda A koridorun karşısına geliyordu.

Açık kapıdan içeri baktım. Odanın en sonundaki kemerin altında, baş ucunda çiçeklerle süslenmiş tabutu görebiliyordum. Yerde serili olan halı kalın olduğundan ayaklarımdan ses çıkmıyordu. Tabutun yanına geldiğim zaman durdum ve baktım.

Demek kızımın öldürdüğü adam buydu. İlk bakışta insana uyuyormuş hissini veriyordu. Cenazeyi hazırlayanlar en titiz şekilde çalışmışlardı.

Alnına düşen bir tutam siyah saç yakışıklılığını bir kat daha arttırıyordu. Burnu düzgün ve sert görünüşlüydü. Dudaklarında şu ölü halinde bile arzulu bir hava gizliydi. Kirpikleri hemen hemen bir genç kızınki kadar uzundu. Bu delikanlıya karşı içimde bir acıma belirmişti. Herhalde otuz yaşını pek geçmemiş olmalıydı.

O sırada arkamda iniltiye benzer bir ses duydum. Başımı çevirdim. Ürkümüştüm.

Kemerin kenarında cumba gibi yerde küçük, düz arkalıklı bir sandalyede ufak tefek, yaşlı bir erkek oturuyordu. Tabutun yanına doğru yürürken önünden geçtiğim halde onu farketmemiştim. Adam başını kaldırdı, bana baktı. Kara gözleri mum ışığında parlıyordu.

«Babasıyım,» dedi yaşlı adam. Sonra sordu:

«Oğlumu tanıyor muydunuz?»

Başımı salladım. Adama doğru bir iki adım attım.

«Acınızı paylaşırım Mr. Riccio.»

Cansız bir sesle:

«Teşekkür ederim,» dedikten sonra üzüntüyle gözlerini yüzümde, dolaştırırken şunları ekledi:

«Tony'im söyledikleri gibi kötü bir insan değildi. Sadece hayattan çok şey istemişti.»

«Size inanıyorum, Mr. Riccio. İnsanlar hiçbir zaman söylenildikleri kadar kötü değildirler.»

Kemerin hemen arkasından bir takım sesler yükselmişti.

«Baba! Orada kiminle konuşuyorsun?»

Başımı çevirdiğim zaman genç bir kadın ve genç bir erkekle gözgöze geldim. Genç adam tabutun içinde yatana çok benziyordu. Sadece onun yüz hatları daha kaba, daha sertti. Genç kadın ise siyahlar giyiyordu. Bu biçim matem elbisesini ancak İtalyan kadınları yas günlerinde giyerlerdi. Saçları dantel bir şalla örtülmüş, yüzünde ise yorgun ve üzgün bir güzellik okunuyordu.

Yaşlı adam:

«Bu diğer oğlum Steve. Bu da Tony'nin nişanlısı Anna Stradella,» dedi.

Genç adam yüzüme bakarken şok geçirir gibi oldu. Sonra sert bir sesle:

«Baba! Konuştuğun adamın kim olduğunu biliyor musun?»

Yaşlı adam başını «hayır» anlamında salladı.

«O kızın babası. Onunla konuşamazsın. Avukatın ne söylediğini biliyorsun.»

Yaşlı adam başını kaldırıp yüzüme baktı. Sırtını oğluna döndü.

«Avukatın sözleri beni ilgilendirmez. O ne derse desin. Bu bay tabutun başında dururken onun yüz hatlarını inceliyordum. Benim duyduğum aynı acıyı duydu o da.»

«Fakat, baba,» diye itiraz etti genç erkek. Sonra şöyle devam etti:

«Avukat onların aleyhine dâva açmaya kararlıysanız o taraftan bir kimseyle konuşmayın, demişti. Bu hareketin dâvamızı hükümsüz kılabilir.»

Mr. Riccio elini kaldırdı. Kendinden emin bir sesle, «Sus,» dedi. «Avukatlar istedikleri gibi düşünebilirler. Şu anda ikimiz de aynı acı, aynı utanç içinde kıvranıyoruz. Çocuklarından dolayı ızdırap ve acı duyan iki babayız biz.»

Mr. Riccio bana dönerek sözlerini söyle tamamladı:

«Oturun, Mr. Carey. Oğlumun kusuruna bakmayın. O daha çok genç. Bu duyguları anlayamaz.»

«Teşekkür ederim, Mr. Riccio.»

Genç adam hırsla arkasını döndü ve odadan çıktı. Genç kız ise olduğu yerde kalmış, olanları seyrediyordu. Duvarın yanısıra dizilmiş sandalyelerden ikisini çekip, birini genç kıza uzattım. Kız bir anlık bir duraklamadan sonra oturdu. Ben de öbür sandalyeye oturdum.

«Başınız sağolsun, Miss Stradella.»

Genç kız sesini çıkarmadan başını önüne eğdi. Bembeyaz yüzüne o siyah gözleri bambaşka bir hava veriyordu.

«Küçük kızınız nasıl?» diye sordu Mr. Riccio.

Ne söyleyeceğimi bilememiştim. Onun oğlu biraz ilerimizde bir tabutun içinde cansız yatarken, nasıl varırdı da kızım iyi diyebilirdim?

Duygularımı anlamış olacaktı ki, yaşlı adam yavaşça:

«Zavallı çocuk. Evet o küçük bir çocuktan başka bir şey değil,» dedi. Sonra başını kaldırıp gözlerinin içine baktı.

«Buraya neden geldiniz, Mr. Carey?»

«Oğlunuz hakkında bir şeyler öğrenmek için.»

Bu cevabım karşısında adamın gözleri irileşmişti. Hatamı anlamıştım. Hemen şunları ekledim:

«Ona leke sürmek için gelmedim. Aksine kızım hakkında birşey öğrenebilmek için buralara kadar uzandım.»

«Çekinmeyin, Mr. Carey. Kızınıza yardım etmek sizin de hakkınız.»

«Anlayış gösterdiğiniz için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Mr. Riccio.»

«Söyleyin bakalım. Ne öğrenmek istiyorsunuz?»

«Oğlunuzun samimi olduğu bir arkadaşı var mıydı?»

Adam omuzlarını silkerek:

«Arkadaş mı?» diye sordu. Sonra devam etti:

«Hayır. Hiç arkadaşı yoktu. Evleneceği Anna,

onun arkadaşı olacaktı. Bir de erkek kardeşleri. Steve John. İşte bütün arkadaşları onlardı. Ama onları da istemiyordu. Çünkü bütün arzusu, toplumun tanıdığı büyük bir insan olmaktı.

Yaşlı adam acı acı güldü. Gözlerinin önünde bir anı canlanmıştı sanki.

«Tony küçük bir çocukken bana, ‘Baba, baba. Rıhtımın üst taraflarına bak. En üstteki Nob Tepesi’ni görüyor musun? İşte ben bir gün orada yaşayacağım. Orası öyle bir yerdir ki asla balık kokusunu duymazsın,’ derdi. Onun bu sözlerine gülerdim. Tony, dedim. Git dersine çalış. Git iyi bir çocuk gibi beyzbol oyna. Belki bir gün Di Mag kardeşler gibi büyük bir sporcu olur babana Rıhtımın üzerinde kocaman bir lokanta açarsın. Hayal kurmaktan vazgeç artık.

«Ama Tony hayatı boyunca hayal kurmaya devam etti. Okulu bitirdiği zaman Di Mag kardeşler gibi beyzbol oynamak istemedi. Sanatkâr olmaya hevesliydi. Sakal uzattı ve kahvede oturmaya başladı. Her gece eve geç geliyor, sabahın geç saatlerine kadar uyuyordu. Kardeşleriyle beraber sandalla balık tutmaya çıktığını hiç görmedim. Elleri öylesine narin yapılıydı ki. Yirmi yaşına geldiğinde sanat eserleri satan şişman bir kadınla anlaştı. Bir yıl sonra da başka bir işe geçti. Bu seferki büyük bir işti. Gump Sokağının oralardaydı.

«Bir gün dükkânıma güzel bir kadınla geldi. ‘Patronumun karısı,’ diye takdim etti bana. Birlikte karides yediler. Çocuklar gibi gülüp eğlendiler. Sonra çıkıp gittiler. Bu olaydan çok geçmemişti ki, bir gün gazetede patronu ile karısının boşandıklarını okudum. Tony’nin işi bozulacağı için çok üzül müştüm. Sonra bir gün Tony yeni bir arabayla dükkâna geldi. Bu pahalı bir arabaydı. Hem de Amerikan değildi. İthâl malıydı.

«‘Baba,’ dedi. ‘Dediğimi yaptım sonunda. Şimdi patronumun karısı hesabına çalışıyorum. Çok parası var onun. Şimdi nerede yaşıyorum biliyor musun?’»

«Hayır,» diye cevap verdim. «Nerede oturuyorsun, Tony?»

«Bana o tepeyi gösterdi. 'İşte orada baba. Her zaman gösterdiğim yerde, Nob Tepesi'nde oturuyorum. Biliyor musun baba, hayâl değil artık, gerçek. Orada insanın burnuna hiç balık kokusu gelmiyor.'»

Yaşlı adamın gözleri tekrar tabutun durduğu yere takıldı. Sonra yine bana bakmaya başladı.

«Tony artık o yattığın yerden de balık kokusunu duyamazsın. Evet, oradan hiçbir şeyin kokusunu alamaz.»

Bir an sessizce oturduktan sonra ayağa kalktım.

«Benimle konuşmak nezaketinde bulunduğunuz için teşekkür ederim, Mr. Riccio. Böyle bir ânınızda sizi rahatsız ettiğimden dolayı özür dilerim.»

Yaşlı adam yüzüme bakarak başını salladı. Ama gözleri benden çok uzaklardaydı. Tekrar tabutun olduğu yere baktı. Aynı anda dudaklarını yavaşça kımlatarak:

«Kızınız için dua edeceğim. Tıpkı oğluma dua ettiğim gibi,» dedi.

Genç kıza döndüm.

«Miss Stradella.»

Genç kız, yaşlı adama bakarken o gözlerini bir türlü oğlunun tabutundan ayırmıyordu. Miss Stradella'nın gözleri parlıyordu. Yavaşça, «Beni dışarda bekleyin,» diye fısıldadı.

Bir saniye gözüm genç kıza takılı kaldı. Sonra selâm verip dışarı çıktım. Dışardaki odada bekleyen delikanlının önünden geçtim. Riccio'nun büyük kardeşi bana yiyecekmiş gibi baktı ve cumbaya doğru yürüdü. Asansörü beklemeden merdivenleri inerek sokağa çıktım.

Arabanın kenarına yaslanıp beklemeye başladım. Genç kız binadan çıkmış, beni arıyordu. Onu görür görmez, «Miss Stradella,» diye seslendim.

Telâşlı adımlarla arabaya doğru yürüdü. Yanıma yaklaşır yaklaşmaz da omuzunun üzerinden cenazenin bulunduğu binaya kaçamak bir göz attı.

«Arabaya girsek daha iyi olur, Steve ile babası neredeyse dışarı çıkarlar. Sizinle konuştuğumu görmelerini istemiyorum.»

Kapıyı açtım, genç kız içeri girdi. Kapıyı kapadım ve öbür taraftan dolaştım. İçeri girer girmez arabayı çalıştırdım.

«Nereye gidelim?» diye sordum.

Sinirli sinirli:

«Neresi olursa. Buradan uzak olsun da nereye gidersek gidelim,» dedi.

Embarcadero'dan geri döndük. Genç kız tekrar konuşmaya başladığı zaman bir hayli yol almıştık. Sesi, sert ve heyecan vericiydi.

«Mektupları arıyorsunuz, değil mi?»

Şaşırmıştım. Birden genç kızın gözlerine baktım. Bu işi bu derece kolay başarabileceğimi hiç sanmıyordum.

«Mektuplar sizde mi?»

Genç kız hiç sesini çıkartmadı.

«Şantaj kirli bir iştir. Eğer onları teslim etmezseniz birçok yıllarınızı hapishane köşelerinde geçirebilirsiniz,» dedim.

«Mektuplar bende değil, Mr. Carey. Sadece kimde olduğunu biliyorum.»

Genç kızın gözleri yaşlarla dolmuştu. Sinirli sinirli yemin ettikten sonra konuşmasını tamamladı.

«Tony'nin canı cehenneme gitsin inşallah. Onu hiç dinlememem gerekirdi. O mektupları bana verdiği zaman hemen yakacaktım.»

Arabayı kaldırımın kenarında durdurdum ve sordum.

«Mektuplar kimde?»

«Erkek kardeşimde.»

«O nerede? Onunla konuşmak istiyorum.»

Genç kız mendiliyle gözünün yaşını silmeye çalışırken bakışlarını benden kaçırıyordu.

«Nerede olduğunu bilmiyorum. Mektupları ona Cuma gecesi verdim. O gecedенberi de onun yüzünü görmedim. İnanabilirsiniz bana.»

«Mektupları ona verdin, öyle mi?»

«Evet. Beni gafil avladı. Gecenin onbuçuğunda apartmanıma gelerek Tony'nin mektupları, ona emanet ettiğini söyledi. Ben de ona mektupları teslim etmek zorunda kaldım. Onlardan kurtulduğum için seviniyordum. Daha sonra saat onbirde Televizyondan haberi öğrenince ağabeyimin ne yapmak fikrinde olduğunu anladım.»

«Nasıl bildiniz?»

Genç kız şimdi bana bakıyordu artık.

«Lorenzo da tıpkı Tony gibiydi. Her zaman için büyük işler peşinde koşar. Tony, mektupları bana teslim ederken o da yanıımızdaydı. Tony'nin sözlerini duymuştu. Onları yakmak istemiştim, ama Tony engel olmuş. 'Onlar bizim sigortamız,' demişti. 'O yaşlı kadından kurtulunca bu mektuplar sayesinde elimize epeyi para geçecek, biz de rahat rahat yaşayacağız.'

«Tony herşeyini anlatırdı bana. Bu bakımdan iyi sayılırdı. Karınızın yanına çalışmaya gittiği zaman 'Yakında bu iş bitecek,' derdi. Ona tahammül edemediğinden dert yanardı. O kadına dokunmak, onu deli ediyordu. Ama kadın, Tony'e karşı büyük bir arzu duyuyormuş. 'Zamanı geldiğinde çok param olacak,' diyordu. Bütün düşüncesi paraydı. O kadından kurtulduğu zaman kendini benim apartmanıma atardı.»

«Mektupları okudunuz mu?»

Başını salladı:

«Hayır. Kahverengi, büyük bir zarfın içinde verdi onları bana. Zarf yapıştırmıştı.»

«Size hiç kızdan bahsetmemiş miydi?»

«Hayır. Bir dakika. Evet, hatırladım, bahsetmiş-

ti. Bir kere. Bundan tam bir yıl önce. Çocuk gün geçtikçe serpiliyor, annesi kendine itina etmese ailenin en güzeli bu kız olur. Ama kadın bu durumdan hiç hoşlanmıyor, demişti.»

«Başka birşey söylememiş miydi?»

«Hayır, hiçbir şey.»

«Ağabeyinizden ve sizden başka mektupları bilen var mı? Meselâ Tony'nin kardeşleri?»

«Tony ile kardeşleri kedi köpek gibi dövüşürlerdi. Onlar Tony'nin iyi bir insan olmadığını, Tony ise onların sığırdan farksız olduklarını düşünürdü. Onlara hiçbir şey anlatmazdı.»

Bir sigara alıp yaktım.

«Renzo sizi çağırdı mı?» diye sordu genç kız.

«Hayır. Eski kayıvaldeme bir mektup göndermiş. Mektupları okuduğunu ve şayet kadın isterse büyük bir para karşılığı, onları geri vereceğini yazıyor. Ağabeyinin evi nerede? Belki onu orada bulabiliriz.»

Genç kız güldü.

«Evine gitmediğimi mi sanıyorsunuz? Onu evinde aradım. Ev sahibesi onun Cuma gecesi geç vakit oradan taşındığını söyledi. Nereye gittiğini o da bilmiyor.»

«Sevgilisi var mıdır?»

Başını «hayır» anlamında salladı.

«Etrafta çok dolaşır ama sevgilisi olup olmadığını bilmiyorum. Annem iki yıl önce ölünce Renzo evden ayrıldı. Ancak paraya ihtiyacı olduğu zaman bana uğrar.»

«Yalnız mı oturuyorsunuz?»

Başını önüne eğerek hıçkırmaya başladı.

«Her zaman için birgün Tony'nin geleceğini düşünmüştüm.»

Evine döndü, diye düşündüm. Ama nişanlısının istediği şekilde değil.

«Özür dilerim, Miss Stradella.»

«Özür dilemenize gerek yok. Tony için ağlamıyorum. O hikâye kapanalı çok oldu. Babası bile onun için göz yaşı dökmüyor artık. Belki Steve konuşacak duruma gelmiştir. Tony hayattayken ağzını açmaya cesaret edemezdi.»

Kapıdan çıkarken o genç adamın bana yiyecek gibi bakışını hatırlamıştım. Belki de genç kızın onu koruduğuna göre aralarında bir şey vardı.

«Konuşacağından eminim.»

Genç kız gözyaşlarını sildi.

«Renzo için ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

«Hiç birşey. Eğer Perşembeden önce yerini keşfedip, mektupları ele geçirebilirsem ona hiç birşey yapmayacağım.»

«Ya onu bulup, mektupları alamazsanız?»

Sesimi sertleştirerek:

«Perşembe günü herşeyi hallederiz. Mrs. Hayden onunla pazarlığını yapar. Ağabeyiniz mektuplarına karşılık parayı alırken ben de polislerle birlikte odaya giriveririm.»

Genç kız, dalmıştı. Bir an öylece durdu. Sonra sordu:

«Yarın öğleden sonra sizi nerede bulabilirim?»

«Beni bulamazsınız. Benim sizi aramam daha iyi olur.»

«Peki.»

Çantasından küçük bir defter çıkardı, bir telefon numarası yazdı. O sayfayı yırtarak bana uzattı.

«Evimin telefonu. Saat dörtte bana telefon edin bakalım Renzo'yu sizin için bulabilecek miyim?»

Marian Spicer aralarındaki masanın üzerine iki kahve fincanı koyarken soruyordu:

«Ne düşünüyorsun Sally? Çocuk gerçekten ruhî bir hastalık mı geçiriyor?»

Psikiyatrist sütsüz kahvesini yudumlarırken arkadaşının sorusunu cevaplandırdı.

«Kızın bir bunalım içinde yaşadığı gün gibi meydana. Zaten böyle çetin bir hayatı olmasaydı burada ne işi vardı? Onun durumunu açıklamak çok zor. Belki de delilik belirtileri gösteriyor mu diye soracağsın bāna. Cevabım, sanmıyorum olacak. Onda deliliğe ait en ufak bir ize rastlamadım. Yalnız şunu da unutmamalı ki bazı delilik belirtileri kendilerini daha sonra belli edebilirler.»

«Hâlâ konuşmuyor mu?»

«Pek konuşmuyor. Bununla beraber bir şey öğrendim.»

Marian, «Ne öğrendin?» demek istercesine Sally'e baktı.

«Pek bir şey değil ama, yine de iyi bir başlangıç sayılır. Dani annesinin sevgisinden emin olmak istiyor. Onun sevgisine büyük bir ihtiyaç duyuyor.»

«Bu da annesine karşı suçlu olduğunu gösterir.»

Psikiyatrist güldü.

«Kendine gel Marian. Hemen bir karara varmanın doğru olmadığını sen de bilirsin. Hepimiz ailelerimize karşı biraz suçluyuzdur.»

«Öyle değil. Dani'nin annesine karşı işlemiş olduğu belirli bir suç var.»

«Senin kastetmek istediğin suç, Dani'nin annesinin sevgilisini elinden almış olması mı?»

«Evet. İlk plânda seks bakımından, sonra da madî olarak, yani öldürerek.»

Sally Jennings bir sigara yaktı, kahvesinden bir yudum daha aldı.

«Sözlerin kısmen doğru tabî. Bu son olay. Bundan da pek emin değiliz. Bizim arayacağımız şey, Dani'nin içinde gömülü olaylar. Zaten onun da bilmemizi istemedikleri geçmişine ait olaylar ya. Eğer onun iç dünyasını kurcalayacak olursak, herhalde bir şeyler öğrenebiliriz.»

«Yargıç Murphy, karı kocanın boşanma ilâmını görmemi istedi.»

Sally tek kaşını kaldırarak:

«Öyle mi? Peki işine yaradı mı bari?» diye sordu.

«Pek yaramadı. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Mahkemeye başvurmadan önce karı koca aralarında anlaşırılar. Yalnız bir nokta var. Son duruşmada Dani'nin annesi, Albay Carey'in kızını görmemesi için istekte bulunmuş.»

«Bu normal bir şey. Karı koca çocuklarını birbirlerinden kıskanırlar.»

«Ama kadın bir sebep ileri sürmüştü. Albay Carey'in Dani'nin babası olmadığını söylemiş.»

Sally bir an dalgın dalgın düşündü.

«Ne düşünüyorsun, Sally?»

«O noktayı düşünmüyorum. Çünkü kadının sözleri beni hiç şaşırtmadı. Karı koca boşanmak istedikleri zaman birbirleri için çeşitli şeyler söyleyebilirler. Beni düşündüren, Dani'nin bu noktayı bilip bilmediği.»

«Biliyor mudur dersin?»

«Çocuklar birçok sırları öğrenmekte ustadırlar. Eğer bu durumu biliyorsa izlediğimiz yol tamamen yanlış diyeceğim. Eğer açılıp, durumu anlatacak olursa ona tavsiye edeceğim şeyi biliyorum.»

«Ya bundan hiç haberi yoksa?»

«Bunun cevabını benim kadar sen de biliyorsun Marian. Onu üç aylık bir etüd için Perkins'e göndermek zorundayım.»

Marian hiç cevap vermedi.

«Benim yapacağım bir şey kalmıyor. Daha başka türlü hareket edemeyiz. Onu hayata kavuşturmadan önce ruhî bir bozukluk geçirmediğinden, deli olmadığından emin olmalıyız.»

Marian, Psikiyatrist'in sesindeki acıyı farketmekte gecikmemişti.

«Belki de onu Perkins'e göndermene gerek kalmaz. Belki de öğleden sonra konuşmaya başlar.»

«İnşallah,» dedi Sally. Sonra sordu:

«Dani'nin annesini ne zaman göreceksin?»

«Öğleden sonra. Hazırlansam iyi olur.»

O gün öğleden sonra geç vakte doğru Marian, Nora'nın ziyaretine gitmişti. Uşak, Marian'a yol gösteriyordu. İlkönce son derece güzel, dairevî bir şekilde kıvrılan mermîr bir merdivenin önünden geçtiler, daha sonra bir hole saparak evin diğer bir kanadına yöneldiler. Güzel bir ev, diye düşündü, Marian. Şimdiye kadar araştırma yapmak için gittiği yerlere hiç benzemiyordu burası. Ev herşeyiyle sahibinin ince zevkini ortaya koyuyordu.

Holün sonuna geldiklerinde uşak bir kapı açarak:

«İçeri buyrun, madam. Miss Hayden sizi bekliyor,» dedi.

Stüdyo hem çok büyüktü hem de güneş görüyordu.

Kuzey taraf duvar yerine boydan boya camla kaplanmıştı. Marian orada limanı, Bay Köprüsü'nü ve Dakland'ı rahatça görebiliyordu.

Nora pencerenin önünde kaynak yapmakla meşguldü. Sıçrayan ateş parçalarından korunmak için yüzüne bir maske, gözlerine de gözlük takmıştı. Ellerine ise kalın eldivenler geçirmişti. Nora, Marian'a yan yan bakarak:

«Şimdi geliyorum,» dedi.

Sesi, maskenin altında boğulacakmış gibi çıkmıştı.

Marian başını eğdi ve ayakta durarak onu seyretti. Şimdi kadın bir kaç madenin uçlarını, yapmakta olduğu bir armatörün esas iskeleti üzerinde eritiyordu.

Marian heykelin kabataslağına dikkatle baktığı halde Nora'nın ne yapmak fikrinde olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Başını çevirerek stüdyonun içini gözden geçirmeye başladı. Masaların üzerinde birbirinden değişik heykeller vardı. Bazısı taştan, bazısı madenden, bazısı da telden şekillenmişti. Duvarlardan birinin üzerinde ise çerçevelenmiş çeşitli resimler göze çarpıyordu. Bazıları karakalemle, bazıları da yağlı boya ile yapılmıştı. Marian bu sanat eserlerini daha yakından görebilmek için yürüdü.

Halen New York'ta Guggenheim Müzesinde olan «CAN ÇEKİŞEN ADAM» adlı heykelin karakalemle çizilmiş resmi, Nora'ya Eliofheim Armağanını kazandıran «AĞDAKİ KADIN»ın fotoğrafı ilk plânda göze çarpıyordu. Biraz daha üstte ise, Birleşmiş Milletler tarafından beğenilen «KADIN DÜNYASI SESSİZDİR» adını taşıyan eserin çekilmiş fotoğrafları vardı ama Marian ancak bu üçünü tanıyabilmişti.

Marian arkasında madenî bir ses duyunca dönüp baktı. Nora kaynak yaptığı aletin alevlerini yok etmeye çalışıyordu. Birden mavi bir ışık çaktı. Nora elindeki feneri bıraktıktan sonra maskesini başının üzerine itti ve elinden eldivenlerini çıkardı.

«Kusura bakmayın sizi beklettim, Miss Spicer. Elimdeki bu işi bırakmam imkânsızdı. Bazı şeyler ih-mâle gelmez,» dedi Nora.

Marian cevap vermedi. İkinci bir soru bekledi. Bu sorulması gereken bir noktaydı. Dani nasıl? Ne yazık ki, Marian bunu Nora'nın dudaklarından duyamamıştı.

Böyle bir soru yerine, Nora maskesini başından

çıkartmayı daha uygun bulmuştu. Bu arada yüzüne elinden kara bir leke bulaştı.

«Eserlerim yarıda kaldı. Bu çirkin olay bütün işimi altüst etti. Herşeyi yarım bırakmama sebep oldu.»

Marian, «Sizi fazla meşgul edecek değilim,» diye cevap verdi.

Nora, Marian'a baktı. Marian merak etmişti. Aca- ba kadın, Marian'ın sözlerinin altında gizli olan sert- liği anlayabilmiş miydi? Nora çalışma masasının ya- nındaki düğmeye basarak:

«Konuşurken çaylarımızı içeriz,» dedi.

Zilin çalmasıyla uşağın kapıyı açması hemen he- men aynı ana rastlamıştı.

«Evet, madam. Buyrunuz?»

«Çay içeceğiz, Charles.»

Uşak başını salladı ve kapıyı kapatıp gitti. Nora küçük bir sedirin yanına doğru yürüdü. Orada birkaç sandalye ile bir de kahve masası vardı.

«Lütfen oturun.»

Marian, kadının karşısına geçip oturdu.

«Herhalde benimle Dani hakkında konuşacaksınız.»

Marian başıyla, «evet» işareti yaptı.»

Nora masanın üzerinde duran kutudan bir siga- ra alırken:

«Bu konuda ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyo- rum. Dani kendi halinde bir çocuktur,» diye mırıl- dandı.

Marian, Nora'nın kızının sessiz olmasından do- layı memnun muydu, değil miydi bir türlü anlaya- mamıştı. Ama Nora'nın ses tonu, kızının bu huyunu bir başarısızlık olarak nitelendirdiğini anlatmak isti- yordu.

«Kendi halinde, alelâde bir insan olmak çocuk- tan çocuğa değişir. Dani'ye yapılan zekâ testinde el- de ettiğimiz bilgiye göre o, anlayışlı ve zekî bir ço- cuk,» dedi Marian.

Nora, ona bakarak kendi fikrini ileri sürdü:

«Öyle mi? Bu habere sevindim doğrusu.»

«Şaşırmış gibi bir haliniz var.»

Nora, Marian'ın sözünü kabul etmişti.

«Bir bakıma şaşırdım sayılır. Ama sonra düşündüm ki hiçbir aile, çocuğunun yeteneğinden tam olarak haberdar olamaz. Onun zekâ derecesini bilemez.»

Marian sesini çıkartmadı. Çocuklarıyla ilgilenen her anne baba onların yeteneklerini, zekâ derecelerini pekâlâ anlayabilirdi.

«Bana çoğunlukla Dani'nin evdeki hareketlerinden bahsedin. Okuldaki durumunu öğrenmiş bulunuyorum.»

Nora, Marian'a meraklı meraklı baktı.

«Yoksa sabah Miss Randolph'un okuluna mı gittiniz?»

Marian, «Evet,» dedi. Sonra devam etti:

«Kızınız okulda kendini çok sevdirmiş. Gerek öğretmenleri gerekse arkadaşları hep onun iyiliğinden bahsediyorlar.»

Marian'ın Nora'dan sakladığı bir nokta vardı. Öğretmenleri ve arkadaşları Dani'nin oyunlara katılmamasını garip bir davranış olarak kabul ediyorlardı. Ona, «Yalnız Kız» adını takmışlardı. Her zaman için kendinden büyük insanlarla arkadaşlık etmeyi tercih etmişti. Oysa, partilere ve danslara katılmasını seven bir kızdı.

«Okulda sevildiğine memnun oldum,» dedi Nora.

Uşak içeri girip, çay servisini yapıncaya kadar iki kadın da sessiz kalmayı uygun görmüşlerdi. Charles hafif bir reverans yapıp yanlarından çekilince Nora bakışlarını Marian'ın üzerinde gezdirerek:

«Nereden başlayayım?» diye sordu.

«Nereden isterseniz. Dani hakkındaki bilgimiz genişledikçe ona yardım etme olanağımız da o derece artacak.»

«Dani burada kendi kabuğuna çekilmiş kimseler gibi yaşırdı. Bir kaç yıl öncesine kadar çocukluğundan beri onu büyüten dadısı meşgul oluyordu onunla. Daha sonra Dani, onun bu iş için ihtiyarladığını ileri sürerek kadını evden uzaklaştırmamı istedi.»

«O mu kadının gitmesine karar verdi? Yani Dani mi?»

«Evet. Kendinin çocuk olmadığını iddia ediyordu.»

«O kadın gidince Dani'yle kim meşgul oldu?»

«Dani artık kendi kendini idare edecek durumdaydı. Yalnız oda hizmetçim Violet bana yardım ettiği gibi onun da giyinmesiyle, elbiseleriyle ilgileniyordu. Bunun dışında Dani'nin özel bir ilgiye ihtiyacı yoktu.»

«Sık sık sokağa çıkar mıydı? Yani kendi yaşlıları ile gezmeye gider miydi demek istiyorum?»

Nora bir an için düşündü. Sonra bu soruyu cevaplandırmaya çalıştı.

«Hatırladığıma göre yaşlılarıyla gezmeyi pek sevmezdi. Biliyorsunuz o zamanlar işlerim öylesine başımdan aşmıştı ki onun ne yaptığını pek hatırlamıyorum. Dani'nin toplum hayatı ile ilgilenmiyordum. Annem bana neredeydin «kızım» dediği zamanlar ona öylesine sinirlenirdim ki. Dani'nin bana kızmasını istemediğim için onun gezmesine karışmazdım. Nereye gittiğini, kiminle gittiğini sormazdım bile. Yalnız bir kez birkaç ay önceydi, bir partiden dönmüştü. Ona partinin nasıl geçtiğini sorduğumda bana güzel geçtiğini söylemişti. Sonra gittiği partide ne yaptıklarını öğrenmek istedim. Cevabı, «Her zamanki şeyler. Dans ve salon oyunları,» oldu. Sonra birdenbire gözlerimin içine baktı ve hırçın bir sesle, «Partide ne yaparlar bilirsin, Anne. Çocukça oyunlar. Öyle aptal öyle toy insanlar ki. Onların yanında durmaktan patladım,» dedi. Onun ne demek istediğini

çok iyi anlamıştım; çünkü onun yaşındayken ben de aynı duygular altında kıvranmıştım.»

«Riccio ile arası nasıldı?»

Nora, Marian'a garip garip baktı. Sonra bir çırpıda:

«İyiymiş,» deyiverdi.

Bu sözü öylesine çabuk söylemişti ki, Marian, ses tonundan kaçamak konuştuğunu hemen anlamıştı.

«Riccio'yu çok severdi. Zaten benim arkadaşlarımı kendi arkadaşlarından daha çok severdi.»

«Erkek arkadaşları mı kastediyorsunuz?»

Nora, bir an durakladı, sonra başıyla, «evet» dedi.

«Öyle sanıyorum. Çünkü mesleğim dolayısıyla hiç kadın arkadaşım olmadı.»

Dani'nin Mr. Riccio'ya karşı bir yakınlık duyduğunu sanıyor musunuz?»

Nora tekrar duraklar gibi oldu.

«Mümkün. Dani erkeklerden hoşlanıyor olmalı. Şimdi hatırlıyorum da ikinci kocamı çok severdi. Rick'i eve geldiği zaman ona da aşırı derecede yakınlık göstermişti. Ama bu, bir kızın babasına karşı beslediği sevgiye benziyordu.»

Marian başıyla onun sözünü onayladı:

«Biliyorsunuz,» diye devam etti Nora. «Babası, Dani'yi sekiz yaşından sonra aramamıştı. Babasının onu terketmesi Dani'yi çok üzmüştü. Ona defalarca babasının neden onu aramadığını açıklamaya çalıştımsa da beni dinlemedi.»

«Bu noktayı çok merak etmişim ben de. Neden babası kızını görmekten vazgeçmişti?»

«Anlatması çok zor. Babası o zamanlar aşırı derecede içkiye alışmıştı. Zaten bu çılgınca içkisi yüzünden ondan ayrıldım. Ve aradan yıllar geçtikçe durumu daha da kötüleşti. Çılgıncasına içiyor ve La Jollu'da kiralamış olduğu küçük bir gemide yaşıyordu. Herhalde tâ oradan San Francisco'ya Dani'yi gör-

mek için gelmesi bir hayli zor oluyordu ki ziyaretlerine son vermeye karar verdi.»

«Anlıyorum. Peki siz bu durumu Dani'ye nasıl anlattınız? Yani babasının onu aramaması için ona ne sebep gösterdiniz?»

«Babasının işlerinin çokluğundan, onu görmeye vakit ayıramadığını söyledim. Başka ne söyleyebilirdim ki?»

«Dani yakından ilgilendiği bir erkekten size hiç bahsetmiş miydi?»

Nora başını salladı.

«Hayır, hatırlamıyorum.»

Marian, Nora'nın yüzünün yavaş yavaş solmakta olduğunu farketti.

«Anlattıklarımın bir sonuca varabildiniz mi bari Miss Spicer?»

Marian, gözlerini ayırmaksızın Nora'ya bakıyordu.

«Dani'nin kiminle cinsi ilişkide bulunduğunu öğrenmeye çalışıyorum.»

Nora'nın yüzü kireç gibi olmuştu.

«Yani... şey?..»

Marian başıyla Nora'nın sözünü tasdik etti.

«Allahım,» diye inledi Nora. Sonra bir an için sakinleşti.

«Şey değil...»

«Hayır, kızınız gebe değil.»

Nora rahat bir soluk aldı. Gülümsemeye çalıştı.

«Buna da şükür etmeliyiz.»

Marian, Nora'nın göz pınarlarında biriken göz yaşlarını farketmişti. İlk defa olarak karşısındaki bu kadına acımağa başlamıştı.

«Mr. Riccio ile aralarında bir macera geçmiş olabilir mi?»

«Hayır,» diye bağırdı Nora. Sonra bir an durakladı ve sözlerini şöyle tamamladı:

«Yani şunu demek istiyorum. Ne düşüneceğimi,

ne söyleyeceğimi şaşırdım. Duyduğum gerçek karşısında âdeta şok geçirir gibi oldum.»

Nora'nın sesi yine normale dönmüştü.

«Haklısınız. Çocuğunuzun düşündüğünüzden fazla gelişmiş olması insanı her zaman için şaşırtır.»

Nora, kızının durumunu kapatmak için en iyi yolu seçti, diye düşündü Marian. Ne sinirlendi, ne ayıpladı ve ne de kızını suçladı. Sadece fazlasıyla gelişmiş deyip işin içinden sıyrıldı.

«Mr. Riccio ile sık sık yalnız kaldığı olur muydu?»

«Evet. Çünkü Mr. Riccio burada bizimle oturuyordu.»

«Ama onların arasında birşeyler geçtiğine dair bir fikriniz yok, öyle mi?»

Nora kesin bir dille, «Hayır,» dedi. «Aralarında bir şey geçmediğini sanıyorum.»

Kadın, Marian'ın gözlerine kaçamak bir bakış fırlattı.

«Yoksa, yoksa Dani size bir şey mi söyledi?»

Marian başını sallayarak cevap verdi:

«Dani konuşmuyor. Zaten bütün işleri bir çıkmaza sokan da onun susması değil mi ya. Dani hiçbir şey anlatmıyor.»

Marian'a göre, Nora'nın yüzü biraz renklenir gibi olmuştu. Kadın kibar bir şekilde:

«Bir bardak daha çay ister misiniz?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim.»

Nora kendi bardağını doldurdu.

«Dani'nin durumu ne olacak dersiniz?»

«Çok geç. Nasıl anlatsam bilmem ki. Mahkemeye artık bir ilişkisi kalmadı. Son bir fırsatı daha var. O da ruhî araştırmalara daha derin bir şekilde devam edebilmek için onu, Perkins'teki Kuzey Kalifornia Merkezine gönderecekler. Çünkü buradaki ruhiyatçılar kızınızın üzerinde o kadar uğraştıkları halde bir sonuç elde edemediler.»

«Ama Dani deli değil.»

«Elbette deli değil. Ama unutmayınız ki o bir insan öldürdü. Bu da bir çeşit çılgınlık sayılır.»

Marian her kelimenin ağzından çıkışında Nora'nın yüz hatlarını yakından inceliyordu.

«Çok gülünç. Ben ondan daha deliyim.»

Kadının bu sözü doğru olabilir, diye düşündü Marian kendi kendine. Ama az sonra böyle bir şey düşünmüş olduğu için kendinden utanmaya başlamıştı. Böyle bir hüküm vermeye hakkı yoktu.

Nora birdenbire:

«Kendi seçtiğim doktorları göndereceğim,» dedi.

«Haklısınız, Miss Hayden. Belki böylesi daha iyi olur. Belki de sizin seçtiğiniz bir doktor, Dani'nin güvenini daha kolay kazanabilir.»

Nora çay fincanını masanın üzerine bıraktı. Marian, aralarındaki konuşmanın bitirilmek istendiğini anlamıştı.

«Size verebileceğim başka bir bilgi var mı acaba, Miss Spicer?»

Marian başını salladı.

«Sanmıyorum, Miss Hayden,» dedikten sonra kalkmaya çalıştı. O anda aklına bir şey geldi. Bunu da sormakta bir sakınca görmedi.

«Sadece bir şey var.»

«Evet.»

«Dani'nin odasını görebilir miyim?»

«Charles'e haber vereyim size göstereyim.»

Marian, uşağın peşinden o mermer merdivenleri tırmandı. Charles ise basamakları çıkarken, «Dani nasıl, madam?» demeyi unutmamıştı.

«İyi.»

Şimdi bir koridorda yürüyorlardı. Charles bir kapının önünde durdu.

«İşte Miss Dani'nin odası.»

Adam kapıyı açar açmaz Marian içeri girdi. Charles, Marian'ın arkasından odaya girmeye çalışırken

evin içindeki telefonda Nora'nın, «Charles,» diyen sesi duyuldu.

«Evet, madam?»

«Violet'e Miss Spicer'a Dani'nin odasını gezdirmesini söyler misin? Seni bir yere göndereceğim de.»

«Hemen emrinizi yerine getireceğim.»

Zenci hizmetçi kapıda görüldüğünde uşak kapıdan çıkıyordu.

«Madamın dediğini duydun mu?»

Violet, «Evet,» diye cevap verdi.

Charles selâm vererek odadan çıktı. Hizmetçi kız içeri girdi ve kapıyı kapattı. Bu sırada Marian odanın ortasında durmuş, etrafa bakınıyordu.

Burası güzel bir odaydı. Duvarın kenarında dört direkli bir karyola, onun hemen karşısında bir televizyon, radyo ve teyp görülmekteydi.

Perdeler sarı çiçekli kretondan yapılmıştı. Yatak örtüsü de perdelerin rengine uydurulmuştu. Pencerenin hemen yanbaşıda, üzerinde portatif bir daktilo ile birkaç kitap bulunan bir yazı masası vardı. Ayrıca bir şifonyer, çekmeceli bir dolap ve bir kaç sandalye...

Marian hizmetçi kıza dönerek:

«Dani'nin duvarlara aile resimleri ya da artist kartları asmak âdeti değil midir?» diye sordu.

Hizmetçi kız başını salladı.

«Hayır, madam. Mrs. Dani öyle şeylerle uğraşmazdı.»

Marian karşıda birbirine benzer iki kapı görünce merak etmişti. Kapılardan birini göstererek, «O kapıdan nereye gidilir?» diye sordu.

«Orası kapı değil. Gömme dolap. Miss Dani'ye ait olan banyo dairesine diğer kapıdan gidilir.»

Marian dolabın kapısını açtı, içeri baktı. Kapı açılır açılmaz odaya bir ışık yayıldı. Dani'nin elbiseleri düzgünce asılmış, ayakkabıları ise yuvarlak bir rafın üzerine sıralanmıştı. Marian dolabın kapılarını kapa-

yınca bir tıkırtı duyuldu. Ve aynı anda odadaki ışık kayboldu.

«Miss Dani, kendisine ait olan eşyalarını nerede saklardı?»

«Şifonyerinde.»

Marian şifonyerin en üst çekmecesini açtı, dik-katle içine baktı. Tıpkı elbise dolabı gibi bu da itinalı bir şekilde yerleştirilmişti. Mendiller ve çoraplar ayrı ayrı yerlere konulmuştu. Diğer çekmeceleri tek tek açtı. Onlarda da aynı düzeni gördü. Sütyenler, kilotlar, kombinezonlar. Hepsi özenle katlanmıştı.

Marian yazı masasına doğru yürüdü. Onun da çekmecelerini gözden geçirmesi gerekiyordu. Kurşun ve dolma kalemler, kâğıtlar, herşey herşey düzgünce yerleştirilmişti. Hayret etmişti. Şimdiye kadar bu derece düzgün bir çocuk odasına rastlamamıştı. Marian bakışlarını hizmetçiye çevirdi.

«Odası her zaman böyle toplu mu dururdu?»

Hizmetçi başıyla «evet» işareti yaptı.

«Evet, madam. Miss Dani derli toplu bir kızdı. Eşyalarının karışık olmasından hiç hoşlanmazdı.»

Marian çekmeceli dolabı göstererek sordu:

«O dolapta nesi var?»

«Miss Dani oraya «hazine dolabı» der. O dolabı her zaman için kilitli durur.»

«Anahtar sende mi?»

Hizmetçi kız başını salladı.

«Annesinde mi?»

«Hayır, madam. Oranın anahtarını kendisi saklar.»

«Nerede olduğunu biliyor musun?»

Hizmetçi kız bir an Marian'a baktı sonra başını önüne eğdi. Anahtarın yerini bildiği halinden belli oluyordu.

«Lütfen anahtarı bana getirir misin?»

Hizmetçi kız durakladı.

«Miss Dani'nin hoşuna gitmeyecek bu durum.»

Marian gülümsedi.

«Peki öyleyse. Annesinden izin al bakalım.»

Hizmetçi kız ne yapacağını bilemeyen insanlar gibi Marian'a baktı. Bocalamakta olduğu hareketlerinden anlaşılıyordu. Sonra yavaş yavaş Dani'nin yatağının baş ucuna doğru yürüdü. Elini arkaya daldırdı ve anahtarı çıkartarak Marian'a uzattı.

Marian dolabı açtı. İçinde birçok fotoğraf ve resim vardı. Bunları Dani duvara asacağına dolabının içinde saklamayı uygun görmüştü. Marian resimleri karıştırmaya başladı. Babasının yıllarca önce askerî kıyafetleriyle çekilmiş bir çok fotoğrafı gözüne ilişti. Tabî Dani bu arada annesinin resimlerine de dolabında yer vermeyi ihmal etmemişti. Bunlardan biri 1944 yılı Life mecmuasının kapağında çıkan resmiydi. Kendisinin tek ve ailesiyle çekilmiş resimleri, bir de babasına ait küçük geminin resmi. Marian geminin üzerinde DANİ KIZ adını kolayca okuyabilmişti.

İkinci gözde gazetelerden kesilmiş annesine ait yazılar vardı. Dani onları öylesine sıralamıştı ki, annesinin çalışmaları bir tarih şeridini hatırlatıyordu.

Üçüncü gözde de ikinci gözde olanların devamı bulunuyordu. Yalnız bu defa yazılar babasına aitti. Marian bu yazıları tek tek gözden geçirdikten sonra çocuğun bunları toplamak, bir araya getirmek için bir hayli uğraştığını farkettil. Öyle yazılar arayıp bulmuştu ki; bunlar Dani daha dünyaya gelmeden çok önce neşredilmişti.

En son gözde ilk bakışta değersiz birçok şeylere yer verildiğini sanırdınız. Birkaç kırık oyuncak. Çocuk oyuncakları. Tek kolu eksik, eskimiş, solmuş bir yün ayı... Yeşil bir kutu. Marian kutuyu aldı ve içini açtı.

Kutunun içinde gülümsemeyen, yakışıklı bir delikanlının parlak bir fotoğrafı saklıydı. Kenarında da siyah çini mürekkebiyle şöyle yazılmıştı:

Küçüğüme Sevgilerle. İmza: Rick.

Marian fotoğrafı yakından görebilmek için eline aldığı zaman onun altında küçük madenî bir kutu gö-

züne ilişti. Üzerinde büyük harflerle yazılı olan AME-RİKA'NIN EN GÜZELİ, sözü Marian'ın yüzüne haykırıyordu âdeta.

Kutunun içinde ne olduğunu öğrenmesine gerek yoktu artık. Zaten bu madenî kutulardan yeteri derecede görmüştü. Bu, gençlerin bir eğlencesiydi. Şehrin herhangi bir oyun yerindeki otomatik makineye elli senti attın mı bu madenî kutulardan bir tane kazanabilirdin. Gençler bu hatıra kutusunu saklamaktan büyük bir zevk duyarlardı.

9

Dani, küçük yazıhaneden içeri girerken Sally Jennings oturduğu yerden onun yüz hatlarını inceliyordu. Kadın sigara paketini ona uzatarak:

«Otur Dani. Bir kaç dakika beni bekleyeceksin. Şu elimdeki raporu hazırlıyorum,» dedi.

Dani paketten bir sigara alıp yaktı. Sonra ruhiyatçının dolmakaleminin sarı kâğıdın üzerinde gidip gelmesini seyretmeye koyuldu. Fakat bir kaç dakika sonra çocuk, sıkılmış olacaktı ki, bakışlarını pencereye çevirdi. Şimdi dışarıya bakıyordu. Dani birdenbire dışarısını özledi. Şimdi açık havada dolaşsa ne güzel olurdu!

Acaba günlerden neydi? Dani ne gününü ne saatini biliyordu artık. Zamanın akışını tamamen kaybetmişti. Duvardaki takvime bir göz attı. Evet, günlerden Çarşambaydı. Buraya Cumartesi günü getirildiğine göre demek beş gündür dış dünyayla ilişkisi kesilmişti. Oturuşundan, huzursuzluğu belli oluyordu. Bu gün ona çok uzun gelmişti.

Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Şimdi kaldırımlarda yürüyormuş gibi hissediyordu kendini. Sokakta olmayı öylesine arzu ediyordu ki bu yenilmez bir öz-

lem halini almıştı. Ama imkânsızdı bu özlemin yerine gelmesi. O sokaklarda dolaşamazdı artık. Bu odalardan dışarı çıkamazdı. Pencereleler de öylesine ufak, öylesine yüksekti ki...

Bir an için bakışları tekrar Miss Jennings'i buldu. O, hâlâ yazmakla meşguldü. Herhalde hazırladığı rapor onu bir hayli düşündürmüş olacaktı ki, kaşlarını elinde olmadan arada bir çatıyordu. Dani merak etmişti. Acaba daha ne kadar böyle oturup, ruhiyatçının işinin bitmesini bekleyecekti? Dani yine gökyüzüne baktı. Portakal rengi küçük bulutlar hızlı hızlı yükseliyorlardı. Çocuğun aklına birdenbire Acupulco'da bir zamanlar gördüğü bulutlar geldi. Bunlar kayaların üzerinden gökyüzüne doğru hızlı hızlı uçarlardı. Yine bu sahillerde erkek çocukları ellerinde alev alev meşaleleri denize fırlatırlardı.

Orada bir delikanlı vardı. O, Dani'ye gülümsediği zaman beyaz dişleri, esmer yüzünde pırıl pırıl parlamıştı. Dani de ona gülümseyerek cevap vermişti. Rick ise, bu karşılıklı gülümseyişlere deli olmuştu.

Rick, «Bu çocuklara bir daha baktığını, gülümsediğini görmeyeceğim,» demişti.

Dani ise Rick'i çıldırtacak, sinirlendirecek bir tarzda gözlerini açarak safça ona bakmıştı. Oysa bu bakışlarını Rick, annesine benzetiyordu. Dani de bunu biliyordu.

Dani:

«Neden delikanlıya gülümsememe bozuldun? Çok iyi bir insana benziyor,» dedi.

«Sen bunları tanımazsın. Bunlar diğerlerine benzemezler. Senin daha bir çocuk olduğunu anlayamazlar.»

Dani tatlı tatlı güldü.

«Neden bilmesinler, Rick?»

Dani, Rick'in gözlerinin, beyaz mayosu üzerinde dolaştığını farketmişti. Rick birdenbire kıpkırmızı keşildi. Dani bunun sebebini çok iyi biliyordu. Çünkü

bir çok defalar Rick'i kendisine aynı şekilde bakarken yakalamıştı. Dani sorusunu tekrarladı:

«Neden bilmesinler, Rick?»

«Çünkü üzerinde çocuk hali yok da ondan,» dedi sinirli sinirli. Sonra sözlerine şunları ekledi:

«On üç yaşındaki bir kıza benzemiyorsun.»

«Kaç yaşında görünüyorsun, Rick?»

Dani, Rick'in bakışını gene yakalamıştı. Erkek, elinde olmadan gözünü Dani'nin vücudundan ayıramıyordu.

«Koca bir kız gibisin. On yedi, belki de on sekiz yaşında gösteriyorsun.»

Dani, Rick'e gülümsedi ve tekrar o delikanlıya bakmaya başladı. Bu hareketinin Rick'i nasıl kızdıracığını, çıldırtacağını çok iyi biliyordu artık.

O sırada annesi yanlarına geldi.

«Allah kahretsin! Rick, Scaasi beni San Francisco'ya çağırıyor. Bu gece uçakla hareket etmem gerekiyor. Orada imzalanacak birçok anlaşmalar varmış.»

«Gitmek zorunda mısınız?»

«Evet.»

Rick, «Öyleyse hemen bavullarımızı hazırlayalım,» dedi.

«Hepimizin birden gitmesine gerek yok. Dani ile sen burada kalabilirsiniz. Ben yarın öğle üzeri dönerim.»

«Öyleyse havaalanına götüreyim seni.»

Dani ayağa kalktı:

«Ben de geleceğim, anne.»

Rick ile Dani havaalanından dönerlerken turistlere memleket hâtıraları satan bir dükkânın önünden geçmek zorunda kaldılar. Burada en pahalı mücevherlerden en ucuz etek - blûza kadar herşey satılırdı. Dani vitrinde duran eteklere baktı.

«Eteklik ister misin?» diye sordu Rick.

Birlikte içeri girdiler. Rick, ona bir etekle bir blûz

aldı. Dani bu kıyafeti o gece akşam yemeği için giydi. Omuzlarına kadar Meksikalılar gibi salkım saçak bıraktığı saçları, onu bir kat daha güzelleştirmişti.

Dani, Rick'in ilgilendiğini farketmişti.

«Nasıl, beğendin mi?»

«Çok beğendim. Ama...»

«Ne oldu?»

«Annen. Acaba o bu işe ne diyecek?»

Dani kahkahayı bastı.

«Annemin hoşuna gidecek bir kıyafet değil doğrusu. Annem benim çocuk kalmamı istiyor. Ne yazık ki bu isteği yerine gelmeyecek.»

Akşam yemeği için dışarı çıktılar. Garson, Dani'nin görünüşünden onu bir genç kız sanmıştı. Ona kokteyl içip içmeyeceğini sordu. Daha sonra orkestra güzel bir parça çalmaya başlayınca Dani, Rick'e «Haydi dans edelim,» dedi.

Her şey öylesine güzel, öylesine baş döndürücüydü ki. Okuldaki erkek arkadaşlarıyla yaptığı dansa benzemiyordu bu geceki. Rick'in kolonya ile karışan kokusunu yakından hissediyordu. Hele nefes alırken duyulan viski kokusu, Dani'nin çok hoşuna gitmişti. Rick'e daha fazla yaklaştı. Onu saran kollarının kuvvetini hissettikçe Dani'nin başı dönüyordu. Birden içini çekti ve Lâtin müziğinin nağmeleri arasında kalçalarını arzulu bir şekilde oynatmaya başladı.

Rick adımlarını şaşırmıştı. Ani bir hareketle Dani'yi kendisinden uzaklaştırdı ve:

«Otursak iyi olacak,» diyebilirdi.

Dani karşısındaki erkeğin sözünü dinleyerek masaya döndü. Rick bir kadeh daha içki ısmarladı. Onu bir yudumda bitirdi. Artık bir kelime bile çıkmıyordu dudaklarından.

Aradan bir kaç dakika geçmişti ki, bu sessizliği ilk bozan Dani oldu:

«Rahatsız olmakta hiç mânâ yok. Çünkü aynı hal-leri annemle dans ederken de geçiriyorsun. Gözüm-den hiç bir şey kaçmaz.»

Rick ona garip garip baktı:

«Bazan insanın başına öylesine dert açacak bir tip oluyorsun ki.»

«Sözlerin beni sevindirdi. Artık koca bir kız olduğumdan hiç şüphem kalmadı.»

Rick'in yüzü yine kızardı. Saatine bir göz attı:

«Gecenin onbiri olmuş. Yani senin yatma zamanın gelmiş.»

Dani sere serpe yatağına uzanmış, açık pencereden duyulan gecenin seslerini dinliyordu. Kuşların, cırcır böceklerinin iç gıcıklayıcı sesleri, ağaçların gıcırtiları, palmyelerin hışırtısı... O sırada Rick'in odasından telefon çaldı. Az sonra her taraf yine büyük bir sessizliğe gömüldü.

Dani âni olarak yatağından fırladı ve oturma odasından geçerek Rick'in yatak odasına doğru yürüdü. Bir an için kapıyı dinledi. Hiç ses gelmiyordu. Usulca kapının tokmağını çevirip içeri kayd. Karanlıkta annesinin odasına giden kapının açık olduğunu farketti. Başını çevirip Rick'in yatağına baktı.

«Telefon eden annem miydi?» diye sordu.

Rick yatağın içinde dönerken, çarşaf üzerinden hafifçe kayd.

«Evet.»

«Ne istiyormuş?»

«Hiçbir şey. Yarın döneceğini söyledi.»

Dani adım adım yaklaştı genç adamın yatağına. Sonra gözlerini onun gözlerine daldırdı:

«Seni kontrol ediyor. Annem böyle fırsatlardan faydalanılmasını hiç sevmez. İyi ki evdeydin.»

Rick sinirli sinirli:

«Ne istersem onu yaparım.»

«Öyle mi? Zaten böyle yapacağından emindim.»

«Yatağına gidip uyusan daha iyi olmaz mı?»

«Uykum yok.»

«Burada da kalmana imkân yok. Çırılçıplak yatıyorum.»

«Biliyorum. Karanlıkta bile çıplak olduğun gözüm-den kaçmadı.»

Rick doğrulup, yatağın içinde oturdu. Şimdi Dani erkeğin adaleli kollarını, hareket ettikçe inip kalkan göğsünü görebiliyordu.

«Akınlı mı kaybettin? Sen daha çocuksun.»

Dani erkeğe biraz daha yaklaştı ve sonra yatağın kenarına oturdu:

«Bu gün o oğlan gözümün içine bakıp gülerken, beni çocuk görmüyordun ama. Onun bakışı seni deli etmişti. Kıskanmıştın onu.»

«Hayır. Kıskanmadım.»

«Ya dans ederken? Çocuk olmadığımı daha iyi anlamıştın.»

Dani pijamasının üstünü çıkardı. Erkeğin gözleri sanki bir mıknatısın etkisinde kalmış gibi Dani'nin göğüslerine çevrildi. Rick'in bu hareketi, Dani'nin gözünden kaçmamıştı. Dani gülümseyerek:

«Çocuğa benzer yerim var mı?» diye sordu.

Rick hiç konuşmadan Dani'ye bakıyordu.

Dani elini çarşafın üzerine koydu. Rick, onun elini yakalayıp, sıkıca tuttu.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu.

Rick'in sesinden, şaşkınlığının derecesi belli oluyordu.

Dani'nin gözlerinde meydana okuyan bir hava gizliydi:

«Neden korkuyorsun? Annemin aramızda geçenlerden hiç haberi olmayacak.»

Dani, erkeğin ellerini, göğsüne doğru çekerken erkek büyülenmiş gibi gözlerini, kızın gözlerinden ayıramıyordu.

«Canını acıtacağım ama, diye mırıldandı Rick.»

«Biliyorum. Ama böyle bir zevki ilk defa tadacağım.»

Rick bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

«Sen annenden daha kötüsün.»

Dani kahkahayı basarak birdenbire elini, çarşafın altına doğru kaydırıverdi:

«Apatllık etme, Rick. Artık ben çocuk değilim. Beni sevdiğini biliyorum. Bana bakışından her şeyi anlamıştım.»

«Aynı şekilde birçok kızlara baktım.»

Dani parmağıyla erkeği yavaş yavaş okşamaya başlamıştı bile.

Miss Jennings'in 'Dani' demesiyle Dani hayallerinden bir an için sıyrıldı.

Psikiyatriste dönerek:

«Evet, Miss Jennings?» dedi.

Gri saçlı kadın gülümsedi.

«Daldın. Ne düşünüyorsun?»

Dani yüzünün kızardığını hissetmişti. Sanki ateşler içinde yanıyordu.

«Şey kimbilir dışarısı ne kadar güzeldir, diye düşünüyordum.»

Psikiyatrist ona, uzun uzun baktı. Dani, düşüncelerinin Miss Jennings tarafından anlaşıldığını sandığından yanakları daha fazla kızardı.

«Siz de burada kapalı kalmak zorunda kalsanız aynı şeyi düşünürdünüz.»

Sally Jennings başıyla «evet» işareti yaptı.

Sonra dalgın dalgın:

«Haklısın. Ama ne var ki ben burada kalmak zorunda değilim. Sana gelince; hep böyle kapalı kalacaksın,» dedi.

«Buradaki günlerim gittikçe azalıyor. Sadece gelecek haftaya kadar buradayım. Ondan sonra evime döneceğim.»

«Eve döneceğinden bu kadar emin misin, Dani?»

Dani, doktora baktı. İlk kez. Dani'nin kalbinde bazı şüpheler kıpırdanmaya başlamıştı.

«Herkes bana yakında eve döneceğimi söylüyor.»

Miss Jennings soğuk bir dille sordu:

«Kim söylüyor bunları? Ailen mi?»

Dani bu soruyu cevaplandırmadı.

«Herhalde yargıç Murphy'in mahkemede sana söylediklerini can kulağıyla dinlemedin. Eve dönmemene ailen karar vermeyecek. Son karar yargıcın. Yargıç isterse, seni burada alıkoyduğu gibi evine de gönderebilir, etüd için Perkins'e de. Senin için neresi hayırlı olaksa oraya gönderileceksin.»

Dani karşı koydu:

«Burada beni daha fazla tutamaz.»

«Böyle konuşma cesaretini nereden buldun. Dani? Burada kalman için buraya getiriliş sebebin yeterli değil mi?»

Dani gözlerini yere indirdi. Sonra suratını somurtarak cevap verdi:

«Ama ben onu öldürmek istememiştim ki.»

«Bunu söylemen yargıç Murphy'i kandıramaz. Buraya getirilen her çocuk bilmeyerek suç işlediğini söyler.»

Miss Jennings sigaraya uzandı:

«Kimsenin başına bir daha böyle dertler açmayacağını hareketleriyle yargıca ispatlayacaksın ki, o da seni evine gönderebilsin.»

Sally masanın üzerindeki kâğıtları karıştırdı.

«Bir kaç defa buraya gelip giden bir kızın dosyasını kapatıyorum. Bu sefer yargıç, onu çok uzaklara gönderiyor. Çünkü hiçbir hareketiyle dürüst bir insan, güvenilir bir kimse olacağını bize kanıtlayamadı.»

Sally'nin gözleri yeniden Dani'yi buldu.

«Onu sen de tanıyorsun. Senin yanındaki odada yatıyordu.»

«Sylvia'yı mı kastediyorsunuz?»

«Neden ama? O iyi bir kızdı.»

«Belki sana karşı iyi olabilir ama her zaman için insanların başına belâ getirmiştir. Başkalarını felâkete sürüklemiştir.»

«Onun tek kusuru. erkeklere âşık olması.»

Miss Jennings gülümsedi:

«O yaptığı hatâlardan biri sadece. Garip bir ruh taşıyor. Buraya üçüncü defadır geliyor. Her seferinde de başka başka delikanlılarla yakalanmış. Üstelik seviştiği çocukları, araba çalmaları için kandırmış. Kötülüğü sadece kendisine dokunmuyor, başkalarına da fenalık aşıyor.»

«Şimdi ona ne yapacaklar?»

Miss Jennings önündeki kâğıt yığınlarını bir kenara iterek başka bir kâğıdı önüne çekti. Kâğıt masanın üzerinde öyle bir şekilde duruyordu ki, Dani de yazılı olanları rahatça okuyabilirdi.

Masanın içine yerleştirdiği teybin düğmesine di-ziyle dokunarak konuşmaya başladı.

«Miss Spicer'in raporu elimde. İlk önce Miss Randolph'un okuluna gitmiş, sonra da annenle görüşmüş.»

«Evet?» dedi Dani kibarca.

«Öğretmenlerin ve okul arkadaşların hep seni düşünüyorlarmış. Herkesle iyi anlaştığını söylemişler.»

«Sevindim.»

«Mr. Riccio ile seviştiğini öğrenince annen çok şaşırmış.»

Dani'nin sesi hiddetten değişik bir tonda çıktı.

«Kim söylemiş?»

«Bu bir gerçek, değil mi?»

«Hayır, değil,» diye baş kaldırdı Dani.

«Böyle bir şeyi kim söylediye yalan konuşmuş.»

«Öyleyse bu hâtırayı neden sakladın?»

Miss Jennings masasının gözünden küçük madenî bir kutu çıkardı.

«Bunu, onun resminin altında bulmuşlar.»

Dani, Sally'e baktı. Sonra sinirli sinirli:

«Violet. Anahtarı sakladığım yeri biliyordu,» dedi.

«Violet kim?»

«Annemin oda hizmetçisi. Her zaman için peşimde dolaşır, sinsi sinsi beni gözetlerdi.»

«Sorumu cevaplandırmadın, Dani. Eğer Riccio ile sevişmediysen, hayatındaki erkek kimdi?»

«Neden hayatıma bir erkek karışmış olsun? Böyle çekmecemde bir hâtıra saklamakla hemen biriyle seviştiğim sonucuna mı vardınız?»

«Buraya girdiğin zaman doktor muayenesinden geçtiğini ne çabuk unuttun Dani.»

Sally başka bir kâğıt aldı ve:

«Doktorun neler söylediğini duymak ister misin?» diye sordu.

Dani somurtkan bir yüzle cevap verdi:

«Okumanıza gerek yok. Çünkü attan düştüğüm zaman bu kaza başıma gelmiş olacak.»

Sally:

«Bu hikâyeleri hepimiz biliriz,» dedikten sonra öne doğru eğilip sözlerine devam etti:

«Sana yardım etmek istiyorum, Dani. Yargıcın seni de Sylvia gibi uzaklara göndermesini istemiyorum.»

Dani sessizce Sally'e baktı.

«Anlat bana nasıl oldu bu? Seni zorla mı iğfal etti? Eğer seni zorla aldattıysa söyle bana. Doğruyu söylemekle yargıca yardım etmiş olacaksın. Eğer zorla seni iğfal ettiyse onu öldürmekte haklısın. Böylece yargıç, onu öldürmendeki sebebi anlamış olacak. Kararını verirken de bu noktayı göz önünde tutacak.»

Dani bir an sustuktan sonra kadının gözlerinin içine baka baka kısık bir sesle:

«Evet, beni zorla iğfal etti,» deyiverdi.

Sally Jennings, bakışlarını kızın üzerinden bir türlü ayırmıyordu. Kadının ses çıkartmadığını gören Dani:

«Bunu söylememi istemiyor muydunuz?» diye sordu.

Psikiyatrist hayal kırıklığına uğramıştı. Arkasına yaslandı.

«Hayır, Dani. Senin gerçeği söylemeni istiyorum.»

«Ama sen yalan söylüyorsun.»

Sally bandı çıkarmak için tekrar teypin düğmesine bastı. Sonra devam etti:

«Yalan söylemeye devam ettiğin müddetçe sana yardımım dokunamaz.»

Dani bakışlarını yere indirdi.

«Miss Jennings bu konuda konuşmak istemiyorum. Geçmişte olanları düşünmeyi bile arzu etmiyorum. Her şeyi unutmak istiyorum. Her şeyi...

«Kolay kolay unutamayacaksın, Dani. Her şeyi açığa döküp onları kabul edersen ancak bu yükten kurtulur, huzura kavuşursun. İşte o zaman neden böyle bir olaya sebebiyet verdiğini anlarsın ve bir daha böyle bir şey yapmamak için nasıl hareket edeceğini öğrenirsin.»

Dani hiç cevap vermedi.

Psikiyatrist düğmeye basarak, Dani'yi götürecek olan ilgiliyi çağırdı. Sonra üzgün bir sesle:

«Peki Dani. Gidebilirsin,» dedi.

Dani ayağa kalktı.

«Yarın yine aynı saatte geleceğim değil mi, Miss Jennings?»

«Gelmene gerek yok artık, Dani. Herşeyi konuştuk sayılır. Daha konuşacağımız bir şey kalmadı, değil mi?»

Dani kadına baktı.

«Sizinle aynı fikirdeyim, Miss Jennings.»

«Ama benimle konuşmak istediğin takdirde ben yine buradayım.»

«Evet, Miss Jennings.»

Cam kapıya biri vurmuştu. Psikiyatrist ayağa kalktı.

«İyi şanslar, Dani. Tanrı yardımcın olsun.»

«Teşekkür ederim, Miss Jennings.»

Dani tam kapıya doğru bir iki adım atmıştı ki, birdenbire geri döndü.

«Miss Jennings,» dedi.

«Evet, Dani. Bir şey mi var?»

«Sylvia için. Eğer Sylvia'nın flört ettiği oğlanların kendi arabaları olsaydı, Sylvia kimsenin başına belâ getirmeyecekti, değil mi?»

Miss Jennings elinde olmadan güldü. Sylvia'yı iyi yola itebilmek için ilgilendiği delikanlıların araba sahibi olmalarını istiyordu Dani. Sally, Dani'nin sorusunu bir karış suratla cevaplandırmayı daha uygun buldu.

«Ben seninle aynı düşüncede değilim. Sylvia'nın yanlış bir hareket yaptığını biliyorum. Eğer delikanlıların arabaları olsaydı, bu kez de başka bir şey çalmalarını isteyecekti onlardan. Sylvia'nın kanıtlamaya çalıştığı, onunla konuşan delikanlıların onun uğruna her şeyi yapabilecekleriydi. O delikanlılar yanlış bir hareket yapınca da Sylvia kendi yaptıklarının hata olmadığına inanıyordu. Böylece kendini temize çıkarmış oluyordu.»

Dani düşünceli düşünceli, «Anlıyorum,» dedi. Sonra bakışlarını psikiyatriste çevirdi:

«Buradan ayrılmadan önce belki sizi bir kere daha görmeye gelirim.»

«Ne zaman istersen bana gelebilirsin Dani. Ben hep buradayım,» diye cevap verdi Miss Jennings.

10

Barbary sahili boyunca küçük fabrika ve ambar gibi kullanılan kirli yüzlü, gri renkli yapılar sıralanmıştı. Bunların arasına da nasılsa bir gece kulübü sıkışmıştı. Bu bina varlığını belli etmek için çırpınıyordu sanki. Etrafa karşı burada günah işlenmiyormuş havası veriliyordu. Oysa burası bir günah yuvasıydı. En iyi eğlence yerleri ise caddenin üzerinde olanlardı.

Bunlar Chicago'da ve New Orleans'takileri andırıyordu.

Bu tip eğlence yerlerine de flört edenlerle kolejli çocuklar gelirdi. Kendini yeni akıma kaptıran gençler burada vahşî müzikler dinlemeye bayılırlardı.

Olgun kimseler için en iyi eğlence yeri yine The Money Tree Kulübüydü. Oranın önünde durduğum zaman saatime şöyle bir göz attım. Vakit hemen hemen gece yarısını bulmuştu. Kapının her iki tarafında dar ve uzun iki resim asılıydı. İki resim de birbirinin aynısıydı. Bu, iri yapılı, etrafına arzulu gözlerle bakan yaşlı bir kadının resmiydi. Üzerinde, korseli olmasına rağmen yine vücuduna dar gelen, boncuklu bir gece elbisesi vardı. Dişleri ise takmaydı. İkisinin de üzerinde kocaman harflerle MAUDE MACKENZIE BURADADIR, yazılıydı.

Eğlenmek için dışarı çıkmış olsaydım bile bu resim en son olarak dikkatimi çekerdi. Ama şu anda buraya girmek zorundaydım. Çünkü burası Anna'nın çalıştığı yerdı. Ve son programdan sonra onunla buluşacaktım. O bu kulübün fotoğrafçısıydı.

Kapıcı beni görünce:

«İçeri girin. Program başlamak üzere,» dedi.

Adamın gözlerine bakarak cevap verdim:

«Zaten gireceğim.»

Adam kötü kötü baktı ve sonra göz kırparak:

«Eğer karanlıkta tek başına oturmak sizi sıkarsa garsonunuza Max benimle ilgilenmenizi söyledi deyin. O anlar,» dedi.

Adama teşekkür ederek içeriye daldım.

Tıpkı sokak gibi içerisi de zifirî karanlıktı. Elleriniz sanki başkasına aitmiş gibi görünüyordu. Şefgarsonun beyaz gömleği karanlıkta pırıl pırıl parlıyordu.

«Yer ayırtmış mıydınız, bayım?» diye sordu şefgarson.

Kendi kendime güldüm. Üzerlerine kart ilâştirilmiş beyaz örtüleri görebiliyordum.

«Hayır, yer ayırtmadım. Barda oturacağım.»

Adam, sakince:

«Özür dilerim, bayım. Hafta sonları dışında diğer günlerde bara servis yapmıyoruz.»

Bazan insanları öylesine bir çıkmaza sokuveriyorlardı ki, nasıl hareket edeceğinizi bilemiyordunuz. Belki de müşterileri o beyaz örtülü masalara oturtup üç dolar fazla almak işlerine daha uygun geliyordu.

«Tam önde güzel bir masa var,» dedi.

Elimden ne gelir ki, önde gerçekten çok güzel masalar sıralanmıştı.

Zaten altmış masanın da ancak on'u kapatılmıştı. Oturmam için sandalyeyi çekti ve benden bahşiş koparabilmek için de etrafımda dolaştı, durdu. Kendisine bir teklik verince adam yanımdan uçup gitti. Belki bu bahşiş onu pek memnun etmemişti ama, zor duruma düşmektense bu kadarını koparmak da iyi sayılırdı.

Garsonlardan biri gelip tepeme dikilince bir duble Fransız viskisi ısmarladım. Ona su eklememe lüzum yoktu. Zaten viskinin içine yeteri derecede su karıştırıyorlardı. Hem içkimi yudumluyordum, hem de etrafıma bakınıyordum. Anna Stradella görünürlerde yoktu.

Bana söylediği gibi onu öğleden sonra aramıştım.

«Ağabeyinizin yerini buldunuz mu?» diye sordum.

«Henüz bulamadım. Bu gece ona ait bir şeyler öğreneceğimi sanıyorum.»

«Sizi daha sonra arayacağım.»

«Geç saatlere kadar eve dönmem. İsterseniz çalıştığım yerde beni görün. Eğer o zamana kadar bir şeyler öğrenebilirimsem hemen harekete geçebiliriz.»

«Peki. Nerede çalışıyorsunuz?»

«The Money Tree'de. Orası bir gece kulübüdür.»

«Neresi olduğunu biliyorum.»

Herhalde gece kulübünde çalıştığını duyunca sesimden ne kadar şaşırdığım anlaşılmıştı ki, hemen sözlerine şunları ekledi:

«Kulübün fotoğrafçısıyım. Saat beşten sekize kadar Rıhtımdaki lokantalardan birinde, dokuzdan itibaren de az önce adını söylediğim o gece kulübünde fotoğrafçılık yapıyorum.»

«Son program kaçta bitiyor?»

«Bu gece sadece iki program var. Biri onda, diğeri de gece yarısı. Son program biri birkaç dakika gece biter.»

«Öyleyse sizi o saatte gelir, oradan alırım.»

«Peki. İçeri girerseniz daha iyi olur. Eğer birşeyler öğrenememişsem size söylerim. Siz de orada fazla oyalanmazsınız.»

«Peki.»

«Arabanızı da kapıcıya teslim etmeyin, çünkü ona göz kulak olduğu için iki dolar ister. Yani bu tam mânâsıyla bir tuzaktır. Öbür sokakta arabanızı bırakabileceğiniz boş yerler var.»

«Teşekkürler.»

Telefonu kapatır kapatmaz eski kayıvaldemi aradım.

«Ağabeyinin nerede olduğunu bilmiyor. Daha sonra onunla buluşacağım. O zamana kadar ağabeyinin yerini tespit ettiyse beni ona götürecektir.»

«O zamana kadar da sabah gazeteleri çıkmış olacak. Nasıl olsa ilân da verildi. Adam bizim mektupları satın almak niyetinde olduğumuzu anlayacak.»

«Peki, ne yapmak fikrindesiniz?»

«O mektupları istiyorum. Zorunlu kalırsak adamla anlaşacağız. Onları başka ellere teslim etmesine fırsat vermeyeceğiz.»

«Zaten onlar kötü ellerde.»

«Durumu kötüleştirecek bir şey yapma sakın.»

«Merak etmeyin.»

«Yarın öğleden sonra ne yapacaksın?»

«Şimdilik bir fikrim yok.»

«Nora ile Gordon bana gelecekler. Mahkemeye yazılı olarak bildireceğimiz bir plân hazırlayacağız. Dr. Bonner ve Dani'nin okul müdürü de burada olacaklar. Belki sen de gelmek istersin diye düşündüm de.»

«Saat kaçta gelecekler?»

«Üçbuçukta.»

«O saatte orada olmaya çalışacağım.»

«Bu gece olanlardan bana haber vereceksin, değil mi? Motele ne kadar geç dönersen dön yine son durumdan beni haberdar et.»

«Sizi arayacağım.»

Maude Mackenzie sahnede görününceye kadar aradan yarım saat geçmişti. Bu zaman içinde de kulübe bir kaç müşteri daha gelmişti. Böylece salonun üçte biri dolmuş oluyordu.

Maude Mackenzie, tıpkı resimlerine benziyordu. Şarkıcı, projektörün beyaz ışığı altında piste geldi. Şöyle bir etrafına bakındı. Masaları saydı. Sonra piyanonun başına geçerek böyle samimi toplantılarda çalışmaktan çok hoşlandığını belirtti. Zamanında büyük fırsatlardan yararlanmayıp sirkelere katılamadığından da söz etti.

Seyirciler kahkahalarla gülüyorlardı. Kadının halinden dünyaya küskün olduğu belliydi. Herhalde kadın yüzde hesabıyla çalışıyor olmalıydı. Belki de bu programa bedava olarak çıkmıştı.

Birden bir şarkıya geçti. Şarkının içinde eski iyi günlerinden, kapalı bir araba içinde bu Barbary Sahillerinde nasıl çalıştığından bahsediyordu.

Işık altında, ter içinde şarkı söyleyen bu yaşlı kadına baktım da, keşke zamanında seni yerliler yakalasalardı, dedim içimden.

«Güzel bir fotoğrafınızı çekmemi ister misiniz, bayım?»

Başımı çevirdim. Karşımda Anna Stradella duruyordu. Genç kız ışık altında İtalyan artistlerini andı-

rıyordu. Sanki karşımda bir İtalyan filmi oynanıyordu. Kıyafeti ve uzun siyah file çorapları, geniş omuzları, dik göğüsleri, incecik beli ve geniş kalçaları ile Sophia Loren'e taş çıkartırdı. O anda İtalya'nın meşhur Tatlı Hayatını hatırladım.

Resim çektirmek istemem dercesine başımı sallamıştım ki, güldüğünü farkettilim.

«İzin verin de bir resminizi çekeyim.»

Sonra yarı duyulur, yarı duyulmaz bir sesle bir çırpıda:

«Patron bakıyor. Sizinle konuşmam için bir neden olmalı,» diye mırıldandı.

«Peki. Ama iyi bir resim olsun,» dedim.

Güldü ve elindeki makineyle bir şeyler yaptı. Makineyi yüzüne yaklaştırdı, fotoğraf makinesini kurcaladı. Sonra bana doğru eğildi.

Sandalyemi sola doğru kaydırarak yüksek sesle:

«Sandalyenizi şöyle çevirin,» dedi. Ve tekrar vizöre baktı.

«Böyle daha iyi.»

Geri geri geldi, tekrar makineyi yüzüne yaklaştırdı. Flâş bir anda yandı, söndü. Gözümün içinde kırmızı, yeşil ışıklar parladı. Genç kız tekrar yanıma yaklaştı.

«Resmin arkasına beni nerede bulacağınızı yazacağım,» diye fısıldadı.

«Onu buldunuz mu?»

Başıyla «evet» işareti yaptıktan sonra doğruldu. Patronu yanımdan geçerken de şöyle demeyi unutmadı:

«Resminiz on beş dakikaya kadar hazır.»

Anna arkasını dönüp yanımdan uzaklaştı. Kızın arkasından bir an için baktım. Kim derdi ki cenazenin bulunduğu yere gideceğim ve bu kız bana son bir görevde bulunacak.

Garson tepeme dikilip:

«İçki ister misiniz?» diye sordu.

Adama başımı kaldırıp istediğimi belirttim. Allah kahretsin, viskinin yarısı da suydu. Maude Mackenzie ne bir Pearl Williams'tı, ne de bir Bella Barth. O son derece kaba saba bir kadındı. Zaten oranın müşterilerinin ona pek aldırış ettikleri yoktu. Çarşamba gecesi televizyon programı seyretmek bu kadını dinlemekten çok daha iyi olurdu.

Arabayı Jackson caddesindeki 800'üncü sokağa döndürüp, bir sokak lâmbasının altında park ettiğim zaman saat gece yarısını geçmişti. Yani tam ikiye çeyrek vardı. Motörü durdurdum ve tekrar resme bir göz attım. Nerede çektirirsem çektireyim hiç de fena resim sayılmazdı. Arkasını çevirdim. Adres, fotoğrafçıların rötuş için kullandıkları yumuşak kalemle acele acele yazılmıştı. **Jackson Caddesinde 800'üncü sokak.**

Resmi yanımdaki boş yere bıraktım ve bir sigara yaktım. Anna benden on dakika sonra geldi. Hemen arkamda köşebaşında bir taksiden indi. Arabanın kapısının kapandığını duyunca arka pencereye baktım.

Arabamın nerede durduğunu görmüştü. Bana doğru yürüdü. Uzun deri bir kayışla omuzuna taktığı fotoğraf makinesi, o yürüdükçe yanına çarpıyordu. Hemen harekete geçip, kapıyı açtım.

Kız içeri girer girmez ona ilk sorum:

«Ne öğrendiniz?» olmuştu.

Gözlerinden dertli olduğu belliydi.

«Mr. Carey, bu işten hiç hoşlanmadım. Renzo, bunda yalnız değil. Keşke biz karışmasaydık daha iyi olacaktı.»

Sabırsızlığım son kertesine gelmişti.

«Ağabeyinizin nerede olduğunu öğrendiniz mi?»

Başıyla «evet» dedi.

Arabayı çalıştırmaya başladım.

«Haydi öyleyse gidelim. Hangi yoldan gidiyoruz?»

«Renzo, Cliff House'un yakınlarında bir salonun üzerindeki katta oturuyor.»

Arabayı hemen hareket ettirdim. Kıza kaçamak baktım. Yüzünde hâlâ o korkulu hâl devam ediyordu.

«Bu esrarlı havaya ne gerek var anlamıyorum.»

«Size söyledim. Ağabeyim yalnız değil. Bazı önemli kimseler de bu işe karışmışlar.»

Kıza meydan okurcasına:

«Yoksa ağabeyin bunun bir kişi için büyük bir vurgun mu olduğunu sanmış,» diye sordum.

«Evet. Tony'in en iyi arkadaşlarından biriyle anlaşmış.»

«O delikanlının adını öğrenebilir miyim?»

«Evet. Charles Coriano.»

Kıza yan yan baktım. Yüz hatlarından duygusuzluğu okunuyordu. Eğer kız doğru konuşuyorsa gerçekten bu işe karışmaması daha iyi olurdu. Çünkü Charles Coriano, San Francisco'da hep kötü, dala-vereli işlere girmekle ün yapmış bir gangsterdi.

«Bu haberi nereden aldın?»

«İşte öğrendim. Kızlardan biri söyledi.»

«Nereden biliyormuş o?»

«Coriano'nun adamlarından birinin sevgilisi.»

«Öyleyse sana neden haber veriyor?»

Kız bana baktı.

«Benim de bu işin içinde olduğumu sanıyor. Çünkü resim çekme iznini bana Coriano almıştı.»

«Öyleyse söyle, mektuplar kimde? Coriano'da mı, yoksa ağabeyinde mi?»

«Bilmiyorum.»

«Bunu ancak bir şekilde öğrenebiliriz.»

«Ağabeyime bir zarar gelmesini istemiyorum.»

«Bu, ona kalmış bir şey. Arkadaşlarını ben seçmedim, o seçti.»

Buraları dolaşmayalı uzun yıllar oluyordu. Dani küçükken Sutro'nun eğlence yerine getirdim onu. Oradaki oyuncaklar için deli olurdu. Park edilen yere yaklaştım ve etrafıma bakındım.

Hiç bir şey değişmemişti. Aynı sandviççi, büfeler, ucuz barlar. Sadece bir değişiklik vardı. O da eskiden on sent olan bira ile sosisli sandviçler şimdi yirmi beş sente satılıyordu.

Genç kız salona doğru yürüdü.

«İlk önce buraya bakalım. Çünkü Renzo zamanının çoğunu buralarda geçirir.»

Ben de onun peşi sıra içeri girdim. Vakit geç olduğundan bar pek kalabalık değildi. İki sarhoş birbirine nutuk çekerken diğer bir köşede bir kaç çocuk da biralарını yudumlamakla meşguldü.

Barmen elindeki bezle barın üzerini temizliyordu. Bizim geldiğimizi görünce yanımıza yaklaştı ve:

«Merhaba Anna,» dedi.

«Merhaba Johnny. Renzo bu gece burada mıydı?»

Adam gözlerini üzerimde dolaştırdı. Sonra tekrar kıza baktı.

«Bu gece erken geldi ama, hemen çıkıp gitti.»

«Teşekkürler, Johnny.»

Anna kapıdan çıkarken adam ona seslendi:

«Tony'e çok üzuldüm. İyi bir çocuktu. Onu severdim.»

Birlikte dışarı çıktık.

«Şimdi nereye gidiyoruz?» diye sordum.

«Bu dar yoldan ineceğiz. Binanın arka kısmındaki merdivenlerden çıkacağız.»

Dar yola sapmak üzere bir iki adım atmıştım ki, Anna kolumu tutarak beni durdurdu.

Gözlerimin içine bakarak:

«Gitmeyelim. Barmen bizi uyardı,» dedi.

«Böyle konuşmana sebep ne?»

«Tony hakkında söylediklerini duydun. Beni uyarmaya çalıştı. Tony'den nefret ettiğini bilirim. Bir kez ikisi kavga etmişlerdi de Tony'i az kalsın öldürecekti.»

Kıza uzun uzun baktım.

«Coriano burayı da mı satın almış?»

Anna, «Evet,» dedikten sonra anlatmaya başladı:

«Bırak da onlar bunu bildikleri gibi halletsinler. Siz iyi bir insansınız. Size bir şey olmasını arzu etmem.»

Eli hâlâ kolumun üzerinde duruyordu.

«Kızımın geleceği ile oynuyorlar. İstemezseniz benimle birlikte gelmek zorunda değilsiniz. Siz beni arabada bekleyebilirsiniz.»

Fotoğraf makinesinin kayışını âni bir hareketle çekerek, sinirli sinirli:

«Olmaz. Ben de sizinle geleceğim,» diye mırıldandı.

«Neden makinenizi arabada bırakmadınız? Böyle ağır bir makineyi omuzunuzda taşımanıza şimdilik hiç lüzum yok.»

«Burada insanın her şeyini çalarlar. Bu makine bana iki yüz dolara mal oldu, biliyor musunuz?»

11

Binanın dış tarafında tahta bir merdiven vardı. Yukarı çıktıkça ayak seslerimiz tahtalar üzerinde yankılar yapıyordu. Tahta bir kapının altından hafif bir ışık sızıyordu. Kapıya vurdum.

İçeriden ayak sesleri duyuldu. Sonra birisi sordu:

«Kimsiniz?»

Anna'ya baktım.

«Benim, Anna. Kapıyı aç da içeri gireyim, Renzo.»

Boğuk bir sesle, «Allah kahretsin,» denildiğini duydum ve arkasından kapı ağır ağır açılmaya başladı. Renzo sert sert:

«Allah cezanı versin, beni nasıl buldun?» diye kız kardeşine çıkıştı.

Fakat adam beni görür görmez kapıyı kapatmak istedi.

Kapının aralık kısmına ayağımı koydum ve kapıyı ittim. Renzo arkaya doğru sendeledi. Sonra, kara kara gözlerini kırıpştırarak beni süzmeye başladı. Kız kardeşinin gözlerindeki aynı iyi niyetli bakışlar, onda da kendini gösteriyordu, ama ne yazık ki hareketleriyle bu saf bakışlar birbirine tamamen zıttı. Daracık, siyah bir pantolon ile T harfi şeklinde bir gömlek giymişti.

«Bu kim?»

«Mr. Carey, Renzo. Mektuplar için geldi.»

Arka odadan bir kız sesi duyuldu:

«Şekerim, kim geldi?»

«Kız kardeşimle bir arkadaşı.»

«Arkadaşı mı? Şimdi geliyorum.»

Renzo asık bir suratla:

«Acele etmene bir gerek yok,» dedi, sonra kız kardeşine bakarak bana sordu:

«Kız kardeşim hangi mektuplardan sözediyor?»

Ayağımla kapıyı kapatarak Renzo'nun sorusunu cevaplandırımdı:

«Tony Riccio'nun öldürüldüğü gece kapalı bir zarfın içinde sana vermiş olduğu mektuplardan sözediyor.»

«Kız kardeşim çıldırmış olacak. Mektuplardan haberim bile yok.»

Renzo'nun arkasında duran masaya şöyle bir göz attım. Yarın çıkacak olan Exminer, mecmuasının bir kopyası açık olarak masanın üzerinde duruyordu.

«Hangi mektuplardan bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Hani şu Mrs. Hayden'e sözettiğin mektuplar.»

Tam o sırada odanın köşesinde duran daktilo makinesini görmüştüm.

«Mrs. Hayden'e hem de şu daktilo ile mektup yazdın.»

Arka odadan kızıl saçlı bir kız çıktı. Belini parlak kırmızı bir kuşakla sıkıca bağladığı mavi bir sabahlık giymişti.

«Şekerim, arkadaşlarınla tanıştırsana beni.»

Lorenzo ilk önce kıza, sonra da bana baktı.

«O daktiloda kimseye mektup yazmış değilim.»

Odanın karşı köşesine geçtim ve makineyi alıp, koltuğumun altına sıkıştırdığım gibi kapıya doğru bir kaç adım attım.

Kız incecik sesiyle «Daktilomu nereye götürüyorsunuz?» diye bağırdı.

Lorenzo'ya baktım.

Polis mektubun bu daktilo ile yazılıp yazılmadığını kolayca anlayabilir. Eğer devamda haklı çıkarısam santaj yapmaktan on yıldan yirmi yıla kadar mahkûm olursun.

Kız, Renzo'ya çıkışmaya başladı.

«Ben sana kaç defa daktilomu kullanma demedim mi?»

Renzo kızı azarladı.

«Kes sesini. Bir dakika. Mektupları satın alıyor musunuz?»

Daktiloyu bırakarak Renzo'nun suratına baktım.

«Belki,» dedim.

Renzo'nun gözlerinde bir kurnazlık sezmiştim.

«Sizi buraya o yaşlı kadın gönderdi değil mi?»

«Tabî, o bana mektuptan bahsetmemiş olsaydı nereden haberim olacaktı?»

«Bu mektuplara karşılık kaç para vermek istiyor?»

«Elindeki mektuplara bağlı. Herhalde gözü kapalı iş yapacak değiliz.»

«Oldukça değerli olsalar gerek.»

Birden aklıma parlak bir fikir gelmişti.

«Hem sonra daha başka kimseler de kendilerinde bazı mektuplar olduğunu bildirdiler. Yani bize şantaj yapmağa kalkan tek kişi sen değilsin.»

Renzo telâşa kapılmıştı.

«Demek benden başkasının elinde de mektup var, öyle mi?»

«Sen bize mektup yazıp haber veren dördüncü kişisin.»

Yüzünde üzgün bir ifade okunmağa başlanmıştı.

«Senin gerçeği söylediğine nasıl inanayım? Bana mektupların sende olduğunu ispatlayacak bir şey göstermelisin ilk önce.»

«Her halde mektupları burada saklayacak kadar aptal değilim. Bu işde bana yardım edenler var. Onları emin bir yere sakladık.»

Daktiloyu tekrar elime aldım.

«Öyleyse mektuplarla geldikleri zaman arkadaşlarınızla görüşürüm.»

«Durun bir dakika. İşime yarar düşüncesiyle zarfın içinden iki mektup çıkartmıştım.»

Daktiloyu elimden bıraktım.

«Şimdi kafan çalışmağa başladı. Haydi görelim, bakalım.»

Renzo kıza baktı.

«Üzerine elbise geçir de aşağı in. Johnny'e verdiğim zarfı iste.»

Bir köşede sessiz sedasız bizi seyreden Anna'ya bakarak:

«Sizin rahatsız olmanız için bir neden yok artık,» dedim.

Genç kız daha kalmak istemiyordu ki, «rahatsız olmuyorum» demek istercesine bir işaret yaptı.

Ağabeyi alaylı alaylı güldü.

«Anna, bey sana bu ufak tefek işler için kaç dolar ödüyor? Uzun zamandan beri böyle işlerde çalışmadığına göre sana iyi para ödemiş olmalı.»

«Ona para falan verdiğim yok. Onun bütün isteği, senin tutuklanmaman.»

Anna dışarı çıktı. Renzo bana bakarak konuşmağa başladı:

«Üzerinizden bir yük kalktı sayılır. Oturun, dinlenin biraz.»

«Hayır, teşekkür ederim.»

Renzo bir dolaba doğru yürüdü ve bir şişe çıkardı. Sonra kızıl saçlı kıza seslendi:

«Şekerim, bana buz getir.»

Kız asık suratla cevap verdi:

«Kendin al.»

Renzo omuzlarını silkti.

«Ah şu kadınlar!» dedi, canı sıkılmış gibi. Sonra mutfak görevinde kullanılan cumbaya gitti, buzdolabını açtı. Buzluktan birkaç parça buz çıkarttı ve onları bardağın içine koydu. Bardağın içine viski de karıştırdı. Yanıma dönüp karşıma geçti.

«Şu Tony, herkesi nasıl da aldattı?»

Hiç cevap vermedim.

İçkisini yudumladı.

«Herkesi sahip oldu. Kız kardeşime. Eski karınıza. Kızınıza. İstese bir gecesi boş geçmezdi.»

Sinirlerimi kontrol edebilmek için gayret sarfediyordum. Artık bu şekilde konuşmalara kendimi alıştırmam gerekirdi.

«Kızınız Tony'e deli divane oluyordu. Mektupları görünce anlıyacaksınız zaten. Tam gazetecilerin istediği gibi ateşli aşk mektupları. Kızınıza epey şeyler öğretmiş Tony. O açık saçık mektupları nasıl da yüzü kızarmadan yazabilmiş hayret doğrusu. Bir araya geldikleri zaman Tony'e neler yapmak istediğini bile çekinmeden yazmış.

Dişlerimi gıcırdattım. Buraya bu iğrenç şeyleri duymak için mi gelmiştim?

«Kızınız da fena sayılmaz,» diye devam etti. Renzo.

«Mektuplarında çocuğun anlattıklarından pek bahsetmiyor ama yine de ateşli bir kadına benziyor. Çok kıskanç bir kadınmış. Mektuplarından birinde Tony'nin kendisini aldattığını gördüğü anda onu öldürece-

ğini yazıyor. Ama bu işi çocuk başardı, değil mi?»
Hâlâ susuyordum.

«Ve aptal kızkardeşim. Çılgınlar gibi oradan oraya koşup Tony'nin kendisine dönmesini bekledi.»

Renzo kahkahayı basmıştı.

«Evet, buraya ne zamanlar uğrardı biliyor musunuz? Canı İtalyan makarnası yemek istediği ve bir de İtalyanlar gibi yaşamayı arzuladığı zaman. O süslü püslü hayattan sıkılır, kendini tepenin aşağısına, yani buraya atardı. Bana her zaman şöyle derdi: «Çocuk, sen et ile patatesi yılda bir kere yersin ancak. Ben ise havyar yemekten bıktım artık.»

Dışardaki tahta merdivenlerde ayak sesleri duyulmağa başlamıştı. Renzo da bu sesleri duymuş olacaktı ki şerefime kadeh kaldırarak:

«Tanrı yardımcın olsun!» dileğinde bulundu.

Arkamda kapının açıldığını duydum ama başımı çevirip bakmağa fırsat bulamadım. Tam o sırada kafamın arkasında korkunç bir acı hissettim. Gözlerim karardı. Neye uğradığımı şaşırdım.

Gözlerimin içinde ışıklar yanıp sönüyordu. Oradan oraya itiliyordum. Bir türlü kendimi toparlayamıyordum. İnliyordum, içinde bulunduğum bir garip durumdan, etrafımı saran sis tabakasından sıyrılmak istiyordum. Ama hiçbir şey yapacak kuvvetim yoktu. Bütün çırpınmalarım boşuna gidiyordu. Yine bir çok ışıklar yandı, söndü. Ve sonra herşey karanlığa gömüldü yeniden. Sadece beynimdeki ağrı dinmek bilmiyordu.

Soğuk suyla açılabilmişim ancak. Başımı salladım, gözlerimi açtım. Başımda Johnny ile Renzo duruyorlardı. Kendime baktım. Bir yatağın üzerinde çırlıçıplak oturuyordum.

Bir takım kumaş hışırtıları duyunca başımı çevirdim. Kafatasımdaki ağrı gittikçe artıyordu. Kızıl saçlı kız sabahlığını giymekle meşguldü.

Başımdaki ağrıyı durdurabilmek için elimden geleni yapıyordum ama geçmesi imkânsızdı. Gözlerimi

sıkı sıkı kapattım, sonra birden açtım. Bu biraz fayda ediyor gibiydi. Sonra birdenbire kafamı çalıştırdım. Burada bir şeyler dönmüştü. Beni tuzağa düşürmüşlerdi.

«Elbiseleriniz sandalyenin üzerinde. Siz rahat rahat giyinin. Biz dışarı çıkıyoruz.» dedi Renzo.

Oda kapısını kapayarak dışarı çıktılar. Hâlâ yataкта oturuyor ve onların kapalı kapıdan duyulan ruh-suz sözlerini dinliyordum. Boynumu oğuştur-dum, başımı sağa sola çevirdim. Bu acı, bana cehennem azabı veriyordu.

Yataktan sendeleye sendeleye kalktım ve dos-doğru banyoya girdim. Duşu çevirdim. Soğuk sular başımdan aşağı akmaya başladı. Sular iğne gibi batı-yordu ama ağrıyı dindirmek üzereydi. Elimi başımın arkasında dolaştırırken küçük bir yumurta elime değdi. Kafamın kalın olması işime yaramıştı.

Sıcak suyu çevirdim. Sonra boynumdaki, omuz-larımdaki ağrıyı dindirmek için yine soğuk su tara-fını açtım. Orada bulduğum kirli bir havluyla kurulan-dım. Odaya girer girmez de elbiselerimi sırtıma geçirdim.

Yatak odasından çıktığımda Renzo ile Johnny ma-sanın başına geçmiş, içkilerini yudumluyorlardı.

«İçki içecekmiş gibi bir haliniz var,» dedi Renzo. Bir bardağa viski doldurarak önüme sürdü.

Bardağı elime alır almaz bir dikişte hepsini bi-tirdim. İçkinin yakıcı sıcaklığı barsaklarımı tutuştur-muştu. Kendimi şimdi daha iyi hissediyordum.

«Anna nerede?»

«Eve gönderdim. Onun rolü bitti.»

Önüme bir resim attı.

«Nasıl bir çalışma? Güzel çekilmiş doğrusu, de-ğil mi?»

Resmi alıp, dikkatlice baktım. Anna'nın o koca fotoğraf makinesini neden yanından ayırmadığını şimdi anlamıştım. Resimde benimle, o kızıl saçlı kız

da çırılçıplaktı. Bu herkesin alıştığı klâsik bir pozdu. Resmi Renzo'ya geri verirken:

«Ölçülerime göre kız, sıskanın biri,» dedim.

Renzo:

«Elindeki resmi saklayabilirsin. Nasıl olsa koca bir filim bitirdik, dedi.

«Söyleyin bakalım. Derdiniz ne?»

«Otur da görürsün. Bazı arkadaşlarımız gelecek.»

Resmi cebime sokarak:

«Oturup keyfinizi bekleyeceğimi hiç sanmıyorum. Yeteri kadar oyununuza kurban gittim.»

Tam kapıya doğru bir iki adım atmıştım ki, barmen ani bir hareketle ayağa kalktı. Bu sefer ben de onun üzerine gitmeğe başladım. Renzo ise beni ikaz ediyordu.

«Ben sizin yerinizde olsam böyle bir şeye hiç girişmem.. Çünkü o Pasifik Sahilinin orta sıklet şampiyonudur.»

Renzoya kulak asmadan yoluma devam ettim. Johnny birden sağ yumruğunu çıkarttı. Güzel korunduğum için yumruğu boşa gitti. Böyle gangsterlerle kıyasıya dövüşmek gerekiyordu.»

O omuzuma doğru yumruk sallarken ben de onun verdiği bir açıktan yararlanarak ona bir Japon oyununu kullandım. Göğüs tahtası fazla acımış olacaktı ki adam iki büklüm öne doğru eğildi. Daha kendini toparlamağa vakit bulamadan yine güzel bir oyunla ense köküne yapıştırdım. Tıpkı bir ölü gibi yere yıkılıverdi. Hava Kuvvetlerindeki öğretmenim bu anda beni görse ne kadar gururlanırdı kimbilir.

Arkamı döndüğüm sırada Renzo'nun bana yaklaşmakta olduğunu gördüm. Onu da tuttuğum gibi duvara yasladım. Onu öylesine kıstırmıştım ki acıdan kıvranıyordu. Renzo'nun suratına tokatları indirdikçe kız avaz avaz haykırıyordu.

«Söyle bakalım, mektupların diğerleri kimde?»

Renzo'nun gözleri korkudan açılmıştı. Başını salladı. Söylemek istemiyordu.

Midesine yumruk indirmeğe başladım. Biraz canı yanarsa gerçeği itiraf edeceğini biliyordum.

«Daha sert vurursam Riccio'nun yanını boylarsın.»

Binbir güçlkle soluk alıyordu. Boğuk bir sesle:

«Mektuplar bende değil. Onları Coriano'ya teslim ettim,» diyebildi.

Onu tehdit edercesine bir hareket yaptım.

«Namuzsuzum ki doğruyu söylüyorum,» dedi.

«Resimler?»

«Onları Johnny aldı.»

Renzo korkudan tir tir titriyordu. Suratına öylesine kıyasıya bir tokat attım ki, delikanlı yere kapaklanıverdi. Şimdi yerde kıvranıyordu. Kalkacak hali kalmamıştı. Kız onun yanına koşarak:

«Renzo, sevgilim. Canını çok mu acıttı?» diye sordu.

Birdenbire Johnny'nin üzerine atıldım. O da, o sırada kımıldanmağa başlamıştı. Onu bir taraftan öbür tarafa yuvarladım. İyi ki öldürmemiştim. Yerde diz çökerek ceplerini karıştırmaya koyuldum. Şimdi Johnny yerde yüzüstü yatıyordu. Arkamdan kapı açıldığı zaman resimleri ele geçirmiştim.

İlk gördüğüm otuz sekizlik bir tabancanın bana çevrilmiş olan ucuydu. Döner dönmez de tabancanın ucu karnıma dayanır gibi oldu. Bulunduğum yerden onu elli milimetrelik bir top gibi görüyordum. İkinci olarak gözüme çarpan da tabancayı tutan şişman, küçük adamdı. Boncuk tanelerini andıran gözlerinin etrafı şiş şişti.

«Eğer ses çıkartmazsanız resimleri ben alacağım,» dedi.

Sesimi bile çıkartmadan resimleri ona uzattım.

«Onları masanın üzerine bırak ve duvara dön.»

Bir topla kavga etmek imkânsızdı. Bu nedenle denileni yaptım.

«Şimdi tekrar dön ve ellerini duvara daya. Ne demek istediğimi anlamışsındır. Tıpkı televizyon programlarında yaptıkları gibi.»

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım.

Masanın üzerinde birşeyler yaptığını duyuyordum. Kâğıt hışırtıları kulağıma geliyordu.

«Şimdi bakabilirsiniz artık, Albayım.»

Başımı çevirdim.

«Coriano siz misiniz?» diye sordum.

Başıyla, «evet» işareti yaptı. İlk önce Johnn'e, sonra Renzo'ya baktı. Tatlı tatlı gülümsedi.

«Benim delikanlılarla bir hayli hoş vakit geçirmişe benziyorsunuz!»

«Yardım etmeye fazla meraklılar.»

«İkisinin de kafası zerre kadar çalışmaz. Ama bunlar önemli değil. Zaten eski eşinizle mektuplar konusunda anlaşmış durumdayım.»

Bir sandalye çekip oturdu.

«Bu kişisel bir sorun değil. Anlıyorsunuz herhalde Albayım. Bu tamamen bir iş meselesi.»

Bu şişman, bodur adamı yukardan aşağı süzdüm. Öylesine rahat oturuyordu ki, hayret etmiştim. Biraz olsun huzurunu kaçırmak için ona:

«Eski eşim sana ne kadar vaadetti?» diye sordum.

Elindeki tabancayı kayıtsızca salladı:

«Yirmi beş bin verdi bile.»

«Demek parayı aldın?»

Yaşlı kadın bu kadar yüksek fiat ödeyemezdi.

Bir an için gözlerini ayırmadan bana baktı. Sonra omuzlarını silkerek filozoflar gibi:

«Hayat diye buna derler. Satışa çıktığım zaman şansım hiç de iyi gitmezdi. Ben malımı sattıktan sonra fiyatlar artardı.»

«Boş sözleri bırak da söyle bakalım, resimler ne olacak?»

«Emniyet tedbiri, Albayım. Hem benim için, hem de mektupları satın alan eski eşiniz için.»

Adam elindeki resimlere bakarak pis pis sırttı.

Önünden geçerek kapıya doğru yürüdüm. Coriano'nun gözleri hâlâ üzerimdeydi. Renzo da sevgilisi de bana bakıyorlardı. Oysa hâlâ yerde yatmakta olan Johnny'nin ise son durumdan haberi yoktu. Onların kederine katılmış gibi başımı «yazık oldu» mânâsına salladım. Az sonra da kendimi dışarıda buldum.

Arabam bıraktığım yerdeydi. Kapıyı açacağım sırada Anna'nın sesini duydum.

«Mr. Carey?»

Arabaya binip, onun yanına oturdum.

«Bir şeyiniz yok ya?»

«İyiyim herhalde.»

«Onlara engel olamadım, Mr. Carey.»

Genç kız hıçkırmaya başlamıştı.

«Beni bu işe zorladılar. Resimlerinizi zorla çek-tirdiler. Merdivenlerden inerken Coriano barda oturu-yordu.»

Fotoğraf makinesinin kayışına hafifçe vurarak:

«Haklısın Anna, haklısın. Buraya kadar makineyle gelmeseydin bunlar olmayacaktı. Öyle değil mi?» dedim.

«Doğru. Coriano omuzumda asılı fotoğraf makinesini görünce aklına bu fikir geldi. Eğer bir kadınla çırilçıplak resimlerinizi çekerlerse polise gidemeyecektiniz. Ben de akıllıca davrandım ve her poz, gözleriniz kapalıyken çektim. Bu da sizin o anda kendinizde olmadığınızı kolayca meydana çıkaracaktır.»

Başımı çevirip ona baktım. Gözlerimin kapalı olması kendimde olmadığımı mı kanıtlayacaktı? Allah kahretsin. Kim bu resimlere bakarsa baksın adam ar-zudan kendinden geçmiş derdi.

Genç kız, ciddî ciddî:

«Eğer onun dediğini yapmasaydım çalışmama engel olacaktı. Anlamaya çalış. Böyle hareket etmek zorundaydım,» dedi.

«Sana hak veriyorum, Anna. Şimdi nerede oturduğunu söyle de seni evine bırakayım.»

Onu bıraktıktan sonra motele döndüm. Odama girili bir saat olmuştu ki telefonun üzerindeki kırmızı işaret göz kırpmaya başlamıştı. Ahizeyi kaldırdım. Yaşlı kadın daha önce beni aramış ve benim gelir gelmez ona telefon etmemi tembih etmişti. Mrs. Hayden'in numarasını çevirdim.

Sesi canlı ve sert çıkıyordu.

«Mektupları aldın mı Luke?»

«Hayır.»

«Ne demek istiyorsun?» dedi yaşlı kadın sinirli sinirli.

«Satın alınacak bir şey yok ki. Biz onları ele geçirmeden Nora satın almış bile.»

«Nora mı?»

Yaşlı kadının şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

«Ondan başka kim onları satın alabilir ki?»

Yaşlı kadın kendi kendine güldü.

«Bunun böyle olacağını tahmin etmeliydim. Nora bu mektupların elimize geçmesini istemeyecekti. Her neyse artık ortada üzülecek bir durum kalmadı.»

«Elbette,» diyerek telefonu kapattım. Üzülecek tek insan bendim. Neyse üzerimdekileri çıkartacak kuvvetim kalmıştı. Soyunur soyunmaz yatağa girdim. Bu benim için çok uzun bir gece olmuştu.

12

Dani'ye bakan yaşlı kadın onun kapısını açtı.

«Annen seni görmeye geldi.»

Dani yataktan fırladı.

«Nerede?» diye sordu.

«Yemek salonunda bekliyor.»

Dani kadını izledi. Birlikte koridordan geçtiler ve demir bir kapının önünde durdular. Aşağı kattaki yemek salonuna gitmek için asansöre bindiler. Saat öğleyi epey geçmişti. Hemen hemen üçe yaklaşmıştı. Böylece yemek salonunda hiç kimse yok sayılırdı. Yabancı bir adamla Miss Jennings, annesinin yanında oturuyorlardı.

Nora, Dani'nin öpmesi için yanağını uzattı.

«Merhaba şekerim.»

Dani ilk önce Miss Jennings'e, sonra o adama baktı.

«Merhaba Anne. Merhaba Miss Jennings.»

Sally Jennings ayağa kalkarak:

«Merhaba Dani,» dedi. Sonra diğerlerine dönerek şunları ekledi:

«Artık odama dönmeliyim.»

İkisi de gitmesine izin verince Sally yanlarından ayrıldı. Nora sert bir şekilde:

«Ayakta durma Dani. Otur,» dedi.

Dani, annesinin sözünü dinledi.

«Sally Jennings ne istiyor?»

«Hiç bir şey. Onunla biz konuşmak istedik.»

«Ne hakkında?»

Dani'nin sesi kuşkuluydu.

«Sen. Evet, sen buradakileri güç duruma sokuyormuşsun.»

Dani annesine bir an için devamlı olarak baktı. Sonra bakışlarını adama çevirdi ve sözünü sakınmayan insanlar gibi:

«Bu kim?» diye sordu.

Nora, «Dani!» diye haykırdı. Sesinden, kızının bu terbiyesizce davranışı yüzünden ne kadar şaşırdığı belli oluyordu.

«Hareketlerine dikkat et Dani, biraz daha nazik olabilirsin.»

Dani'nin sesinden sabırsızlandığı anlaşılıyordu.

«Burada mı nazik olmamı istiyorsun? Ne yazık

ki burada nezaket kurallarını öğrenecek vaktim olmuyor. Yanındaki kim dedim sana?»

Nora, erkeğe kibar bir şekilde bakarak:

«Dr. Weidman, Dani. Kendisine sana bakması için rica ettim,» dedi.

«Beni muayene etmesine sebep ne?»

«Senin iyiliğin için. Derdinin ne olduğunu kimse anlayamıyor.»

«O da mı aklımı kontrol edecek?»

Nora'nın sesinden öfkesinin arttığı belliydi.

«Dr. Weidman psikiyatristtir, Dani.»

«Onunla konuşmak istemiyorum.»

«Ama konuşman gerekiyor,» diye ısrar etti Nora.

«Neden, anne? Bir sinir doktoruna ihtiyacım olduğuna sen de mi inanıyorsun?»

«Benim inanıp inanmamam önemli değil, Dani. Buradakiler buna gerek görmüşler. Aksi halde seni çok uzaklara gönderecekler.»

Dani hâlâ annesine bakıyordu.

«Beni senin düşüncelerin ilgilendirir, anne. Benim bir şeyim olduğuna sen inanıyor musun?»

«Senin bir şeyin olduğuna tabî inanmıyorum, şekerim. Ama...»

«Öyleyse doktorla görüşmeyeceğim.»

Doktor ayağa kalktı. Gülümsüyordu.

«Ortada merak edilecek bir durum yok, Miss Hayden. Miss Jennings ünlü bir psikiyatristtir. Ona güvenmelisiniz.»

Doktor bu sözleri söyledikten sonra Dani'ye döndü:

«Miss Jennings'e biraz güvenmiş olsaydınız üzülmenize gerek kalmayacaktı sanırım. Onun bütün yapmak istediği de size yardım etmektir.»

Doktor kibarca onları selâmlayarak yanlarından ayrıldı.

Ana kız şimdi yalnız kalmışlardı. İkisi de birbir-

lerine hiçbir şey söylemeden bakışıyorlardı. Sessizliği ilk bozan Dani oldu:

«Yanında on sentin var mı, anne? Koko kola içmek istiyorum.»

Nora kızına dalgın dalgın baktı. Dani annesinin birşeyler düşündüğünü anlamakta gecikmemişti. Çünkü böyle daldığı zamanlar mutlaka aklından birşeyler geçirirdi.

Dani kibarca:

«On sent istedim anne. Verir misin?» diye tekrarladı.

«Acaba bana da bir fincan kahve ısmarlayabilir misin?»

«Tabîî Anne.»

Dani ayağa kalktı ve mutfak kapısına doğru yürüdü.

«Hey Charles. Anneme bir fincan kahve götürebilir miyim?»

Kapının önünde parlak siyah bir yüz göründü.

«Tabîî, götürürsün, Dani.»

Dani, fincanı masaya bıraktıktan sonra Koka Kolasını almaya gitti. Geri dönüp, yerine oturduğu zaman Nora bir sigara yakıyordu. Dani annesine baktı. Nora isteksizce, sigara paketini kızının önüne itti. Dani paketten bir sigara alıp yaktı.

«Senin psikiyatristlere inanmadığını sanırdım, Anne.»

«Artık neye inanacağımı şaşırdım.»

Dani annesine meraklı gözlerle baktı. Annesi, o görmeyeli bir hayli değişmişti. Oysa eskiden herşey hakkında kesin bir fikri vardı. Neye inandığını, neye inanacağını, ne yapacağını çok iyi bilirdi.

Nora kahvesini yudumlarken yüzünü gözünü oynattı.

Dani sırttı.

«Evde pişirilen kahveye benzemiyor, Anne.»

Nora, «Evet,» dedikten sonra kızının gözlerinin içine bakarak sordu:

«Yemekler kötü mü?»

«Yemekleri kötü değil, iyi.»

Nora kısık bir sesle esas konuya birdenbire giriverdi.

«Rick'e yazdığın mektupları gördüm. Neden bana onlardan hiç bahsetmedin?»

Dani yanaklarının kızardığını hissediyordu.

«Hiç aklıma gelmemişti. Daha doğrusu mektup yazdığımı unutmuştum.»

«Eğer onlar bir başkasının eline geçmiş olsaydı çok daha kötüydü. Ben aranızda uzun zamandanberi ilgi olabileceğini düşünememiştim,» dedi Nora beceriksizcesine.

Dani boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Annesine sessizce baktı.

Nora gözlerini kızından kaçırdı.

«Ne zamandanberi sevişiyordunuz?»

«Acapulco'ya gitmek zorundaydın ya. İşte o gece herşey oldu.»

«Bana anlatman gerekirdi, Dani. Neden seni iğfal etti?»

«O beni zorla iğfal etmedi, Anne. Onu ben bu yola sürükledim.»

Nora'nın gözpınarlarında yaşlar birikti.

«Neden yaptın bunu Dani, neden?»

«Böyle olmasını istediğim için kendimi ona teslim ettim, Anne. Çünkü küçük kız rolü oynamaktan bıkmıştım artık.»

Dani sessizleşmişti. Bir yandan annesine bakıyor bir yandan da sigarasını içiyordu.

«Artık bu konuda daha fazla konuşmamıza gerek yok, değil mi Anne?»

Nora başını salladı.

«Hayır.»

Oysa birbirlerine anlatacak çok şeyleri vardı ama ne Dani annesine açılmak cesaretini gösterebiliyor

ne de Nora kızıyla dertleşecek gücü kendinde bulabiliyordu. Aynı şey çok zaman Nora'nın başına da gelmişti. O da kızı gibi kendi öz annesine açılmamıştı. Her kuşak başlı başına bir ada idi.

Nora bir hamle daha yaptı. Ciddi ciddi:

«Dani lütfen Miss Jennings'le konuş. Belki o sana yardım edebilir. Yani bize yardımı dokunabilir,» dedi.

«Cesaret edemiyorum, Anne. Onunla konuşurken bir şeyi anlatıp susamazsın. Bir olay diğer bir olaya kapı açacaktır. Böylece o gece ne olduğunu rahatça anlayacak. Hiçkimsenin bilmesini istemiyorum. Senin bildiğinden fazlasını öğrenmelerini de arzulamıyorum.»

Nora kızına uzun uzun baktı. En sonunda olan oldu diye düşündü Nora. İkisi de aynı suçu paylaşmak zorunda kalmışlardı.

Dani duvardaki saate göz attı. Hemen hemen üç buçuk olmak üzereydi.

«Saatim gelmiş. Gitmeliyim. Dersim var,» diye yalan söyledi Dani.

Nora, «Peki,» diye başını salladı. Dani sandalyesinden kalktı, masanın etrafından dolaştı, annesinin yanağını öptü. Nora da kızının boynuna sarıldı.

Nora gülümsemeye çalıştı.

«Tabîî yavrum. Herşey düzelecek. Seni Pazara görürüm yine.»

Dani'yi oraya getiren yaşlı kadın da ayağa kalkmıştı. Nora, kızı kapıdan çıkıp, gözden kaybolunca ya kadar arkasından uzun uzun baktı. Sonra bakışlarını sigara tablasına çevirdi. Sigarasının dumanı hâlâ tütüyordu. Yavaşça onu söndürdü ve çantasını açıp içinden aynasını çıkarttı. Makyajını düzelterek oradan ayrıldı.

«Annen çok güzel kadın,» dedi.

Yaşlı kadın Dani'yi odasına götürürken:

Dani yanındaki bu kadına baktı. Herkes annesini ilk gördüğü zaman hep böyle söylerdi. Ama kendi-

si meydana çıkınca herkes hayal kırıklığına uğrar ve dudaklarından:

«Ne güzel çocuk,» sözleri dökülürdü.

Dani herkesin kendisi için neler hissettiğini çok iyi biliyordu.

Güzel ve marifetli. Bu annesiydi. Dani'de olmayan herşeye o sahipti. Şimdi eski günler gözünün önünde canlanmaya başlamıştı. Annesi olmadığı zamanlar usulca stüdyosuna girer ve onun yaptığı şaheser eserleri kopya etmeye çalışırdı. Ama her defasında Dani'nin yaptıkları berbat şeylerdi. Yaptıklarını hiç kimseye göstermeden bir kenara fırlatıp atardı.

Birdenbire için için ağladığını hissetti. Az sonra gözyaşları akmaz olmuştu. Yataktan fırladı, küçük aynanın karşısına geçip kendini incelemeye başladı. Annesi ağladıktan sonra bile yine güzelliğinden bir şey kaybetmezdi. Onun gözleri pırıl pırıldı. Teni hem açık renkli hem de ıslıl ıslıldı. Dani'nin ise gözleri şişmiş, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Annesinin ona göndermiş olduğu küçük paketi çıkardı, bunun içinde makyaj temizlemek için kullanılan ince kâğıtlardan vardı. Bunları yüzüne sürdükçe bir serinlik yayılıyordu. Yine böyle bir serinliğe ihtiyacı vardı şimdi.

Rick onun bu ince kâğıtlara düşkünlüğünü bildiğinden ona hep takılırdı. Dani çantasında daima bir kâğıtlardan bir kaç tane bulundururdu. Sevişmeye başladıkları günlerdeydi. Rick gözlerini kapatmış Dani'nin yanında yatarken Dani sevgilisini serinletmek için çantasından bu kâğıtlardan çıkarmıştı.

Ama daha Dani'nin eli yüzüne değer değmez Rick yattığı yerden fırlayarak:

«Allahaşkına, ne yapıyorsun, çocuk?» demişti.

«Kendini daha iyi hissetmen için yüzünde kâğıtları dolaştırıyorum.»

Rick kahkahalarını tutamadı ve Dani'yi kendine doğru çekti. Rick, Dani'nin boynunu kokladıkça sakalları hafif hafif kızın yüzüne değiyordu.

«Ne çılgın bir çocuk olduğunu biliyor musun sen?»

Sonra erkek, elleriyle Dani'nin vücudunu okşamaya başlamıştı. Zaten Dani ne zamandanberi Rick'in bunları yapmasını büyük bir arzuyla bekliyordu.

Dani'nin gözleri yaşarmıştı yine. Gözyaşlarının akmasına engel olmak için gözlerini kırıştırdı. Artık ağlamanın bir faydası olamazdı. Sığınacağı bir kadın yoktu. Herşey bir anda kaybolmuştu. Oysa böyle üzgün olduğu zamanlarda Rick'e koşardı. Rick'in gülümsemesiyle, okşamasıyla bütün kederlerini unuttuverirdi. Ama bugünler geri gelmeyecekti. Rick yoktu artık, yaşamıyordu.

Aradan geçen günleri hesapladı. Sylvia dün gemiyle hareket etmişti. Demek ki bugün Cumaydı. Şu anda Rick'in cenazesi kaldırılıyordu. Acaba annesi Rick'e çelenk göndermiş miydi? Dani şimdi de aklını buna takmıştı.

Herhalde çelenk göndermemişti. Eğer Nora, Dani'nin tanıdığı bir kadınsa çelenk göndermemesi daha kuvvetli bir ihtimaldi. Belki de annesi Rick'le geçirdiği günleri bile unutmuştu. Bununla beraber kalbinin derinliklerinde o kıskançlık tohumları hâlâ yatıyor olmalıydı.

Yine eski günlere dönmüştü Dani. Annesi, Dani'yi Rick'in odasında yakaladığı zaman ne kadar sinirlenmişti. Rick'e çılgınlar gibi bağırmıştı. Hattâ daha da ileri gitmiş, delikanlının çıplak omuzları üzerinde tırnak izleri bırakmıştı. Dani bir an için annesinin Rick'i öldüreceğinden korkmuştu.

«Hayır, Anne. Hayır, Anne,» diye haykırmıştı Dani.

Sonra annesi Dani'yi bir kenara çekmişti. Dani cırılcıplaktı. Annesi onu kolundan sürükleye sürükleye odasına götürmüştü. Annesi ile Rick çılgıncası-

na kavga ederlerken Dani acele ve dikkatsizce giyinmişti. Bir yandan da hem titriyor, hem ağlıyordu.

Hayır, hayır. Dani annesinin Rick'e çelenk göndermediğinden emindi. Ama şurası da bir gerçektir ki annesi Rick'i unutmamıştı. Şimdi Dani'nin gözleri kurumuş yanmaya başlamıştı: Tekrar bu ince kâğıtları çıkartıp yüzünde dolaştırdı. Sonra bu kâğıtları buruşturarak sepete fırlatıp attı.

O anda kendini öylesine yalnız hissetti ki. Sanki attığı ince kâğıtlar bir bağlantı kuruyordu arasında. Şimdi bunları yokederek geçmişle olan bütün bağlarını koparmış oluyordu. Hayatta onu tek anlayan insan Rick olmuştu. Ama o öldüğüne göre onu anlayacak kimse kalmamıştı. Dani tekrar ağlamaya başladı.

Sally Jennings saate baktı. Altıya çeyrek vardı. Masasının üzerine şöyle bir göz gezdirdi. Daha hazırlanacak bir sürü rapor vardı. Onları düzgünce çantasına yerleştirdi. Belki gece tiyatrodan döndükten sonra bu raporlardan bazılarını devam edebilirdi.

Bu temsile bilet alabilmek için epeyi beklemişti. Gerçi şu anda tiyatro seyredecek hali yoktu ama gitmesi gerekiyordu. Eve gider gitmez elbise değiştirir sonra sokağa çıkardı. Perde açılmadan önce ayak üstü bir şeyler yiyecek kadar vakit de bulabilirdi.

Birden kapı hafifçe vuruldu.

Sally sabırsızlık içinde:

«Buyurun,» dedi.

İlkönce camın arkasında beyaz üniformalı bir memurun gölgesini görmüştü. Az sonra da içeri Dani girdi.

Dani kapının ağzında duruyordu.

İnce, zarif bir sesle:

«Miss Jennings, sizinle görüşebilir miyim?» diye sordu.

Psikiyatrist bir an ona baktı. Çocuk ağlamıştı. Sally onun gözlerine bakar bakmaz anlamıştı bunu. Yüzünde ise ümitsiz bir anlam vardı. Sally daha önce

onun gözlerinde böylesine uygun bir bakış görmemişti.

«Elbette Dani.»

Dani kadının açık duran evrak çantasına göz attı.

«Eğer hemen gidecekseniz yarın sabah tekrar gelirim.»

Sally Jennings evrak çantasını kapatarak masasının yanına, yere bıraktı.

«Hayır. Zaten burada kalıp gece de çalışmayı tasarlamaştım.»

Dani, hem Sally Jennings'e doğru yaklaşıyordu hem de, «Sizi rahatsız etmek istemezdim,» diyordu.

Miss Jennings ona bakarak gülümsedi. Bu gülümseyiş, onu daha genç göstermişti.

«İstersen birlikte lokantada akşam yemeği yiyelim? Birisiyle konuşmak, dertleşmek senin için gerçekten büyük bir değişiklik olacak.»

Dani omuzunun üzerinden kendini dışarda bekleyen yaşlı muhafızına şöyle bir göz attıktan sonra:

«Acaba, acaba izin verirler mi?» diye sordu Sally'e. Sally Jennings telefonu açtı ve sorumlu müdürü aradı.

Ahizeyi eliyle kapatarak:

«Herhalde izin verirler,» dedi.

Belki psikiyatrist Dani'nin yüzünde bir huzur, minnetterlik görememişti ama yüzündeki o ümitsizlik birden kaybolmuştu. Sally'nin uzun zamandanberi görmek için çırpındığı temsil, önemini kaybetmişti artık.

Dani masasının başında oturan Miss Jennings'e bakarak bunları söylemişti. İkisi de akşam yemeğinden henüz dönmüştü. Dani içini dökmeye devam etti.

«Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? İnsanlar küçükken herkesin gözbebeği olduğunu sanırlar ama yaşları ilerledikçe gerçeği anlarlar. Bu düşünceleri hayalden başka bir şey değildir. Bir ay, her gün gözyaşı dökmüştüm. Ama her geçen gün bu fikre biraz daha kendimi alıştıırıyordum.»

«Sam amca, yani Mr. Corwin çok iyi bir insandı. Annem, babamdan ayrıldıktan sonra onunla evlenmişti. Bana acıyordu. Tıpkı babamın yaptığı gibi beni parklara, hayvanat bahçelerine götürüyordu. Hattâ bir keresinde beni bir motora bindirip deniz havası aldırmıştı. Ama o babam gibi değildi. Babamla olduğum zaman o benden başka şey düşünmezdi. Hep benimle ilgilenirdi. Ama Sam amca onun gibi olamıyordu. O daha değişik bir insandı. Gerçi elinden geldiği kadar bana babamı aratmamaya çalışıyordu ama, bu mümkün değildi. Çünkü ben onun için, kendisini meşgul eden birçok şeyden biriydim ancak. Yine de onu çok seviyordum. Ve bir gün Sam amca yanımdan tamamen ayrıldı. O günü hâlâ hatırlıyorum.»

Dani susmuştu. Parmaklarının arasından yükselen sigara dumanına baktı.

Psikiyatrist kıza cesaret vermek için:

«Devam et, Dani. O günü hâlâ hatırladığını söylüyordun. Bu ayrılığı, şu ana kadar hatırlayabilmene sebep neydi?»

Üzerinde Miss Randolph'un Okulu yazılı mavi-beyaz araba kapının önünde durmuştu. Gri üniformalı şoför dışarı çıkıp, kapıyı açtı. Dani uçarak arabadan indi. Uzun, siyah saçları arkasında sallana sallana, beyaz bluzuyla mavi pilili etekliği güneşin altında parlayarak merdivenleri hızlı hızlı çıkmaya başladı.

Şoför arkasından bağırdı:

«İyi hafta tatili, Miss Dani.»

«Sana da Alex.»

Kitaplarını antredeki masanın üzerinde bırakıp, elinde karnesi olduğu halde annesinin stüdyosuna doğru koştu.

Kapıyı hızla açıp, «Anne, anne. Resimden en iyi dereceyi ben aldım,» diye bağıra bağıra içeri daldı.

Stüdyonun içini bir baştan öbür başa dolaştı. Karnesi ise hâlâ elindeydi. Az sonra stüdyoda kimse-
nin olmadığını farketti. Yandaki küçük odaya doğru yürüdü.

Kapı kapalıydı. Hafifçe kapıyı vurdu.

«Anne. Anne. İçerde misin?»

Hiç cevap alamamıştı.

Yavaşça kapıyı açtı, her tarafa bakındı. Oda bomboştu. Yine yavaşça kapıyı çekip kapattı. Şaşırmıştı. Oysa her zaman annesi o saatlerde stüdyosunda çalışırdı.

Tekrar antreye döndü. Masanın üzerindeki kitaplarını aldı ve yukarı çıkmaya başladı. Tam o sırada Charles'ın, Sam amcanın odasından çıkmakta olduğunu gördü.

«İyi günler, Miss Dani.»

Dani aşağı bakarak sordu:

«Annem nerede?»

Uşağın yüzünden, huzursuz olduğu anlaşılıyordu.

«Dışarı çıktı, Miss Dani.»

Dani, «Ne zaman döneceğini söyledi mi?» dedikten sonra uşağa karnesini göstererek:

«Resimden iyi almıştım. Annemin görmesini istedim,» dedi.

«Ne güzel bir haber değil mi, Miss Dani?»

Birden uşağın sesi değişti.

«Madam ne zaman döneceğini söylemedi.»

«Öyle mi?»

Dani çok şaşırmıştı. Odasına doğru bir iki adım attı, sonra durdu, arkasına baktı.

«Annem geldiği zaman bana haber ver, Charles. Ona bu müjdeyi ben vermek istiyorum.»

«Tabii, Miss Dani.»

Dani içeri girdiğinde Mrs. Holman dolaba bazı elbiseler asıyordu. Çocuğu görür görmez kadın dudaklarını yaya yaya gülümsedi.

«Nihayet gelebildin. Ben de ne zaman geleceksin diye merak edip duruyordum. Karneni aldın mı?»

Dani sıırttı.

«Nasıl olduğunu tahmin ediyorsun?»

Yaşlı dadı:

«Ver de bakayım. Merak ediyorum,» dedi.

Dani şaka olsun diye karnesini arkasında sakladı.

«Eğer vaadettiğini yapmadınsa karnemi göstermem, dadıcığım.»

«İstediğin pastayı çoktan pişirdim.»

Dani karneyi kadına uzattı.

«Peki. Al öyleyse.»

«Gözlüğümü takmalıyım. Öyle heyecanlıyım ki notlarına nasıl bakacağımı bilmiyorum.»

Kadın elbisesinin cebinden gözlüğünü çıkartarak taktı. Hiç vakit kaybetmeden de elindeki karneye göz gezdirmeye başladı.

«Ooo, Dani. Resimden en iyi notu almışsın. Seninle iftihar ediyorum,» dedikten sonra onu yanaklarından öptü.

«Kim bilir annen görünce ne kadar sevinecek.»

«Annem nerede? Stüdyosunda yok.»

Dani az önce Charles'in gözlerindeki aynı bakışı dadısında da görür gibi oldu.

«Anneni ansızın çağırdılar. Bir iş toplantısı varmış. Pazartesiye dönecek.»

«Öyle mi?»

Nedense annesi son zamanlarda sık sık iş seyahatlerine çıkıyordu. Bunlar da çoğunlukla hafta son-

larına rastlıyordu. Dani, karnesini dadısının elinden aldı.

«İnşallah zamanında yetişir de karnemi imzalar. Çünkü pazartesi günü karnemi okula götürmek zorundayım.»

«Zamanında burada olacağından eminim. Haydi, neden daha burada duruyoruz bilmem. Mutfağa gidelim de ahçıdan sütle pastayı isteyelim. Üç kişilik küçük bir parti yapacağız.»

Dani, yaşlı kadına baktı. Onunla karşılıklı oturup çay içmekten; pasta yemekten usanmıştı artık. Oysa aynı şeyleri annesiyle yapsa ne güzel olacaktı.

«Bugün canım parti istemiyor.»

Dadı zorla sesini sert çıkartmaya çalıştı. Çünkü Dani'nin ne düşündüğünü anlamıştı.

«Dadı'nın dediğini yapacaksın.»

«Peki.»

Dani koşa koşa aşağı indi.

«Sam amca,» diye seslendi.

Sam başını çevirdi. Dani'yi görünce olduğu yerde kaldı. Charles ise bavullarla aşağı inmeye devam etti.

«Evet, Dani?»

«Resimden en iyi notu aldım.»

«Çok güzel, Dani.»

Sam amcanın ses tonunda bir gariplik sezmişti Dani. Bakışlarını onun gözlerine çevirdi. Yorgun görünüyordu. Üstelik bir bezginlik de vardı yüzünde. Birşeye üzülmüş olmalıydı. Dani bavullara kaçamak bir göz attıktan sonra, «Sen de mi hafta sonu tatilinde evde değilsin? Annemle mi buluşacaksınız?» diye sordu.

«Gidiyorum Dani. Annenle buluşmayacağız.»

«Öyle mi? Eğer onunla buluşsaydın resimden en iyi numarayı benim aldığımı söyle, diyecektim.»

Herhalde başka bir şey düşünüyor olmalıydı ki Dani'nin sözlerini duymamıştı.

«Ne söylememi istemiştin?»

«Resimden en iyi numarayı aldığımı.»

«Onu görmeyeceğim Dani.»

«Sen de Pazartesi günü mü döneceksin?»

Sam bir an sessizce Dani'ye baktı. Sonra elindeki bavulu yere bıraktı.

«Hayır, Dani. Pazartesi sabahı buraya dönmeyeceğim. Artık buraya hiç gelmeyeceğim.»

Dani çok şaşırmıştı.

«Hiç mi gelmeyeceksin?»

«Hayır. Artık buradan ayrılıyorum.»

Birden gözyaşları Dani'nin yanaklarından yuvarlanmaya başlamıştı. O da tıpkı babası gibi bir daha dönmek üzere gidiyordu. Babası da bir gün oradan böyle ayrılmış, daha sonra Dani'yi ziyaret etmez olmuştu.

«Neden gidiyorsun? Yoksa artık bizi sevmiyor musun?»

Sam, çocuğun gözyaşlarını farketmiş, sesindeki o heyecanı hissetmişti.

«Hayır, Dani. Gidişimin sevmemekle ilgisi yok. Buradan ayrılmama da sebep sen değilsin. Anlamaya çalış. Bazan işler istediğimiz gibi yürümüyor. Annelerle ayrılmaya karar verdik.»

«Tıpkı annemle babamın ayrılması gibi.»

Sam, başını eğerek çocuğun sözünü doğruladı.

«Yani bundan sonra beni görmeye gelmeyecek misin?»

Dani hıçkırmaya başladı.

«Artık beni hiçkimse görmeye gelmeyecek.»

Sam, çıkmazın içine öylesine saplanmıştı ki, nasıl hareket edeceğini bilemiyordu. O anda karşısındaki çocuğu avutmak zorundaydı. Beceriksizce kolunu, Dani'nin boynuna attı.

«Seni tekrar görmeyi çok isterdim Dani. Ama buna imkân yok.»

«Neden? Susie Colter'in annesi beş defa boşandı. Bununla beraber Susie'nin babaları onu her zaman görmeye geliyorlar. Nereden biliyorsun diyecek-

sin? Susie sıra arkadaşım. Her zaman onların getirdikleri hediyeleri bana getirip gösteriyor.»

«Bilirsin ki böyle ziyaretler annenin hoşuna gitmez.»

«Anlayamıyorum. Neden sanki kocasından ayrıldığı zaman evi kendisi terketmiyor da her zaman erkek evden çıkıp gidiyor? Neden sanki annem bu evden gitmiyor?»

Dani hırçınlaşmıştı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

«Ne desem bilmem ki Dani.»

Dani birden kollarını Sam'ın boynuna doladı.

«Gitme Sam amca. Seni gerçekten özleyeceğim.»

Sam gülümsedi ve yanağını, çocuğun yüzünde do-laştırdı.

«Ben de seni çok özleyeceğim, Dani. Sen kocaman bir kızsın artık. Şimdi beni bırak da gideyim. Sana arasıra hediyeler göndereceğim. Böylece sen de benden gelen hediyeleri arkadaşına gösterebilirsin. O da anlar ki babasından hediye alan tek çocuk o değilmiş.»

Dani bir an durakladı. Sonra Sam'i yanağından öperek:

«Peki. Ama şunu aklından hiç çıkarma sakın! Seni çok özleyeceğim!»

Sam da Dani'yi öptü. Sonra doğrularak bavullarını eline aldı.

«Acele etmeliyim.»

Dani onu aşağıya kadar geçirdi.

«Sen de mi La Jolla'ya gidip babam gibi küçük bir gemide yaşayacaksın?»

Sam kahkahayı bastı.

«Hayır, Dani. Bir süre için New York'a gidiyorum.»

Dani hayal kırıklığına uğramıştı.

««Eğer senin de küçük bir gemin olsaydı, birlikte denize açılırdık, diye düşünmüştüm de.»

Sam yine güldü.

«Ben baban kadar iyi bir denizci değilim.»

Dani, sokak kapısına kadar geldi ve Charles'in, Sam amcanın bavullarını arabaya yerleştirmesini seyretti. Sam amca tekrar eğilip onu öptü ve, «Hoşça kal Dani,» dedi.

Araba hareket edince Dani ona el salladı.

«Güle güle Sam amca. İyi geceler.»

Belki Dani ona başka şeyler söylemek gereğini duydu, ama o an için bu sözlerden başkasını hatırlayamamıştı.

Dalgın dalgın evden içeri girdi ve ayakları, onu sürüklercesine mutfığa kadar götürdü. Charles, aşçı kadın ve dadısı onu bekliyorlardı. Evet, annesinin oda hizmetçisi Violet de görünürlerde yoktu.

Dani az önce Sam amcadan duyduğu haberi onlara da bildirdi.

«Annemle Sam amca ayrılıyorlarmış. Sam amca New York'a gidiyor. Artık orada oturacakmış.»

Mrs. Holman üstü çikolatalı pastayı getirip masanın ortasına koydu.

«Pastayı nasıl buldun?»

Dani pastaya şöyle bir baktı. Sonra kısaca, «Güzel,» deyiverdi.

Sesi heyecandan çok uzattı.

Aşçı:

«Otur da pastanı keseyim,» dedi.

Dani söz dinleyen bir çocuk gibi kendine söylemeni yaptı. Aşçı da pastadan kocaman bir parça keserek, tabağın üzerine süt bardağının yanına koydu.

Dani diğerleri için de birer parça kesince hepsi birden masaya oturdular. Dani pastadan tatmadan hiç kimse önündeki parçayı elleyemiyordu. Dani çatalıyla ufak bir parça bölerek ağzına götürdü.

«Pasta çok lezzetli olmuş,» diye kendi kendine mırıldandı.

«Ağızda lokma varken konuşulmaz, Dani.»

Diğerleri de yemeğe başlamışlardı. Charles da fikrini açıklamakta bir sakınca görmedi.

«Pasta güzel olmuş, Mrs. Holman.»

Aşçı gülererek, «Yavaş ol bakalım,» dedi.

Charles o günlerde iyi aşçıların pek kolay kolay bulunmayacağını bildiğinden onu kırmak istemedi:

«Tabîî senin pastalarının da güzel olduğunu inkâr eden yok.»

Birdenbire Dani'nin aklına şu soru gelmişti:

«Annemle Sam amca neden ayrılıyorlar?»

Hizmetçiler garip garip birbirlerine baktılar. Neyse yine dadı atılarak diğerlerini, düştükleri sıkıntıdan kurtarmasını becerdi.

«Sebebini hiçbirimiz bilmiyoruz, çocuğum. Bu bizi ilgilendiren bir şey değil ki.»

«Yoksa bu ayrılığa annemin güzelliği ve birçok arkadaşları olması mı sebep?»

Hiçbiri cevap vermemişti.

«Birkaç gün önce Sam amca ile annemin kavga ettiklerini duymuştum. Sam amca, annemin komanditerlerinden usandığını söylüyordu. Sam amca ile Mr. Scaasi'nin ortak olduğunu biliyordum, ama annemin ortakları olduğundan haberim yoktu. Böyle bir ortak sorununu neden daha önce hiç duymadım?»

Mrs. Holman, sert bir sesle, «Bu işler bizi ilgilendirmemeli, çocuğum. Sen pastanı yemeğe bak. Ve ancak seni ilgilendiren konulara eğil,» dedi.

Dani yine birkaç dakika hiç sesini çıkarmadan pastasını yemeye koyuldu. Sonra yine başını kaldırıp, içini dökmeye devam etti:

«Sam amca bana armağan göndereceğini söyledi. Ben de ondan gelenleri Susie Colter'e göstereceğim ki, babalarından hediye alan tek çocuğun kendi olmadığını öğrensın.»

Dani, iki hafta sonra on yaşına bastı. Bu mutlu gününde New York'tan koca bir paket geldi. İçinde çeşitli hediyeler vardı. Sam amca sözünde durmuştu. İşte o zaman Dani kendini biraz daha iyi hisseder gi-

bi oldu. Ama yine de bu armağanlar, Sam amcaya duyduğu özlemi giderememişti.

Okul kapanır kapanmaz annesi, onu yaz tatilini geçirmek üzere Thaire Gölü kenarındaki çiftliğe götürdü. Annesi boşanma işleriyle uğraşacağından Dani'yi oraya götürmeyi daha uygun gördüğünü söylemişti ona. Dani, annesinin bu sözlerine kulak asmamıştı. Çünkü çiftlikte kendini birbirinden güzel eğlenceler bekliyordu. Her sabah atla geziye çıkıyor, her gün öğleden sonra da gölde yüzüyordu. Rick de oradaydı. O, annesinin yeni iş arkadaşıydı. Demek ki Sam amcanın annesiyle kavga ettiği gün, ortağım diye balı settiği bu delikanlıydı. Zaten Dani, bunun böyle olduğunu anlamakta güçlük çekmemişti, çünkü Rick'i bir sabah annesinin odasından çıkarken görmüştü.

Ama Dani, Rick'ten hoşlanıyordu. Çünkü Rick de Dani'nin zevk aldığı şeyleri seviyordu. Rick, ona ata binmesini, suda kayak yapmasını öğretiyordu. Ve zamanının çoğunu gülerек geçiriyordu. Sam amca gibi değildi o. Sam amcanın pek güldüğünü görmemişti Dani. Annesi, Rick'in bir çocuktan farksız olduğunu söylerdi her zaman.

Annesi ne ata binmekten ne de suyun içinde fazla kalmaktan hoşlanırdı. Güneşte dolaşmanın teni için iyi olmadığını, çok çabuk yandığını ileri sürerdi. İşte bu sebeplerle, annesi zamanının çoğunu stüdyo olarak kullandığı bir odada geçiriyordu. Geceleri ise annesi süslenir, en iyi kıyafetlerini giyer, Rick ile Reno'ya giderlerdi. Sonra annesi geç vakitlere kadar uyuduğu halde Rick sabahın erken saatinde kalkar, Dani ile at gezintisine çıkardı. Genç adam ona, «KÜÇÜK SALINCAK» adını takmıştı.

Rick bıyıklıydı. Bu, incecik, bir çizgiden biraz daha geniş, kocaman ağzının kenarlarına doğru uzanan bir bıyıktı. Dani'ye göre Rick'e bıyık çok yakışıyordu. Clark Gable'yi andırıyordu. Bir gün annesine bu düşüncesinden bahsettiği zaman annesinin birdenbire sinirlendiğini farketmişti. Oysa Dani'ye göre or-

tada sinirlenecek bir sebep yoktu. Ve annesi daha o gün Rick'e bıyığını kesmesini söylemişti.

Dani'nin gözlerinden birdenbire yaşlar boşanmaya başlamıştı. Sebebini kendi de bilmiyordu ama hiç durmadan, «Ne olur bıyığını kesme. Lütfen kesme,» diye yalvarıyordu.

Annesi ise Dani'ye çıkmıştı:

«Aptal çocuklar gibi hareket etmekten vazgeç,» diye bağırıyordu.

Dani hırsla annesine döndü.

«Bıyığını beğendiğim için kesmesini istiyorsun. Ne benim birini beğenmemi, ne de bir başkasının benden hoşlanmasını arzuluyorsun.»

Dani sözlerini bitirir bitirmez Rick'e çevirmişti gözlerini.

«Haydi ona bıyığını kesmeyeceğini söyle.»

Rick önce Dani'ye, sonra annesine baktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Bir an duraklar gibi oldu.

İşte o zaman annesi gülümsedi. Alay gizliydi bu gülümseyişin altında. Gerçekten yapmak istemediğiniz bir şeyi size zorla yaptırdığı zaman yüzünde belirgen bir gülümseyiş.

«Yirmi bir yaşını geçtiğine göre hareketlerinde serbest sayılırsın Rick. Kendi kendine karar versen daha iyi olur,» dedi Dani'nin annesi.

Rick bir an için tıpkı bir heykel gibi sessiz kaldı, sonra arkasını dönüp odasına girdi. Birkaç dakika sonra dönüp geldiğinde bıyığı kesilmişti.

Dani genç adama uzun uzun baktı. Şimdi yüzüne değişik bir hava gelmişti. Bıyığını kestiği yerde beyaz bir açıklık göze çarpıyordu. Artık Clark Gable'a benzer yeri kalmamıştı. Dani hiçkırı hiçkırı odasına koştu.

O günden sonra Rick Dani'yle bir daha at gezisine çıkmadı. Genç adam artık onu su kayağına da bindirmemeye başlamıştı. Ama bunların önemi yok-

tu, çünkü nasıl olsa tatil hemen hemen bitmek üzereydi. Annesi, yaz tatilinin geri kısmını geçirmesi için Dani'yi kampa göndermeye karar verdi.

14

Nora, «Girin!» diye seslendi.

Kapı yavaşça açıldı ve Mrs. Holman kapının ağzında göründü. Ne yapacağını bilmeyen bir hâl vardı üzerinde. Nezaket gereği:

«Sizinle konuşabilir miyim, bayan?» diye sordu.

Nora başıyla işaret ettikten sonra:

«Elbette,» dedi.

Elindeki çamur parçasını bir kenara bırakıp ellerini temizledi.

Dadı, bayanın yanına çekine çekine gelmişti. Zaten bu stüdyoya girişi sayılıydı.

«Sizinle Dani hakkında konuşacaktım.»

O anda, yanında duran Rick'e baktı.

«Dani'ye ne olmuş?»

Mrs. Holman tekrar başını Rick'ten tarafa çevirdi. Durakladı. Rick durumu anlamıştı. Mrs. Holman, onun yanında konuşmak istemiyordu.

«Rick ikinizi başbaşa bırakıyorum,» diyerek öbür odaya geçti. Bu arada kapıyı açık bırakmıştı.

«Anlat bakalım,» dedi Nora.

Yaşlı kadının üzerinden o garip hava hâlâ kaybolmamıştı. Sonra binbir güçlkle giriş yaptı.

«Dani gün geçtikçe biraz daha serpiliyor.»

«Tabii. Hepimiz bunun farkındayız.»

«Artık çocukluk devresinden çıktı. Genç bir kız olmak üzere.»

Nora sessiz sessiz kadına baktı.

Dadı devam etti. Konuşma şeklinden bunları

söyleyebilmek için ne kadar zorluk çektiği belli oluyordu.

«Söylemek istediklerim hiç de kolay açıklanacak cinsten şeyler değil.»

Nora'nın canı sıkılmaya başlamıştı.

«Nelerden söz etmek istiyorsun? Her halde Dani'yi karşımıza alıp kanunları hakkında bilgi verecek değiliz. Çünkü o gerektiği kadarını okulda öğreniyor. Zaten Miss Randolph'un okulunda erginlik çağına girmekte olan çocuklara herşeyi anlatıyorlar.»

Mrs. Holman heyecanlı heyecanlı:

«Zaten ben de onun herşeyi bildiğini söylemek istemiştım,» dedi.

Nora başını sallayarak:

«Tabii bilecek. Artık herşeyi öğrenmesi gerek,» diye cevap verdi.

«Öğrenmesine öğrenecek ama ya gördükleri ne olacak?»

Nora bir an hiç sesini çıkarmadı. Sonra kadının dilinin altında gevelediği şeyleri öğrenmek için soru:

«Sözü nereye getirmek istiyorsun, Miss Holman?»

Dadı, kadının suratına bakmadan bildiklerini anlatmaya başladı.

«Danielle bu evde olup biten herşeyi görüyor. Ve öğrendiklerini tam olarak öğreniyor. Bir çocuk için kendi evinde böyle şeylere tanık olması hiç de iyi değildir.»

«Bana, evimde nasıl hareket etmem gerektiğini mi öğretmeye çalışıyorsun?»

Dadı başını sallayarak:

«Hayır, Miss Hayden. Size sadece kızınızdan bahsediyorum. Bildiği ve gördüğü şeylerden sizi haberdar ediyorum. Bütün bunlar bir çocuğun çok zor anlayacağı durumlardır. Akli, ister istemez bu gördükleriyle meşgul oluyor. Ona gördüklerini anlatmam çok güç.»

Nora serinkanlılıkla dadının ağzının payını verdi.
«Bunlar sizi ilgilendirmez, Mrs. Holman.»

Yaşlı kadının yüzü asılmıştı.

«Evet bir bakıma bunlara benim karışmamam gerek, Miss Hayden. Ama düşünün ki doğduğu günden bu yana Dani'ye ben baktım. Bu durumların, onu nasıl etkilediğini size anlatmasam hata etmiş olur-
dum.»

«Teşekkür ederim, ama unutmayın ki ben de Dani'nin annesiyim. Ondan sorumlu tek insan varsa, o da benim, siz değil,» dedi Nora aynı soğuk tonla.

Dadı, kadına baktı. Sonra, «Haklısınız, Miss Hayden,» diyerek arkasını dönüp stüdyodan dışarı çıktı. Kapı kapanır kapanmaz Rick, Nora'nın yanına geldi.

«Kadının söylediklerini duydun mu?»

Rick başını kaldırarak:

«Bu kadına yol vermeliyiz,» dedi.

Nora az önce kenara bıraktığı çamur parçasını alarak Rick'e cevap verdi.

«Bir bakıma kadın haklı. Dani gün geçtikçe büyüyor. Daha dikkatli hareket etmeliyiz.»

Rick patlamıştı:

«Dikkat etmek mi dedin? Daha nasıl dikkatli oluruz bilmem. Sabahın erken saatlerinde buradan usulca kaçıp, garajın üzerindeki daireye geliyorsun. İstedğin iddiaya girerim ki komşuların çoğu ne yaptığını öğrendi artık.»

Nora kahkahayı bastı:

«Kapı kapanırken daha az gürültü çıkarsan iyi olacak sanırım.»

«Sen kapıları kapamaya çalış istersen. Hele yağmur yağıp etraf çamura bulanınca, kendimi sular içinde boğulmuş sanıyorum.»

Nora elindeki çamur parçasını bıraktı.

«Öyleyse bu sorunu bir an önce çözümlenememiz gerekiyor.»

«Evlenebiliriz. Böylece bu gürültü patırtı da son bulmuş olur.»

Nora, Rick'e içtenlikle kendi fikrini açtı.

«Biz evlenemeyiz. Çünkü iki defa bu işe giriştim ve ikisinin de sonu gelmedi. Açık konuşmak gerekirse sen de benim gibi evlenecek tipte bir insan değilsin.»

Genç adam Nora'ya doğru bir iki adım attı. Kollarını beline dolayarak:

«Ama bu işi ikimiz denemedik. Belki o zaman herşey daha başka türlü olur,» diye fısıldadı.

Nora, genç erkeği kendinden uzaklaştırdı.

«Kendi kendini aldatmaktan vazgeç. İkimiz de birine bağlanacak cinsten değiliz. Biz birbirimize benziyoruz. Her zaman için yenilikten hoşlanıyoruz.»

«Ben öyle değilim, sevgilim. Hayatıma sen girersen dünyanın en mutlu erkeği ben olurum.»

«Salı ve Perşembe akşamları dışarı çıkamadığın zaman arkadaşlarına ne sebep göstereceksin? Bil-hassa gece kulübünde fotoğrafçılık yapan, boş olduğu geceler sana İtalyan makarnası pişiren o küçük İtalyan kızına ne cevap vereceksin? Seninle evleneceğini umutla bekleyen o kıza ne dersin?»

Rick, kadına baktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

«Demek o kızdan haberin var?»

Nora gülümsedi.

«Sana ait her şeyi biliyorum. Aptal değilim.»

Omuzlarını silkti, bir sigara aldı. Konuşmasını sürdürmeden önce Rick'in, sigarasını yakmasını bekledi.

«Ama inanki bütün bunlar beni hiç ilgilendirmez Ben istediğimi elde ettikten sonra ne istersen onu yapabilirsin.»

Rick de gülmeye başladı.

«Demek senin istediğin bende var. Öyle mi, sevgilim?»

Rick, kadına doğru uzandı. Bu sefer kadın, onun sarılmasına ses çıkartmadı. Erkek, kadının dudaklarındaki sigarayı çekip aldı ve tablaya koydu. Aynı an-

da erkeğin sert ve vahşi dudakları, kadının dudakları üzerine kapandı.

Kadını masaya dayadı, elleri, çoktan etekliğinin içine kaymıştı bile.

Nora'nın gözleri kocaman kocaman olmuş, Rick'e bakıyordu.

Pencerenin önünde duruyorlardı. Bunu ilk farkeden Nora oldu.

Eliyle «Pencere» diye işaret etti.

«Allah kahretsin pencereyi. Bekleyecek halim kalmadı. Bırak da komşular bize bakıp, çatlasınlar.

Dani kamptan döndüğünde onu karşılamaya Charles gitmişti. Dani etrafına bakındı. Çoğunlukla dadısı onu karşılamaya Charles ile birlikte gelirdi.

«Dadım nerede?»

Charles, Dani'nin eşyalarını toparlarken onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

«Bilmiyor muydunuz, Miss Dani. Mrs. Helman işinden ayrıldı.»

Dani birden durdu. Sonra:

«Dadım beni bıraktı mı dedin?» diye sordu.

Charles zor bir duruma düşmüştü.

«Bildiğinizi sanıyordum, Miss Dani. Artık başka bir işte çalışıyor.»

Dani'nin yüzünden ne derece sinirlendiği belli oluyordu.

«Ona annem mi yol verdi?»

«Bilmiyorum, Miss Dani. Siz kampa gider gitmez o da işinden ayrıldı.»

Charles, arabanın kapısını açtı.

«Dadımın çalıştığı yeri biliyor musun?»

Charles başıyla «evet» anlamında bir işaret yaptı.

«Beni oraya götürmeni istiyorum.»

Charles bir an durakladı.

«Bilmem ki. Sonra anneniz...»

«Beni oraya götürmeni istiyorum senden. Hemen şimdi.»

Dani'nin öfkesi son kertesindeydi.

«Miss Dani. Anneniz bana çok kızacak.»

«Ona söylemiyeceğim. Beni oraya götür.»

Dani arabanın arkasına geçip oturdu. Charles de kapıyı kapattı. Charles şoför mahalline geçer geçmez yine çocuğu fikrinden caydırmaya uğraştı.

«Miss Dani...»

Birdenbire çocuğun sesi annesininki gibi soğuklaşırverdi.

«Eğer beni oraya götürmezsen, götürdüğünü söylerim.»

Burası St. Francis Wood'ta yapılan yeni evlerden biriydi. Dadı küçük, gri renkte bir çocuk arabasını iterek yürütüyordu. Dani arabadan fırladı ve ona doğru koşarak:

«Dadıcığım, dadıcığım,» diye bağırды.

Yaşlı kadın durdu ve güneşe doğru hayretle baktı. Sonra bir eliyle gözlerini siper yaparak, «Dani» dedi.

Dani'nin yüzünü iyice seçince, kendisine doğru koşan gelen çocuğu kucaklamak için kollarını açtı. Kadın, «Dani. Benim küçük yavrum,» dedikçe gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Dani de onunla beraber ağlıyordu.

«Dadıcığım, neden beni bıraktın? Neden beni bırakıp gittin?»

Dadı, Dani'nin yanaklarını, yüzünü, gözünü öptü.

«Dani. Çocuğum. Yavrum. Küçük kızım. Bakayım sana. Ne kadar da serpilmişsin. Ne güzel de yanmışsın.»

Dani başını, dadısının geniş göğsüne gömdü. Hıçkırmaya başladı:

«Bana haber verseydin. Böyle birdenbire beni bırakıp gitmeseydin ne olurdu sanki?»

Dadı birdenbire Dani'nin ne demek istediğini anlayıverdi. Başını kaldırıp Charles'a baktı. Uşak hafifçe başını salladı.

Charles'in başını sallamakla neyi kastedtiğini sezmişti. Bakışları tekrar Dani'yi buldu.

«Artık koca bir kız oldun, Dani. Dadiya ihtiyacın yok senin.»

Dani gözlerinde hâlâ yaşlar olduğu halde:

«Bana haber vermeliydin. Yaptığın doğru değil,» diyordu.

«Dani çocuk. Görevim küçük çocuklara bakmak. Diğer bebeklerin de bana ihtiyacı var.»

«Benim de sana ihtiyacım var. Benimle birlikte eve dönmelisin.»

Dadı hafifçe başını salladı.

«Dönemem artık, Dani.»

«Neden?»

Mrs. Holman elini arabanın üzerine koyarak:

«Bu bebeğin de bana ihtiyacı var,» dedi.

«Ama benim sana ondan daha fazla ihtiyacım var. Doğduğumdan beri benim yanımdasın.»

«Şimdi ise artık ben olmadan da birşeyler yapabilmeyi öğrenmelisin. Koca bir kız oldun. Oturup seni beklemekten başka yapacak işim var mı? Sen kendine bakacak yaştasın. Bütün yaz yanında ben olmadığım halde kendine bakamadın mı? Eve gelince ne değişiklik olur ki, beni yanında istiyorsun?»

«Ama ben seni seviyorum dadıcığım.»

Dadı ona tekrar sarıldı.

«Ben de seni çok seviyorum, küçük Dani.»

«Öyleyse benimle birlikte eve dönmelisin.»

«Hayır, Dani. Size dönemem. Annen haklıydı. Nasıl olsa bir gün ayrılacaksınız demişti.»

«Annem mi dedin? Demek ki yanlış düşünmemişim. Görevine annem son vermiş!»

«Ergeç bu olacaktı, Dani. Zaten oniki yaşına geldin. Hemen hemen genç bir bayan oldun sayılır. Yakında delikanlılar, seni ziyarete gelecek. Randevulara, partilere gideceksin. O zaman da etrafında bir yaşlı dadının dolaşmasını isteyecek misin? Kendi hayatını yaşayacaksın artık.»

Dani ısrarla:

«Annem mi seni evden uzaklaştırdı?» diye sordu.

«Bunun iyi bir yol olduğunu düşünerek bu kararı verdik. Annen çok anlayışlı davrandı. Bana bir yıllık maaşımı da verdi.»

«Yine de ilk önce bana haber vermen gerekirdi. Sen onun değil, benim dadımdın.»

Yaşlı kadın susmuştu. Çocuk yaşına göre fazla akıllıydı.

«Artık eve dönmelisin. Sonra annen seni merak eder. Üstelik senin için büyük bir sürpriz hazırladı.»

«Onun sürprizini isteyen yok. Seni görmeye gelebilir miyim? Yani arada bir. Tabii sen beni görmeye gelemesen, demek istiyorum.»

Mrs. Holman Dani'ye tekrar sıkı sıkı sarıldı.

«Tabii Dani, birbirimizi göreceğiz. Perşembe günleri izin günüm. Belki okuldan sonraları buluşuruz.»

Dani dadısının yanağını öperek:

«Seni çok özleyeceğim,» dedi.

«Ben de seni özleyeceğim.»

«Haydi şimdi hemen eve dön de, Charles'in başına iş açılmasın.»

Yine öpüştiler. Dani ağır ağır arabaya döndü. Eve gelinceye kadar da tek kelime konuşmadı. Eve yaklaşırlarken Dani öne doğru eğilip:

«Annem bana ne sürpriz hazırladı?» diye sordu.

Ama sonunda bu sürprizi açıklamak yine Charles'e düştü. Çünkü evden içeri girdiklerinde annesinin stüdyoda bir toplantısı vardı. Kimsenin kendisini rahatsız etmemesi için de not bırakmıştı. Dani yukarı çıktı. Charles de Dani'nin eşyalarıyla onun peşinden geliyordu. Dani odasına doğru yürürken:

«O taraftan değil Miss Dani. Bu taraftan gelin,» dedi Charles.

Charles, onu koridorun diğer kısmına götürdü. Burası annesinin ve kendi eski odasından çok uzaktaydı.

Dani uşağı izledi.

«Sürpriz bu muydu?»

Bir zamanlar misafir odası olarak kullanılan büyük odanın önünde durduklarında Charles başını «evet» anlamında salladı.

Odanın kapısını açarak, «Burası sizin odanız artık Miss Dani,» dedi.

Burası, eski odasının iki mislinden bile büyüktü. İçindeki bütün eşyalar yepyenyidi. Pırıl pırıl parlayan karyolası, duvarın içine yerleştirilmiş televizyonu, bir teypi, annesinin ki gibi büyük bir dolabı, tuvalet masası ve gömme banyosu vardı.

Televizyonu ve teypi yatağınızın başucundaki düğmeden de idare edebilirsiniz.»

Dani en ufak bir coşkunluk göstermeden:

«Çok güzel,» diye cevap verdi. Sonra odanın içini gözleriyle araştırdı.

«Mücevher dolabım nerede?»

«Yeni eşyalara uymadığı için anneniz onu tavan arasına koydu.»

«Onu buraya getirin.»

«Başüstüne Miss Dani.»

«Eski odama ne yaptınız?»

«Anneniz, orasını Mr. Riccio'ya bıraktı. Orası onun yazıhanesi olacakmış. Mrs. Holman'ın odası ise Mr. Riccio'nun yatak odası oldu.»

«Öyle mi?»

Dani Rick'in orada yatıp kalkmasının ne demek olduğunu anlayacak yaşıydı. Kamptaki kızların neler konuştuklarını duymuştu. Kaç defa onlardan yatak odaları birbirine yakın olan erkeklerle kadınların neler yaptıklarını dinlemişti.

Charles, Dani'nin eşyalarını odasına taşıdı. Kamp bavulunu da odaya getirmişti.

«Violet'e haber vereyim de, eşyalarınızı açmanıza yardım etsin. Bavulun anahtarını çıkarmanızı bekliyoruz.»

«Kimsenin yardımına ihtiyacım yok.»

«Elbette yardıma ihtiyacın var. Eşyalarını tek başına çıkartmana imkân yok.»

Bu sözler, koridorda duran annesinin dudaklarından dökülmüştü.

Dani annesini görebilmek için başını döndürdü.

«Onları ben yerleştirmiştım. Violet'in yardımını istemiyorum.»

Nora kızına baktı. Onun konuşma tarzından bir şeyler olduğunu anlamıştı. Bakışlarını Charles'e çevirdi. Charles başını önüne eğdi:

«Bütün bir yaz ayrı kaldığın anneni böyle mi karşılıyorsun? Yanıma gel de yüzünü göreyim.»

Nora yanağını öptürmek için Dani'ye doğru eğildi. Dani âdet yerini bulsun diye annesini öptü. Charles odadan çıkma zamanının geldiğini anlamıştı. Gıderken kapıyı kapatmayı da unutmadı.

Kapı kapanır kapanmaz Dani'nin ilk sorusu:

«Neden dadımı buradan uzaklaştırdın?» oldu.

«Sana bu odayı hazırlatmak için o kadar sıkıntı çektiğim halde bana ne soruyorsun. Oysa her şeyden önce bu oda hakkında fikirlerini duymak isterdim.»

«Odam çok güzel.»

Kızının sesindeki kayıtsızlık Nora'nın gözünden kaçmamıştı.

«Televizyon da, teyp de yattığın yerden idare edilebilir.»

«Haberim var. Charles hepsini anlattı.»

Dani az önceki sorusunun cevabını bekliyordu. Nora ise oralı değildi. Durmadan başka şeylerden söz açıyordu.

«Epeyi büyümüşsün. Boyun benim boyuma gelmiş. Şöyle dön bakayım.»

Dani, annesinin isteğini yerine getirmek için ağır ağır döndü.

Dani koltuklarını kabarta kabarta:

«Göğüslerim de, kalçalarım da çok gelişti,» dedi.

Nora'nın konuşma tarzı birden değişiverdi. Canı sıkılmıştı sanki.

«Genç bayanlar böyle şeylerden hiç sözetmezler. Violet'i göndereyim de eşyalarını açmana yardım etsin.»

«Violet'i istemiyorum.»

Dani'nin ses tonundan annesine küsmüş olduğu belliydi.

«Dadımı istiyorum.»

Nora öfkeden çıldıracak hale gelmişti.

«Dadın burada değil artık. Eğer Violet'in de yardım etmesini istemezsen kendi işini kendin görürsün.»

«Öyleyse kimseyi istemiyorum!» diye diretti Dani.

Dani'nin gözleri sulanmıştı.

«Neden dadıma yol verdiğini bana bildirmedi?.. Neden bunu bir sır olarak saklamak istedin?»

«Sır olarak saklamadım. Artık koca kız oldun sen. Dadıya ihtiyacın yok.»

Nora köpürüyordu.

Dani tekrar ağlamaya başladı.

«Bana haber vermeliydin.»

«Çocukluğu bırak. Sana her şeyi söylemek zorunda değilim. Aklıma yatan her şeyi yapmakta hüsrüm.»

«Zaten her zaman aynı şeyi söylersin. Babamdan ayrıldığın zaman da böyle konuşmuştun. Sam amcadan ayrıldığında da aynı sözleri duydum senden. Evet ne zaman birinin, beni senden daha çok sevdiğini görsen, onu buradan hemen uzaklaştırırsın. İşte sen bundan başka şey bilmezsin.»

«Kes sesini.»

İşte, annesi ilk defa Dani'nin suratına bir tokat indiriyordu. Çocuk eliyle yüzünü tuttu, sonra annesine korku saçan gözlerle bakarak:

«Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyoy-

rum. Bir gün senin de birini çok fazla sevdiğini anlarsam, onu buradan uzaklaştırmakta bir an tereddüt etmeyeceğim. Bakalım hoşuna gidecek mi, gitmeyecek mi göreceksin...» dedi.

Nora, kızının dizlerine kapandı.

«Özür dilerim, Dani. Özür dilerim. Sana vurmak istememiştim,» diye inledi.

Dani bir an için annesinin gözlerine baktı. Sonra arkasını dönüp, banyoya koştu.

Kapalı olan kapının arkasından avazı çıktığı kadar bağıırıyordu:

«Defol! Defol! Beni yalnız bırak. Senden nefret ediyorum. Senden... senden nefret ediyorum.»

Dani konuşmasını bitirmişti.

Sally Jennings çocuğa baktı. Çocuğun gözleri ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Gözyaşları yanaklarının üzerinde siyah izler bırakmıştı. Sally, Dani'ye ince bir kâğıt uzattı.

Dani, onunla yüzünü kuruladı. Sonra psikiyatriste minnet dolu gözlerle baktı.

«Rick'i öldürmek istememiştim. Gerçekten böyle bir fikrim yoktu. Annemle başka türlü konuşmam imkânsızdı. Çünkü bağıırıp çağırmadığım, sinir krizi geçirmediğim zaman benimle ilgilenmezdi. Ancak böyle ileri geri konuşursam benimle ilgileneceğini sanmıştım.»

Sally başını öne eğerek kızın sözlerini kabul ettiğini belirtti. Saate şöyle bir göz attı. Kibarca:

«Bu gecelik yeter sanırım, Dani. Şimdi odana git uyumaya çalış,» dedi.

Dani ayağa kalktı.

«Peki, Miss Jennings. Sizi Pazartesi günü görebilir miyim?»

Psikiyatrist başını sallayarak:

«Korkarım ki Pazartesi günü görüşemeyeceğiz,

Dani. Hastanede yapılacak bazı işlerim var da. Bütün gün burada olmayacağım.»

«Salı günü de mahkeme var. O zaman da sizinle konuşmam mümkün olmayacak.»

«Doğru. Ama sen sakın üzülme. Herhalde bir çaresine bakarız.»

İlgili memur, Dani'yi oradan uzaklaştırırken Sally arkalarından baktı. Sonra geriye yaslandı, bir sigara alıp yaktı. Teypi çalıştırdı. Gerçi her şeyi öğrenememişti, ama daha başlangıçta herşeyi anlar gibi olmuştu. Bu oldukça güç bir görevdi. İnsanlar bazan gerçekleri çok zor görebiliyorlardı. Belki de gerçekleri anlayabilmek için zaman az geliyordu.

15

Pencereye doğru yürüyüp dışarıyı seyretmeye koyuldum. Sabah sisi sokakları yoğun bir şekilde sarmıştı. Huzursuzluğum artıyordu. Başımı çevirip telefona baktım. Elizabeth'e telefon etmeyi bir deneyebilseydim. Ama daha etraflıca düşününce onun bana cevap vermeyeceğine inandım. Ahizeyi eline bile almayacaktı. Çok aptal bir insandım. Ona, o resmi göndermemeliydim.

Elizabeth'e resimden sözettiğim zaman ses tonundan neye uğradığını anlamam güç olmamıştı.

«Çılgınca bir şey bu! Nora böyle bir resimden nasıl faydalanabilir?» diye sordu Elizabeth.

«Bilmiyorum. Adamın söylediğine bakılırsa güvenlik tedbiriymiş. Belki bana da şantaj yapmak istiyorlar. İşte bu nedenle sana resmi gönderiyorum.»

«Resmi bana gönderme Luke. Görmek istemiyorum. Yırt, at.»

«Yırtmam. En güzel hareket, onu sana gönder-

mek olacak. Eğer bu bir oyun olmasaydı sana göndermezdim herhalde. Resmi uçakla postalayacağım. Açmana gerek yok. Yalnızca onu emin bir yere sakla.»

«Çok şey istiyorsun. Biliyorsun ki öyle bir resme bakmamak elimde değil.»

«Öyleyse bakarken, nasıl bir insanla evlendiğini anlarsın.»

Karım susmuştu. Sonra sesi yeniden duyuldu.

«Keşke seni yanımdan ayırmasaydım.»

«Artık böyle şeyleri düşünmek için çok geç.»

Yine susmuştu.

«Kendini iyi hissediyor musun?» diye sordum.

«Evet.»

«Emin misin?»

«Eminim. İkimiz de senin biran önce yuvana dönmeni bekliyoruz.»

Bu telefon konuşması Perşembe günü olmuştu. Hemen resmi postaladım ve ertesi günü ilk işim onu aramak oldu. Onun sesini duyar duymaz başımın belâya girdiğini hissetmiştim. Sanki ağlıyormuş gibi konuşuyordu.

«Hemen eve dön.»

«Ama Elizabeth. Bir kaç gün sonra çocuğun mahkemesi var.»

«Beni ilgilendirmez. Eve dön.»

«Resmi gördün mü?»

«Sana eve dön dememin resimle bir ilgisi yok.»

«Sana bunun bir oyun olduğunu anlatmıştım.»

«Senin haberin olmadan çekilmiş bir resim de olsa, o kendinden geçmiş halini görünce deliye döndüm.»

Hıçkırmaya başlamıştı.

«Elizabeth, anlayışlı ol.»

«Anlayış göstermekten usandım artık. Unutma ki ben de bir kadıyım. Seninle daha fazla konuşmak istemiyorum. Oradan ayrılırken bana telgraf çek.»

Birdenbire telefonu kapattı. Onu tekrar aradım.

Ama her defasında telefon meşgul işaretini veriyordu. Herhalde telefonu açık bırakmıştı. Az sonra bekleme salonundan beni aradılar. Miss Spicer aşağıda beni bekliyordu.

Kahve salonuna geçip orada konuşmaya başladık. Garson kahvelerimizi bırakıp yanımızdan çekildikten sonra:

«Dani nasıl?» diye sordum.

«Daha iyi. Son bir kaç gündür bize yeterince yardım ediyor.»

«Bu habere çok memnun oldum.»

«Ama yine de hasta bir çocuk.»

«Böyle konuşmanıza sebep ne?»

«Onu rahatsız eden şey, kalbinin derinliklerinde saklı. Bu cinayetin işlenmesine neden olan olayı bir türlü meydana çıkaramıyoruz. Onun bazı hareketleri var ki hiçbir anlam veremiyoruz.»

«Örneğin, ne gibi hareketlerinden sözediyorsunuz? Belki ben size yardım edebilirim.»

«Eskiden istediği bir şeyi yapamadığı zaman tıpkı diğer çocuklar gibi öfkelenip, bağırır, çağırır mıydı?»

«Böyle bir şey yaptığını hiç hatırlamıyorum. Tam tersine son derece sakin bir çocuktur. Üzüldüğü zamanlar bir kenara çekilirdi. Çoğunlukla ya odasına kapanır, ya da dadısının yanına giderdi. Bazan da hiçbir şey olmamış gibi hareket ederdi. Son derece iyi bir çocuktur. Yalnız onu memnun etmek biraz zordu.»

«Sizin yanınızda olduğu zamanlar da böyle mi yaptı?»

Güldüm.

«Böyle bir şey yapmasına gerek kalmazdı ki. Dani beni parmağında döndürürdü.»

«Sadece annesine karşı mı böyle davranırdı?»

Bir an durakladım.

«Sakin sizin geçmişteki anılarınızı öğrenmek istediğimi sanmayın. Sadece anlattığınız her nokta kı-

zınız için çok önemlidir. Bu nedenle tarafsız konuşun.»

«Nora, kızına kötü davranmazdı. Dani, insanların yaptığı hataları hiç affedemediği gibi, onların yapmak zorunda oldukları görevlere de pek aldırmazdı.»

«Miss Hayden'la çocuğun gözü önünde kavgaya edermiydiniz?»

Genç kıza bakarak güldüm.

«İkimiz de son derece uygarca hareket ederdik. Aramızda her zaman için bir soğuk savaş vardı. Duygularımızı hiçbir şekilde açığa vurmazdık.»

«Kızınızı görmenize engel olan sebep neydi?»

«Size daha önce de söylemiştim.»

«Dani'yi ziyaret etmemenizi Miss Hayden istemişti, öyle mi?»

Başımla «evet» anlamında doğruladım.

«Mahkemede kızınızı görmenizi yasaklamamışlardı ki! Miss Hayden kızınızı görmenize engel olduğu zaman neden mahkemeye başvurmadınız?»

«Böyle bir şeye kalkışacak durumda değildim. Yıkılmışımdı.»

«Peki kızınızı görmemeye başladığınız zaman ne yaptınız?»

Genç kızın gözlerinin içine bakarak:

«Kendimi içkiye verdim,» dedim.

«Ziyaretlerinizi neden kestiğinizi kızınıza anlatmaya çalıştınız mı?»

Başımı salladım.

«Ne yararı olabilirdi ki? Hiçbir şeyi değiştirmezdi.»

Miss Spicer, önce cevap vermedi, bir kaç dakika sonra düşüncesini açıkladı:

«Dün eski kayınvaldenizle görüştünüz. Dani için değil mi?»

«Evet.»

Bu konu tartışıldığı zaman toplantıdaydım. Yaşlı kadın kısa bir süre içinde bir çok plân hazırlamıştı.

Bu, Mrs. Hayden'e bir hayli pahalıya malolacaktı. Çocukların problemleri ile yakından ilgilenen bir okula verilecekti Dani. Şehirde ün yapmış çocuk psikiyatristi olan Dr. Weidman'ın o okulla ilgisi vardı. O da toplantıda hazır bulunmuştu. Doktor, Dani'yi kontrolü altında tutacağını söylemişti.

«Kararı beğendiniz mi?» diye sordu Miss Spicer.

«Son derece güzel bir tasarı. Bence Dani'ye orada daha iyi bakılır.»

«Dani'nin anneannesinin himayesine verilmesine itiraz etmiyorsunuz, değil mi?»

«Hayır. Bence en iyi çözüm yolu bu. Mrs. Hayden anlayışlı bir kadındır. Dani'nin ihtiyacı olan her şeyi sağlayacaktır.»

«Bundan ben de eminim. Eğer bana anlattıklarınız doğruysa, annesi de ona her istediğini vermiş.»

Genç kızın ne demek istediğini anlıyordum. Nora, Dani'nin her ihtiyacına cevap verdiği halde yine de kötü bir şey yapmasını önleyememişti.

«Mrs. Hayden, Dani ile daha fazla ilgilenecek zaman bulacaktır. Çünkü onun Nora gibi dış hayatı yoktur.»

«Her halde haberiniz var, Albayım. Kızınız bâkire değildir. Öldürdüğü adamla yakın bir ilişkisi olmuştu.»

Ona içtenlikle fikrimi açıkladım:

«Tahmin etmiştim.»

«Miss Hayden böyle bir şeyden haberi olmadığını söyledi.»

Benim söyleyecek sözüm kalmamıştı artık.

«Dani'nin namus anlayışı zayıf. Yaptığımız araştırmalara dayanarak annesinin ona kötü bir örnek olduğunu anladık.»

«Hepimiz böyle olduğunu biliyoruz. Dani'nin anneannesinin yanında kalmasını istememdeki sebeplerden biri de bu.»

«Bu doğru olabilir. Ama düşünün bir kere. Kızı-

nın ihtiraslarına gem vuramayan bir kadın, trununa nasıl doğru yolu gösterebilir? Belki de en iyi yol, çocuğu o çevreden tamamen uzaklaştırmaktır.»

Genç kız kahvesini bitirir bitirmez ayağa kalktı.

«Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Albayım.»

Bekleme salonuna geçtiklerinde genç kız bir an durarak:

«Aklıma takılan iki sorun daha var,» dedi.

«Neymiş onlar?»

«Rick'i sevdiği halde onu neden öldürdü?»

«Ya diğer mesele?»

«Rick'i öldürdüğünü düşünelim. Geçmişi kurcaladığımız halde Dani'nin bir defa bile sinirlendiğini, bağırıp çağırdığını görmüyoruz. Acaba onu bir cinayete sürükleyecek ve sinirlerini bozacak kadar ne gibi bir olay olmuştu?»

Genç kız bir an için durakladı, sonra devam etti:

«Zamanımız olsaydı.»

«Zamanımızın olması bize ne kazandırırđı ki?»

«Onu iyileştirmeye başlamadan önce cinayetin işlenmesine sebep olan olayı meydana ıkartmalıyız. Eğer bunun ne olduğunu bulamazsak o zaman daha derin bir etüd için onu Perkins'e göndermek zorunda kalacağız.»

«Siz sonucun nereye varacağını tahmin ediyorsunuz?»

«İnşallah her şey yoluna girecek.»

«ok iyisiniz.»

«Kendimizden çok çocukların iyiliğini düşünmek zorundayız.»

Bekleme salonundan çıkıp gidinceye kadar arkasından baktım. Sonra odama dönüp tekrar Elizabeth'i aradım. Telefon çaldı, çaldı. Ama cevap veren olmadı. Sonunda telefon etmekten vazgeçtim ve dosdoğru bir lokantaya gidip Almanlara mahsus bir et yemeği ile fasulye yedim, bira içtim.

Pazar günü Çocuk Hapishanesi'ne gittim. Dani, neşeli gibi görünüyordu.

«Annem bu hafta beni iki defa ziyaret etti. Sen de onu özlemişsindir. Buradan çıktığım zaman anneannemle oturacaktım. Her iki seferinde de yanında Dr. Weidman vardı. Onu tanıyorsun, değil mi, baba?»

«Evet. Tanıştık.»

«O, psikologmuş. Bana kalırsa annem ondan hoşlanıyor.»

«Böyle konuşmana sebep ne?»

Sinsi sinsi sırıttı.

«Annemin tipinde bir erkek. Bilirsin. O çok konuşan, ama önemli bir şey söylemeyen kimselerden hoşlanır. Beraber olunca hep sanattan bahsediyorlar.»

Güldüm.

«Koka Kola ister misin?»

«Ticarî bir anlaşma yapıyorlar ha?»

Ona yirmi sent verdim. Makineye gidişini seyrettim. Masaların birkaçı doluydu. Sanki burası bir okuldu. Ve veliler günü yapıyordu. Beni uyandıran, gerçeği görmeme yardım edenler, kapılarda bekleyen yaşlı memurlar ve pencerelere geçirilmiş olan demir parmaklıklardı. Dani elindeki Koka Kola şişeleriyle dönüp yanıma geldi.

«Kamış ister misin, baba?»

«Hayır, teşekkür ederim. Şişeden içebilirim.»

Şişeyi dudaklarıma dayadım ve yudumlamaya başladım.

Kamışının üzerinden bana bakıyordu.

«Koka Kola'yı şişeden içtiğim zaman annem bana, sen ne kabasın, der.»

«Annen kaba hareketleri anlamakta ustadır.»

Bu sözleri bir çırpıda söylemişim ama sonradan pişman olmuşum. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

«Hâlâ eski alışkanlığına devam edip içki içiyor musun, baba?»

Ona şaşkın şakin bakarak:

«Birdenbire bu soru nerden aklına geldi?»

«Bir şey hatırladım da. Beni almaya geldiğin zamanlar ağzın hep içki kokardı. Aklıma birdenbire bu gelmişti de.»

«Hayır, artık eskisi gibi içmiyorum.»

«Annemin yüzünden mi içkiye düşmüştün?»

Bir an düşündüm. Böyle olduğunu söylemek daha kolaydı. Ama bu gerçek değildi.

«Hayır. İçkiye alışmama annen sebep olmadı.»

«Öyleyse kendini neden içkiye alıştırdın, baba?»

«Bunun bir çok nedenleri var. Çoğunlukla kendimden kaçmak için içtim. Hayatta başarısızlığa uğramıştım hep. Böyle bir gerçekle karşılaşmak çok zordu.»

Dani babasının sözleri üzerinde düşünürken hiç sesini çıkartmıyordu. Ama az sonra Dani, babasına verilecek cevabı seçmişti.

«Her şeyini tamamen kaybettin, değil mi? Küçük bir gemin vardı, baba.»

Gülümsedim. Mantıklı bir çocuktü. Belki de söylediklerinde haklıydı. Her halde bir şeyler yapmaya çalıştığımı biliyordu.

«Ben mimardım. Müteahhit olmak istedim, ama bunu başaramadım.»

«Ama şimdi de müteahhitlik yapıyorsun. Gazetelerin birinde öyle yazıyor.»

«Müteahhitlik yaptığım yok. Sadece bir müteahhidin hesabına çalışıyorum. Kalfalık yapıyorum.»

Dani, birdenbire:

«Ben de müteahhit olacağım. Mutlu yuvalar yapacağım,» dedi.

«Mutlu yuvaları nasıl yapacaksın?»

«Birlikte mutlu olmak istediklerine, hayatlarının sonuna kadar beraber oturmayı arzuladıklarına inanmadığım karı kocalara hiç bir zaman ev yapmayacağım.»

Yine gülümsedim. Tabiat kanunları değişmezdi. Dani, karı kocalara ancak ev yapabiliyordu. Ama onların her zaman mutlu olacaklarını kim garanti edebilirdi ki? Tanrı mı?

«Seninle gerçeklerden bahsettiğimize göre, bana bir kaç şey söyler misin?»

Dani'nin gözlerinde korkulu bir ifade belirmişti.

«Ne gibi meselâ, baba?»

«Riccio kimin sevgilisiydi? Senin mi, annenin mi?»

Dani bir an durakladı. Sonra cevap verdi:

«Annemin.»

«Ama sen...»

Duraklama sırası bana gelmişti.

Bakışlarımız birbirini buldu.

«Sana onunla seviştiğimizi söylediler mi?»

Başımı eğerek doğruladım.

Dani, Koka Kolasına baktı.

«Evet, baba. Sevişiyorduk.»

«Dani, sevgili olarak neden onu seçtin de bir başkasını bulmadın, öğrenebilir miyim?»

«Annemi tanırırsın. Her şeye sahip olmak ister. Sadece bu defalık her istediğine sahip çıkamayacağını ona göstermek istedim.»

«Rick'i bu nedenden ötürü mü öldürdün?»

Gözlerini benden uzaklaştırdı. Kısık bir sesle:

«Onu öldürmek istememiştim. Kaza oldu,» dedi.

«Annemi kıskanır mıydın? Yoksa bu sebepten mi Rick'i öldürdün?»

Dani başını salladı.

«Bu konuda konuşmak istemiyorum. Beni buraya getirmeden önce karakolda herşeyi olduğu gibi anlattım.»

Dani, eski ifadesinde ısrar ediyordu.

«Eğer bana gerçeği söylemezsen seni anneannemin yanına göndermeyecekler.»

Hâlâ bakışlarını benden kaçırıyordu.

«Hayatımın sonuna kadar beni burada tutamazlar ya. Reşit olduğum zaman beni buradan çıkartacaklar. Her şeyi biliyorum.»

«Burada üç buçuk yıl kapalı olarak yaşayacaksın. Bu ne demek sen biliyor musun?»

Dani meydan okurcasına:

«Üç buçuk yılın sizin için ne önemi var ki? Nasıl olsa Salı günü karar verildikten sonra yine evinize dönüp, artık bir daha benim yanıma uğramayacaksınız. Tıpkı daha önce yaptığınız gibi.»

«Kişisel yaşantın beni fazlasıyla ilgilendiriyor, Dani. İşte şu anda karşında olmama da neden bu. Sana daha önce neden gelmediğimi anlattım sanırım.»

Dani'nin ses tonundan ne kadar isteksiz konuştuğu belliydi.

«Saçma. Beni düşünmüş olsaydın mutlaka gelirdin.»

Dani'nin gözleri yeniden Koka Kola şişesine daldı. Yeşil şişenin içindeki o kahverengi suda, acaba ne görüyordu?

Sonra kısık bir sesle devam etti:

«Terkettiğin kızına tekrar dönüp, onu aramadığın için bazı sebepler ileri sürmen gayet kolay. İnsanlar her zaman için haktan, doğru olan şeylerden kolayca söz ederler, ama hakkı gözeterek hareket etmeleri o kadar kolay olmaz,» dedi.

«Biliyorum, Dani. Hayatta yaptığı hataları kabul eden tek insan da benim.»

Dani başını kaldırıp gözlerimin içine baktığı zaman az önceki çocuksu halinden iz bile kalmamıştı. Karşımda konuşmak için dudaklarını kımıldatan genç bir kadın vardı artık.

«Haklısın, baba. Hayatta hepimizin hatası vardır. Artık bu konuyu burada kesmek iyi olacak. Daha fazla konuşmak istemiyorum,» dedi. «Bu benim hayatım. Hiçbir hareketinle değiştiremezsin onu. Her şey için

çok geç. Zaten uzun zamandan beri de birbirimizi görmüyorduk.»

Dani, bir bakıma bu sözlerinde haklıydı. Tıpkı hiç bir şeyin tamamen beyaz, ya da tamamen siyah olmaması gibi.

«Hayatında başka biri var mıydı? Yani başka delikanlılar demek istiyorum.»

Dani, başını sallayarak:

«Hayır,» diye cevap verdi.

«Yalan söylemiyorsun, değil mi, Dani?»

O anda gözlerimiz birbirini bulmuştu.

«Hayır, baba. Yalan söylemiyorum. Ondan başkasıyla sevişmem imkânsızdı. Anneme çocuk olmadığımı göstermek için bu işe başlamıştım, ama sonra bu oyun, akışını değiştirdi.»

«Anlayamadım, Dani? ‘Akışını değiştirdi,’ demekle neyi kastediyorsun?»

Dani’nin bakışları yumuşamış, bir hüznün belirmişti gözlerinde. Dudaklarını yavaşça kımıldatarak:

«Onu sevdim, baba. O da beni seviyordu. Birkaç yıl sonra birlikte uzaklara kaçıp evlenecektik,» dedi.

Güneş ışınları havadaki sis bulutlarını yoketmek üzereydi. İçimde korkunç bir huzursuzluk vardı. Pencerenin kenarından ağır ağır çekildim. Gazeteyi elim alıp, eğlence yerlerini yazan sayfayı açtım. Sinemaya gitmeyi düşünüyordum, ama hemen hemen görmediğim film de kalmamıştı. Böylece daha değişik bir şey görmek düşüncesiyle televizyonu çevirdim. On dakika sonra onu da kapattım. Değişik iki kuşağın arasında kalmış, ne yapacağımı kestiremiyordum. Birisi çok yaşlı, diğeri ise henüz çiçeği burnunda bir kuşak.

Tam o sırada birdenbire telefon çaldı. Cevap vermek için yerimden fırlayıverdim. Belki de Elizabeth’in sinir krizi geçmiş, beni arıyordu.

«Albay Carey'le mi görüşüyorum?»

«Evet.»

«Ben Lorenzo Stradella. Anna'yı alması için gönderdiğimiz iki mektubu hatırladınız mı?»

«O mektuplar nerede şimdi?»

«Hâlâ elimizde.»

«Beni neden aradınız? Mektupları kimin satın aldığını biliyorsunuz.»

«Haklısınız, ama o mektupların parasını ödemiş durumda. Oysa elimizdeki iki mektup sizin işinize yarayabilir diye düşündük.»

«Beni ilgilendirmiyor. Onları da Miss Hayden'a götürüp verseniz iyi olur sanırım.»

«Durun bir dakika. Hemen telefonu kapatmayın.»

«Kapatmıyorum. Sizi bekliyorum.»

«Onları Miss Hayden'a vermem imkânsız.»

Lorenzo'nun ne demek istediğini anlamıştım. Nora'ya bu iki mektubu götürememekte haklıydı, çünkü Nora, Coriano'ya haber verebilirdi. Coriano da adamlarının kendini aldattığını duyunca son derece sinirlenecek ve belki de bir kavgaya çıkartacaktı.

«Mektupları almayı kabul ediyorum, ama senin gibi küçük balıklarla pazarlığa girişmem. Coriano'ya söyleyin beni görsün. Böylece ben de mektupların bana yüzde yüz verileceğinden emin olurum.»

Az önce tahminimde yanılmamıştım.

«Bu işe Coriano'yu karıştırmayalım. Bu pazarlık ikimiz arasında, yani sizinle benim aramda olacak.»

«Coriano bu durumdan hoşlanmayacak.»

«Size mektupları ucuza satacağın. Böylece durum Coriano'ya aksetmemiş olacak.»

«Örneğin, fiyatta nasıl bir indirme yapacaksın?»

«Beş yüz dolar olur ancak.»

«Allahısmarladık, Charles,» dedim ve telefonu kapattım. O beni tekrar arayıncaya kadar bir sigara yakacak vaktim vardı.

Bu sefer telefondaki ses daha yumuşak çıkıyordu.

«Siz ne kadar ödemek istiyorsunuz?»

«Elli dolar.»

«Çok ucuz.»

«Az önce fiatta indirme yapacağını söylüyordun. Dar gelirli bir insan olduğuma göre bundan fazlasını veremem.»

«Sizin için son bir kolaylık daha yapayım. İki yüz elli dolara bırakayım. Nasıl?»

«Yüz dolar benim ödeyebileceğim en yüksek ücrettir.»

Bir an için karşı taraftan hiç ses çıkmadı. Herhalde teklif ettiğim ücreti düşünüyor olmalıydı.

«Kabul ettiniz mi?» diye sordum.

«Evet,» dedi.

«Öyleyse hemen mektupları getirin.»

«Aceleye gerek yok. Siz dürüst bir insansınız. Bu nedenle polise haber verebilirsiniz.»

«Bu gece saat on birde odanızda bulunun. Mektupları birisiyle göndereceğim.»

«Peki.»

«Unutmayın. Aldatmak yok. Parayı verip mektupları alırsınız.»

Telefonda ses kesilince ahizeyi yerine koydum. Sonra masaya doğru yürüdüm ve yüz dolarlık bir çek yazdım. Aşağı inerek çeki paraya çevirdim. Veznedar parayı sayarken, inşallah yüz dolar çıkar diye içimden dua ediyordum.

Odama döndüğüm zaman kırmızı ışık yanıp sönmüyordu. Demek yine birisi beni aramıştı. Az sonra Nora'nın aradığını ve gelir gelmez kendisine telefon etmemi söylediğini öğrendim. Telefon numarasını hiç vakit kaybetmeden çevirdim.

«Ben Mr. Carey, Charles. Miss Hayden orada mı?»

«Bir dakika, efendim. Şimdi kendisine haber veririm.»

Bir kaç tıkırtıdan sonra Nora'nın sesini duydum.

«Luke sen misin?»

«Evet. Beni aramışsın. Ne istiyorsun?»

«Seninle konuşmak istiyorum. Akşam yemeğine gelebilir misin?»

«Geleceğimi pek sanmıyorum. Hem doğru olmaz.»

«Geri kafalı olma. Seni yiyecek değilim. Seninle Dani hakkında görüşeceğim.»

«Dani'ye ne olmuş?»

«Bunu yemekte konuşuruz.»

Bir an durakladım. Ne yapacağımı şaşırmıştım. İyi bir akşam yemeği yiyecektim. Herhalde bunun da bir zararı dokunmazdı bana.

«Saat kaçta geleyim?»

«Erken gel de yemekten önce biraz aperatif alalım. Yedide gelebilir misin?»

«Akşam yedide görüşürüz,» dedikten sonra telefonu kapattım. Ama içimi korkunç bir huzursuzluk kaplamıştı. Beni böyle ansızın çağırmasına sebep ne olabilirdi?»

*
**

Saat yedide Nora'nın kapısını çaldığımda, Charles kapıyı açmakta hiç vakit kaybetmemişti.

«İyi akşamlar, Albayım.»

«İyi akşamlar, Charles.»

Her şey yerli yerindeydi. Sanki bu evden yıllarca önce uzaklaşan ben değildim. Charles dudaklarında hafif bir gülümseme olduğu halde:

«Bayan kütüphanede. Herhalde unutmamışsınızdır,» dedi.

Kütüphanenin kapısını vurduktan sonra içeri girdim. Nora geniş bir sedirde oturuyordu. Beni görür görmez ayağa kalktı. Dr. Weidman da onu izledi. Nora elini uzatarak bana doğru yürüdü.

«Luke. Geldiğine çok sevindim.»

Bu ses tonu bana hiç yabancı gelmemişti. Sanki aramızda hiçbir gerginlik olmamış gibi bana dostça, ılık bir sesle seslenmişti. Eskiden de bir misafirimiz geldiği zaman aynı dostça tavırları takınırdı.

Eli elimde olduğu halde doktora dönerek:

«Dr. Weidman'ı hatırladın mı? Hani annemin evinde tanışmıştınız,» dedi.

Nasıl unutabiliyordum ki. Özellikle Dani'nin söylediklerinden sonra. Nasıl hareket etmeliydim? Acaba her şeyi bildiğimi belli edecek biçimde mi konuşmalıyım?

Doktora elimi uzatmam gerekiyordu, ama nedenle Nora elimi bir türlü bırakmıyordu.

«Nasılsınız, doktor?»

Adam beni nâzikçe selâmladıktan sonra:

«Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum, Albayım.»

Az sonra Nora elimi bırakarak:

«Barda Fransız viskisi var. Hâlâ Fransız viskisi içiyorsun, değil mi?» dedi.

Başımla «evet» dedim. Nora bu noktayı özellikle belirtmek ister gibi konuşmuştu. Barın yanına geldiğimimde:

«Sana da içki hazırlamamı ister misin?» diye sordum.

Sanki o evden hiç uzaklaşmamış gibi hareket ediyordum. Eskiden içkilerimizi kütüphanede içtiğimiz zaman ona hep böyle sorardım.

«Hayır, teşekkürler. Doktorla biz martini içiyoruz.»

Başımı çevirip de aynı anda baktım. Nora'nın doktorla ilgilendiği gün gibi meydandaydı. İşin doğrusunu araştırarak olursak, Nora, Skoç viskisine düşküdü. Ama yeni bir sevgili bulduğu zaman iki şeyinde değişiklik yapardı; erkeğin içtiği sigara çeşidini ve içkisini benimseyiverirdi.

İçki kadehimi kaldırarak:

«Şerefimize,» dedim.

Üçümüz de aynı anda içkilerimizi yudumladık. Ayaklarım beni, her zaman oturduğum sandalyeme sürüklemişti. Bunun farkına ancak oturduktan sonra varabildim. Yazıhanenin arkasındaki sandalye. İçkimden bir yudum aldım. Kadehimi yazıhanenin üzerine koyarken etrafa şöyle bir göz attım.

«Burada hiçbir şey değişmemişti. Her şey eskisi gibi aynı yerde.»

Nora, bir çırpıda:

«Değişiklik yapmak için bir neden yoktu ki Luke. Burası senin odandı.»

Şaşırmıştım. Acaba neden bunu söylemek ihtiyacını duymuştu? Nora duygulu bir kadın değildi. Hele anılara hiç değer vermezdi.

«Senin yerinde olsam burasını değiştirirdim. Bunu, hâtıraların canımı sıkılamaması için yapardım.»

Nora, gülümsedi.

«Canımı sıkın bir şey yok ki.»

Dr. Weidman, içkisinin son yudumunu içtikten sonra ayağa kalktı.

«Artık gitmeliyim, Nora.»

«Akşam yemeğine kalmayacak mısınız, Doktor?»

Doktor pişman olmuş gibi başını sallayarak:

«Muayenehanemde olmalıyım. Saat sekizde de randevum var,» dedi.

Nora içkisini bıraktıktan sonra ayağa kalktı.

«Sizi kapıya kadar geçireyim.»

Weidman bakışlarını bana çevirdi.

«Sizi tekrar gördüğüm için çok memnun oldum, Albayım.»

«Güle güle, Doktor.»

Onların birlikte kapıdan çıkışlarını izledim. Kapı kapanır kapanmaz eski yerime geçip oturdum. Bir şey yapmış olmak için yazıhanenin çekmesinden birini açtım. Mavi zemin üzerine beyazla çizilmiş eski bir proje gözüme ilişti. Onu çıkartıp yakından baktım. Bu benim ilk projemdi.

Aradan yıllar geçmesine rağmen sanki herşey dün olmuş gibi geliyordu. Projeyi tekrar gözden geçirdim. İyi bir proje çizmiştim. Eğer bu gün bunu tekrar çiz deselerdi, ancak üzerinde birkaç değiştirme yapabildim.

Nora kapının ağzında durmuş, beni izliyordu.

«Gördün mü Luke, hiçbir şey değişmemiş. Hatta yazıhanenin çekmelerini bile boşaltmadım.»

Yazıhanenin önünde gelip durdu. Gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

«Her zaman dediğim gibi bazı yerler bazı kimseler için yapılmıştır. Örneğin bu oda benim için sensiz bomboş gibi geliyordu.»

Sözlerinin zehirini kaybettirmek için gülümseyerek:

«Kendine gel, Nora. Misafir gitti. Böyle gülünç şeyler için duygulu hareket etmene gerek kalmadı.»

«Birbirimizi aldatmamıza gerek yok, değil mi Luke?»

Başımı sallayarak:

«Herhalde öyle,» dedim.

Nora içki kadehini bıraktığı yere doğru yürüdü ve onu eline aldı. Bir kaç dakika baktıktan sonra onu sert bir hareketle aldığı yere bıraktı.

«Haydi Luke, bana Skoç viskisi ver. Soda koymayı da unutma. Bu berbat martiniyi nasıl içerler bilmem. Tıpkı ucuz esans gibi kokuyor.»

Yerimden kalktım, ona istediği içkiyi hazırladım. Sedire yaklaşıp kadehi ona uzattım. Nora bir yudum aldıktan sonra:

«Bu çok daha iyi,» dedi.

Tekrar eski yerime dönüp, kadehimi elime aldım. İlk önce ben kadehimi kaldırdım, sonra da o.

«Dr. Weidman'ın enteresan bir yüzü var. Sen öyle olduğuna inanmıyor musun, Luke?»

Söylemek istediklerimi elimle belirttim.

«İlk adını biliyor musun?»

«Hayır.»

«Isidore. Adının bu olacağını düşünebilir miydin? Isidore. Bu zamanda böyle bir ad. Bence bu adı değiştirmesi gerek.»

«Belki bu ad hoşuna gidiyor.»

Nora düşünceli düşünceli:

«Sanmıyorum. Yalnızca onunla iftihar ediyor. Yahudi doktorlarında gözüme çarpan özelliklerden biri de kendi adıyla iftihar etmeleri. Nedense Yahudiler fazla gururlu kimseler oluyorlar.»

«Gururlu olmaları için bir neden vardır elbette.»

«Dinlerini bir perde gibi kullanıyorlar. Onlarda dikkatimi çeken bir başka nokta da ne biliyor musun?»

«Nedir?»

«Hepsinin gözlerinde bir hüznün var. Tıpkı İsa'nın gözleri gibi.»

O sırada kapı açıldı ve Charles kütüphaneye girdi.

«Yemek hazır, madam.»

Güzel bir akşam yemeği hazırlanmıştı. Karides, yeşil salata, keskin kokulu hardalla yapılmış salça. Bu çeşit salata Charles'e ait bir marifetti. Bunu ondan başkası yapamazdı. Sonra sadece San Francisco'luların yemeği olan balık yahnisi, kanlı kanlı kızartıl-

mış büyük bir kaç biftek. Soğukluk olarak da üzerine yarım şeftali konmuş, çikolatalı dondurma. Bu, benim en sevdiğim tatlıydı. Charles fincanıma kahve doldururken gözümü ayırmadan ona bakıyordum.

Gülümsedi. Benim şeftali kompostosunu ne kadar çok sevdiğimi hatırlamıştı. İlk önce bu eski alışkanlığımı değiştirdiğimi sanarak çarşıdan büyük şeftaliler ısmarlamıştı. Fakat az sonra fikrini değiştirmiş ve bir kutu şeftali kompostosu satın almıştı. Yemekten sonra da büyük bir fincan dolusu kahve içtiğimi unutmamıştı.

«Güzel bir yemektir, Nora.»

Gülümseyerek:

«Yemekten memnun kaldığına sevindim, Luke,» dedi.

Kıtlıktan çıkmışlar gibi yemek yemiştım. Nora ise eski usulünü bozmamış, az yemeği tercih etmişti.

«Herhalde mutfağa gidip ahçıya çok güzel bir yemek listesi hazırladığını söylesem kızmazsın.»

Nora masadan kalktı.

«Ahçının yanından döndükten sonra birlikte stüdyoda brandi ile kahve içeriz.»

Mutfağa gittim. Ahçı oradaydı. Ocağı başında durmaktan her zamanki gibi kadının yüzü kıpkırmızıydı. Sadece saçları ağarmıştı. Bu da bana aradan geçen yılları hatırlatmaya yeterliydi.

Ahçı kadın beni görmekten memnun olmuştu.

«Albay Carey,» dedi.

«Sana hazırladığın yemeklerin ne kadar güzel olduğunu söylemeden yapamazdım.»

«Sizin için yemek hazırlamak benim en büyük zevkim, Albayım. Siz boşalınıza düşkünsünüzdür.»

Kadının yüzünde siyah bulutlar gezinir gibi olmuştu. Bunu farketmekte gecikmemiştim. Az sonra:

«Sadece evin içinde bir şey eksik. Keşke Miss Dani de burada olsaydı,» dedi.

Kıbarca onu avutmaya çalıştım.

«Belki yakında o da gelir.»

«Buraya geleceğini tahmin ediyör musunuz, Albayım?»

«İnşallah.»

«İnşallah. Belki o gün biz evde olsaydık başımıza bunlar gelmezdi.»

Tam mutfaktan çıkmak üzereydim ki, kadının bu sözü üzerine birden geri döndüm.

«O gün evde değil miydin?»

«Hayır, efendim. Perşembe günü hepimizin izin günüdür. Fakat Miss Hayden, Los Angeles'te olduğundan ve Cuma gecesine kadar eve dönmeyeceğinden Mr. Riccio, Cuma günü de bize izin vermişti.»

«Bunu bilmiyordum.»

«Kız kardeşimi görmek için Oakland'a gitmiştim. Geç vakte kadar da eve dönmedim. Yani her şey bittikten sonra geldim.»

Charles'a bakarak sordum:

«Ya sen?»

«Ben de eve saat altıda döndüm. Miss Hayden, Los Angeles'ten dönmüştü.»

«Violet neredeydi?»

«O da benden bir kaç dakika sonra geldi.»

«Öyleyse kavganın bir kısmını duymuşsunuzdur.»

Charles başını sallayarak:

«Hayır, efendim,» dedi. Sonra şunları ekledi:

«Hazırladığım yemekleri hiç biri yemek istememişti. Onun için Violet de, ben de mutfakta oturuyorduk. Bilirsiniz evin bu bölümünden hiçbir gürültü duyulmaz.»

Charles sözlerinde haklıydı. Evin yapılış şekline göre, hizmetçilerin bulunduğu kısımla, evin iç kısımlarının hiç bir bağlantısı yoktu. Nora her zaman mutfaktan tabak gürültüsü duyulunca rahat konuşulmaz, derdi.

Ahçıya bakıp gülümsedim.

«Çok güzel bir akşam yemeği yedim. Teşekkür ederim.»

O da bana gülümseyerek teşekkür etti.

Nora'nın stüdyosunun bir kenarında duran kokteyl masasının üzerine kahve ile brandi konulmuştu. Odadan içeri girerken Nora oturduğu yerden bana bakıp gülümsedi. Halinden hemen iş konusuna gireceği belli oluyordu.

«Aşçı kadın seni gördüğüne sevindi mi?» diye sordu önce.

Kapıyı kapatıp karşısındaki sandalyeye otururken:

«Eski günlerdeki gibi hareket etti,» dedim.

Nora, brandi koyduktan sonra bardaklardan birini bana uzattı. Elimle bardağın üst kısmını kapattım, sonra sallamaya başladım. Şimdi brandiden yükselen o nefis kokuyu duyabiliyordum.

Nora beni seyrediyordu.

«E, anlat bakalım,» dedim.

Nora brandi bardağını aldı, dudaklarına götürüp bir yudum içti. Sonra boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

«Dani'nin tekrar buraya dönmesi için bana yardım etmeni istiyorum.»

«Neden ben yardım edecekmişim?»

Sesi hâlâ boğuk boğuk çıkıyordu:

«Çünkü, ancak ikimiz bu işi halledebiliriz. Sen ve ben. Ancak ikimiz Dani'yi buraya getirebiliriz.»

Brandiden bir yudum aldım.

«Bana kalırsa unuttuğun bir şey var. Ben artık burada oturmuyorum ki.»

Yumuşak bir sesle bu sözüme de cevap verdi:

«O işi de hallederiz.»

Konuşmaya başladığımızdan beri onu izliyordum. Yıllar Nora'yı hiç değiştirmemişti. Hep o tanıdığım Nora kalmıştı. Her zaman için kendi kurmuş olduğu

yasalara göre yaşamıştı ve öyle yaşamaya da devam ediyordu. Onun için tek önemli nokta, kendi istekleriydi. Yaptığı hareketin kime ne zararı dokunacağına, kimi yaralayacağına aldırmış bile etmezdi.

«Oooo maşallah.»

«Düşün bir kere. Dani, annemin evinde, burada bizimle olduğu gibi rahat edemez. Ne de olsa çocuk, gençlerin yanında oturmak ister. Gordon, 'İkiniz bir olursanız bu işi halledebilirsiniz,' diyor. Dr. Weidman da beraber olduğumuz takdirde mahkemenin Dani'yi bize bırakacağını söylüyor.»

«Halen bekâr olsaydım ileri sürdüğün öneri hiç de fena sayılmazdı. Ama ne yazık ki evliyim.»

«Eşinin anlayışlı bir kadın olduğunu söylemiştin. Dani'ye beslediğin duyguları anlamamış olsaydı, seni buraya göndermezdi. Bu ayrılığı ona cazip gösterebiliriz. Hayatının sonuna kadar para sıkıntısı çekmeden yaşayabilir. Her şeyi temin etmeye hazırım.»

«Boşuna konuşuyorsun, Nora. Bu isteğinin yerine getirilmesi imkânsız.»

Elimdeki brandi bardağını bırakarak kalkmaya hazırlandım. Bana doğru eğilerek elini, elimin üzerine koydu. Sonra gözlerimin içine bakarak:

«Luke,» dedi.

Gözlerim ister istemez onun gözleriyle karşılaşmıştı. Parmaklarının temasıyla vücudumun yavaş yavaş elektriklendiğini hissediyordum. Sanki dilim tutulmuş, konuşamıyordum.

O yine yumuşak, tatlı bir sesle:

«Seviştığımız günleri hatırla, Luke,» diye inledi.

«Hatırlıyorum,» diyebildim ancak.

Parmaklarının üzerimdeki etkisi gittikçe kuvvetleniyordu.

«Yine o günlere dönebiliriz, Luke. Seninle seviştğim gibi hiç kimseyle sevişemem. Hiç kimse beni senin gibi tatmin edemez. Senin için de bu böyle, değil mi?»

Sanki büyülenmişim.

Doğru söylüyordu. Onunla sevişmemiz bambaşkaydı. Aynı zevki ne o, ne de ben bir başkasında duyamazdık.

«Yine aynı zevkli dakikaları yaşayacağız seninle.»

Birden nasıl oldu bilmiyorum. Hırsla elimi, elinden kurtardım. Ondan çok kendime kızıyordum. Nora tekrar birleşmemizin doğru olacağına beni inandırmaya çalışıyordu. Oysa ben bunun büyük bir hata olduğunu biliyordum. Tılsım bozulmuştu.

Sert bir sesle:

«Nora,» dedim. «Hiç bir zaman beraber olamayacağız artık. Zaten başlangıçta yaptığımız büyük bir hataydı. Yalan bir dünyada yaşamak istemiyorum. Seninle geçirdiğim günler gerçek değildi, bir kâbustu sadece.»

«Ben de seni inandırmaya çalışıyorum ki Luke, artık o eski günler bitti. Birbirimizi aldatmayacağız. O yalanlar bitti. Aramızda mantıklı bir şekilde anlaşacağız.»

«Nora çıldırmışsın sen. Aklını başına topla.»

«Benim bir mesleğim var. Senin de öyle. Kuzenim George'la çoktan konuştum. Seni memnuniyetle tekrar işe alacaklarını söylediler. Bütün bunlardan daha önemli bir nokta var. Dani'nin barınacağı bir yuva, anne diyeceği, baba diyeceği insanlar olsun etrafında. Onun da sımsıcak bir yuvası olsun istiyorum.»

Bu konuşmalardan bıkmıştım. Nora'nın özlediği bir şey yoktu ortada. Nora söylediklerinin gerçek olmayacağını anlayamıyordu bir türlü. Ona karşı bir acıma belirmişti içimde.

«Bunlar imkânsız Nora,» dedim kibar bir dille.

Nora, arkasına dayandı. Sesinin tonu değişmişti. Sinirlendiği konuşma tarzından açıkça belli oluyordu.

«Kızın için çok gözyaşı döktün. Onun için bir şeyler yapmak istedin. Çocuğunu ölesiye seviyordun. Şimdi ise Dani'ye yardım edebilmek için sana en güzel fırsatı veriyorum, kılın bile kıpırdamıyor.»

O anda anlamaya başladığım birçok şey vardı. Meselâ Elizabeth'in ne demek istediğini anlıyordum. Bir zamanlar içine girmiş olan o hayaletlerden kurtulduğun zaman eve dön. Sanki Nora ile aramızda böyle bir konuşmanın geçeceğini, bir an için de olsa onun cazibesine kapılacağımı önceden hissetmişti. Şimdi bana düşen bir görev vardı. Elizabeth ile Dani arasında bir tercih yapacaktım.

Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. Elizabeth bütün bunların başına geleceğini bildiği halde neden beni zorla buraya göndermişti? Bir erkek karısından bundan fazla ne bekleyebilirdi ki?

Nora'ya baktığım zaman onu sanki hayatımda ilk kez görüyormuşum gibi oldum. Sam Corwin, o son derece bir sanatkârdır, onda başka bir şey arama, derken meğerse ne doğru konuşmuş. Sanatının dışında insana verebilecek hiç bir şeyi yoktu. O kimseyle anlaşıp yaşayamazdı.

Yavaşça:

«Ben buraya Dani'ye yardım etmek için geldim. Ona bir yıkıntının üzerinde hayat kurmak için gelmedim,» dedim.

«Ne kadar da asilsin. Herhalde bana, karına olan sevgini ispatlamaya çalışıyorsun.»

İlk önce ona dalgın dalgın baktım. Fakat birdenbire dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Benim anlatmaya çalıştığım şeyleri o bana bir çırpıda söyleyivermişti.

«Haklısın, Nora. Karımı seviyorum.»

«Elimdeki o resimleri ona gönderdiğim takdirde bakalım karının sana olan sevgisi nereye gidecek.»

Ben de ondan böyle bir cevap bekliyordum zaten. Hiç sesimi çıkarmadım.

«Beni reddetmene sebep ne?»

«En güzel neden şu Nora. Senden hoşlanmıyorum.»

Aşk, böyle sözler karşısında ölüme mahkûmdu. Aşk insanı bir anda sarar, sonra nefret ve karşılıklı şikâyetlerle yine bir anda yıkılıverirdi. Aşkın parçalanmasından sonra bile bazı işler, tıpkı yarım kalmış bir umut ve sonuç içinde yaşırdı. Ve sonunda aşk hemen hemen çocukça birkaç basit sözle tamamen kaybolurdu.

Böylece hayaletler sizi terkeder, hatalar tek tek yokolurdu. Her zaman için bu böyleydi. Hiç kimse bu kanunu bozamazdı. Ne yaparsanız yapın, bu sonuçtan başkasını asla elde edemezsiniz.

Motelime dönerken küçük arabamın bütün pencerelerini kapatmayı unutmamıştım. Çünkü gece rüzgârı, ruhumdaki nefret duygusunu bir anda silebilir, diye düşünmüştüm. Nora benim için kişiliği yok olmuş, birisiydi. Artık o benim için bir hiçti.

17

Motele geldiğim zaman saat onbire çeyrek vardı. Salona uğramadan dosdoğru odama çıktım. Saat tam onbirde kapım vuruldu. Kapıyı açtığım zaman karşımda Anna Stradella duruyordu. Genç kızın yüzünden korktuğu belliydi.

Geriye doğru bir iki adım attım. Sonra, «İçeri gir Anna,» dedim.

Kapıyı kapatıp içeri girince de:

«Neden seni gönderdi?» diye sordum.

«Ben gelirim beni polise teslim etmeyeceğinizi bildiği için.»

«Korkman için hiçbir sebep yok. Polise haber vermiş değilim.»

Genç kızın içi rahatlamıştı.

«Polislerin burada olacağına ihtimal vermemiştim zaten.»

«Mektupları getirdin, değil mi?»

Anna yavaşça çantasını açtı, mektupları çıkarıp bana uzattı.

«Parayı veremeyeceğimi söylersem ne diyeceksin? İsteddiğiniz parayı bulamadım.»

Genç kız omuzlarını silkerek:

«Paranın hiç önemi yok,» dedi.

«Peki ağabeyine ne söyleyeceksin?»

Bana döndüğü zaman gözlerindeki o gizli acıyı hissetmiştim.

«Ona bir şey söylemek zorunda değilim. Çünkü o bana mektupları vermeden önce ben ona yüz doları verdim.»

«Bunu neden yaptın?»

«Çünkü bu mektupların sizin elinize geçmesini istiyordum. Size şimdiye kadar çok kötülüğümüz dokundu.»

Anna hıçkırmaya başlamıştı. Ben ise karşısında durmuş, onun akan gözyaşlarını seyrediyordum.

«Anna. Lütfen ağlama. Parayı buldum. Şimdi sana vereceğim.»

«Para için ağlamıyorum.»

Şimdi gözyaşları birbiri arkasına yuvarlanıyordu yanaklarında. Yüzündeki boyalar ise birbirine karışmıştı.

«Herşey öyle karışık ki, bir türlü işin içinden çıkamıyorum.»

«Ne gibi? Neden ağlıyorsun?» diye sordum.

Steve, bugün bana evlenme teklifinde bulundu. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.»

Gülümsedim. Kadınları bir türlü anlayamamıştım.

«Senin onunla evlenmek istediğini tahmin etmiştim.»

«Evet, istiyorum.»

«Öyleyse seni üzen şey ne? Rick'le aranda geçenleri biliyor mu?»

«Tony'e ait ne varsa biliyor. Yalnız bilmediği başka şey var.»

«Başka ne bilmesi gerekiyor ki?»

«Tony'in bildiklerini de öğrenmesini istiyorum. Coriano hesabına çalışan bir kızım ben. Böyle bir kızdan insana her türlü fenalık gelebilir.»

Derin bir nefes aldım.

«Steve'le evlenmek istiyor musun?»

Başını «evet» anlamında salladı.

Elimi, omuzuna koydum.

«Öyleyse onun teklifini kabul et. Artık eski hayatına elveda dedin. Yaptıkların geçmişte kaldı. Geçenlerin bir önemi yok.»

Genç kız gözlerimin içine bakarak sordu:

«Böyle olduğuna kalben inanıyor musunuz?»

«Steve seni seviyor. Yoksa seninle evlenmek istemezdi. Şimdi önemli olan seni sevmesi.»

Genç kız gülümsemeye başladı.

«Haydi git banyoya gir de, yüzünü gözünü yıka. Ben de buraya iki fincan kahve göndermelerini söyleyeyim.»

Anna banyoya girerek kapıyı kapadı. Odama bakan garsonu çağırdım, siparişi verdim. Kahveyi ve Anna'yı bekleyene kadar da mektuplara göz gezdirdim diye düşündüm.

İlk önce Dani'nin mektubunu açtım. Mektubu okuyup bitirdiğim zaman midemde birşeylerin kaynadığını hissettim. Birazdan bütün yediklerimi çıkartacaktım. Bu ancak bir çocuğun yazacağı bir mektuptu, ama içinde yazılı olanlar bir çocuğun bilmesine imkân olmayan şeylerdi. Tıpkı Lorenzo'nun o gece anlattığı gibi arsızca, küstahca yazılmış bir mektuptu bu.

O sırada kapım vurulmuştu. Garsonun elini ça-

buk tuttuğunu sanmıştım. Yerimden kalkıp kapıyı açtım.

Karşımda Nora duruyordu. Öyle şaşırmıştım ki, hiç bir şey söylemeden aptal aptal yüzüne bakakaldım.

O atik davranarak içeri doğru yürüdü.

«İçeri girebilir miyim? Senden özür dilemeye geldim, Luke.»

Çantasını açıp içinden bir zarf çıkardı. Sonra, «İşte o gece çekilen resimler. Zaten bunları kullanacak değildim,» dedi.

Anî bir hareketle zarfı kaptım. Banyo kapısı açılıp dışarı Anna çıkıncaya kadar tek kelime çıkmamıştı dudaklarımdan.

Anna'nın elinde bir havlu vardı. Yüzündeki bütün makyajı silinmişti.

«Mr. Carey, kahve geldi mi?» diye sordu.

Fakat karşısında Nora'yı görür görmez durakladı.

Bir an için ikisi de birbirlerine baktılar. Sonra Nora bakışlarını bana çevirdi. Odaya ilk girdiği zaman yüzünde gördüğüm o hava, birdenbire kaybolmuştu. Şimdi sinirli, perişan olmuş, aldatılmış bir insan gibi bakıyordu.

Nora, soğuk bir sesle: «Daha önce bunu anlamam gerekirdi. Oysa senin sözlerine inanmaya başlamıştım,» dedi.

Onu durdurmak için kolunu tuttum.

«Nora,» dedim.

Sert bir hareketle elimi itti ve gözlerimin içine bakarak içinden geçenleri hiç çekinmeden yüzüme haykırdı:

«Bir şey yapmana gerek kalmadı artık, Luke. Tanrı değilsin. Oysa sen tıpkı Tanrı gibi konuşuyorsun.»

Kapıyı açmasıyla hızla kapatması bir olmuştu.

Anna, «Özür dilerim. Mr. Carey. Herşeyi berbat ettim, değil mi?» dedi.

Gözlerim kapıya takılmıştı. Elimde duran zarfa baktım. O gece çekilen bütün resimler bunun içindeydi. Zarfı cebime soktum.

O sırada kapı tekrar vuruldu. Kahve gelmişti. Garsona parayı verdim. Sonra kahveleri fincanlara boşalttım.

Onlardan birini Anna'ya uzatarak:

«Bunu içersen kendini daha iyi hissedersin,» dedim.

Sonra tekrar masanın başına döndüm. Anna da karşıma geçip oturmuştu. Gözlerini kocaman kocaman açmıştı. Bakışlarından üzgün olduğu anlaşılıyordu. Nora'nın mektubunu alıp okumaya başladım.

Bir ara odada yapayalnızımışım gibi bir hisse kapıldım. Herşey bu mektubun içinde açıklanıyordu. Evet, herşey. Bütün unutulmuş ipuçları burada yazılıydı. Uzun zamandan beri aradığım cevapları görüyordum şimdi. Vardığım sonuçtan emin olabilmek için son paragrafı tekrar tekrar okudum.

Sevgilim, Şükran Günü'nde evlenmeyi kararlaştırdık ama, şunu önceden bilmeni istiyorum. Ben kıskanç ve buyruk vermesini seven bir kadıyım. Eğer senin başka bir kadınla ilgilendiğini anlarsam, kalbini küçük küçük parçalara ayırıyorum. Dikkatli ol.

Sevgilerimle

Nora.

Anna'nın sesi çok uzaklardan geliyordu şimdi.

«Neyiniz var? Yüzünüz kâğıt gibi bembeyaz oldu.»

Başımı mektuptan kaldırdım. Şakaklarım zonkluyordu. Anna'nın yüzündeki o meraklı ifadeyi görür görmez kendime gelir gibi oldum. Sonra boğuk bir sesle: «Hiçbir şeyim yok. İyiyim,» diyebildim.

Şimdi herşey yerli yerini bulmuştu. Bütün dolambaçlı yollar açılmış, yalanlar birdenbire gün ışığına

çıkıvermişti. Dani ve Nora'dan sonra, gerçeği tek bilen insan bendim. Sadece ortada halledilmesi gereken bir problem kalıyordu.

Mahkemede kızımın suçlu olmadığını, yani bu cinayeti onun işlemediğini ispatlamak. Çünkü gerçekten cinayetin tek suçlusu annesiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KARAR GÜNÜ

1

Dani mahkeme salonundan içeri girdiği zaman yüzü kireç gibiydi. Hareketlerinden de çok heyecanlı olduğu anlaşıyordu. Kapının ağzında Marian Spicer'in arkasında duruyordu. Dani içeri girmeden önce etrafına göz gezdirdi.

Son duruşmada nasıl uzun masanın etrafında toplanmışsak bu sefer de öyle oturmuştuk. Sadece bu sefer Dr. Weidman, Nora'nın yanında, Harris Gordon ise Nora ile annesinin arasındaydı. Bana masanın karşı ucu kalmıştı. Dani ile onu göz hapsinde bulunduran memur da karşımda oturacaklardı.

Yargıç, kürsüsüne geçti. Evrak memuru, zabıt kâtibi de yerlerini aldılar. Mübaşir de o kayıtsız halile kapalı olan kapıya dayanmıştı.

Dani yerine gitmek üzere önümden geçerken hafifçe eline dokundum. Buz gibiydi. Ona cesaret vermek için gülümsedim.

O da zorlukla dudaklarını kımıldattı gülümsemeğe çalıştı. Bu çok zoraki bir gülümseyiş olmuştu. Baş parmağımı havaya kaldırdım. Böyle yapmakla

ona «Cesur ol» demek istemiştim. Dani bu hareketimin manasını anlamış olacaktı ki, başıyla olur gibilerden işaret etti. Biraz yürüdükten sonra yaşlı kadını ve annesini öpmek için bir an durdu.

Yargıç vakit kaybetmeden davaya başladı. Dani daha yerine oturmadan tokmağını kürsüye vurmuştu bile.

Bu duruşmada henüz reşit olmamış Danielle 'Nora Carey'in bundan sonra nerede kalacağına karar verecektir. Tabii gerek kendi, gerekse hükümetin iyiliği ön plânda gelmektedir.

Yargıç bakışlarını Dani'ye çevirerek sordu:

«Anlıyor musun Dani?»

«Evet, efendim.»

şunu da hatırlamalısın ki, geçen hafta yine burada sana bazı hakların olduğundan bahsetmiştim. Kendi lehinde konuşacak tanık çağırmak, olay hakkında aydınlatıcı fikirler vermek, seni suçlu duruma düşüren hükümlere karşı soru açmak.»

«Evet, efendim.»

«Sen ve aile avukatı, olarak Mr. Gordon'u göstermiştiniz. Halen bu fikirde misin, Danielle?»

Dani gözlerini yerden kaldırmadan ecvap verdi.

«Evet, efendim.»

Yargıç tek tek hepimize baktıktan sonra önündeki kâğıtları eline alarak konuşmağa başladı.

«Dava başlamıştır. Elimizde ocuğun kontrol altında bulundurulması ile ilgili iki ayrı dilekçe var. Birincisi çocuğu şimdiye kadar göz hapsinde bulunduran Mişs Marian Spicer tarafından verilmiş. Buna göre, ocuk hareketleriyle gerek kendine gerekse bir başkasına kötülük yapmıyacağını ispatlayıncaya kadar mahkemenin kontrolü altında bulunmalıdır. Yakınlarından hiçbirinin yanına verilmemelidir. Diğer dilekçe ise Mr. Gordon'a ait. Onda da çocuğun anneannesinin himayesine verilmesi isteniyor, Anneannesinin her bakımdan güvenilir bir kimse olduğu belirtiliyor. ocuk onsekiz yaşını dolduruncaya kadar

öğrenimi, terbiyesi anneannesine ait olacaktır. Mrs. Hayden onun bütün hareketlerini kontrol altında bulunduracaktır.»

«Her iki dilekçe de çocuğun kontrolü ve iyi yola sevk edilmesiyle ilgili. Eğer bir itirazınız yoksa, göz hapsi servisinin hazırladığı dilekçenin açıklamasıyla duruşmaya başlayabiliriz.»

«İtirazım yok, sayın Yargıç,» dedi Gordon.

Yargıç «Güzel» dedikten sonra Marian Spicer'e döndü.

«Miss Spicer, lütfen çocuğun neden hükümetin kontrolünde kalmasını istediğinizi açıklar mısınız?

Marian Spicer sinirli sinirli öksürdü, ayağa kalkarak:

«Birçok nedenler var, sayın Yargıç.»

Heyecanlı, tiz bir sesle konuşmaya başladı. Konuştukça az önceki sinirli hali yavaş yavaş kayboldu ve sesi normale döndü.

«Şunu hepimiz kabul etmeliyiz ki bu çocuk, işlemiş olduğu ciddî bir suçtan dolayı göz hapsi servisine getirilmiş bulunuyor. Suçu, birini öldürmek.»

Harris Gordon ayağa fırladı.

«İtiraz ediyorum. Adli tabibin verdiği rapora dayanarak o günkü jüri çocuğun cinayeti haklı olarak işlediğine karar vermişti.

Miss Spicer'in heyecanlandığını farketmiştim. Genç kız yargıca baktı.

Yargıç ise Gordon'a bakarak kendi fikrini belirtti.

«İtirazınız kabul edilmiştir. Zabta geçirdik. Dikkatinizi şu noktaya çekmek isterdim. Böyle itirazlar her zaman için çocuğun lehine midir acaba? Her neyse şu anda o jüri bu davada bulunmadığına göre böyle itirazların pek faydası olamaz.»

Gordon:

«Evet, haklısınız sayın Yargıç,» diyebildi.

Yargıcın bakışları yeniden Marian Spicer'i buldu.

«Devam edebilirsiniz, Miss Spicer.»

Marian Spicer önünde duran kâğıtlara şöyle bir göz gezdirdikten sonra anlatmaya koyuldu.

«Gençleri göz hapsinde bulunduran servis sadece kendi göreviyle ilgilenmemektedir. Ayrıca reşit olmayan bir çocuğun böyle bir cinayet işlemesine sebep olan nedenleri ve ilerde bu şekilde hareket etmemesi için neler yapması gerektiğini araştırmaktadır.»

«Rapordan da anlayacağınıza göre, sayın Yargıç, çocuğun daha önceki hayatını ve bu cinayeti hazırlayan bazı olayları araştırdık. Ayrıca çocuğu hem zekâ hem de ruhsal bakımdan en iyi şekilde gözden geçirdik.»

Msis Spicer şimdi açıktan açığa Nora'ya bakıyordu.

«Yapılan testler sonunda çocuğun ne zekasında ne de vücudunda bir arıza görülmemiştir. Sadece çocuk buraya gelmeden az önce birçok defalar cinsi ilişkide bulunmuştur. Doktorun raporuna göre de çocuğun ilk cinsi ilişkisi bundan bir yıl önce başlamıştır. Demek ki çocuk o zaman onüç yaşındaymış.»

Dani'ye baktığımda yüzünün daha beyazlaştığını farkettim. Başını kaldırıp kimsenin yüzüne bakamıyordu. Gözleri, önündeki masaya dikilmişti. Miss Marian anlatmağa devam etti.

«Dani, bu konuda sorulan soruların hepsini cevapsız bıraktı. Kiminle cinsel ilişkide bulunduğunu anlatmadığı gibi, böyle bir yaşantısı olduğunu da ne kabul ne de reddediyor. Bu konuları konuşmamasının kendisini zor duruma düşüreceğini söylediğimiz zaman buraya gelmesinde böyle bir durumun rol oynamadığını ileri sürmüştü.

Yargıç hafifçe öksürdü sonra sert bir sesle:

«Dani, Miss Spicer'in ne demek istediğini anlıyor musun?»

Dani başını kaldırmadan «Evet» dedi.

Yargıç aynı ses tonuyla devam etti:

«Tabii böyle hareketlerin yanlış olduğunu biliyorsundur. Dürüst kızlar böyle şeyler yapmazlar, değil mi? Bu hareket tarzı ahlak kurallarına aykırı ve üstelik din bakımından da bir günah olarak kabul edilir, değil mi?»

Dani hâlâ başı eğik olduğu halde «Evet, efendim,» diye cevap verdi.

Yargıç bir an için ona baktı. Sonra tekrar Miss Spicer'e döndü.

«Lütfen devam edin.»

Psikiyatrist Miss Sally Jennings ile birçok defalar görüştü. Bu konuşmalar sırasında da cinsel konulara iş dökülünce bunların kişisel sorular olduğunu ileri sürerek cevapsız bırakmayı uygun bulmuş. Bununla birlikte bazı konuları Miss Jennings'le konuşmuş. O rapor da bende.

Miss Spicer kâğıdı eline alarak şöyle dedi:

«Miss Jennings'in raporunun özetini şimdi okuyacağım.»

«Danielle Nora Carey'le birçok defalar konuştuktan sonra aşağıdaki fikirleri edindim. Çocukta annesine karşı gizli kalmış, köklü bir nefret ve kıskançlık duygusu var. Bu, çocuk annesiyle kavga ederken, ona karşı baş kaldırınca varlığını belli ediyor. Çocuğun bu kavgaları, isyanları anlatırken kullandığı sözcükler, bu duygunun kuvvetli olduğunu kanıtlıyor, çocuk, ancak annesine başkaldırdığı zamanlar ondan ilgi göreceğine inanmış, diğer zamanlarda ise annesinin kendisiyle hiç ilgilenmediğinden emin. Dani, kendisini, annesinden çok seven biri olduğu zaman kadının onu evden uzaklaştırdığını ileri sürüyor. Ona göre annesi, kendisini kıskanmaktadır. Annesinin kendisini sevdiğini iddia ederek kendi kendini yalancı çıkarıyor. Bu belirtilere bakacak olursak çocukta hafif bir megalomani seziliyor. Fakat etüdümüzün bu devresinde böyle bir sonuçtan kesin olarak emin olmamız güç.

Varlığını gizleyen megalomani, bazı durumlarda yenisinden şiddetle baş kaldırabilir. Bu nedenle kesin olarak bir yargıya varamıyacağım. Yalnızca bu gizli kalmış noktalar daha derin bir şekilde gözden geçirilinceye ve kesin sonuç elde edilinceye kadar çocuğun mahkemenin ilgili memurları tarafından göz hapsinde bulundurulmasını özellikle öneririm.»

Miss Spicer elindeki kâğıdı masanın üzerine bıraktıktan sonra yargıca dönerek kendi raporunu kaldığı yerden açıklamaya başladı.

«Adet olduğu üzere çocuğun gerek ev gerekse okul hayatını inceledik. Okulda öğretmenleri ve arkadaşları tarafından sevilen bir çocuk. Yalnız arkadaşlarının ifadelerine göre onlardan daha olgun fikirlere sahip. Üstelik kendi yaşantılarından çok, kendinden büyüklerle ilgilenen bir tip. Hatta onunla gezmeğe giden birkaç erkek arkadaşının fikrini sordüğüm zaman, aldığım cevap şu oldu. Dani onların arkadaşlığından sıkılıyormuş.»

«Kızının bir erkekle münasebette bulunduğunu öğrendiği zaman hayretler içinde kalan annesi Miss Hayden'le de görüştük. Böyle bir durumdan haberi olmadığını iddia ediyordu. Miss Hayden'le yaptığımız görüşmede şunları öğrendik. Kızına iyi baktığı halde doğru yolu gösterememiş. Yani iyi bir ahlak anlayışı veremediği gibi, kendisi de ona iyi bir örnek olamamış. Çünkü Miss Hayden'in gerek evdeki, gerekse dışardaki hayatı düzensizdir diyebiliriz. Miss Hayden'in sürdüğü hayat biçimi hakkında bir karar verecek değiliz. Çünkü şunu anlamış bulunuyoruz ki, bir sanatkar olarak kendi garip dünyasında yaşamaktan zevk almaktadır. İşte böyle bir çevre içinde yetişen herhangi bir çocuk da normal olarak doğruyu ve yanlışını birbirinden ayıramaz. Miss Hayden'in yaşayış tarzını araştırmağa gerek bile görmeden şu karara varıyoruz ki, çocuğun başlangıçta annesine bırakılması büyük bir hata olur.»

Nora'ya baktım. Dudaklarını sımsıkı kapatmış, Miss Marian Spicer'e ters ters bakıyordu. Eğer bakışlar bir insanı öldürebilseydi, o anda bu memurun hayatta olmaması gerekirdi.

Miss Spicer ise Nora ile hiç ilgilenmeden sadece yargıca bakarak konuşuyordu.

«Çocuğun sorumluluğunu üzerine almak isteyen anneanesi Mrs. Hayden'le de görüştük. Mrs. Hayden herkes tarafından güvenilen, sevilen bir insan. Onu herkes yakından tanır. Sadece ortada son derece kötü bir engel var. O da Mrs. Hayden'in yetmiş dört yaşında olması. Gerçi hiçbir hastalıktan şikayetçi değil, sapasağlam bir kadın ama ne de olsa bir çocuğun peşinden koşması imkânsız. Bu sebeple çocukla ilgilenilecek başka kimselerden yardım beklenecektir. Anneannesinin tasarıları fevkalâde olduğu halde bunları yerine getirmeğe muktedir olabilecek midir acaba? Şimdilik bu nokta bizim için aydınlanmamıştır. Mrs. Hayden'e karşı sonsuz bir saygı duymakla beraber şu anda çocuğun bakımıyla onun ilgilenemeyeceğine eminiz. Bu sebeple çocuk anneanneye de bırakılmamalıdır.»

Yaşlı kadının gözlerinde bir kayıtsızlık seziliyordu. Marian Spicer'e ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Bu sonucu önceden tahmin ettiği, her halinden belliydi.

Miss Spicer benimle yaptığı görüşmeyi anlatmaya başlamıştı.

Çocuğun babası, Albay Carey'le de görüştük. Kendisi bu şehirde oturmadığı için çocuğu ona teslim etmemiz imkânsız. Üstelik kızının sorumluluğunu üzerine almaması için bazı sebepler de var. Yıllarca çocuğunu görmemiş ve ona ait hiçbir haber almamış. Birbirlerinden ayrı yaşamışlar. Babasının kızının yetiştiriliş tarzı hakkında bir bilgisi yok. Baba kız birbirlerinden uzaklaştırılmış. Böylece babasının maddî, manevî kızının sorumluluğunu üzerine almasını gerektiren bir neden yok.»

Marian Spicer'in neden bu şekilde konuştuğunu çok iyi anlıyordum. Bazı gerçekleri belirtmek zorundaydı. Yargıcın bu sözlerin etkisinde kalıp kalmadığını öğrenebilmek için yüzüne baktım. Kırmızı yanakları mahkeme salonunun sıcak oluşundan dolayı ter içinde kalmıştı. Fakat gözlerindeki ifadeyi gözlüklerinin altından okumak mümkün değildi.

Miss Spicer konuşmasına devam etti.

«Yukarıda belirttiğimiz bütün noktaları göz önünde bulundurarak çocuğun Perkins'teki Kuzey Kalifornia Merkezine gönderilmesini rica ediyoruz. Orada bir edtüdden geçtikten sonra da Santa Rosa'daki Los Guilicos İslahhanesine sevkedilecektir. Ve o islahhanede on sekiz yaşını dolduruncaya kadar göz hapsinde tutulacak, kendisine en iyi yollar gösterilecek. Ancak kendisini anlayacak duruma geldiği zaman serbest bırakılacaktır.»

Marian Spicer yerine otururken salona bir sessizlik çökmüştü. Hiç kimse birbirinin yüzüne bakacak durumda değildi. Bir bakıma hepimiz kendimizi suçlu hissediyorduk.

Yargıcın sesi, bu ölüm sessizliğini bir anda bozdu.

«Göz hapsi servisinin ileri sürdüğü bu teklife diyecek bir sözünüz var mı?»

Harris Gordon ayağa kalktı.

«İlgili makamların da kabul edeceği gibi bu rapora karşı bazı itirazlarda bulunacağım. Tabii eğer ilgili makamlar bana böyle bir hak tanırsa.

Yargıç başını sallayarak Gordon'a itiraz hakkı verdi.

«Teşekkürler, sayın Yargıç. Bizim vermiş olduğumuz dilekçede yapmak istenilenler en iyi şekilde açıklanmıştır. Az önce ileri sürülen sorular ise doyurucu olarak cevaplandırılmıştır. Gençleri göz hapsinde bulunduran servisin yaptığı araştırmaların birçok yönlerden eksik olduğuna inanıyoruz. Yine bu servis,

dilekçesini taraf tutarak hazırlamıştır. Bütün bunlara rağmen bir değişiklik olamaz, çünkü ilgili servis şunu iyice anlamıştır ki bu aile çocuğu maddî bakımdan hiçbir şey esirgemedi en iyi yerlerde yetiştirilebilir. İlgili makamların sağlayacaklarından daha fazlasını verebilir.

«Dilekçeniz okundu, Mr. Gordon. Bunun da üzerinde düşünceğiz. Lütfen devam eder misiniz?»

Gordon hâlâ ayakta olduğu halde yargıcın sözünü yerine getirdi.

«Dilekçede ileri sürülen teklif, çocuğun annesi Mrs. Marguerita Cecelia Hayden'e teslim edilmesidir, sayın Yargıç.»

«Dilekçeniz kabul edilmiştir.»

«Teşekkürler, sayın Yargıç. Dilekçe sahibi bu davada göz hapsi servisinin hazırladığı raporda belirtilen birçok noktaları iyi bilmektedir. Dilekçe sahibinin iddiası şu: Gerek göz hapsi servisi, gerekse diğer ilgili makamlar kendi işlerinin fazlalığından çocuğun islah edilmesi konusunda pek yararı olamazlar. Göz hapsi servisinin dilekçesinde ileri sürülen bütün iddialara rağmen biz bu çocuğu en iyi şekilde yetiştirmeğe hazırız. İsteğimiz, çocuğun annesine bırakılmasıdır.

Zaten Abingdon Kız Okulu ile anlaşmış durumdayız. Bu okulun ne derece üstün bir yer olduğunu burada belirtmemeye hiç gerek yok. İlgili makamlar bu konuda en iyi bilgiye sahiptirler. Yetiştirilmesi bir sorun olan çocuklar üzerindeki başarısı, herkesçe bilinmektedir. Belki de bu başarının nedenlerinden biri, çocuğu normal bir ev yaşantısından uzaklaştırılmamasıdır. Çocuk bütün gününü tamamen normal bir çevrede geçirdikten sonra diğer okullarda olduğu gibi akşamüstü evine dönecektir.

Bugünkü duruşmada çocuk psikiyatristi olan Dr. İsisore Weidman da hazır bulunmaktadır. Kendisinin bu okulla ilgisi olduğundan bu çocuğun gerek zihin

gerekse ruhsal yönden tedavisiyle kendisi ilgilenecektir. Çocuğun iyiye yönelmesi için ne mümkünse yapılacaktır. Sorulacak noktalara cevap vermeğe hazırdır.

Adli makamlar Dr. Weidman'ı tanırlar ve başarılarına, fikirlerine karşı da saygı duyarlar. Şimdilik doktora bu konuda sorulacak bir şey yok.»

Gordon kaldığı yerden konuşmasına devam etti.

«Mrs. Hayden torununun St. Thomas Kilisesine girmesi için girişimlerde bulundu. Böylece çocuğun Hristiyanlık kurallarını öğrenerek din görgüsünün başlayacağına inanıyor. Bugünkü duruşmaya gelmemiş olan Rahip J.J. Williston, adli makamlara bu konuda aydınlatıcı fikirler vermeğe hazır.»

«Bu nokta üzerinde de durulacak,» dedi yargıç.

«Mrs. Hayden evinin bir dairesini torununa ayırmış durumda. Burası yeniden döşenecek ve çocuğa uygun bir yer olacak. Çocukla hem maddî hem manevî bakımdan ilgilenecek. Bunun için bütün imkanları hazırlamış. Göz hapsi servisinin ilgisini çekmek isterim.»

Gordon sözünü tamamladı. Masanın üzerindeki bardaktan bir yudum su içti. Bardağı yerine bıraktıktan sonra yargıca döndü.

«Mrs. Hayden son derece girişken bir kadındır. Onbir Cemiyetin idare kurulu üyesidir. Bunlardan dördünün işleri ile şahsen kendi uğraşmaktadır. Üniversitenin Güzel Sanatlar ve Fen Bölümünün mutemeliğini yapıyor, San Francisco Şehrinin Kurucularının Kızları adı altında diğer bir cemiyette çalışıyor.

Bir kaç gün önce kendisi benim ricam üzerine heyet muayenesine girdi. Doktorların verdiği raporları not ettim. Size bazı bölümleri okumak istiyorum.

Gordon bir kâğıt aldı ve okumağa başladı:

Bu raporda imzası bulunan doktorların kararı şu: Mrs. Marguerita Cecelia Hayden yetmiş dört yaşın-

da olmasına rağmen sağlıklı ve enerjik bir insandır. Yaşıtlarında görülen arızalardan hiçbirine onda rastlanmamıştır. Bizim fikrimize göre görünmeyen nedenler ve kazalar dışında Mrs. Hayden daha uzun yıllar yaşayabilir.»

Gordon bir an durdu, sonra tekrar yargıca baktı.

«Bu rapor Güney California Üniversitesinin Profesörü Dr. Walter Llewellyn tarafından imzalandı. Kendisi oranın baş doktorudur. Bu rapora ondan başka beş doktor daha imzasını koydu. Eğer adli makamlar isterlerse, onların adlarını verebilirim.»

«Sözleriniz kabul edilmiştir. Diğer doktorların adlarını okumanıza gerek yok.»

Gordon bir yudum daha su içti.

«Bu dilekçeye tek bir nokta daha eklemek istiyorum. Adli makamlar şunu unutmamalıdır ki, çocuk için en yararlı, en kuvvetli, çevresi tarafından sevildiğini anlaması ve güvenilir ellerde olduğunu hissetmesidir. Gerek ruhsal gerek tıbbî tedaviler bunun yanında kuvvetsiz kalır. Çocuk etrafında sevgi ve ilgi gördüğü takdirde iyileşecektir. Yine aynı fikirde ısrar ediyoruz, çocuğun anneannesini bu yolda ilgili makamlardan çok daha yararlı olacaktır. En önemli nokta, anneanne ile torunun birbirlerine karşı duydukları sevgidir. Bu sevgiyi çocuk bir islahanede bulamaz.»

Yargıç, Miss Spicer'e bakarak sordu:

«Bir itirazınız var mı?»

Marian Spicer ayağa kalkarak cevap verdi:

«Mrs. Hayden'in ileri sürdüğü bütün maddeleri tek tek incelediğimiz halde çocuğun yine de ona bırakılmamasına karar verdik. Eğer onlarla aynı fikirde olsaydık, değişik bir dilekçe vermeğe girişmezdik.»

Yargıç bakışlarını Dani'ye çevirdi.

«Senin her iki dilekçe hakkında sormak istediğin bir nokta var mı?»

Dani kısık bir sesle, «Hayır, efendim» diye cevap verdi.

«Şu anda herhalde karar vermek üzere olduğumu biliyorsun, değil mi? Senin için en iyi olan tarafı seçeceğim. Ya bir islahhaneye gideceksin ya da anneannenin yanına. Tabî bu kararı senin hakkında edindiğim bilgilere göre vereceğim. Şimdi tekrar soruyorum. Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?»

Dani yargıca bakmağa gerek duymadan yine «Hayır, efendim,» deyiverdi.

Yargıç etrafında merak uyandıracak bir ses tonuyla tekrar konuşmaya başladı.

«Sen yalnız bir cinayet işlemiş değil, ayrıca ahlâk kurallarına uygun düşmeyecek şekilde hareket etmişsin. İkimiz de biliyoruz ki, bu bir hatadır. Ne olursa olsun böyle kötü bir duruma düşmemeliydin. Seni anneannene teslim edebilmem için beni orada hiçbir kötülük yapmayacağına inandırman gerekiyor. Bunun için de bir şeyler söylemelisin bana. Benimle konuşmak istiyor musun?»

Dani'nin gözleri hâlâ yerdeydi.

«Hayır, efendim.»

«Söylemek istediğini burada söyleyebilirsin. Acaba hiç kimsenin duymayacağı bir yere, yani odama gitsek bana bir şeyler anlatır mısın?»

«Hayır, efendim.»

Yargıç içini çekti.

«Beni güç duruma soktuğunun farkında mısın?»

Dani'nin sesi öylesine kısılmıştı ki, az sonra olduğu yere yığılacak bir hastayı andırıyordu.

«Hayır, efendim.»

Yargıç sandalyesine dayandığı zaman gözlerindeki üzgün ifadeyi okumakta hiç güçlük çekmemiştim. Bir an öyle kaldıktan sonra tek tek yüzlerime baktı. Yüzü ciddileşmişti. Hafifçe öksürdü. Kendini söyleyeceği şeylere hazırlıyordu.

Sanki dünyadaki en son adam oymuş gibi hepimiz dikkatli dikkatli ona bakıyorduk. Tekrar öksürdü, sonra tokmağını almak için elini uzattı.

O sırada birdenbire ayağa fırladım.

«Sayın Yargıç,» dedim.

«Evet, Albay Carey?»

Masadakilerin yüzüne baktım. Hepsinin yüzünde birdenbire beliren şaşkınlık gözümden kaçmamıştı.

Kızım gözlerini bana dikmişti. Soluk yüzünü süsleyen gözleri kocaman kocaman olmuştu. Gözlerinin altındaki mor halkaları hemen görmüştüm. Demek ki mahkeme salonuna getirilmeden önce çok gözyaşı dökmüştü. Başımı çevirip, yargıca baktım.

Kızım için yapılacak tek şey, bu son fırsattan en iyi şekilde yararlanabilmektir.

2

Hafif öksürdükten sonra, «Bir kaç soru sormak hakkım var mı, sayın Yargıç?» dedim.

«Kızınız kadar siz de hak sahtebisiniz. İtiraz edebilirsiniz, öğütte bulunabilirsiniz ve istediğiniz tanığı getirip dinletebilirsiniz.»

«Teşekkür ederim, sayın Yargıç, Miss Spicer'e bir şey sormak istiyorum.»

«Sorabilirsiniz.»

Marian Spicer'e döndüm.

«Miss Spicer, bu cinayeti kızımın işlediğine inanıyor musunuz?»

Gordon ayağa fırlayarak, «İtiraz ediyorum sayın Yargıç,» dedi sinirli sinirli. Sonra sözlerine şunları ekledi.

«Albay Carey, müvekkilimin aleyhine olan bir şeyi soruyor.»

Yargıç Gordon'a karşılığını biraz sert dille vermekten kaçınmadı.

«Mr. Gordon. Az önce çocuğun lehinde birçok noktalar belirtildi, sanırım. Miss Spicer lütfen soruyu cevaplandırın.»

«Bilmiyorum.»

«Geçen gün bana Dani gibi bir çocuğun böyle bir cinayet işlemesine zorlukla inandığınızı söylemişsiniz. Bu şekilde hareket etmesi için bir ruh bunalımının sebep olması gerekir demiştiniz. Bu duygu sizde nasıl uyandı?»

Miss Spicer bakışlarını yargıca çevirmişti.

«Gerek Miss Jennings, gerekse ben Danielle'nin neler yapabilecek tipte bir çocuk olduğunu anlayamadık. Bu yaştaki bir çocuğun böyle soğukkanlılık göstermesi hayret edilecek bir nokta.»

«Adli tıp raporu okunurken ve tanıklar cinayeti anlatırken oradaydınız. Jürinin verdiği kararı kabul ettiniz mi?»

«Evet.»

«Sormak istediğim bu değil, Miss Spicer. Kızımı yakından tanıdığınıza göre mahkemede anlatıldığı şekilde bir cinayet işleyebilecek yaradılışa bir çocuk mudur o?»

Genç kız yine durakladı:

«Birini öldürmüş olması mümkün.»

«Bakın yine de kesin olarak bu cinayeti onun işlediğine inanmıyorsunuz. Kuşku içindesiniz, değil mi?»

«Kuşkulandığım bir gerçek, Albayım. Olayları olduğu gibi kabul etmeliyiz, duygularımızla hareket etmemiz imkansız. Çünkü biz şu anda mahkemenin verdiği bir sonucu bozmağa çalışıyoruz. Herhalde buna sebep de duygularımız olsa gerek.»

«Teşekkür ederim, Miss Spicer.»

Yargıca baktım. Kürsüye dayanmış beni seyrediyordu. Ne yapacağımı merak ediyor olmalıydı.

Gordon tekrar ayağa kalktı.

«İtiraz ediyorum, sayın Yargıç. Albay Carey, bu soruları sormakla ne yapmak istiyor anlayamadım.

Bana kalırsa sordukları gayet saçma şeyler. Davayla ilgisi yok.»

Yargıç bana bakarak:

«Sorularınız beni de hayrete düşürdü, Albay Carey. Ne yapmak fikrindesiniz, öğrenebilir miyim?» dedi.

«Kesin olarak ben de bilmiyorum ama sayın Yargıç, beni rahatsız eden bazı şeyler var.»

«Sizi rahatsız eden şeyleri açıklar mısınız, Albay Carey?»

«Şayet kızımın yaşı küçük olmasaydı ve yine jüri «haklı olarak işlenmiş bir cinayet» deseydi kızım şu anda normal hayatına devam edecekti, değil mi?»

Yargıç başını salladı.

«Ama yaşı küçük olduğu için ceza görecektir. Bu nedenle şu anda karşınızda bulunuyor, değil mi?»

«O bizim karşımızda bir suçlu olarak bulunmuyor, Albay Carey. Kızınız bir cinayet suçundan da yargılanmıyor. Çocuk mahkemesinde sadece çocukların iyi yola sokulması için bir takım kararlar verilir. Biz de bugün kızınızın iyiliği için burada toplandık.»

«Aptallığımdan dolayı özür dilerim, sayın Yargıç. Avukat olmadığım için bu noktaları pek bilmiyorum. Bana göre kızımın bazı haklardan yoksun bırakılması da bir tür cezadır. Neden ne olursa olsun - ister cinayet suçuyla yargılansın, isterse burada başka bir sebepten dolayı bulunsun benim için ikisi de aynı.»

«Şundan emin olmalısınız ki, onun hakkında vereceğimiz kararın herhangi bir cezaya benzer yeri yok.»

«Teşekkür ederim, sayın Yargıç. Şimdi beni rahatsız eden bir tek nokta kalıyor.»

«Onu da öğrenebilir miyim?»

«Eğer şu anda suçlu ben olsaydım hakkımda bir cinayet davası görülecekti. O zaman da kendimi savunabilmem için fırsatım olacaktı. Tabii, ya masum olduğum ortaya çıkacaktı ya da suçum ispatlanacak-

tı. Ama kızımın durumunda böyle bir noktanın aydınlatılmasına gerek görülmüyor. Buraya ilk geldiğim dakikadan beri Dani'nin yaşı küçük olduğu için bir cezanın söz konusu olmayacağından sözediliyor. Tek konuşulan şey, onun kimin himayesine verileceği. Bugüne kadar farkında olmadığım bir şeyi öğrendim. Bu duruşmalar boyunca çok önemli bir nokta unutuldu.»

Çok susamıştım. Bir bardak su doldurdum. Tekrar konuşmaya başladığım zaman yargıcın gözlerinin üzerimde merakla gezindiğini hissettim.

«Şimdiye kadar kızımın savunmasına benzer bir tarz hiçbir yerde görmedim. Kendisini savunması için ona fırsat verildiği halde o bu yetkileri kullanmıyor.»

«Ona verilen hakları reddetmiş değil. Siz de anesi de onun iyiliğine çalıştınız. Mr. Gordon'da bütün duruşmalarda hazır bulundu. Eğer Mr. Gordon'un kızınızı savunma şeklini beğenmedinizse onu burada belirtmenize hiç gerek yok.»

Kanunların karışıklığı içinde bocalamış, ne yapacağımı şaşırmıştım. Kanun kızımın etrafında karanlıklardan ördüğü ağ tabakasını parçalamayı düşünmekle ne aptallık etmiştim. Ümitsiz bir sesle yargıca sordum.

*Sayın Yargıç sizden öğrenmek istediğim bir şey var... Gerçeği meydana çıkartmak için ne yapmam gerekiyor?»

Yargıç bir an bana baktı. Sonra sandalyesine yaslanarak:

«Eğer bütün istediğiniz buysa, Albayım nasıl yardımcı ederseniz öyle yapın. Şu anda adli makamlar da sizin kadar gerçeğin aydınlatılmasını bekliyor,» dedi.

Gordon yine ayağa fırlamıştı.

*Kanuna aykırı hareket ediliyor. Albay Carey işi boşu boşuna uzatıyor. Jüri kararını vermiş durumda. Bu meseleyi deşmenin artık ne önemi olabilir bilmem.

Duruşmanın yönü tamamen değişmiş durumda, ben bu değişikliğe itiraz ediyorum.»

«Diğer bir mahkemede kızım hakkını savunabilir, sayın Yargıç. Bu duruşmada ona böyle bir hak tanıyabilir misiniz?»

«Başka mahkemelerde bakılan davalara burada bakılamaz. Ama vereceğimiz kararda faydalı olabileceğimize inandığımız şeyleri dinleriz. Reşit olmayan bu çocuğun hakları gerek kendi gerekse babası tarafından korunabilir. Albayın anlattıklarını dinlememizde bir sakınca görülmemiştir.»

«Teşekkür ederim, sayın Yargıç.»

Gordon bana garip garip bakmağa başlamıştı. Yargıca dönerek:

«Bir tanık dinletebilir miyim?» dedim.

Yargıç teklifimi kabul etti.

Mahkeme salonunun arka kısmındaki kapıya doğru yürüdüm. Bekleme odasının kapısını açtım. Anna ta en uçtaki köşede oturuyordu. İşaret ederek salona çağırdım.

«Sayın Yargıç. Anna Stradella.»

Nora'nın yüzü öfkeden kireç gibi olmuştu. Gordon'a bir şeyler fısıldadığını gördüm. Yaşlı kadının yüzünden soğukkanlılığı belli oluyordu. Dani ise merak içinde etrafına bakınıyordu.

Yargıç kendi kürsüsünün yanındaki bir sandalyeyi genç kıza işaret ederek:

«Lütfen oturun,» dedi.

Anna oturdu. Evrak memuru elinde Kutsal kitap olduğu halde ona doğru bir iki adım attı. Bir çırpıda genç kıza yemini tekrarlattı ve yerine dönüp oturdu.

«Başlayabilirsiniz, Albayım.»

Yargıcın gözlerinden hayat fışkırıyordu sanki. Bunu gözlüklerinin altından bile farketmek mümkündü. Yüzünde meraklı bir ifade vardı. Şimdiye kadar onu hiç böyle görmemiştim. İşin nereye varacağını merak ettiği her halinden anlaşılıyordu.

Anna siyahlar giymişti. Elbisesinin siyahlığı bile vücudunun canlılığını saklıyamamıştı. Ellerini çantasının üzerine üst üste koyarak sessiz sessiz oturuyordu.

«Seninle nasıl tanıştığımızı anlatır mısın, Anna?» dedim.

«Albay Carey'le Tony Riccio'nun cenazesinin bulunduğu binada tanıştık. Kendisi Tony Riccio'nun ailesiyle konuşmaya gelmişti.»

Gözümün ucuyla Dani'ye baktım. Çocuk birdenbire masaya dayandı ve tanıklık etmekte olan kıza bakmağa başladı.

«Anna neden o gece sen de orada bulunuyordun? »

Genç kız sorumu yavaş yavaş cevaplandırmaya çalıştı.

«Tony nişanlımdı. Yakında da evlenecektik.»

«Kaç yıldan beri nişanlıydınız?»

«Dokuz yıldanberi.»

«Nişanlılık devreniz bir hayli uzamış değil mi?»

«Evet. Tony zengin olunca evleniriz diyordu.»

«Anlıyorum. Miss Hayden'in yanında çalıştığını biliyordunuz, değil mi?»

Genç kız başıyla «evet» işareti yaptı.

«Tony arasına bana Miss Hayden'den bahsedirdi.»

«Neler söylerdi onun için?»

Gordon oturduğu yerden ayağa fırlayıverdi.

«Bu soruya şiddetle itiraz ediyorum, sayın Yargıç. Bütün bu sözedilenlerin duruşmanın konusuyla en ufak bir ilgisi yok.»

Yargıç Gordon'un sözlerine kulak asmadan:

«Onun zengin, orta yaşlı bir kadın olduğunu söylüyor ve günün birinde ondan epeyce para koparacağını da belirtmekten geri kalmıyordu,» dedi Anna.

Kaçamak bir göz attım Nora'ya. Yüzü sinirden ki-

reç gibi olmuştu. Bakışlarımı tekrar Anna'ya çevire-
rek sorularıma devam ettim.

«Patronunun evindeki durumdan size bahsettiği
olur muydu?»

«Evet. Anne ile kız arasında bocaladığını, bir
gün hangisinin hücumuna uğrayacağını bilemediğini
söylerdi.»

«Yani hem anne hem de kızı ile mi sevişiyordu
demek istiyorsunuz.»

«Evet.»

«Bu arada sizinle de sevişiyor muydu?»

Anna bakışlarını yere indirdi ve hafifçe «Evet»
dedi.

«Miss Hayden ve kızı ile olan ilişkilerine ses çı-
kartmıyordunuz, öyle mi?»

Genç kız donuk bir sesle cevap verdi.

«İtiraz etsem de bir yararı olur muydu ki? Ba-
na bu ilişkilerini sürdürmek zorunda olduğunu söy-
lerdi. Görevinin bir kısmıymış bunlar da.»

Dani birdenbire yerinden fırlayarak.

«Yalan, yalan! Hem de iğrenç bir yalan!» diye
haykırdı.

Yargıç tokmağını sert bir hareketle kürsüye
vurdu.

«Sakin ol. Danielle yoksa seni dışarı göndermek
zorunda kalacağım.»

Dani'nin yüzü kireç gibi olmuştu. Yan yan ba-
na baktı. Yehuda İsa'nın yüzüne baktığı zaman neler
hissetmişti, şimdi daha iyi anlıyordum. Anna'ya dön-
düm ve, «Nişanlınızı son defa ne zaman gördünüz?»
diye sordum.

«Ölümünden iki hafta önce.»

«O zaman size ne söylemişti?»

«Bana büyük bir zarf vererek onu saklamamı ri-
ca etmişti. Onun içinde Miss Hayden'in ve kızının ona
yazmış olduğu mektuplar varmış. Ve yakında o mek-
tuplar ona bir hayli para kazandıracakmış. Kendisi ba-

na bunları söylemişti. Sonra sözlerine şunları eklemiştir. «Bu para evlenmemiz için bize yeter.»

«O mektupları okudunuz mu?»

«Hayır. Çünkü zarf kapalıydı.»

«Peki zarfı ne yaptınız?»

«Onu sakladım. Sonra bir gece ağabeyim gele-
rek Tony'in mektupları istediğini söyledi. Ben de ona
zarfı verdim. Ağabeyim yanımdan ayrılır ayrılmaz da
Tony'in öldürüldüğünü öğrendim.»

«Ağabeyiniz o mektupları ne yaptı?»

«Sattı.»

«Kime?»

«Miss Hayden'e,»

«Ama mektupların hepsi Miss Hayden'in eline
geçmedi, değil mi?»

«Hayır. Ağabeyim iki mektubu saklamıştı.»

«Peki ağabeyiniz o iki mektubu ne yaptı?»

Genç kız bana bakarak cevap verdi.

«Yüz dolar karşılığında size sattı.»

Bu sefer yerinden telâşla fırlayan Nora olmuş-
tu.

«Adi hırsız!» diye haykırdı.

Gordon onu zorla yerine oturttu ama o da sa-
londakiler gibi şaşırıp kalmıştı. Belki de Gordon'un
mektupların varlığından bile haberi yoktu.

Mektupları cebimden çıkarttım.

«Ağabeyinizin bana vermiş olduğu mektuplar bun-
lar mı?»

Genç kız mektuplara şöyle bir göz attıktan son-
ra, «Evet, bunlar,» diye mırıldandı.

«Size soracaklarım bitti, Anna. Teşekkür ede-
rim.»

Genç kız oturduğu yerden kalktı ve kapıya doğ-
ru yürümeğe başladı. Açık duran kapının ağzında du-
rarak bir an için arkasına baktı. Sonra dışarı çıkıp
kapıyı kapattı.

«Mektupların birinden size bir kaç satır okuya-

çağım,» dedim ve yargıçtan izin almayı beklemeden Nora'nın mektubunun son satırını okudum.

Dani:

«Anne, bana onunla evleneceğinden bahsetmemiştin. Eğleneceğini söylemiştin.» dedikten sonra suçlu gözlerle masaya bakmaya başladı.

Marian Spicer, Dani'nin kolunu tutarak:

«Sakin ol Dani,» dedi.

Gordon tekrar ayağa kalktı.

«Gerek o kadının tanıklığını gerekse mektuptan okunan o satırları kabul etmiyorum. Bunlar davayla ilgisi olmayan yersiz ithamlar.»

«İtirazınız kabul edilmedi. Siz Albay Carey, daha başka sürprizleriniz var mı?»

«Evet, sayın Yargıç. Miss Hayden'e birkaç şey sormak istiyorum.»

Gordon tekrar ayağa fırladı.

İtiraz ediyorum sayın Yargıç.»

«İtirazınız kabul edilmedi.»

Öyleyse müvekkilimle kısa bir konuşma yapmama izin verin.»

Yargıç öne doğru eğildi ve yere baktı. Sonra. «Görüyorum ki burada gereğinden fazla müvekkiliniz bulunuyor, Mr. Gordon. Hangisiyle görüşmek istiyordunuz?» diye sordu.

Gordon'un yüzü kıpkırmızı kesildi.

«Miss Hayden'le, sayın Yargıç.»

Yargıç başını salladı. Tokmağını kürsüye vurdu.

«Mahkeme onbeş dakika için tatil edilmiştir.»

Yargıç salonu terk ederken hepimiz ayağa kalkmıştık. Miss Spicer, Dani'yi kızların bekleme odasına götürdü. Kapı kapanır kapanmaz Gordon bana döndü ve sert, öfkeli bir sesle:

«Başımıza ne belâlar açmak fikrindesin, Luke?» dedi.

Gordon'a verdiğim cevap hayli ağır olmuştu.

«Bakıyorum görevinizin kızımı korumak olduğunu unutuyorsunuz.»

«Sen çılgının, aptalın birisin, Luke. Çocuğun başını derde sokuyorsun.»

«Az önce verilen karardan daha fenası beklenebilir ya. Yargıç onu buradan çok uzaklara göndermeye karar verdi.»

«Kararın böyle olduğunu henüz bilmiyorsun. Kararını açıklamış değil. Eğer onu anneannesine vermezse yarın ikinci defa mahkemeye baş vururuz. Bu hakkı bize tanımışlar.»

«Ne yararı dokunacak sanıyorsun? Dani yine kontrol altında kalacak. Onsekiz yaşına gelinceye kadar kapalı yaşayacak. Gerçeği öğrenmeye çalışmam, seni neden bu kadar korkutuyor? Yoksa bu işte sende mi parmağın var?»

Şaşırdığını farkediyordum. Hareketleri yapmacık değildi. Gerçekten korkmuş, şaşırmış bir hâl vardı üzerinde.

«O gece olanları öğreneceğimden korkmuyordu. Nora. Bu sebepten dolayı da mektupları almağa gittiğim gece Coriano'yla bir olup bana bir tuzak hazırlattı.»

«Seni tuzağa mı düşürdüler dedin?»

Cebimdeki resimleri çıkarıp ona gösterdim ve o gece olanları tek tek anlattım. Resimleri tekrar cebime koyarken renginin sapsarı olduğu gözümden kaçmamıştı.

«Sesimi çıkartmamamı, yoksa bunları karıma göndereceğini söyledi.»

Nora sinirli sinirli söze karışmıştı.

«Onları sana hiçbir zaman vermemem gerekirdi. Herhalde o sırada aklımı kaybetmiş olacağım.»

Gordon da müthiş sinirlenmişti. Birden Nora'-

nın koluna yapıştı; hem de çok sert bir şekilde. Sonra onu sürüklemeye başladı.

Salonun arka kısmına doğru yürürlerken onların hallerini seyrediyordum. Fısıltıları bana kadar geliyordu ama ne konuştuklarını açıkça duyamıyordum. Yerime oturdum ve uzanıp masanın üzerinde duran bardağımı aldım. Canım sigara içmek istemişti ama mahkeme salonunda sigara içilip içilmediğini bilmiyordum.

*
**

«Kızınız çok üzüldü, Albayım,» dedi Dr. Weidman.

Başımı kaldırıp adama baktım. Gözlerinde gerçek bir içtenlik okunuyordu. Suyumu içtim.

«Bir islahhanede üç yıl her gün üzüleceğine şu anda onu biraz üzmem daha doğru.»

Weidman hiç sesini çıkartmadı.

Cebimden çıkarttığım paketten bir sigara alıp yaktım. ‘Yasakların canı cehenneme,’ dedim kendi kendime. Ellerimin titrediğini hissediyordum.

Yaşlı kadın elini uzatıp, elimin üzerine koydu. Sesi öylesine duygulu, öylesine içten çıkıyordu ki...

«Sen ne yaptığını bilirsin Luke. Doğru hareket ettiğini sanıyorum.»

Yaşlı kadına baktım. İçimizde akli en doğru çalışan insan **oydu**.

«İnşallah yanılmamışımdır.»

O anda Elizabeth’in yanımda olmasını istedim. Ne yapmam gerektiğini o bilirdi. Şu anda içimi kemiren kuşkuları, korkuları yoketmesini becerirdi. Belki Gordon haklıydı. Belki de Dani’ye iyilik yerine kötülük yapıyordum. Ne olacağını ben de bilmiyordum. Şimdiye kadar kendimi böylesine yalnız hissetmemiştim.

*
**

Yargıcın kapısı açıldı ve yargıç kürsüsüne döndü. Tokmağını kürsüye vuruncaya kadar ayakta bekledik. Gordon, Nora da masaya dönmüşlerdi. Gordon'un yüzünün kızarmış olduğunu, kendisinin de öfkeden köpürdüğünü farkediyordum.

«Çocuğu çağırın,» dedi yargıç.

Mübaşir kızların bekleme odasına giderek kapıyı vurdu. Aradan bir dakika geçmiş geçmemişti ki, Dani ile Miss Spicer mahkeme salonuna dönmüşlerdi.

Dani'nin gözlerinin altındaki mavi halkalar daha fazlalaşmıştı. Yeniden ağlamaya başladığını görmüştüm. Yerine geçerken suratıma bile bakmamıştı.

«Devam edebilirsiniz, Albay Carey.»

Gordon benden önce davranıp ayağa kalkmıştı.

«Tekrar itiraz ediyorum, sayın Yargıç. Dava konusu tamamen değişmiş durumda. Hiç durmadan aleyhte sözler sarfediliyor. Lütfen daha fazla devam ettirmemenizi rica ediyorum.»

Yargıç Murphy'in gözleri birdenbire donuklaşmıştı.

«Yoksa tehdide mi kalktınız?»

«Hayır, sayın Yargıç. Ben sadece kanun namına konuşuyorum.»

Yargıç soğuk bir sesle Gordon'a cevap verdi.

Mahkeme bilgili bir avukatın fikrine hürmet eder, dava konularıyla ilgisinden dolayı da takdir eder. Biz burada reşit olmamış bir çocuğun haklarını kullanıyoruz ve onun iyiliğine çalışıyoruz. Gayemiz çocuğu korumak.»

Gordon sessizce yerine oturunca yargıç bana dönerek, yumuşak bir sesle:

«Devam edebilirsiniz, Albayım,» dedi.

Sandalyemden kalktım.

«Miss Hayden'e birkaç şey soracaktım.»

Yargıç az önce Anna'nın oturduğu sandalyeyi göstererek:

«Miss Hayden lütfen kürsünün yanındaki yere oturur musunuz?»

Nora bir an için Gordon'a baktı. Gordon başıyla işaret edince o da yerinden kalkıp gösterilen sandalyeye doğru yürüdü. Evrak memuru Kutsal kitabı getirip yemin ettirdi.

Nora oturur oturmaz gözlerini bana çevirdi. Stüdyosundaki heykellere benziyordu yüzü. Tıpkı onlar gibi soğuk ve duygusuzdu.

Derin bir soluk aldıktan sonra sorularıma başladım.

«Geçen hafta adli tıp raporunun okunduğu zaman Tony'in öldürüldüğü gün onunla kavga etmekte olduğunuzu söylemiştiniz. Aranızdaki kavganın ne zaman başladığını bize söyleyebilir misiniz?»

«Kesin olarak hatırlamıyorum.»

«Tahminen birşeyler söyleyin. Sabahın sekizi miydi? On muydu? Saat oniki miydi? Yoksa iki miydi?»

Gözlerinde yeni bir ışık parlamıştı Nora'nın. Tıpkı günün ağarması gibi. Sözü nereye getireceğimi anlamıştı.

«Kavganın başladığı saati hatırlamam biraz güç olacak.»

«Belki ben hatırlamanıza yardım edebilirim. Perşembe günü Los Angeles'teydiniz. Batı Hava Yollarından öğrendiğime göre Los Angeles'ten bindiğiniz uçak Cuma günü öğleden sonra saat dördü on geç San Francisco'ya inmiş. Yolcu listesinde adınızı gördüm. Trafiğin sıkışık olduğunu düşünecek olursak saat beşte evde olmanız gerekir. Şimdi kavganın saat kaçta başladığını söyler misiniz.»

Gözlerinde soğuk ve öfkeli bir ifade belirmişti.

«Eve girer girmez. »

«Demek ki daha önce belirtmiş olduğunuz gibi kavga sabahleyin değil de, öğleden sonra saat beşte başlamıştı. Doğru mu?»

«Doğru.»

Gordon kapağı açılınca içinden yaya bağlı bebek fırlayan kutu gibi ayağa kalkmıştı.

«Sayın Yargıç. Ben...»

Yargıcın sesi birdenbire yükselmişti.

«Mr. Gordon! Lütfen konuşmaları kesmeyin. Avukat olarak göreviniz çocuğu korumak. Onun hareketlerine ışık tutan her türlü bilgiyi memnuniyetle kabul etmeniz gerekir. Oysa siz buraya bir kişiyi değil birkaç kişiyi savunmaya gelmişsiniz. Size şunu hatırlatmak isterim ki, bu davanın yargıcı benim. Düşüncelerinizi uygun zamanlarda belirtebilirsiniz ancak. Şimdi lütfen yerinize oturun.»

Gordon yerine oturduğu zaman yüzü sinirden morarmıştı. Yargıç bana dönerek:

«Lütfen devam edin, Albay Carey,» dedi.

«Eve döndüğünüz zaman evde kim vardı?»

Nora ilk defa olarak durakladı.

«Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

«Hizmetçiler evde miydi?»

«Hayır, evde olduklarını sanmıyorum.»

«Dani ve Tony Riccio evde miydi?»

«Evet.»

«Evet. İkisi de evdeydi.»

«İçeri girdiğiniz zaman onları hemen görmüş müydünüz?»

«Hayır. Eve girer girmez ilk işim stüdyoya gitmek olmuştu. Aklıma bazı fikirler gelmişti. Unuttuğum onları bir yere çizmek istemiştim.»

«Dani ile Tony'i gördüğünüz zaman saat kaçtı?»

Nora gözlerimin içine bakıyordu. İlk defa olarak gözlerinde bir yalvarış görüyordum. Daha fazla bir şey sormamam için bana yalvarıyordu.

Ben ise aynı soğuk sesle sorumu tekrarladım.

«Dani ile Tony'i gördüğünüz zaman saat kaçtı?»

«Yaklaşık olarak yedi buçuktu.»

«Demek ki kavgaya saat beşte değil de yedi buçukta başladı. Öyle mi?»

Nora ellerine bakarak cevap verdi.

«Evet. Yedi buçukta başladı.»

«Adli tıp raporu okunduğu gün Tony Riccio ile iş konusunda kavga ettiğinizi belirtmişsiniz. Kavganızın gerçek sebebi iş konusu değildi. Tamam mı?

«Hayır.»

Miss Spicer'e Dani ile Riccio'nun seviştiklerinden haberim yok dediğinizde de gerçeği söylemişsiniz, değil mi?»

Sessiz sessiz ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları göz pınarlarında birikiyor, sonra yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. Sinirli sinirli elleriyle oynarken sorumu «Hayır» diyerek cevaplandırdı.

«Onları nerede buldunuz?»

«Akşam yemeği için elbise değiştirmeye yukarı çıktığım zaman,» diye mırıldandı.

«Nerede? Kimin odasında?»

Nora başını kaldırmadan cevap verdi.

«Rick'in odasında.»

«Ne yapıyorlardı?»

«İkisi...»

Sözünü tamamlayamadı. Fakat az sonra sesi anlamsız çıkmaya başladı.

«Yataktaydılar.»

«Adli tıp raporunun okunduğu gün ifade verirken neden bu şekilde konuşmadınız?»

«Herşey öylesine berbattı ki. Düşünemedim...»

Birden sözünü keserek atıldım.

«Düşünememiş! İşte bütün mesele bu. Herşeyi çok iyi düşündün. Eğer o gün bu kadarını söylemiş olsaydın, gerçeği açıklamam gerekecekti. Yani o gece olanların hepsini anlatacaktın.»

Gözlerindeki o şaşkın ifadeyi, korkaklığı farketmekte gecikmemiştim.

«Anla... Anlamıyorum.»

Nora'nın karşısında bir canavardan farksız hareket ediyordum.

«Ne demek istediğimi anlamasına anladın. Ama

aklının ermediği taraf şu: Dani'yi bu işe nasıl razı ettin. Biliyordun ki gerçeği anlattığın zaman sonuç rahatça tahmin edilebilir. Tony Riccio'yu Dani değil sen bıçakladın.»

Gözlerimin önünde Nora gittikçe yaşlanmaya başlamıştı. Yüzü buz gibi olmuş ve çeşitli çizgiler belirmişti. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Tam o sırada arkamda bir çığlık koptu.

«Hayır, anne, hayır. Sana öldürdüğünü söyletmez.»

Dani'ye doğru başımı döndürmüştüm. Dani'nin sandalyesinden fırlayıp annesine koştuğunu gördüm. Kollarını Nora'nın boynuna doladı ve sanki onu korumak bahanesiyle bir süre aynı vaziyette kaldı. Gözyaşları Nora'nın yanaklarından yuvarlanırken Dani'nin gözlerinden bana karşı duyduğu nefret ve hırs belli oluyordu.

«Çok şey bildiğini sanıyorum. Bunca yıl sonra çıkıp geldin ve herşeyi bildiğini sanıyorsun. Sen bir yabancısin. Yabancıdan başka hiç bir şey değilsin. Ne sen beni tanıyorsun, ne de ben seni... Birbirimiz hakkında bildiğimiz tek şey adlarımız.»

Dani'ye yan yan baktım. Sonra:

«Ama Dani...» diyebildim. Dani yine haykırmağa başlamıştı.

«Ben gerçeği söyledim. Ama sen bana inanmadın. Sana bunun bir kaza olduğunu, onu öldürmeyi hiç düşünmediğimi söylediğim halde bana inanmadın. Annemden öylesine nefret ediyorsun ki, sözlerimi kulakların bile duymuyor. Baba gerçeği benim ağzımdan duymak istiyor musun. Öyleyse dinle. O gece stüdyoda öldürmek istediğim insan Rick değildi. Annemdi, annem.

4

Etrafıma bakındım. Odaya bir sessizlik çökmüştü. Herkesin gözü Dani'nin üzerindeydi. Sabahtan

beri başını daktilodan kaldırmamış olan zabıt katibi bile ona bakıyordu. Bir yandan da parmakları tuşların üzerinde dolaşıyordu.

Dani son derece sakin bir sesle anlatmaya başladı.

«Annem bizi bulduğu zaman ikimiz de Rick'in yatağındaydık. Gerçi saatin bir hayli ilerlediğini biliyorduk ama ondan bir türlü ayrılamamıştım. O benim bir an önce gitmemi istiyordu, ben ise kalmakta üsteliyordum. Evin içinde ufak bir gürültü duymadığımız için yalnız olduğumuzu sanıyorduk. Hizmetçiler evden gittiğindenberi yemek saatleri dışında yataktan çıkmamıştık. Ama yine de ben onun yanından ayrılmak istemiyordum.»

Dani'nin gözlerinde serkes bir hava belirmişti.

«Annem bizi bulduğu zaman ne yaptığımızı öğrenmek ister misin, baba? Öğrenmek ister misin dedim?»

Hiç cevap vermedim.

İkimiz de yatağın içinde çırılçıplaktık. O yatıyordu. Ben de dizlerimin üzerine abanmış duruyordum. «Ne demek istediğimi anlıyor musun, baba? Rick'in beni arzulaması için elimden geleni yapıyordum. Çünkü onun yanından ayrılmak istemiyordum.»

Midem bulanmaya başlamıştı. Herhalde yüzümden halim belli oluyordu ki, Dani karşımda meydan okurcasına konuşuyordu:

«Ne demek istediğimi anladın, baba, değil mi? Ama böyle bir şeyi düşünmek bile istemezsin. Kendi kendine bile. Hâlâ altı yıl önce bıraktığın küçük kız olduğuma inanmak istiyorsun. Ama ben altı yıl önceki çocuk değilim. Böyle açık¹ saçık konuşacağım nereden aklına gelirdi, değil mi? Böyle şeyleri bildiğimi bile düşünmeyi istemezsin. Küçük kızının böyle işler karıştıracığını düşünmek hiç de hoşuna gitmez. Ama ben bütün bu fenalıkları yaptım.»

Sesi yükselmeye başlamıştı. Az sonra gözlerinde yaşlar birikti.

«Ama ben defalarca bir erkekle yattım kalktım. Hem de düşünemiyeceğin kadar fazla.»

Dani gözlerimin içine baktıkça midemdeki bulan-
tı artıyordu.

«Bunları duymak hoşuna gitmiyor, değil mi ba-
ba?»

Hiç cevap vermedim. Ona ne söyleyebilirdim ki.

«Annem, senin eski odana geldi. Hatırlar mısın,
hani oradan benim odama gelirdin. İşte o da öyle gel-
di. Tabii şimdi o oda Rick'indi. Beni yataktan kaldırıp,
koridorda sürükleye sürükleye odama kadar götürdü
ve beni oraya kapattı. Ağlıyordum. Rick'le evlenece-
ğimizi söyledim ona, ama o beni dinlemedi. Onun
böylesine öfkелendiğini hiç görmemiştim.

«Sonra merdivenlerden inerek stüdyosuna girdi.
Rick'in kapısı açılınca kadar yatağımda yattım.
Merdivenlerde onun ayak seslerini duydum. Onunla
konuşmaya gittiğini anlamıştım. Hemen giyindim ve
çabukça banyo kapısından dışarı çıktım. Annem ora-
yı kilitlemeyi unutmuştu.

«Merdivenlerden yavaş yavaş indim. Charles ile
Violet'in evin diğer kısmında, yeni mutfakta olduk-
larını anlamıştım. Yavaşça koridordan geçtim ve
stüdyonun kapısında durarak onları dinlemeye başla-
dım. Konuştukları her kelimeyi duyabiliyordum.

«Annem Rick'e evi terketmesi için bir saat sü-
re tanıyordu. Rick ikimizden de bıktığını, bütün dün-
yaya ikimizin de ne fahişe olduğumuzu ilân edeceği-
ni söylüyordu. Annem ona hemen evden çıkıp git-
mediği takdirde hapse gireceğini ihtar etmişti. Su-
çu ise yaşı küçük bir kızı iffal etmektir.»

Dani son cümlemin üzerine basa basa söylemiş-
ti.

Mahkeme salonunun içinde bir kaynaşma oldu.

«Annem kahkahayı basmıştı. Sonra, ne kadar
para istiyorsun? diye sordu. Daha sonra da zaten on-
dan böyle bir hareket beklemekte olduğunu söy-
ledi. Tony de gülmeye başlamıştı. Benden daha faz-

lası da ümit edilir, dedi. Tony. Elli bin dolar. Annem sen çıldırmışsın, diyordu. O ancak onbin dolar veriyordu. Rick «Yirmi beş bin» dedi. Annem kabul edince beynimden vurulmuşa döndüm.»

Dani ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları yanaklarından yuvarlanıyordu.

«O anda gerçek bir deli olmuştum. Annem yine her zaman yaptığını yapıyordu. Beni seven ve benim sevdiğim herkese yaptığı gibi onu da buradan uzaklaştırıyordu. Tony'i uzaklara gönderiyordu.

«Kapıyı iterek açtım ve bağıra bağıra içeri daldım. «Yapamazsın! Onu şuradan şuraya gönderemezsin!» Annem bana bakarak yukarı, odama çıkmamı söyledi. Rick'e baktım. O da annemin sözlerini tekrarlamıştı.

«O anda gözüme kapının yanındaki masanın üzerinde duran çelik kalem ilişti. Onu kaptığım gibi annemin üzerine doğru koştum. 'Onu hiçbir yere gönderemezsin. Böyle bir şey yaparsan ilk önce seni öldürürüm,' diye bağırdım.

«Kolumu kaldırdım, anneme indirmek üzereydim ki nasıl olduysa oldu, Rick aramıza giriverdi. Ve işte o sırada çelik kalem ona saplandı. 'Dani, neden böyle aptalca bir şey yapmak istedin?' dedi Rick. Birden parmaklarının arasından kanların sızdığını görünce, annemin yanına koştum. Bir yandan da 'Böyle bir şey yapmak istememiştım. Böyle bir şey yapmak istememiştım, anne,' diye bağıırıyordum.

«Annem sakın bir sesle, 'Biliyorum, evlâdım. Böyle bir şey yapmak istemedin,' cümlesini bir kaç defa tekrarladı.

«Annem, herkese, annemi üzdüğü, ona fenalık yapmaya çalıştığı için annemi korurken Rick'i öldürdüm dersin,' diye bana tembih etti. Böylece hiç kimse Tony ile aramda geçenleri öğrenmemiş olacaktı. Bana söyleyeceklerimi defalarca tekrarlattı. Sonra ellerimle yüzümü kapattığım sırada içeri Charles girdi...»

Şimdi ana kız birbirlerine sarılmış hıçkır hıçkır ağlıyorlardı. Bir süre onları seyrettim. Aynı insanın bölünmüş iki parçasıydılar sanki. Birbirlerine öylesine benziyorlardı ki. Gözlerinden bile aynı gözyaşları akıyordu. Ana kız birbirinin canlı kopyası.

Büyülenmiş gibi onlara bakıyordum. Ama az sonra bu sihirli hava kaybolur gibi oldu. Dani'nin gözyaşları kurumuştur ama, Nora hâlâ gözyaşı döküyordu.

«Şimdi gerçeği öğrendin artık, baba. İçin rahatladı mı?» diye sordu Dani.

Onun gözlerinin derinliklerine kadar baktım. Orada neler gördüğümü pek bilmiyorum, ama az önce bulanan midemden eser kalmamıştı artık. Gerçeği öğrenmiştim. Dani yine de gerçeği anlatmamıştı. Ama artık bunun önemi yoktu benim için. Çünkü Dani böyle anlatmak istemişti. Zaten böyle konuşması gerekiyordu. Hâlâ içimdeki ses, Dani'nin böyle bir cinayeti işleyemeyeceğini bana fısıldıyordu.

Yargıç on dakikalık bir dinlenme vermişti. Salona döndüğü zaman hepimiz sessiz sessiz oturuyor, kararı bekliyorduk.

«Karar verilmiştir. Danielle Nora Carey, Göz Hapsi Servisi'nin ileri sürdüğü teklif üzerine California Hükûmeti tarafından himaye edilecektir. İlk önce Kalifornia Gençlik Otoritesine gönderilecek, oradan ilgili bir memurla bir etüd süresi için altı haftalığına Kuzey California Merkezine. Bu sürenin sonunda onların kararlarına göre, Los Guillices Okulu'na gidecek, altı ay orada iyi bir disipline sokulduktan sonra annesine bırakılıp bırakılmaması, yeniden gözden geçirilecek.

«Böylece henüz rüştünü ispat etmemiş olan Danielle Nora Carey, ya on sekiz yaşına gelinceye, ya da adli makamlar onu serbest bırakıncaya kadar Kalifornia Hükûmeti'nin kontrolü altında bulunacaktır. Çocuğun ailesi, Göz Hapsi Servisi ile bir anlaşma yaparak Kalifornia Hükûmeti'ne her ay kırk dolar ödeyecektir.»

Yargıç tokmağıyla kürsüsüne vurduktan sonra, Dani'ye döndü:

«Danielle, Los Guilicos, çok güzel bir okul. Eğer orada iyi hareket eder, kendi kendini doğru yola sevk edersen, korkulacak hiçbir şey yok. Oradakilerle iyi geçinmeye bak. Mümkün olduğu kadar da evine çabuk dönmeye çalış.»

Hepimiz ayağa kalktık, yargıç da koltuklarını kabarta kabarta dışarı çıktı.

Miss Spicer, Dani'yi odasına götürürken:

«Dani'yi yarın ziyaret edebilirsiniz,» dedi.

Dani, kapının önüne gelince başını çevirip bize baktı, sonra dışarı çıkıp gözden kayboldu. Kapı kapanmıştı.

Nora hıçkırmaya başladı. Dr. Weidman, kolunu Nora'nın beline sardı. İkiisi birlikte dışarı çıkarlarken Nora'nın başı erkeğin omuzundaydı.

Gordon yanıma yaklaştı. Gülümsüyordu.

«Umduğum gibi kötü bitmedi.»

O anda bakışlarımız birbirini buldu.

«İlk kararına göre yargıç, Dani'yi on sekiz yaşına kadar hükûmetin kontrolünde bırakacaktı. Ama şimdi durum biraz değişti. Orada ancak altı, ya da sekiz ay kalır, döner.»

Nora'nın arkasından gittiği için ona tek kelimeyle de olsa karşılık vermeye gerek duymadım.

O sırada yaşlı bir el omuzuma dokundu. Yaşlı kadın gözlerimin içine baktı. Onun da kendine göre bir anlayışı vardı.

«Uğraştığın her şey için sonsuz teşekkürler, Luke. Dani eve döndüğü zaman ona en iyi şekilde bakacağım.»

«Böyle yapacağınızdan eminim, Mrs. Hayden. Özür dilerim. Tabii Nora için demek istiyorum.»

«Şimdi herşey bitti, Luke. Elimizden geleni yaptık. Allahaismarladık. İyi şanslar.»

«Teşekkürler.»

Yaşlı kadın koridorda ilerlemeye başladı. Merdi-

venlere şöyle bir göz attım. Herkes dağılmıştı. Bir an durakladım, sonra koridorda yürümeye koyuldum. Hemen köşeyi döner dönmez karşıma göz hapsi servisi gelmişti.

İçeri girdiğimde Miss Spicer, masasının başında oturuyordu.

«Bugün öğleden sonra Chicago'ya dönmek zorundayım. Dani'yi bugün görebilir miyim?»

Kibar bir sesle cevap verdi:

«Bakalım Dani sizi görmek istiyor mu?»

Dani ile yanıma gelinceye kadar bir sigara yakacak zaman bulmuştum.

«Burada konuşabilirsiniz. Ben dışarda bekleyeceğim.»

Oda kapısını kapatmayı unutmamıştı. Kollarımı açtım, çocuk koşarak bana sarıldı.

«Özür dilerim, babacığım.»

«Özür dilenecek bir şey yok. Bu meseleyi uzun zamandan beri düşünüyordum. Ama şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum.»

Dani gözlerimin içine bakarak sordu:

«Annemi gaz sandalyesinin üzerinde görmek seni sevindirir miydi? Ona karşı duyduğun nefret bu kadar büyük mü?»

«Hayır, Dani. Şimdi ondan hiç nefret etmiyorum. Ondan çok korkardım, ama artık ona karşı bir acıma hissi duyuyorum içimde.»

«Onun öyle birine ihtiyacı var ki... Onu herşeyden, herkesten çok seven birine sahip olsun. Bunu herkes ister. Senin karın var. O seni dünyada herşeyden fazla seviyor.»

«Annen de seni, Dani.»

Gözleri birdenbire parlamıştı.

«Belki bir gün gelir beni ziyaret edersin. Belki de ben sana gelirim.»

«Bir gün...»

Kapı açılmıştı.

«Dani, özür dilerim. Ama ayrılma zamanımız geldi.»

Dani yanağımdan öptü.

«Mektup yazacaksın değil mi, baba?»

Onu alnından öptüm.

«Yavrucuğum sana sık sık mektup yazacağım.»

Onun koridorda yürüyüşünü seyrettim. Alçak topuklu ayakkabılarının madenî ökçeleri zeminde takırdıyordu. Az sonra Dani bir köşeyi kıvrıldı ve gözden kayboldu.

Allahaısmarladık, Dani. Allahaısmarladık küçük, kırmızı yüzlü yavrum. Doğduğun günü hatırlıyorum. O camdan nasıl bakmıştım. O küçücük suratını buruşturmuş, ağlamıştın. İçimde garip duygular belirmişti. Çünkü senin, benim olduğunu, benim ise senin olduğumu biliyordum. Ve sen dünyadaki bebeklerin en güzeliydin...

Aşk nereye giderse gitsin, senin peşini asla bırakmayacak, her zaman seninle beraber olacak. Seni her zaman seveceğim Dani...

Jet, Chicago havaalanına iniş yaptığı zaman saat gecenin dokuz buçuğunu gösteriyordu. Kapı açılır açılmaz yüzüme bir serinlik çarpmıştı. Uçaktan ilk çıkan ben olmuştum. Acaba Elizabeth çektiğim telgrafı almış mıydı?

Henüz tamamlanmamış olan bekleme salonuna koştum. Etraf öyle kalabalıktı ki, ilk bakışta onu görmedim. Az sonra onu farkederek etmez el sallamaya, gülümsemeye ve ağlamaya başladım. Nedense hepsi bir anda oluvermişti.

Elizabeth'e doğru koşarken, sanki zaman bir anda durmuş, bütün acılar yokolmuştu. Onu kollarımın arasına aldım:

«Seni seviyorum, seni çok özledim. Seni özledim ve seviyorum,» dedim.

Bavulumu alıp birlikte arabaya atladık. Arka ka-

piyi açıp bavulumu yerleştirirken orada ikinci bir bavul gözüme ilişti. Ona dönerek sordum:

«Bu da nesi böyle?»

Gülümseyerek yüzüme baktı.

«Sana söylemedim mi? Buradan dosdoğru hastaneye gitmemiz gerekiyor.»

«Şimdi mi?»

«Şimdi.»

«Neden hiçbir şey söylemedin?» diye bağırdım. «Boşu boşuna zamanımızı geçirmezdik. Çabuk ol. Haydi, arabaya bin.»

«Acele etmene hiç gerek yok. Daha doğum yapmama vakit var. Sancılar saatte bir geliyor.»

Arabanın park ettiği yerde bulunan saate bakarak sözlerine şunları ekledi:

«Meselâ şimdi sancının zamanı geldi.»

«Orada duracağına arabaya bin.»

Sancısı başladığı zaman arabaya girmiş bulunuyordu. Yüzü kireç gibi olmuştu. Az sonra sancı geçince yüzü yine kendi rengini aldı. O zaman rahat bir soluk alarak:

Beni avutmak istercesine, «Gördün mü, korkulacak bir şey yok,» dedi.

On beş dakika sonra onu bir sedyeye yatırmışlar, doğum odasına götürüyorlardı.

Asansörün kapısında durmuş ona bakıyordum. Yüzü solmuştu, ama gene de bana bakarak gülümsedi.

«Öyle kederli kederli bakma. Biz İsveçliler kimenin başına dert açmayız. Sadece dünyaya çocuk getiririz,» diye mırıldandı.

Eğilip dudaklarını öptüm.

«Kendine dikkat et. İyi olmaya çalış.»

Kapılar açıldı ve hastabakıcı onu asansöre bindirdi.

«Ben iyiyim. Sen kendine bak. Sakın üzüleyim deme, duydun mu?»

«Duydum,» diye bağırdım kapılar kapanırken.

Bekleme salonuna doğru yürüdüm. Benim gibi daha birçok babalar vardı orada. Kapıda görüldüğüm zaman hepsi de bana bakmışlardı. İçeri girmeden dışarı çıktım. Onlarla oturmak istememiştim. Hepsi de fazla sert ifadeli görünmüştü bana.

Aşağıya inip bir paket sigara daha aldım. Bir sigara yaktım, bir kaç nefes çektikten sonra söndürdüm. Koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladım.

Sonra yukarı çıkıp tekrar bekleme salonuna girdim. Bu sert yüzlü babalarla beraber olmak, tek başına oturmaktan daha iyiydi.

Otururken adamlardan biri yüzüme saf bir ifadeyle bakarak:

«Dokuz saatten beri buradayım,» dedi.

Ona, «Öyle mi?» derken bir sigara daha yaktım. Odanın içine şöyle bir göz gezdirdim. Duvarlara basmakalıp yazılar yazılmıştı. «Simdiye kadar hiçbir babayı kaybetmedik.»

Ne komik, ne komik!

Tam o sırada kapının ağzından bir hastabakıcı görüldü. Bütün yüzler sanki birer kuklaymış gibi ondan tarafa çevrildi. Hastabakıcı. «Mr. Carey,» dedi.

Ayağa kalkarak:

«Benim!» diye cevap verdim.

Sanki kadına cevap verinemiştim de rüyada sayıklamıştım.

Az önce benimle konuşan adam söylenmeye başlamıştı:

«Kör talih! Tam dokuz saattir buradayım, hâlâ bekliyorum. Oysa o geleli daha beş dakika oluyor!»

Hastabakıcı da yanıma gelirken adamın sözlerini duymuş ve gülmekten kendini alamamıştı. Kadının başını sallayarak yüzüme baktı:

«Doğru... Gerçekten çok şanslı bir erkeksiniz...» dedi.

harold robbins